

ЛІТОПИС
УКРАЇНСЬКОГО
ПОВСТАНСЬКОГО
АРМІЇ

5

LITOPYS UPA

Volume 5

Volyn' and Polissya

GERMAN OCCUPATION

Book Three

THE PERSONAL ACCOUNTS OF UNDERGROUND STRUGGLE

with English Summaries

Edited by Yevhen Shtendera

ЛІТОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

том 5

Волинь і Полісся

НІМЕЦЬКА ОКУПАЦІЯ

Книга третя

СПОМИНИ УЧАСНИКІВ

з англійськими резюме

Реданція Євгена Штендери

Видання
ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА в США і КАНАДІ
та
ТОВАРИСТВ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ ІМ. ГЕН. ХОР. ТАРАСА ЧУПРИНКИ
в США і Канаді

Редагує Колегія

Відповідальний редактор Є. Штендера

співредактор П. Потічний

Статті, підписані авторами, висловлюють їхні власні погляди,
а не погляди редакції. Редакція застерігає за собою
право скорочувати статті й правити мову.

Copyright 1984 by Litopys UPA

ISBN: 0-920092-17-9

Обкладинка роботи Мирона Левицького

Cataloguing data:

Volyn i Polissia : nimets'ka okupatsiia = [Volyn and Polys'sya : German occupation / vidpovidal'nyi redaktor, IE. Shtendera ; spivredaktor, P. Potichnyi]. — Toronto : V-vo Litopys UPA, 1978-

v. : ill., maps, ports. ; 21 cm. —

(Litopys Ukrain'skoi povstans'koi armii ; t. 1-2, 5)

Includes index.

ISBN : 0-920092-00-4 (kn. 1) ; 0-920092-01-2 (kn. 2) ;
0-920092-17-9 (kn. 3)

Partial contents : kn. 3. Spohady uchasykiv / redaksiia Yevhena Shtendery.

1. Ukrain'ska povstans'ka armia. 2. Volynia. 3. Ukraine — History, 1917- — Sources I. Shtendera, Yevhen, II. Potichnyi, Petro J., 1930- II. Series.

D802 U4 V65 [DK508 .79 L5]

СПОМИНИ ПРО УПА НА ВОЛИНІ Й ПОЛІССІ ЗА НІМЕЦЬКОЇ ОКУПАЦІЇ

Наше видавництво має завдання опублікувати документи й матеріяли до історії УПА. Як знаємо, на еміграції відносно небагато документів про дії УПА, так що про багато справ і боротьбу УПА на цілих територіях є дуже мало або зовсім бракує даних. Ці прогалини бодай частинно можуть виповнити спомини учасників чи очевидців, які опинилися на еміграції. Наприклад, у підпільних матеріялах знаходимо лише кілька натяків на добросусідські контакти між відділами УПА й угорськими військовими частинами в Україні, але натомість є цілий ряд описів різних зударів. Тимчасом, між УПА й угорським корпусом на Волині, а опісля — угорською армією в Карпатах існував договір про ненапад. На еміграції опинився учасник переговорів з угорською армією, сот. Андрій Дольницький. (Він на превеликий жаль помер 6 липня 1982 року). Він написав спомини, в яких описав всі контакти між УПА й угорською армією на Волині в 1943 р. Можливо, що це єдині детальні дані про цю справу, бо невідомо, чи збереглася про неї українська чи угорська документація, і хоч живуть деякі учасники цих переговорів, невідомо, чи вони матимуть змогу так докладно їх описати. Те саме можна сказати й про інші спомини, які виповнюють подібні прогалини.

В цьому томі поміщені спомини учасників боротьби УПА на Волині й Поліссі, за винятком одного підпільного матеріялу, статті "Північно-західні українські землі — збройна самооборона українського народу". Ця стаття — це чи не найранийший доволі детальний загальний огляд про боротьбу УПА на Волині й Поліссі. Стаття була написана наприкінці травня, або на початку червня 1943 р. і появилася в 11 числі Вісника Української інформативної служби, яке появилася десь у червні 1943 року. Вона збереглася у машинописному відписі, бо оригіналу цього числа Вісника на еміграції, мабуть, немає. Стаття є ком-

піляцією звітів Командування УПА і Проводу ОУН на Волині, яку написав Володимир Макар для редакції Вісника. Важливість статті не тільки в тому, що вона подає загальні підсумки боротьби УПА десь до половини травня 1943 р., але також кидає деяке світло, як командування УПА в цьому часі оцінювало загальну ситуацію і які мало стратегічні та тактичні пляни на майбутнє. Це особливо виразно видно в аналізі питання більшовицької партизанки на Поліссі, в обговоренні плану опанування повстанськими діями просторів придніпрянської України чи хочби в оцінці успіхів і труднощів повстанського руху. Решта матеріалів — це написані вже тепер спомини, передусім колишніми вояками УПА чи членами резистансу, а тільки два спомини — особами, що безпосередньої участі в активній боротьбі не брали.

Вже згадувані вище спомини Андрія Дольницького дають вичерпний огляд переговорів з угорською армією від першого контакту в с. Конюшках б. Здолбунова в літі 1943 р. до виїзду автора зі штабом угорської армії до Львова на початку 1944 р. Автор був шефом розвідки у штабі Південної (Крем'янецької) воєнної округи УПА, очолюваної Петром Олійником ("Бнеєм"). Спочатку він брав участь у переговорах від імені своєї округи, а пізніше — як член делегації Командування УПА. Згодом він опікувався полк. Мартіном, шефом військової місії головного штабу угорської армії і після того був придільений до штабу угорської армії як зв'язковий старшина УПА. Крім цього — в його спогадах багато цікавих інформацій про дії УПА й організацію запілля.

В. Грабенко був вишкільником підстаршинської школи при штабі Командування УПА, що містилася в Костопільщині, і згодом — сотенним в Костопільському курені під командою "Острога". Його сотня діяла майже цілий час самостійно в Костопільській і Рівенській округах. Спочатку автор описує підстаршинську школу та інші осередки при штабі й свої зустрічі з різними старшинами УПА, передусім з полк. Леонідом Ступницьким ("Гончаренком"). В дальшому він пише про організацію, вишкіл, рейди й бої своєї сотні, та про зустрічі з іншими відділами УПА. Пізною осенню автор був ранений. В часі лікування попав у німецький полон, з якого втік наповесні 1944

р. в Любачівському повіті, в Галичині, коли його везли до Німеччини. Подібний характер мають спомини В. Новака ("Крилатого"), що був виховником, сотенним і накінці старшиною зв'язку в Північно-західній військовій окрузі УПА ("Турів", Волинська область). Спочатку автор описав відносини у Господарському курені в Луцьку (під німецькою командою). Напровесні 1943 р. цей курінь перейшов до УПА. Він діяв далі в Луцькій окрузі під командою Степана Коваля ("Рубашенка"). Влітку автор був перенесений до ковельського куреня УПА під командою "Голобенка". В спогадах є описи діяльності обох цих куренів, їх боїв з німцями та більшовицькими партизанами, характеристики старшин тощо. В дальшому автор описав, як його відділ будував лісовий табір для штабу військової округи, свій побут на тритижневому старшинському вишколі в грудні 1943 р. й свої нові призначення в УПА. Цінними є також авторові розділи про організацію відділів УПА в Північно-західній військовій окрузі "Турів".

Спомини Степана Новицького описують події передусім у Володимир-Волинській окрузі. Автор належав до групи зброярів, під ком. "Юрка", які збирали по селах зброю, доводили її до порядку й передавали відділам УПА. Спочатку зброярі працювали при курені "Славка", згодом переїхали на "Січ" у Свистарських лісах і накінець — в Домінопіль, на північ від Володимира Волинського. На весну 1944 р. група зброярів була розв'язана й автор став чотовим т. зв. теренової сотні УПА, що організувалася в Порицькому районі. Скоро розташування сотні опинилося в прифронтовій смузі. В половині липня німці несподівано схопили автора й вивезли до Німеччини, якраз кілька днів перед тим, як рушив фронт і перекотився до Вісли. В своїх спогадах автор не тільки описав працю свого відділу, але також відомі йому події й людей, з якими зустрічався. Він теж описав кілька боїв УПА, в яких він брав участь, передусім бій куреня "Славка" з німцями в Завидівському лісі й бій відділів УПА з загоном більшовицьких партизан під ком. П. Вершигори. Подібний характер мають короткі спомини Василя Заграви про Корецький район, Рівенської округи. Автор був зв'язковим, то ж мав деякі інформації про дії УПА в своєму районі, а навіть брав участь у наскоку УПА на залозу в с. Головніці.

Літом 1944 р. його арештувало НКВД, він попав у т. зв. штрафний батальйон Червоної армії, і в першому бої — у німецький полон.

Софія Степанюк описала свої переживання й відносини в німецьких тюрмах у Крем'янці і Рівному на Волині. Вона була арештована 16 липня 1943 р. разом зі своєю дворічною донечкою Ганусею, коли німці переводили масові арешти української інтелігенції по цілій Волині. Ганусю щоправда німці звільнили, а авторку перевезли до Рівного й після слідства мали вивезти до концентраційного табору в Ашвиці. Авторка описала переживання, тортури й розстріли жінок-спів'язнів, а між ними Хариті Кононенко, визначної української громадської діячки. Перед вивозом до концентраційного табору авторці вдалося втечи. Інша жінка, Варвара Николаюк, описала свої переживання у Володимир-Волинській окрузі. Чоловік авторки був в УПА, а вона була вагітна, мала малу дитину й не раз переживала небезпечні ситуації. Її спомини також описують різні події, які відбувалися у Володимирській окрузі.

Степан Сорока дав історію організації Підгаєцької сотні УПА і її переходу на Волинь осінню 1943 року. В його розповіді дані про людей, озброєння, виряд і рейди сотні. На Волині автор був приділений до сотні під команду "Бурі", що діяла в Здолбунівському районі. В цій сотні він пройшов військовий вишкіл і брав участь в її операціях. Після Різдва автор відійшов у свої сторони, де мав включитися в місцевий відділ УПА.

Інший характер мають спомини Михайла Лебідя. Автор був за німецької окупації головою районової управи Матіївського району Ковельської округи. Тож автор описав різні події, які відбувалися у його районі, а передусім взаємовідносини між німецькими наставниками й українською адміністрацією, й як виконувалися різні драконські німецькі зарядження. В споминах також дані про масове винищування єврейського населення, полонених Червоної армії, розстріли українців і про події в час боротьби УПА.

Назагал, майже всі спогади описують щось нового, про що досі ще ніхто не писав, або про що були дуже скупи інформації. Завдяки тому вони становлять важливий додаток до історії УПА на Волині й Поліссі.

Редакція вже збрала деяку кількість споминів до дальшого волинського тому й до інших територіяльних збірників, які вже частинно опрацьовані.

Матеріяли до цього тому читали деякі члени Редакції й Волинської комісії — Андрій Дольницький, Віктор Новак та Роман Петренко — і сугерували авторам деякі уточнення. Розповіді деяких авторів опрацював Степан Голяш, що є відмічене наприкінці спогаду. Статтю “Північно-західні українські землі — збройна самооборона українського народу” ми отримали з архіву ЗЧ ОУН.

У підготовці до друку цього тому взяли участь такі особи: Петро Потічний здеграував англomовні резюме; Антін Івахнюк перевів мовну редакцію; Степан Шпак виготовив показник; Володимир Макар допомагав в організації спогадів і коректі; Іван Тесля приготував мапу “Північно-західня воєнна округа УПА”, а Михайло Пітюра інші мапи й рисунки; Зоня Кейван зробила переклади на англійську мову й Галина Малик переписувала на машині тексти. Всім їм щире спасибі.

Євген Штендера

PERSONAL ACCOUNTS OF THE UPA STRUGGLE IN VOLYN' AND POLISSIA DURING THE GERMAN OCCUPATION

We have undertaken to publish in Litopys UPA documents and other materials relating to the history of the UPA. As we all know, outside of Ukraine there is not much documentation of UPA combat. On many topics relating to the UPA, including its activities in various regions of Ukraine, very little or no information exists. The gaps in information can be filled to some extent by the memoirs of people now living in the West who were participants or eye-witnesses of major events of the time. For example, in the underground materials that have survived there are only a few allusions to friendly relations between the UPA and Hungarian army in Ukraine, but there are armed reports of clashes. It turns out, however, that a secret non-aggression pact had been made with the Hungarian army in Volyn' and later, the Hungarian

forces in the Carpathians. One participant of the negotiation that led to that agreement was Captain Andriy Dolnyts'ky, who made his way to the West. We are sad to report that he died on July 6, 1982. He wrote a memoir describing the contacts that took place between the UPA and the Hungarian army in Volyn' in 1943. Dolnyts'ky's memoir may be the sole source of information on this matter; it is not known whether any Ukrainian or Hungarian documents pertaining to that agreement have survived, whether any other participants of the negotiation have been able to write about them in such a detailed way. The other memoirs in this volume serve to fill similar information gaps.

With the exception of one underground document, all the materials included in this volume of Litopys UPA are memoirs of participants or observers of the UPA struggle in Volyn' and Polissia. The underground document is an article entitled "North-Western Ukraine — the Armed Self-defense of the Ukrainian People". This is perhaps the earliest detailed account of the UPA struggle in Volyn' and Polissia. It was written at the end of May or beginning of June, 1943, and appeared in the eleventh issue of the Visnyk of the Ukrainian Information Service, which was published sometime in June, 1943. The article has survived in the form of a typewritten manuscript; no original copy of that issue of the Visnyk has been located in the West. The article was written by Volodymyr Makar for the editors of the Visnyk. It is a compilation of reports from the UPA Command and the OUN Leadership in Volyn'. This compilation is an important document not only because it describes the course of the UPA struggle to about the middle of May, 1943, but because it tells us how the UPA Command assessed the prevailing situation and what strategies and tactics it intended to use in the future. Thus we have an analysis of Soviet partisan activity in Polissia, a discussion of the plan to expand the insurgent activities in Eastern Ukraine and an assessment of the successes of the insurgent movement and the difficulties it was encountering. Apart from this report, all the materials published here are recently-written memoirs. Most are by former UPA soldiers or members of the resistance; two are by persons who took direct part in the active struggle.

The memoir by Andriy Dolnyts'ky mentioned above is a detailed account of the UPA's discussions with the Hungarian army. It covers the whole course of events from the initial contact between the two

sides in the village of Koniushky, near Zdolbuniv, in the summer of 1943, to the author's departure with the Hungarian army headquarters to Lviv early in 1944. The author was Chief of Intelligence at the UPA Southern (Kremianets) Military Region headquarters, which was under the command of Petro Oliinyk ("Enei"). At first Dolnyts'ky took part in the discussions as a representative of his own military region; later he was appointed member of a delegation representing the Supreme Command of the UPA. He was assigned to accompany Lt. Col. Marton, Chief of the Military Mission of the Hungarian Supreme Command to UPA and later was a liaison officer with the Hungarian army headquarters. In addition to the discussions with the Hungarians, Dolnyts'ky's account documents various UPA activities and speaks about the organization of the UPA's support network.

V. Hrabenko was an instructor in the school for non-commissioned officers at the UPA Command headquarters in the Kostopil' region. Later he was company commander in the Kostopil' battalion, which was led by "Ostryi." Most of the time his company operated independently in the region of Kostopil' and Rivne. Hrabenko begins his story with a description of the school for non-commissioned officers and other centres operated by battalion command. He speaks of his meetings with various UPA officers, in particular, Col. Leonid Stupnyts'kyi ("Honcharenko"). Later he writes about his company's organization and training, the raids and battles it carried out and its contacts with other UPA detachments. In the late fall the author was wounded. While undergoing treatment, he was taken prisoner by the Germans. Early in the spring, while being transported to Germany through the Liubachiv county in Halychyna, he escaped.

The memoir written by V. Novak ("Krylatyi") is in a similar vein. Novak was a political officer, company commander and finally liaison officer in the UPA North-Western Military Region "Turiv" in Volyn' oblast. He begins his report with a description of the Economic battalion in Luts'k (which was under German command). In the early spring of 1943 this battalion crossed over to the UPA. It operated in the Luts'k region, with Stepan Koval' ("Rubashenko") at its head. In the summer the author was transferred to the Kovel' UPA battalion, which was under command of "Holobenko." The memoir speaks of the activities of these battalions, their officers and their battles with the

Germans and Soviet partisans. Later it describes how the author's detachment built a forest camp to house the military region's headquarters. We are also told of the author's participation in a three-week officers' training course in 1943 and the assignments he was given. In addition the memoir contains valuable information about the organization of UPA detachments in the North-Western Military Region "Turiv."

Stepan Novyts'kyi's memoir centres on events that took place in the Volodymyr Volyns'kyi region. The author belonged to a group of UPA armourers, who were led by the commander "Yurko." The armourers collected weapons in the villages, repaired them and passed them on to the UPA. At first the armourers were part of the battalion led by "Slavko," then they moved to the "Sich" centre in the Svynars'k forest; finally, they went to Dominopil', north of Volodymyr Volyns'kyi. In the spring of 1944 the armourers' group was disbanded and the author was named platoon leader in the so-called "territorial" company of the UPA, which was being organized in the Poryts'k district. The company soon found itself in the frontal zone. In mid-July the Germans captured the author. He was taken to Germany just a few days before the front moved to the Vistula River. Novyts'kyi's story describes not only the activities of the author's own detachment, but various events that took place at the time and people the author met. It mentions several battles in which the author took part, in particular the battle between "Slavko's" battalion and the Germans in the Zavydivs'k forest and the battle between the UPA and a detachment of Soviet partisans led by P. Vershyhora. Similar to Novyts'kyi's memoir is the short account by Vasyl Zahrava about the Korets' district in the region of Rivne. In his capacity as a courier, Zahrava had a lot of information about UPA activities in his district. He took part in the UPA attack on the outpost in the village of Holovnytsi. In the summer of 1944 he was arrested by NKVD. He ended up in the so-called "penal" battalion of the Red Army. The first time he saw battle action he was captured by the Germans.

Sophia Stepaniuk describes her experiences in German prisons in the Volyn' town of Kremianets' and Rivne. She was put into prison with her two-year-old daughter, Hanusia, at the time of the massive arrests of Ukrainian intellectuals in Volyn'. The Germans freed Hanusia,

but they took the author to the prison in Rivne. She was tried and sentenced to the concentration camp at Auschwitz. The author tells us about her fellow women prisoners, many of whom were tortured and executed. Among them was Kharytia Kononenko, a prominent Ukrainian community activist. Before being taken to the concentration camp, the author managed to escape. Another women, Varvara Nykolaiuk, writes of her experiences in the Volodymyr Volyns'kyi region. The author's husband was in the UPA. She was pregnant at the time and had a small child. She often found herself in dangerous situations. Her story includes descriptions of events that took place in the Volodymyr Volyns'kyi region.

Stepan Soroka writes of the organization of the Pidhaitsi UPA company and its transfer to Volyn' in the fall of 1943. He speaks about the members of the company, its armaments and equipment and the operations it carried out. In Volyn' the author was assigned to the company commanded by "Buria," which was operating in the Zdolbuniv district. As a member of that company he went through military training and took part in various operations. After Christmas he left for home, where he was to join a local UPA detachment.

The memoir by Mykhailo Lebid is rather different. At the time of the German occupation, the author served as chief of the Matiyiv district administration in the Kovel' region. His memoir describes many events that took place in his district. In particular it speaks of relations between the Ukrainian administration and its German overseers and tells us how the Germans' draconian laws were put into effect. It also mentions the mass extermination of Jews and prisoners-of-war from the Red Army, executions of Ukrainians and various events that took place at the time of the UPA struggle.

In general, these accounts provide us with new information; they speak of subjects about which nothing, or very little, has been written to this time. For that reason, they constitute an important addition to the history of the UPA in Volyn' and Polissia. Additional material of this sort has been collected and will be published in still another volume devoted to Volyn' and Polissia. In future more attention will be given to this type of historical accounts.

**

The materials included in this volume were read by the editors and members of the Volyn' Committee — Andriy Dolnyts'ky, Victor Novak and Roman Petrenko, who made some suggestions for clarification. Some of the memoirs were put together by Stepan Goliash; this fact is indicated at the end of each such memoir.

A number of persons helped prepare this volume of Litopys UPA for print: Petro Potichnyj prepared the English language resumes; Antin Ivakhniuk corrected the texts; Stepan Szpak compiled the index; Volodymyr Makar helped in collecting the memoirs and proof-reading; Ivan Teslia provided the map "The UPA's North-Western Military Region," while Mykhailo Pytiura did the other maps and drawings; Zonia Keywan did the translations into English; Halyna Malyk typed up the texts. Our thanks to them all.

Yevhen Shtendera

ПІВНІЧНО-ЗАХІДНІ УКРАЇНСЬКІ ЗЕМЛІ

Збройна самооборона українського народу

Від редакції "Літопису УПА": *Ця стаття — це найраніший відомий підпільний нарис постановня й боротьби УПА на Волині й Поліссі. Він був написаний наприкінці травня, або на початку червня 1943 р. і надрукований в 11 числі Вісника Української інформативної служби. Цей нарис є компіляцією звідомлень політичної референтури ОУН СД й інформативно-розвідчої служби УПА на Волині й Поліссі, написаною у формі статті. Автором компіляції був Володимир Макар ("Вадим"), що працював тоді в підпіллі у Винниках б. Львова у відділі інформацій й пропаганди при Проводі ОУН СД під керівництвом Михайла Палідовича ("Карпатського") й Мирослава Прокопа ("Володимира").*

Північно-західні українські землі (ПЗУЗ), себто Волинь і Полісся, висунулися в першій половині 1943 року на чоло всіх інших земель України. Загрожений у своєму існуванні український народ на згаданих теренах ухопив за зброю, щоб чинно боронити своєї чести, свого життя та майна від організованого наступу ворогів України: німців, москвинів-більшовиків та поляків. У нинішньому огляді суспільно-політичних відносин на ПЗУЗ беремо до уваги передусім цю збройну боротьбу українського народу, спираючись на звідомленнях Політичної Референтури Краєвої Екзекутиви ОУНСД на ПЗУЗ та Інформативно-Розвідчої Служби Української Повстанської Армії з половини травня 1943 р. Пригадуємо, що деякі подробиці про боротьбу українських народніх повстанців на ПЗУЗ ми вже подавали в попередньому числі "Вісника УІС".

Самі вороги приневолити український народ вхопити вже в цьому році за зброю. Роззухвалені здебільша пасивною поставою мирного українського населення, вороги задумали

використати воєнний час і обставини для плянованого фізичного винищення й ограблення українського народу. В цій чортівській затії москвини й німці йшли та йдуть рука в руку. Червоні партизани підступними акціями в інтересі Москви давали й дають німцям формальні “підстави” для безпошадних звірських розправ над безневинним українським населенням. До цих двох катів України долучуються в нищенні українського народу облудні “браття-слов’яни” — поляки, що живуть на українській землі. У висліді цієї фактичної співпраці ворогів українського народу згинули на ПЗУЗ страшною смертю багато тисяч українського населення та обернулися в руйну десятки сіл і сотки та тисячі господарств. Про всі ці речі писалося ширше в попередніх числах “Вісника УІС”. Даліше терпіти ці знущання було годі. Український народ мусів узятися до зорганізованої самооборони.

До початку 1943 року переслідвані німецькими окупантами українці, яким грозила смерть на місці або на каторзі в “Райху”, були приневолені здебільша шукати пристановища в рядах червоних партизан, хоч бачили їхню ворожу поставу до самостійницьких змагань України. Більшовицька партизанка вже в 1942 році опанувала всеціло Полісся й північну лісову смугу Волині. Ліси й болота дають їм ще сьогодні знамениті бази для планомірних дій і випадів в степову смугу. Їхні ряди поповнюються постійно червоними парашутистами — москвинами, білорусами, втікачами поляками, жидами й циганами, а до часу виступу УПА ще й українцями з попалених сіл та мобілізованими насильно селянами. Загальне число червоних партизан на просторі між Берестям і Дніпром ще й сьогодні оцінюють на 10-15 тисяч. Озброєння їх доволі добре: опріч крісів, кулеметів і “фінок” (мап. пістолі) мають теж малі гарматки й міномети. Головна їх увага в теперішній час звернена на нищення залізниць і поїздів. Всі важливі господарські об’єкти на опанованому ними терені понижені. Час від часу більшовицькі партизани роблять наскоки на міста, м. і. на Пинськ, Столини та інші. Керівну роль між ними відіграють москвини. Репутація являє собою збірнину, морально слабу, часто розсварену, але з’єднану безвідхідністю становища. Найменш надійний для них елемент —

українці, які при кожній нагоді від них тікають. Населення ставиться до червоних партизан неприхильно за їхні грабежі та брутальну поведінку з людьми. Народ відчуває на кожному кроці, що це — також чужинці й вороги.

Попри ватаги червоних партизан почали вже в 1942 році творитися самочинно в лісах гуртки переслідуваних німцями українців, що були ворожо наставлені і до німців, і до червоних. Ці гуртки стали зав'язком теперішньої УПА — Української Повстанської Армії. На її чолі станули люди свідомі поваги ситуації і своєї мети та відповідальні за долю українського народу. Провідники УПА поставили собі головною метою на сьогодні організовану оборону українського народу від терору та грабунку з боку німців і москвинно-більшовиків, а далі — боротьбу за здобуття Української Самостійної Соборної Держави. Цю мету можна досягнути тільки створенням власної надійної збройної сили, якої зав'язком є Українська Повстанська Армія.

Звідкіля взялися ці відділи УПА? На це запитання д-р м. ін. відповідь лонкована на ПЗУЗ "Вільна Україна" ч. 4 в "додатку" п. н. "Чого хочуть німецькі наїзники"? Тут читаємо дослівно:

"... Помиляються німаки, коли думають, що ми дамо себе так знищити, як це вони зробили з жидами. Ми нація і вміємо zorganizовано боротися проти винищення, вміємо боротися за свободне життя на своїй землі, за свою державу. В обороні народу стає Українська Повстанська Армія. Вона пішла в бій, щоб стерти з лиць батьків і матерей сльози ганьби й образи. Вона пішла в бій, щоб оборонити людську гідність українця на своїй землі. Вона пішла в бій з варварством за чесне, свободне і культурне життя людини. Вона пішла в бій за Українську Самостійну Соборну Державу. З нею правда, за нею перемога.

Хто вони ці народні месники? Вони вирости в гущі народу. Це ті селяни й робітники, яким спалено хату, зруйновано дорібок, вистріляно родину. Це ті шуцмани*,

* Шуцман (нім.) — стрелець, вояк — тут українські вояки допоміжних німецьких відділів (поліційних, вартівничих тощо).

яким вистріляно товаришів і яких замкнено за колочі дрони. Це ті батальйонщики, яким велено стріляти до своїх батьків, матерів, сестер та братів. Це вкінці ці урядовці, яким за їхню працю викопано яму, куди мали лягати разом з родиною. Вони всі пішли в ліс, об'єднані великою ідеєю любови до свого народу і своєї батьківщини та ненавистю до гнобителів-чужинців.

Їхні резерви це ті, на кого приготівляють гітлерівські бандити напад, щоб спалити їх оселі, а самих помордувати. Це ті, що не сплять по ночах, пильнуючись від наскоку новітніх германських татарів. Це ціла, палаюча гнівом до наїзника — Україна...”.

Перші організовані виступи відділів УПА припадають на лютий-березень 1943 року. Штабові УПА йшлося передусім про здобуття добрих стратегічних позицій для розгорнення дальших плянових акцій. Ці найкращі позиції на ПЗУЗ (Полісся!) були в руках червоних партизан. Їх передусім треба було здобути. Так прийшло до перших боїв УПА з червоними партизанами. В місяці лютім і березні відділи УПА вдарили на червоних в околицях Сарн, Столина й Володимирця. Наші здобули Володимирець, при чому розбили ще й німецько-“козацький” відділ в силі 50-70 чоловік. У цьому містечку захоплено потрібні для відділу господарські речі та частинно зброю. В Столининні наші повстанці зліквідували більшовицьке гніздо та забрали 10 возів дуже вартісного майна. Але це майно німці по дорозі відбили. В селі Богущі над Случчю сильний відділ більшовиків ударив несподівано на відділ УПА. Більшовиків відперто з втратами для них, але й наш відділ мав 30 убитих. У Берестовці (р-н Цумань)* відділ УПА розбив повністю одну більшовицьку ватагу. Про інші бої з більшовицькими партизанами ще буде повідомлено. До цього часу (себто до половини травня 1943) відділам УПА ще не поцастило викинути більшовиків з цілого Полісся. Лінія поділу “сфери впливів” УПА і червоних партизан проходить на північному сході по річці Случ, а в західньому напрямі на північ від Сарн. Отже відділи УПА займають покищо не вигідне становище на краях лісів.

* Повинно бути: Костопільський р-н.

З німецькими окупантами звели відділи УПА в березні-квітні низку боїв. Дуже дошкульним ударом для німців був масовий перехід усіх українців-шуцманів і поліцистів на цілій Волині й Поліссі зі зброєю в руках у підпілля, в ряди УПА. Це сталося в час між 15. III. і 10. IV, з наказу Головного Командування Української Повстанської Армії. Головною причиною цього кроку була небезпека масового роззброєння й арештування, чи навіть розстрілу шуцманів-українців німцями. Таку чистку німці вже почали проводити, закидаючи шуцманам зв'язки з ОУНСД. Дослівно ні один шуцман чи поліцист-українець на німецькій службі не був і не є певний свого життя. Тих, які легкодушно залишилися в німецьких руках, німці зразу посадили за дроти, а відтак стали розстрілювати масово й вивозити на каторгу в Німеччину. Щойно тоді і ці "льояльні" шуцмани дали ногам знати. Деякі шуцмани, що втекли, повірили на слово СС-ів та поліцайфюрера з Рівного і повернулися на свої місця. До двох днів гестапо їх усіх повісило. Кінець-кінцем німці були приневолені спертись на сили власних залог по містах і деяких економічних пунктах (фабриках, заводах, фільварках) у терені, себто — на німецьку поліцію і жандармерію, на військові відділи СС-ів, мадярів, "козаків", фольксдойчів, поляків, литовців і тільки в дуже рідких випадках — українців.

В березні і на початку квітня відділи УПА зайняли містечка: Володимирець, Степань, Висоцьке, Дубровиця, Людвипіль, Деражне, Олика, Цумань і Горохів. Німецькі залози в цих містечках розбито й розігнано. Після кількаденного перебування в злобутих містечках відділи УПА самі виходили з них, з тактичних міркувань. Під Деражним відділи УПА звели від 25 до 31 березня двічі переможні бої з німецькою поліцією. В бою під селом Чудни в одному тільки німецькому відділі згинуло 18 німців, а ранених було куди більше. Вдруге розбито німців під Деражним у перших днях квітня. Німці знову мали багато вбитих і ранених. Українські повстанці відбили від німців великий табір, захопивши кільканадцять підвод пограбованого в селян майна. Конвоїрів німців перестріляно, а майно повернуто українським селянам. В місті й околиці встановлено українську національно-революційну вла-

ду. Все держгоспне майно роздано населенню. Більше трьох тижнів не важилися німці показати тут свого носа.

В той же час (між 15. III і 10. IV) відділи УПА в сміливому наскоку розбили в'язниці і звільнили в'язнів у містах: Крем'янець, Дубно, Ковель, Луцьке і Горохів. Звільнені в'язні вступили у ряди УПА. Розбито теж концлагер в'язнів у Любачівці (Горохівщина) і лягер военнополонених у Ковлі. В містечку Ківерці відділ УПА розбив збірний пункт, де томились люди, призначені на вивіз у Німеччину. Багато зі звільнених людей вступило відразу в ряди УПА.

При здобуванні сильного польського гнізда, а радше центру поляків, Іванової Долини в Костопільщині спалено дві третини забудувань. Бій тривав тут кілька годин. Поляки подають число своїх втрат на 500 чоловік. Число вбитих німців невідоме. Наші втрати невеликі. Захоплено добичку, між іншим, кілька тонн вибухових матеріалів. (Іванова Долина — центр волинських каменоломень). Однак головного бльоку будиноків не здобуто.

В нападі на Горохів, як оповідають самі німці, брало участь з боку повстанців кілька танків. В Цумані спалено кілька німецьких авт і танкетку, що їх годі було забрати. В Олиці німці замкнулися в замку і звідтіля оборонялися.

В перших днях квітня українські повстанці без власних втрат розбили відділ німецької поліції під Берездовом на Житомирщині. Німці мали сім убитих, решта розбіглися. В Шепетівських лісах на Поділлі* українські повстанці здобули німецький транспортний поїзд з амуніцією. В селі Постійному німці втратили в бою з менш численним відділом УПА біля 70 чоловік убитими й раненими; двох попало в наш полон. По нашому бою було всього двох ранених. Тут українські повстанці здобули, oprіч крісів і набоїв, ще 2 "Максими" і кілька ручних скорострільів. Бій в селі Яполоть тривав дві години і був нерішеним. По обох боках брало участь у цьому бою біля 200 чоловік. Німців вибито тільки з деяких становищ. УПА мала втрати 4 чоловік. Німецькі втрати більші. В

* Повинно бути: в Кам'янець-Подільській області, географічно — це ще Волинь.

наскоку відділу УПА (30 людей) на німців біля села Великої Любаші вбито 39 німців і спалено 5 авт. Українці мали втрати — 1 убитого й 1 раненого.

В першій половині квітня український національний повстанський рух залив цілковито райони — Мізоч, Остріг, Шумськ, Крем'янець, Верба та ін. Тут знищено повністю всіх німецьких господарських “фюрерів”, німецьку жандармерію, її співпрацівників і сексотів. Районні та сільські управи, складені з німецьких вислужників, розігнано. Терен залишився в руках УПА. По кількох днях німці кинули сюди цілу дивізію, що складалася з двох малярських полків, одного полку німців (в тому числі СС-ів та жандармерії) й одного полку узбеків та козаків. Після трьохденних боїв малярів розбито й розігнано. Самі німці крилися за плечима узбеків. Німецькі втрати доволі великі. В боях у Вербі згинуло 120 німців, в Шумську 24, в Острозі 32, в Мізочі 11. Втрати українських повстанців багато менші: у трьох відділах було всього 18 убитих.

В Крем'янці прийшло до великого бою між шуцбатальйоном, що перейшов повністю до УПА й німцями. Німців розгромлено.

Коло Здолбунова, Торчина й Дермані мали місце бої українських повстанців з ватагами польських партизан.

УПА діє теж на Володимирщині й на Ковельщині. В околицях Кам'янця-Подільського відділ українських народніх повстанців, зложений з колишніх шуцманів, теж провів кілька збройних виступів проти німців.

Менших боїв і сутичок українських народніх повстанців з німцями було багато більше. Всі ці бої були успішні для відділів УПА. Тільки в одному випадку, під селом Забороль на Сарненщині, німці несподівано вдарили на один рій УПА і розбили його, при чому згинуло 12 друзів, між ними Сом і пор. Ковальський.

Українське населення на ПЗУЗ, тероризоване досі безкарно німцями й більшовицькими партизанами, привітало діяння УПА з великою радістю й захопленням. Про відділи УПА інакше не говорять, як тільки “наші”. Українських народніх повстанців благословлять на дорогу й на бій, дають їм всяку поміч і всю свою надію покладають на УПА. В ній бачать свого єдиного оборонця.

Дальше на схід населення більше стероризоване, залякане і пасивне. Більшовиків і німців бояться і їх непаивидять, але йти в УПА ще вагаються, ще не довіряють власним силам. Наївні сподівання деяких оптимістів, що як тільки з'явиться в терені група озброєних людей, то зі Сходу відразу втече бодай кілька тисяч людей в партизанку, — зовсім себе не виправдали. Маси народу на ОСУЗ треба щойно розгойдувати, і вони поволі “розгойдуються”. Листівки УПА роблять на східніх теренах величезне враження. Загальні настрої українського населення сьогодні є або виразно самостійницькі, або пасивно-прихильні.

Перші місяці діяння Української Повстанської Армії виявили дуже наявно, якою пекучою й невідкладною справою для українського народу є створення власної регулярної збройної сили. Творення перших відділів УПА відбувалося з трудом, головню через недостачу військово-вишколених людей, кваліфікованих старшин-штабовців та інструкторів. Через те не всі акції УПА були пляновані й ефекти боїв не були такі, які могли бути при існуючому завязтті й відвазі українських народніх повстанців. Виринуло багато труднощів організаційної натури в ділянці санітарної опіки і т. п., але всі ці труднощі поволі поборюються й усуваються. Назагал — перші місяці виявилися першорядною школою й підготовою для майбутніх подій. Про якусь імпровізацію, чи безголов'я отаманщини, як це було подекуди 1917-20 рр., немає й мови. В рядах УПА запроваджується безоглядну військову дисципліну. Дезертирів і нездисциплінованих бойовиків розстрілюють. Всі акти й акції воєнного характеру або пляновані безпосередньо Штабом УПА, або проведені на основі загальних його вказівок. Самочинні виступи населення дуже рідкі, звичайно це грабіжницькі напади злодіїв, що підшиваються під УПА. Всіх таких бандитів ліквідують безпощадно розстрілами.

ОУН-Самостійників, яка сьогодні є єдиною організованою українською силою на українських землях, уважає себе в праві застосувати також примус до власного громадянства, напр., у наборі необхідних людей-фахівців до праці. Організація виходить з обов'язку праці кожного українця для української національної революції і для творення УСС-Держави

і тому потрібних людей мобілізує. Це тим більш оправдане, що й більшовицькі партизани, і німці без ніяких скрупулів мобілізують українців до своєї служби. Більшовики втягають українців насильно в свої партизанські ряди на службу московським інтересам, а німці проводять мобілізацію українців у т. зв. “допоміжну армію” на гарматне м’ясо, або дослівно на гній на каторжній праці в Райху. Була крайня пора вкортити це злочинне винищування українського народу в чужих імперіялістичних інтересах. Тепер українці мають змогу віддати свої сили на службу рідній справі. Назагал примусову мобілізацію в ряди УПА ще не застосовано в широких розмірах. Все таки коло 50% теперішнього складу УПА це ті, що вступили в її ряди на наказ української влади.

Наслідки дії УПА для німецьких окупантів дуже дошкільні. Німецька адміністрація, яка від самого початку носила характер воєнно-грабіжницької кліки, а не влади, сильно захиталася. Німці втратили можливість всесторонньої контролі життя окупованої країни, а особливо такої важливої для них сільсько-господарської ділянки. В лісовій смузі вони скупчилися, зі стратегічних оглядів, тільки по важніших осередках, як Костопіль, Березне, Сарни, Столин, Пинськ. У степовій смузі вони почуваються сильніше. Все таки і тут зв’язки між міськими центрами через дії українських повстанців раз-у-раз рвуться. Напр., дуже важливий шосейний шлях з Луцька до Ковля і Володимира був замкнений кілька разів. По цьому шляху взагалі заборонено їздити окремим німецьким машинам. Рух на цьому шосе відбувається тільки більшими транспортом під певною охороною.

Терор німців, очевидно не припинився, тільки прибрав інші форми. Зате грабування українських селян дуже помітно зменшилося. Вже минули ті часи, коли в селі появлявся один німак і за щонебудь бив українського селянина. Грабежі курей, свиней, полотна і т. п. зовсім припинилися. Тепер німці виїздять на села тільки кількома автами і то багато рідше як давніше. При своїх наїздах німці палять села й намагаються вистріляти якнайбільше людей. Палять і обстрілюють села також з літаків, але цей спосіб мало успішний. При появі німців люди з речами й худобою втікають у ліси. У згаданих міся-

цях вдалося спалити й вистріляти до десяти сіл. Але народ вже не дається мордувати безкарно й безборонно. По всіх селах, особливо в степовій смузі, де обмаль лісів і де через те нема покищо можливості для ширшого розгорнення акцій УПА, діє т. зв. “самооборона”. Пряму акцію “самооборона” застосовує в моменті нападу німців на село. Тоді все населення борониться, як може і вміє. Наприклад, у селі Римень на Рівенщині в час палення й розстрілювання людей, згинуло в рукопашних боях 20 німців. В селі Забороль німці припинили свою погромницьку акцію після того, як кількох їх згинули з рук мордованих селян. Також у селі Диків акцією “самооборони” прогнано німців та перешкоджено дальшому розстрілюванню людей. Опанувати ситуацію німцям важко, бо самі вони без допомоги місцевого населення сліпі і глухі.

Як приклад для кращого зображення відношення сил у терені, подаємо деякі дані про ворожі нам сили в місті Луцьку (на підставі звідомлення від 22. V. 1943). При тому виступить на яв силовий потенціал третього нашого противника на ПЗУЗ — поляків:

У травні 1943 р. в місті Луцьку на загальне число 19669 жителів було 10,838 поляків, 7,277 українців, 1,584 росіян, 524 чехів, 108 місцевих німців і 338 інших. Крім цих 10,838 поляків перебуває в Луцьку нелегально ще кругло 4,000 поляків-біженців.

Всі важніші німецькі установи опановані поляками. Напр., в уряді генерал-комісаріату з усіма його відділами є понад 80% поляків, в гебітскомісаріаті — 60%, в Ц. О. (Центральна установа для торгівлі зі Сходом) — 60%, в Господарському банку — 30%. Ще більші скупчення поляків помічається по німецьких споживчих та м'ясних крамницях, столових, ресторанах, готелях і т. п. Перукарні — всі польські. З усіх урядів поляки систематично витискають українців. Всі перекладачі, секретарі і т. п., чи то поляки чи фольксдойчери, ведуть різко протиукраїнську роботу.

Поліційні й військові сили, що ними розпоряджаються німці на терені Луцька й околиць, такі:

1. Шуцманшафт* Троїцького 150 чол.
2. Районний Шуцманшафт 40-50 чол.
3. Шуцбатальйон (українці) 80-100 чол.
4. Шунбатальйон (поляки) 300 чол.
5. Стягнені до міста жандарми-поляки 900-1000 чол.
6. Змобілізовані до поліції 17. V. поляки,
річники 1922-26 390 чол.
7. Жандармеріпостен¹ (німці) 17 чол.
8. Жандармерімоторцуг² (німці) 100 чол.
9. Оберфельдкомандатур³ (німці) 20 чол.
10. Фельд і Ортскомандатур⁴ 30 чол.
11. Військо у казармах, пересічний стан 3 сотні.

Шуцманшафт повнить допоміжну службу, держить варту при в'язницях і т. п., і підлягає безпосередньо станиці німецької жандармерії (Жандармеріпостен). Всі шуцмани у казармах дістають зброю тільки на час повнення служби. На доручення гебітскомісара, начальник шуцманів Троїцький заходився проводити набір 300 свіжих шуцманів у віці 35-45 років, але ніхто не зголосився. Моральний стан шуцманів-українців, що залишились на німецькій службі всупереч акції УПА, дуже низький. Все таки вони для українського населення країни як шуцмани поляки.

Тисяча поляків-жандармів, що їх німці стягнули останньо до міста, це переважно "шльонзаки", познанняки, поморці й трохи львів'ян. Досі вони повнили службу на сході, ближче фронту. Їхній приїзд до Луцька місцеві поляки привітали з бурхливою радістю. Говорили, що їх прийде на Волинь 10,000.

* Шуцманшафт, шуцбатальйон (нім.) -- відділ допоміжних поліційних чи вартівничих служб німецької окупаційної адміністрації, зложений з ненімців.

¹ Станиця німецької жандармерії.

² Моторизований відділ німецької жандармерії для боротьби з УПА, зложений з "ес-есів" (SS-Werkzug).

³ Окружна військова територіяльна команда.

⁴ Місцева (і польова) військова територіяльна команда.

а то й 30,000, і тоді самі поляки розправляться з українцями. Німці порозпихали цих польських жандармів по районах і держмаєтках, а частину вислали до Горохова та інших повітових міст. В самому Луцьку залишилося їх в запасі не більше як 100. Їхнє наставлення до всіх українців крайньо вороже. Між шуцманами-українцями з одного боку і шуцманами-поляками з другого — раз-у-раз приходять до конфліктів і бійок.

“Жандармерімоторцуг” призначено до спеціальних теренових операцій. Це крайньо жорстокий і безпощадний елемент. Морально стоять дуже низько, ходять постійно п’яні. На села налітають швидко й несподівано і тоді лютують гірше звірів. Центр “СС-Веркцугу” міститься в Рівному. Звідтіля німці кидають у потребу більші сили в загрожені терени.

Не зважаючи на такі доволі численні сили німці не почуваються добре на ПЗУЗ. Солдати, що вертаються з фронту, поголовно зневірені й огірчені безглуздою політикою гітлерівського режиму, та, змучені війною, ширять у запіллі повний дефетизм. Дуже часто можна почути від них таке коротке й влучне формулювання загального становища: “Дойчлянд капут! Совет капут!” — Цей депресивний настрій фронтовиків заразливо уділяється німцям-цивілістам. Грізні дії УПА ще більше посилюють серед них панічні настрої. Ще на початку квітня урядові чинники впевняли одні одних, що швидко й легко опанують “бунт”. Ще в квітні урядовці з “цивільфервальтунг”* їхали на партизан бадьоро й з гумором, немов на полювання на зайців. Тепер вони безраді, похнюплені, пригноблені й залякані на смерть, бояться виїздити з міста і ждуть більшої допомоги “згори”. Одинцем не показуються. На ніч забарикадуюються. Фольксдойчів стягають докупні й озброюють.

Поляки також розгублені. Українців вони бояться, тому їх ненавидять. За свою юдину протиукраїнську роботу (провокації, брехливі доноси й цькування перед німцями) вони дістали подекуди відповідну винагороду від українців. Зразу вони всеціло ставили на німецьку карту у своїх протиукра-

* Цивільна німецька адміністрація т. зв. “Райхскомісаріату України”.

їнських плянах. Тепер, розчарувавшись у всесильності німців, намагаються облудно й підступно допровадити до “згоди” між українцями й поляками. Із сіл вони в більшості повтікали до міст, забравши з собою все майно. Завзятіші вступають у ряди допоміжної поліції і їздять з німцями в терен палити села й мордувати українське населення. Розважніші намагаються стримувати гарячих, передбачуючи страшну помсту з боку українців. Загрозу “жезі гайдамацкей” (“впірзання” поляків українцями) вони бачать над собою без упину. Їх духовним об’єднуючим центром є, як завжди, костьол. Виходячи з богослуження, вони своєю масою вщерть заповнюють вулиці. На ПЗУЗ є кілька осередків, де поляки замкнулися зі зброєю й укріпилися (наприклад, Іванова Долина). Німці не застосовують до них репресій і не відбирають зброї, хоч знають, що поляки переховують між собою також більшовицьких партизан.

Комуністичне підпілля на опанованих УПА теренах знищене. Тільки на східних теренах вони зберегли доволі сильний організаційний апарат, що охоплює комсомольську молодь і частину робітництва. З посиленням акції УПА на цих теренах, комуністичні впливи будуть напевно знищені.

Про настрої серед загалу українців згадувалося вище. На окрему увагу заслуговує становище української інтелігенції по містах. Воно незавидне. Українська інтелігенція є під постійним моральним терором з боку німців і поляків та під загрозою фізичного знищення. Німці її не довіряють і хотіли б її щощвидше знищити. В березні ц. р. вони виарештували чимало української інтелігенції по містах — Рівне, Крем’янець, Костопіль, Горохів та інші, і розстріляли арештованих, як про це повідомлялося в 10-му ч. “Вісника УІС”. — На решту інтелігенції й на православне духовенство німці зробили натиск, щоб ті допомогли їм у приверненні “ладу” й спокою на ПЗУЗ. З німецької ініціативи відбулися в Луцьку, Рівному та в інших містах “наради” української інтелігенції в тій справі, а їх вислідом були “відповідні резолюції”, “меморандуми” й “відовзи”. Зміст одного такого “меморандуму” з підписом митрополита Полікарпа ми поклали в 10-му числі “Вісника УІС”.

Учасники згаданих нарад добре розуміли безвиглядність німецьких заходів для втишення бурі, яку самі викликали своєю божевільною політикою. Між іншим єпископ Платон прямо відмовився від німецької пропозиції — впливати через священників заспокійливо на українську молодь, кажучи, що в такому випадку повстанці перестріляють йому все духовенство. Після безглузлого і нічим не виправданого розстрілу українських інтелігентів, ніхто не хоче в'язати своєї долі з німецькою. Своєю глупотою і брутальною поведінкою німці самі підірвали всякий ґрунт для якоїнебудь опортуністичної роботи. Все таки митрополит Полікарп під німецьким натиском видав до народу своє “послання” з закликом до спокою і послуху німцям. Німці також розсилалися з різними листівками й відозвами “до українського народу”, “до партизан” (в російській мові! — тираж 500,000), “до населення Волині” (тираж 100,000) і т. п., в яких і просять, і грозять, і вмовляють. У цих летючках називають українських повстанців “бандитами”, “мародерами і грабіжниками”, “волоцюгами”, “недолюдками” і т. п. сочистими словами, та закликають населення, щоб не дало повстанцям жодної допомоги. Але ці їхні заклики не мають вже ніякого впливу на українські народні маси. Народ дуже добре розуміє, хто чигає на його життя й майно, а хто стає в його обороні. Під збройною охороною УПА мирне населення почувується куди краще й безпечніше, як під “опікою” німецьких “визволителів”.

Забезпечення населення харчовими продуктами покищо задовільне. Праця на полі йде регулярно. Всі поля обсіяні. З міст населення нічого не дістає, бо нічого там немає: ні соли, ні нафти, ні мила. Штатсґути (державні мастки) частинно спалені, але в більшості (на Луччині майже всі) залишилися і мають охорону — збройні відділи німців по 10-20 чоловік. Але ці військові по фільварках не хочуть битися з повстанцями і ставляться до населення доволі добре. Все таки штатсґути є великим тягарем для дооколицьніх сіл. Селяни мусять по кілька днів відбувати тут панщину за 3 карбованці на день. Для порівняння згадаємо, що 1 кл. соли коштує приватно 250-300 карбованців.

У степовій смузі на східних теренах також ще немає голоду, хоч німці грабують тут, що дасться. З колгоспів забрали або забирають всі лишки збіжжя, що залишилося після засівів. Селяни живуть головно з того, що зібрали з присадибних ділянок.

У підлісних околицях дуже сильно давався селянам в знаки вивіз лісу. Німці намагаються ще й нині вирубати якнайбільше лісів. УПА і на цьому відтинку повела протиакцію. В різних околицях вигнано з лісу селян-дроворубів і возіїв, а коли прийшла збройна охорона німців, обстріляно їх з кулеметів. Вивіз українського лісу зменшився.

На 17. V. німці зарядили набір до праці в Німеччині річників 1922-26. Ще найбільше їдуть люди в німецькі "різниці" зі східних теренів. В інших теренах їде не більш 5% назначеного контингенту. На Лвччині розіслано понад 2,500 карток-візвань. На комісію прибуло 210, а з них прийнято 130. Зголосилися в більшості поляки. Українців мусіли німці насильно ловити й перетримувати в ляграх. Проти родин тих, що не явилися на комісію, німці покищо не застосували репресій.

Культурно-освітнє життя на ПЗУЗ завмерло. "Просвіта" (Луцьк) з наказу гебітскомісара ще в квітні припинила свою діяльність. Школи не працюють.

Самодопомогові комітети по містах провадять виключно харитативну роботу. В театрах, якщо такі де є (Луцьк), ставлять саму побутовщину і комедію. [...]*

Машинопис зберігається: Архів ОУНР., К-III; Фотокопія: Архів "Літопису УПА".

* Тут пропущено поміщену на кінці огляду коротку летючку до литовців, яка має підпис ОУН Самостійників Державників. Ця листівка не становить цілоти з оглядом і, як впливає зі вступу до неї, радше додана переписувачем огляду. На кінці додано рукою "Травень 1943".

NORTH-WESTERN UKRAINE — THE ARMED SELF-DEFENSE OF THE UKRAINIAN PEOPLE

(Summary)

This report is the earliest underground document known to exist which gives an account of the rise of the UPA and its struggle in Volyn' and Polissia. The report was written at the end of May, or beginning of June, 1943. It was published in the eleventh issue of the underground journal **Visnyk of the Ukrainian Information Service**. The report is a compilation of notices issued by the political information department of the OUN SD regional (krai) executive in Volyn' and the UPA information and intelligence branch. It was written by Volodymyr Makar ("Vadym"), a member of the underground in Vynnyky near Lviv. The report exists as a typewritten manuscript copied from the eleventh issue of the **Visnyk of the Ukrainian Information Service**.

The UPA began its armed struggle in Ukraine mainly in response to the terroristic policy of the German occupational regime and the similar policy of the Soviet partisans. During 1942 the Soviets sent a massive parachute force into Polissia and the forested parts of Volyn' to engage in diversionary work. The Soviets' numbers were strengthened by escapees from German prisons and Ukrainians, Poles, Jews and Gypsies fleeing German persecution. In the area between the Buh and the Dnipro Rivers, there began to operate a force of 10-15,000 Soviet partisans. Their sabotage of the railroads led to German reprisals against the Ukrainian population — villages were burned and their inhabitants massacred. The Soviet partisans also waged terror against the population, in particular against nationally-conscious individuals, but in some cases, against entire settlements. For that reason, as early as 1942 Ukrainians began to organize small armed units in order to wage a self-defense and to protect their settlements. During the winter of 1942-43, those units grew into large military formations and took on the name the Ukrainian Insurgent Army (UPA).

The UPA began overt operations against the Germans in February and March, 1943. Between March 15 and April 10, 1943, almost the

whole of the Ukrainian police force and the Ukrainian auxiliary units of the German army (**Schutzmannschaft**) crossed over to the UPA. Early in the spring, the UPA disbanded the German administrations in the villages and began an energetic offensive against German administrative centers. During the time covered in the report, the following German district centres were smashed: Volodymyrets', Stepan', Vysots'k, Dubrovytsia, Liudvypil, Derazhne, Olyka, Tsuman' and Horokhiv. The UPA broke into German prisons and released prisoners in Kremianets', Dubno, Kovel', Luts'k and Horokhiv; it did the same in the concentration camp in Liubachivka, the prisoner-of-war camp in Kovel' and a camp of forced workers headed for Germany in Kivertsi. The report mentions a number of battles fought with the Germans at or near the following towns or villages — Chudne, Derazhne, Ivanova Dolyna, Berezdova (Zhytomyr oblast), Postiyne, Lapolot' and Velyka Liubasha. It also speaks of battles against the German division sent to fight the UPA in Verba, Shums'k, Ostrih, Myzoch and Kremianets'. The UPA also fought Soviet partisans in the Stolyn and Sarny counties and Polish partisans hostile to the UPA near Zdolbuniv, Torchyn and Derman'.

The article gives information about the UPA program, the organization of its support network, the general situation existing in the area and other matters. It stresses that the UPA was struggling for an independent Ukraine and suggests optimistically that that goal might well be reached. Up to the time the report was written, UPA detachments had gained control of western Volyn' and Polissia, except for some heavily-wooded areas in Polissia, where Soviet partisans had entrenched themselves. A battle was being waged for control of these areas, which were well-suited to partisan activity. The UPA's operations were spilling over into Eastern Ukraine. However, the report states that in that part of the country, the Soviets had wiped out all Ukrainian activists during the 1930s; the people there were poorly organized and tended to be passive. More effort was required to organize the insurgent movement there and thus gain control of the area. In the part of Ukraine where the UPA was active, an underground administration had been organized, which was directing the economic and cultural life of the region.

When the UPA first appeared, the Germans failed to take it seriously. They would set out against the UPA in a jocular mood, as though going out for sport. However their expeditions usually ended

in tragedy. In the region of Kremianets' and Ostrih, the Germans sent a whole division against the UPA. The division sustained serious losses without inflicting much damage on the UPA. With that, the German attitude changed to one of panic. The German troops entrenched themselves in their positions out of fear for their safety. Soldiers returning from the front were sowing the seeds of disillusion among the German troops — they no longer believed in a German victory. The Germans began to plunder villages for food and these attacks often ended as bloody massacres. In the towns there were massive arrests and executions, in particular of Ukrainian intellectuals. Prominent citizens, especially members of the clergy, were pressured to take part in anti-UPA propaganda.

In May, the Germans decided to take advantage of the traditional Ukrainian-Polish antagonism and put Polish police units into battle with the UPA. They transferred larger units of the Polish gendarmerie to Volyn' and recruited local Poles to the police force. The more sober-minded Polish citizens tried to stop their countrymen from taking part in these actions, but their warnings went unheeded. Many Poles entered the German police units and participated in the Germans' anti-Ukrainian operations. The report provides detailed information about the German police force in the Luts'k area and describes the activities of individual units. At the military post in Luts'k there were about 500 Germans — an army garrison and various police units; about 1700 Poles — the gendarmerie and auxiliary police; about 100 Ukrainians — the **Schutzbatallion** and about 150 men whose national identity is not specified (probably of various backgrounds) — the **Schutzmannschaft**.

сот. Андрій Дольницький (“Немо”, “Голубенко”)

ДОГОВІР ПРО НЕНАПАД МІЖ УПА Й УГОРСЬКОЮ АРМІЄЮ*

(Спомини кол. зв'язкового старшини УПА до угорської армії)

Угорський уряд на початку війни, хоч і не був наставлений німцями, однак, з одного боку — як заплату за Закарпатську Україну, румунську Трансильванію і югославську Войводіну, а з другого боку — стараючись здобути прихильність німців на випадок їхньої перемоги у війні на сході, вислав 1942 р. експедиційну армію в силі біля 200 тисяч чоловік на східній фронт. Однак, з причини поганого озброєння та браку бойового духа, майже вся ця армія була вщент розбита під Воронежем на початку 1943 року й угорський уряд стягнув її до Угорщини, залишаючи в Україні кілька резервних дивізій для охорони комунікаційних шляхів та для поборювання повстанців. Головні угорські сили були розташовані вздовж залізниць Львів — Київ та Ковель — Київ, а решта по доколичних містечках для окупаційної служби. Спочатку угорські відділи брали участь у німецьких операціях проти УПА та українського населення, наприклад, у наскоку на село Дермань, де було вимордовано 60 старців, жінок та дітей на присілку Залужжя, в операціях в околиці Шумська, Дубна та Здолбунова. Але раннім літом 1943 року відділи УПА, зрісши силою, зустрічали такі випадки зброєю та повели каральні наскоки проти угорських укріплених пунктів, як наприклад, у селі Глинську біля Здолбунова, в селі Мости на Острожчині, в селі Стублі біля Мізоча та в інших. Ці наскоки викликали серед угорських відділів належний респект до УПА, а для УПА були джерелом

*) У цих споминах автор оповідає про контакти з угорцями на Волині 1943 р. Згодом автор був зв'язним старшиною до угорської армії в Карпатах і по закінченні війни опинився в угорській партизанці та в 1946 р. пробився на Захід. Автор помер в Монреалі в 1982 р.

здобуття зброї. Наприклад, у Глинську здобуто три легкі скоростріли, 25 крісів, гранати й амуніцію; в Стублі — один легкий скоростріл, 5 автоматів, 12 крісів.

Як наслідок цієї протидії УПА, угорці перестали брати участь у німецьких акціях проти УПА та українського населення, а боронили лише своїх укріплених пунктів уздовж залізниці та в містечках. Їх укріплені пункти були обведені високим земляним валом, на валі були пороблені бійниці з важкими та легкими скорострілами. На одному пункті звичайно була чота війська, а нерідко дві. Вдень невеликі стежі патрулювали залізничну лінію, на ніч — всі угорці ховалися за валами. Передпілля вони освічували час від часу ракетами й тоді важкі скоростріли строчили в темні поля, поблизькі гайки або вздовж залізниці. Тільки малі групки угорців, приваблювані візією курки або свіжого масла, відважувалися на випадки до сусідніх господарств. Проте, там вони часто були об'єктом засідок теренових відділів УПА, що стало пильнували нагоди здобути зброю. Здобувати зброю від угорських вояків було дуже легко. Навіть поміж відділами УПА був поширений погляд, що вистачить тільки крикнути: "Маляр, гонвед, віддай пшкку!", і угорський вояк кидав кріс. Звичайно, це гумористичне перебільшення, але воно близьке до правди й вказує на настрій угорського вояка окупаційної армії. Цей вояк аж ніяк не хотів наражувати свого життя для німецьких інтересів.

Теренові відділи УПА намагалися використати такі настрої угорських вояків. Наші старалися перетягати поодиноких угорських вояків у підпілля, обіцяючи прийняти їх в відділи УПА, або перепровадити по зв'язку на Угорщину. Особливо активний у цій ділянці був командир теренової сотні в Здолбунівському повіті "Крвк" (не курінний "Крук", організатор перших бойових відділів УПА на південній Волині). Здолбунівський "Крук" був дуже здібний у маневруванні у підміських околицях. Він зліквідував майже цілу залозу на станиці Глинське, роззброював багато угорських мародерів, повитягав на своєму відтинку майже всіх закарпатців від угорців до УПА. Захоплений цими успіхами, він почав думати про перетягнення або ліквідацію всіх угорських станиць вздовж залізниці Здолбунів — Дубно.

Я в той час працював керівником відділу розвідки штабу Південної воєнної округи УПА. Я часто відвідував терен сотенного “Крука”, бо він оперував у підміських околицях і мав дуже добрі відомості про стан і рух ворожих частин у Здолбуніві. Назагал робота розвідного відділу була дуже тяжка. Відомості про ворога та його рухи тоді тільки добрі, якщо вони своєчасно доведені до відома штабу. Не маючи зв'язку телефоном чи радіом, тяжко було це виконати. Ми мали добрі дані про стаціонарні сили ворога, але не про зміни-динаміку рухів ворога по терені округи.

Десь у другій половині серпня 1943 року пригнав до штабу гінець від сотенного “Крука”. Він повідомив, що “Крук” стягає в ліс до УПА угорські станиці на всій лінії Дубно — Здолбунів. Однак угорський старшина, з яким “Крук” переговорював, зажадав компетентного старшини з вищого штабу УПА. Я не дуже вірив у можливість переходу всіх угорців до УПА, але треба було вістку перевірити. За кілька годин я був зі своїм заступником “Палієм” у здолбунівського “Крука”, що стояв з частиною своєї сотні біля села Конюшок. Сотенний “Крук”, з гордою міною, мовляв, “а що я казав”, оповів нам цілу історію. Роздобувши закопаний селянами полковий міномет і побачивши його руйнуючу дію, він відразу приступив до свого вимріяного заміру: зняти або знищити угорські залоги в укріплених станицях уздовж залізниці. В тій цілі він вислав зі свого почту Малого Івашка з листом у німецькій мові до командира угорської станиці в Конюшках з ультиматом: до 24 годин скласти зброю й тоді угорці будуть переведені нашими зв'язковими до Угорщини. Якщо угорці не здадуть зброї, то будуть знищені, бо він, “Крук”, має таку зброю, яка з угорського бункру залишить тільки “мокре місце”. Коли Малий Івашко, обвішаний гранатами, з фінкою під пахою, з'явився перед брамою бункеру, угорський вартовий зі здивування мало не випустив кріса з рук. Він викликав командира, а цей, перечитавши листа, попросив зустрічі з “Круком”, щоб обговорити справу.

Зустрілися вони перед вечером у селянській хаті, зараз біля угорської станиці й розцілювалися на знак приязні. Угорський старшина поставив на стіл пляшку угорської “палінки”

і в приязній розмові при чарці сказав, що він дуже радо годиться на пропозицію “Крука”. Одначе коли б він перейшов до УПА тільки з одною станицею, німці негайно роззброїли б решту угорських станиць і помстилися б на всіх угорцях за відхід їхніх станиць. Він певний, що інші станиці, так само як і він, погодяться перейти до УПА, але на це треба часу. Тому він просить продовження терміну. Також “Крук” не буде в силі рівночасно зняти всі станиці від Острога до Дубна. Тому він хотів би, щоб приїхав якийсь старшина вищого штабу командування УПА цього цілого терену обговорити цю справу.

По звіті “Крука” мені було ясно, що обіцянка масового переходу до УПА була лише засобом, щоб зустрітися зі зверхником “Крука”, який би дивився на справу більше реально. З другого боку, інтригуючим був той факт, що комендант бункеру не полагодив справи стандартним способом, тобто — не скріпив забезпечень і не проголосив гострого поготівля станиці та не повідомив більших угорських сил у Здолбуніві й Дубні. Він міг теж зробити так, як робили німці — взяти з села закладників. Ми рішили піти назустріч і вислали Малого Івашка до бункеру, щоб установив зустріч. На означену годину “Крук”, мій заступник “Палій” і я були вже в означеному домі, залишивши недалеко скріплений рій з двома скорострілами та відповідними інструкціями. Угорці видно обсервували хату, бо за пару хвилин з брами станиці, віддаленої на яких 100 метрів, вийшло трьох угорців — старший лейтенант, сержант і якийсь жовнір. Старший лейтенант привітався словами “Слава Україні!” і представився, як комендант станиці. Він з усмішкою зауважив, що цей привіт коштував йому сьогодні одну годину праці. Не легко було вивчити правильну вимову привіту. Розговорюємося по-німецькому. Лейтенант оповів, що він старшина резерви, прибув на станицю недавно й ніяк не може зрозуміти, для яких угорських інтересів він мусів залишити вдома родину й маленький маєток, щоб десь на Волині полягти від українських повстанців, які також боронять своїх родин і господарств. На мій запит, у якій справі він хотів говорити зі старшиною зі штабу УПА, він відповів приблизно так:

“Бачите, мій погляд на участь у цій війні відбігає далеко від офіційного. Прибувши на Волинь і познайомившись з відносинами, які тут панують, я зрозумів, що українські повстанці борються за свободу свого краю і свого народу; це найсвятіші мотиви, які можуть керувати людиною. З другого боку, я не бачу ніяких інтересів, чому я маю поборювати цих повстанців. Тому перейнявши команду цієї станиці, я в перших днях видав своїм воякам суворий наказ ставитися до мешканців села якнайприхильніше, заборонив робити якінебудь ревізії й переслідувати населення за нелегальну працю. Хочу вам сказати, що я маю дуже багато доносів, що це село підтримує повстанців. Не зважаючи на те, командир вашого відділу вислав до мене післапця з наказом здати зброю, а якщо ми не виконаємо наказу, то він зробить на мою станицю напад. Зрозумійте мою ситуацію, здати зброю мені — неможливо тому, бо коли я повернуся з моїми людьми на Угорщину, мене засудять як дезертира; так само засудять моїх вояків. Отже я хотів би, щоб ви вплинули на цього старшину УПА, щоб анулював цю вимогу до нашої станиці. В протилежному випадку ми будемо змушені боронитися”.

Я відповів йому, що його погляди на нашу боротьбу роблять йому честь. Угорці не мають ніяких інтересів, за які б вони мали проливати свою кров на Україні і тратити угорських вояків, що ще будуть дуже потрібні для оборони Угорщини від більшовиків. Але, на жаль, таких поглядів не поділяють всі угорці в Україні. Коменданти багатьох угорських станиць виступають збройно проти українських повстанських відділів і переслідують українське населення. Тому наші відділи, які не зв'язані на стало з однією територією, маючи погані досвіди щодо угорської армії в інших околицях, можуть трактувати відділ в Конюшках як ворогів, хоч він, комендант цього відділу, прагне того, щоб жити в згоді з українськими повстанцями й українським населенням. Коли б його погляд поділяли всі командири угорських залог на лінії Радивилів — Шепетівка, тоді можна знайти розв'язку й налагодити добросусідські взаємини між повстанцями й угорськими частинами. Якби він зумів зацікавити цією справою вище командування угорської армії, якому належить цей відтинок заліз-

ниці, ми б могли домовитися з ним про певний спосіб співжиття на цій території. Що ж до ультимату “Крука”, сказав я, то він може бути спокійний, нападу на його станицю не буде, розуміється при тій умові, що його залога й надалі не буде нападати на відділи УПА та що його вояки будуть коректно ставитися до цивільного населення.

Лейтенант згодився передати нашу розмову угорському штабові й у випадку, коли б угорська команда мала бажання провадити розмови в порушених нами сьогодні справах, він мав повідомити мене через установлений нами зв'язок до відділу “Крука”. Він теж обіцяв, що його відділ не буде робити жодної ворожої акції ні проти повстанців, ні проти цивільного населення. На цьому ми й розійшлися.

Три дні після цієї зустрічі, прибув до мене кур'єр від “Крука” з повідомленням, що приїхав якийсь угорський старшина з Дубна й хотів би зі мною зустрітися. Прибувши на умовлений час до Конюшок, я зустрівся з уже знайомим лейтенантом і ще двома угорськими старшинами, які прибули зі штабу дивізії з Дубна: з капітаном Бурічем і хорунжим Заслужем, який говорив по-українському. Вони заявили, що команда дивізії, якій підлягає відтинок залізниці Шепетівка — Радивилів, вислухавши звіт лейтенанта з Конюшок про нашу розмову, рішила вислати їх на зустріч з уповноваженими УПА, щоб, можливо, домовитися до якогось конкретного способу співжиття на цьому відтинку. Точніше, команда дивізії хотіла бвилучити боротьбу поміж угорськими частинами й повстанцями в своєму терені. Власне тому вони приїхали, щоб зустрітися й побачити, що можна в цьому напрямі зробити.

В довшій вступній розмові обидві сторони з'ясували свої позиції та дійшли до такого висновку: ні в інтересі Угорщини, ні в інтересі українців не лежить, щоб ми борювали одні одних. У найважливішій справі мирного ставлення угорців до відділів УПА й до цивільного населення з одного боку, а наших відділів до угорських вояків і залог з другого — ми дійшли до порозуміння дуже скоро. Угорці зобов'язалися ставитися приязно до українського населення, не робити жодних реквізицій, обшуків та розшуків людей, які заангажовані в підпільній роботі, не робити засідок на відділи УПА, що про-

ходили залізницею, не проводити жодних операцій проти повстанців, ані не брати участі в німецьких операціях проти УПА. У випадках можливих надужитъ, випадкових чи анархічних порушень цих зобов'язень, обидві сторони зобов'язалися не робити репресій одні проти одних, а такі конфліктіві справи полагоджувати через зв'язкових відповідними командами УПА й угорської армії.

Тяжче було дійти до порозуміння в таких двох справах: залізниці і телефонних ліній.

У той час німці робили дуже численні операції проти повстанців. До цих операцій, крім поліційних сил, ангажували польські й німецькі військові частини, які стояли залогами по містах. Перехідні війська, що йшли на фронт або з фронту, були також часто втягвані в акцію. Наприклад, німецьке летунське з'єднання з частини в районі Острога було вжите до акції разом зі спеціальними з'єднаннями для поборювання повстанців. Під час цієї акції німці спалили 12 сіл. Для кращої охорони, повстанці понищили всі мости в терені на дорогах, які провадили з міст, щоб унеможливити рух змоторизованих частин. Також нищено всі телефонні лінії, які получували подинокі адміністративні центри німців і проходили через терен УПА. Стовпи зрізувано, дріт звивано й віддавано до технічних частин УПА. Часто телефонна лінія, довжиною кілька кілометрів, зникала в одну ніч без сліду. Звичайно німці негайно направляли телефонні лінії, але на другу ніч часто вони були знову знищені. На залізничних шляхах бували випадки пошкодження залізничних рейок. Часами це робили повстанці, щоб звільнити полонених і робітників, вивожуваних до Німеччини, або щоб здобути зброї, амуніції, медикаментів чи військового майна. Переважно це була робота більшовицьких партизанів, особливо до літа 1943 року, коли то їхню базу в Суражських лісах знищили повстанці. Отже в цій розмові угорці домагалися, щоб УПА зобов'язалася не переривати залізничних ліній та не зривати поїздів у "їхньому" районі. Вони мотивували це тим, що охорона цих засобів комунікації є безпосереднім завданням угорських військ. Отже, коли угорці будуть толерувати наші дії проти поїздів і телефонних ліній, німці будуть підозрівати, що між угорцями й повстанцями є

якась угода про ненапад і це може трагічно закінчитися для обидвох сторін. Проти угорців будуть застосовані репресії та замінять їхні залоги ворожими до УПА військами.

Після дискусії ми погодилися, що не будемо нищити телефонів у близькому засягу угорських залог, щоб не кидати підозріння, що угорці співпрацюють з нами. Щодо наших наскоків на поїзди, то це будуть рідкі й радше більші бойові операції, яким і так не лише угорські станиці, але й більші німецькі сили не зможуть протиставитися.

Уточнено теж політичний бік нашого договору. Договір між командою угорської армії в Україні є льокальним договором і зобов'язує обидві сторони тільки на території розташування угорської армії. Не зважаючи на те, що угорські частини є в складі німецької окупаційної системи, вони рішені не поборювати українських повстанців. Тому вони вважають за доцільне домовитися з УПА про ненапад, чи навіть співпрацю. Договорення повинно бути таємницею, хоч так угорські як українські відділи повинні бути поінформовані, що обидві сторони не є в стані війни між собою. Обидві сторони зобов'язалися плекати дух дружби між обома народами й висловили надію, що в недалекому майбутньому вільні уряди обох народів знайдуть шляхи для гармонійної співпраці між угорською й українською державами. З нашого боку ще було застереження, що договорення з угорцями не міняє ні в чому нашого наставлення до німецьких окупаційних сил, проти яких УПА веде війну за визволення українського народу.

Після обговорення всіх справ, обидві сторони остаточно домовилися і зобов'язалися:

1) Угорці не будуть вести жодних акцій проти цивільного населення; не будуть робити жодних виступів, самостійних чи спільно з німцями, проти відділів УПА й підпільної адміністрації УПА; не будуть перешкоджати відділам і транспортам УПА переходити залізницю; не будуть інформувати німців про дії УПА чи таку діяльність українського населення, яка може викликати німецькі репресії.

2) УПА зобов'язалася не поборювати угорських військ ні в їхніх станицях, ні коли вони є в терені, наприклад, патрулюють залізницю або перебувають у якомусь селі.

У випадках надужити чи порушень цього договору по-одинокими командирами чи вояками з обох боків, заатакована сторона не буде застосовувати репресій, а позовіє про конфлікт вищим командирам. Тоді представники обох сторін розслідять справу й притягнуть винних до відповідальності.

Після цієї розмови з угорськими старшинами я від'їхав негайно до штабу Південної групи УПА, до к-ра Петра Олійника ("Енея"). Його я в штабі не застав, тому передав перебіг розмов шефові штабу "Голубенкові". Ставлення "Голубенка" до договору було цілком негативне. На його думку, угорців треба побороювати при всякій нагоді. Вони не були сильні на Україні в теренах дій УПА. На території Південної воєнної округи УПА перебувало тоді біля трьох угорських дивізій. Бойова й моральна стійкість угорського вояка не була велика. Їх легко було роззброювати чи купувати в них зброю, отже ми не можемо відмовлятися від такого джерела здобувати зброю. Крім цього, ми повинні бити всіх, хто як окупант є на нашій землі. Найважливішими були його політичні аргументи. Угорщина декілька років тому збройно знищила незалежність Закарпатської України й застосувала там терористичну систему правління. Отже, Угорщина — це один з окупантів України й ми не сміємо про це забувати. Подруге, Угорщина — союзник Німеччини, окупанта України. Отже цей договір принесе для нашої справи велику моральну шкоду, бо нас будуть обвинувачувати у співпраці з фашистами та гнобителями України. Таке було становище "Голубенка", шефа штабу Південної воєнної округи УПА.

З таким поглядом шефа штабу "Голубенка" я не міг погодитися. Український повстанець і селянин, що мусів тоді провадити боротьбу на всі фронти, мав тих фронтів забагато. З одного боку безоглядно наступала німецька окупаційна машина — німецька поліція, німецькі військові частини, спеціальні частини для побороювання партизанів, польська поліція на вислугах німців, різнонаціональні військові частини на німецькій службі. З другого ж боку — більшовицькі партизанські з'єднання безнастанно напірали на Волинь з-за Прип'яті, плюндруючи Волинь не гірше нацистів. З-за Бугу продиралися й

польські партизанські відділи АК*, які разом з місцевими озброєними польськими осередками теж громили цілі околиці. Тих фронтів було рішуче забагато. І коли настала можливість виключити з протиукраїнського фронту угорців, і то вилучити їх в спосіб цілком корисний для нас, я не бачив, чому ми не мали б цього зробити ради деякої кількості здобутої зброї, яка й так мусіла бути окуплена жертвами й селянським майном. По повороті командира Петра Олійника ("Енея"), я склав йому докладний звіт з розмов і попросив відповідного розпорядження по війсьній окрузі в справі ставлення до угорського війська на Волині.

Петро Олійник поставився прихильно до договору й обіцяв, що видасть тимчасове розпорядження, щоб не робити неспровокованих нападів на угорські частини. Проте переговори з угорською окупаційною армією не належали до його компетенцій. Тому він доручив мені негайно виїхати до Головного Штабу й політичного проводу УПА, які у той час були на території Північної військової округи. Там я мав зreferувати перебіг переговорів і дістати дальші доручення.

Не гаючи часу, я виїхав на північ так званою штафетною лінією Корнія. Це була кур'єрська лінія, що лучила воєнні округи Південь і Північ дуже скоро, бо була вживана лише для рідких виняткових випадків, які вимагали швидкого поладження. Тому що ця лінія була вживана рідко, вона була менше розконспірована і, хоч проходила місцями через загрожені терени, була досить безпечна. За добу я зробив 180 кілометрів і опинився в Головному Штабі УПА на півночі. Там я з'ясував угорські справи Головному командирові УПА полк. Дмитрові Клячківському ("Климові Савурові") в присутності к-ра запілля Ростислава Волошина ("Павленка"), шефа політичного відділу Йосипа Позичанюка ("Шаблюка"), членів Проводу ОУН Омеляна Логуша ("Іванова") та Якова Бусла ("Київського", "Галини").

Наставлення Головного Штабу до перемир'я з угорською армією було позитивне. Найбільша дискусія розвинулася довкруги проблеми Закарпаття, бож Угорщина збройною силою

* АК — Армія Крайова, польська підпільна армія.

знищила незалежність Закарпатської України й утримувала там тверду окупаційну політику. Отже — договір з Угорщиною до певної міри буде апробувати “статус кво” на Закарпатті. Після обміну думками, вирішено триматися такого погляду: Політичний договір між Україною й Угорщиною можна скласти лише в майбутньому, коли постане український уряд і коли в післявоєнний період буде можна налагодити політичні взаємовідносини між обома народами. Проте, Головне Командування УПА вважає за доцільне вже тепер скласти льокальний військовий договір з угорською армією для того, щоб обопільно не винищувати одні одних, а навпаки — плекати дух співпраці між обома народами. Назагал усі вважали, що угорці вже проявили добру волю для співпраці, бо угорські війська в Україні звичайно заховувалися коректно щодо цивільного населення. Хоч було кілька випадків, що німцям вдалося кинути деякі угорські частини проти УПА, чи радше на погроми українських сіл, проте угорське командування хоче цю справу направити і простягає нам руку до співпраці. Ми повинні прийняти їх руку, бо тим не лише виелімінуємо угорські дивізії з протиукраїнського фронту, але також започаткуємо співпрацю з цією державою. Самозрозуміло, були теж дискусії про організацію союзу поневолених народів для боротьби проти німецького й російського імперіялізмів.

Після обміну думками вирішено:

1) Якщо угорці зобов'язуються і дотримують зобов'язання не брати участі в ніяких ворожих виступах як проти УПА, так і проти цивільного населення, то відділи УПА не повинні виступати неспровоковано проти угорських військ.

2) Договірні сторони втримують договір у таємниці. Тому контакти й поладжування виниклих можливих спірних справ повинно відбуватися тільки централізовано між штабами обох армій, через одного зв'язкового, який для справності може налагодити кілька зв'язкових пунктів. Командири як відділів УПА, так і угорських гарнізонів повинні лише знати, що УПА не воює з угорською армією та що треба зголошувати штабам можливі конфлікти й вони повинні так вплинути на стрілецьтво, щоб обидві сторони ставилися прихильно одні до одних.

3) Угорці будуть поширювати поміж своїми частинами видання УПА про боротьбу українського народу за самостійність. Вони зокрема посилять інформацію про антинародність радянсько-російської комуністичної системи, імперіялістичні цілі СРСР і Німеччини.

Тому що через військову округу Південь ішли важні комунікаційні лінії, що лучили схід із заходом і тими шляхами просувалося багато військових частин та робітничих груп майже всіх європейських народів, постановлено вислати туди з Головної Команди УПА представника, який би провадив відповідну пропаганду поміж сотнями французів, бельгійців, голляндців та інших європейських народів.

Вибір впав на друга Омеляна Логуша ("Іванова"), який мав виїхати незабаром на південь і який мав також бути моїм зверхником до угорських справ. З відповідним наказом в угорських справах для командира Петра Олійника ("Енея") я виїхав у поворотну дорогу на південь.

Після того, як командир Петро Олійник видав відповідний наказ відділам УПА Південної групи УПА, відносини з угорськими частинами склалися добре. На відтинку дивізії від Радивилова до Здолбунова й до Острога жодних сутичок з угорцями не було. Наші зв'язкові лінії працювали справно й безперебійно.

Через деякий час після того прибув до штабу групи друг Омелян Логуш, а кілька днів пізніше приїхав до мене кур'єр з повідомленням, що угорський лейтенант з Конюшок хоче побачитися зі мною в пильних справах. Я зустрівся з лейтенантом і він повідомив мене, що головна команда угорських військ на Україні бажає зустрітися з представником Головної Команди УПА для розмов, які інтересували б обидві сторони, і для складення можливого пакту про ненапад. Він заявив, що в розмові з угорського боку буде брати участь представник з їхнього головного штабу на Україні, якого рішення будуть зобов'язувати цілість угорських військ. Тому він просить, щоб також від УПА прибув компетентний командир, зобов'язання якого респектували б на цілому терені дій УПА. Договорившись з ним, що дефінітивну відповідь щодо зустрічі я йому дам за два дні, я виїхав негайно до команди Південної групи УПА

й передав це побажання командирові Петрові Олійникові. В штабі були тоді теж Омелян Логуш і Ростислав Волошин.

Було вирішено, що цю розмову треба відбутися і, коли б настанова угорців виявилася для нас сприйнятлива, було б бажаним скласти договір про ненапад, який би вилучив угорців з протиукраїнського фронту. Узгіднено основні напрямні нашого погляду:

1) В розмови не можуть бути вмішані жодні німецькі чинники. Навпаки — вістря порозуміння матиме також проти-німецький характер.

2) Всілякі постанови могли базуватися тільки на рівності партнерів.

3) Інтереси українського населення й УПА не могли бути під жодним оглядом порушені.

Назначено делегацію, яка мала брати участь у розмовах. У склад її входили Омелян Логуш, “Палій” і я. Зв’язався я з лейтенантом в Конюшках і устійнив місце та час зустрічі. Зустріч мала відбутися в Мирогощі, в штабі угорської частини, яка стаціонувала в цьому містечку.

Від штабу Південної військової округи до Мирогощі було біля 35 кілометрів. Виїхали ми перед полуднем однією підводою, коні були зі штабу УПА, добре підготовані, дорога йшла майже цілий час по незагроженому терені, тож незабаром після полудня ми прибули на зв’язковий пункт до села Липи, віддаленого від Мирогощі 2 кілометри. Тут терен вже був загрожений.

У відділі зв’язків уживалося термінів “загрожений” і “незагрожений” терен для окреслення безпеки в дорозі. Незагроженим тереном були околиці опановані відділами УПА. Німецькі адміністративні осередки були від них віддалені, й небезпечні зустрічі з ворожими частинами були майже виключені. Менші німецькі відділи не наважувалися заглиблюватися у небезпечні для них сторони, а при появі більших відділів ворога околиця була заармювана й вісті про нього розходилися дуже швидко. Подорожування на такому “незагроженому” терені відбувалося без особливої обережності, зв’язкові додавалися тільки для осіб, неознайомих з околицею, і для зв’язку. Подорож відбувалася вдень, без потреби користува-

тися побічними дорогами. “Загрожений терен” — це були околиці адміністративних осередків, де стаціонували більші сили ворога, поліційні та військові частини, або в сусідстві головніших комунікаційних шляхів, шосе та залізниці, де існувала також можливість зустрічі з якимсь ворожим відділом, що робив недалекі вилазки на боки. В такому “загроженому терені” було заборонено мандрувати чужим особам, які були необізнані з обставинами, без спеціальних кур’ерів чи зв’язкових. Ці зв’язкові чи кур’ери відповідали за безпеку супроводжених людей, але зате гості були зобов’язані слухатися їхніх вказівок чи й наказів. Переходи були можливі тільки в певні окреслені пори дня, переважно вночі для більшого гурту людей, або також для кількох людей удень, з обов’язком зберігати потрібну обережність. Просування в такому терені відбувалося багато повільніше, як у терені не загроженому. Важливіші транспорти одержували охоронні відділи.

Ми приїхали на зв’язковий пункт, який містився в домі одного господаря. В нього ми переcheкали до вечора й увечері вийшли до віддаленої два кілометри Мирогощі. Коли ми прибули на зв’язковий пункт, зв’язковий запровадив нас до нейтральної хати, де нас мав зустрінути угорський старшина і привести до штабу для зустрічі з представниками з головної угорської квартири.

Хоч за часу моєї праці я натрапляв багато випадків жертовної праці й відданости справі, але праця цього зв’язкового пункту не могла не викликати подиву і признання. Під ворожим оком і у віддалі тільки на кількасот метрів від угорського штабу, в містечку, переповненому угорськими військами та німецькими жандармами, працювали 5 осіб, 3 хлопці та 2 дівчини. Вони виконували всі завдання зв’язкового пункту, пересилали пошту, переводили людей, вели розвідку та пропагандивну діяльність тощо. Кожний день вони були під загрозою арешту й розстрілу, бо в ті часи на Волині панувала всевлада гестапо, яке за саме підозріння у сприянні повстанцям розстрілювало людей.

На означену годину, в хаті, де ми чекали, з’явився угорський старшина, представився — старший лейтенант Ваді й попросив іти за ним. Він говорив по-німецькому й був підкрес-

лено ввічливий. У штабній кімнаті, при вході української делегації, встали з-за стола трьох угорських старшин. Перший з них — високий, стрункий, у віці біля 40-ка років, з відзнаками підполковника генерального штабу, представився: “Підполковник Падані”. Він був шефом штабу команди угорських військ на Україні. Потім, коли я був зв’язковим старшиною в угорському генеральному штабі, я довідався, що він рахувався в генеральному штабі одним з найздібніших старшин, якому ворожили блискучу кар’єру. Перед окупацією Угорщини німцями в березні 1944 року, він дістав був призначення на пост військового аташе в Анкарі, мабуть, з завданням нав’язати контакт з альянтами. Одначе після окупації Угорщини німцями, він був відсунений від будь-якого значення та впливів і до кінця війни займав тільки пост шефа штабу корпусу. Другим старшиною був майор генерального штабу Вецкенді, який був потім військовим аташе у Швеції, а по перебранні влади в Угорщині урядом Салаші, угорським послом до Швеції. Третім був старший лейтенант Вейг, з головного командування угорських військ на Україні, який мав бути перекладачем у розмовах з УПА. Підполковник Падані представився сам і потім представив нам решту угорських делегатів. Після того він сказав коротку привітальну промову більш-менш такого змісту:

“Вітаю представників славної Української Повстанської Армії. Вже сам факт, що представники УПА і представники угорської ніби окупаційної армії зішлися разом для обговорювання справ, що їх обоєлібно інтересують, вказує на те, що в обох сторін з’явилося зрозуміння, що інтереси їх народів мусять бути поставлені вище будь-яких престижових мотивів чи фальшиво зрозумілих зобов’язань. Угорська армія є союзником німецької армії, проти якої УПА провадить боротьбу, тим самим вона могла б розглядатися також як ворожа для українських самостійницьких змагань. Одначе я можу запевнити вас, що угорська армія є в союзі з німецькою тільки проти ворогів цивілізації більшовиків, а не має найменшої інтенції виступати проти українського народу. Угорщина не має жодних інтересів в Україні ні політичного, ні територіяльного характеру. Доказом моїх слів нехай послужить факт, що з боку німців були поставлені Угорщині пропозиції окупувати адміністративно Під-

карпаття й Поділля, але угорський уряд відмовився від цієї пропозиції. Ми не маємо заміру й не хочемо виступати проти українців, що ведуть боротьбу за свою свободу. Ми не хочемо втратити ні одного угорського вояка за справу, яка не лежить в інтересах Угорщини. Життя того угорського вояка ще буде дуже потрібне в обороні угорських інтересів. І тому я щиро вітаю зрозуміння українських військових чинників для становища угорських військ на Україні, які знайшлися тут з незалежних обставин і не мають жодного наміру бути якоюсь ворожою окупаційною армією. Це зрозуміння нехай буде запорукою, що ми зуміємо в інтересі наших народів вилучити не потрібне й безсенсовне обопільне кровопролиття”.

Після короткої відповіді Омеляна Логуша (“Іванова”), в якій він теж ствердив, що УПА виступає тільки в обороні інтересів українського народу і що відступлення від оборони цих інтересів не може бути оправдане жодними поглядами, і що тільки в такій площині можливі будь-які дальші розмови з угорцями, приступлено до обговорення конкретних справ.

На вступі підполковник Падані попросив запевнення, що УПА в ніякій формі не зв’язана з більшовицьким урядом чи Червонсю армією, бо тільки тоді буде для угорців існувати можливість вести будь-які розмови з УПА, як теж попросив з’ясувати точку зору УПА на справи Закарпатської України. На перше питання друг Омелян Логуш відповів, що російські більшовики ведуть імперіялістичну державну політику та заперечують і тотально поборюють українські державно-самостійницькі змагання. Тому УПА, як революційна самостійницька сила, є з ними в безкомпромісній боротьбі. Щодо Закарпатської України, друг Омелян Логуш заявив, що наша делегація не має повноважень обговорювати чи тим більше розв’язувати це питання. Зрештою, розв’язка цього питання не належить до компетенцій Головного Командування УПА. Так само, сказав він, я припускаю, що також угорська делегація не має уповноважень приймати будь-яке рішення в справі Карпатської України. Він одначе вважає, що коли унормуються відносини в центральній Європі й суверенна Угорщина та Україна стануть сусідами, державні уряди обох суверенних країн знайдуть розумну й справедливую розв’язку питання Закарпатської України.

Наша делегація уповноважена налагодити добросусідські взаємини з угорською армією тут на Україні.

Після того приступлено до обговорювання можливости скласти пакт про ненапад між УПА й угорською армією в Україні. По довгій дискусії встановлено, що:

1) Угорське командування не буде провадити жодної воєнної діяльности проти українського населення й УПА;

2) Відділи УПА не будуть політично чи збройно виступати проти угорських залог на Україні;

3) Угорське командування не буде брати участі в жодних операціях німців проти українського населення, відділів УПА, військової адміністрації УПА та підпільної мережі ОУН і збройного підпілля;

4) Угорське командування буде повідомляти командування УПА про відомі йому пляновані німцями операції проти УПА або цивільного українського населення;

5) Угорське командування буде повідомляти командування УПА про дії радянських партизанських відділів або комуністичної розвідки. Так само командування УПА буде повідомляти угорські штаби про всі відомі йому рухи більшовицьких партизанів;

6) Угорські залоги можуть отримати від господарських частин УПА потрібні йому харчові продукти, взамін за що постачатимуть для УПА відповідну кількість зброї й амуніції, в першу чергу російської, і технічного та медичного матеріялу;

7) Для успішного виконання постанов цього договору і для полегшення справ, командування угорської армії в Україні й командування УПА обмінюються зв'язковими старшинами.

8) Для можливих політичних розмов д. Омелян Логуш сконтактує полк. Падані з нашими політичними чинниками.

Під час дальших розмов полк. Падані признався, що розмови між відділами УПА й угорською станицею в Копошках відбувалися за його відомом. Він хотів переконатися, чи команда УПА була справна й чи її накази були респектовані всіми відділами УПА на цій території. Він сказав прямо, що він не мав ясної картини, які повстанські сили діяли на цій території, наскільки вони зорганізовані й кому вони підлягають. Одначе після договорення в Копошках він переконав-

ся, що команда УПА цілковито панувала в терені та її накази й розпорядження були всюди респектовані.

Однією з точок пакту про ненапад між угорськими військами в Україні й УПА було зобов'язання угорського командування не реквірувати самовільно харчових продуктів в українських селян. Тому що деякі угорські частини не одержували від інтендантури деяких продуктів — м'яса, масла, городини, муки, — командування цих угорських частин зверталось до німецьких ляндрівтів* по ці продукти. З кінцем 1943 року німецькі ляндрівти мали дуже малі можливості стягати ці продукти з українських сіл. Їхня влада звичайно кінчалася кілька кілометрів кругом їхнього осідку, що був опірним пунктом німецької адміністрації. Їхні спроби виїхати трохи глибше в терен під охороною німецької та польської поліції кінчалися дуже сумно. Села, попереджені завчасу стійками, порожніли, поблизькі відділи УПА були заалармовані, і звичайно в поворотній дорозі німецькі грабіжники були атаковані відділами УПА, мусіли залишати пограбовані речі та мали вбитих і полонених.

Зате інтендантура УПА мала в цей час величезні запаси збіжжя й худоби від зліквідованих "лігеншафтів", колишніх поміщицьких маєтків та радянських радгоспів під зарядом німців. Замагазинувати все те майно не було навіть можливо, так що частину його віддано селянам на переховання й користування. Фронт зближався. Треба було рахуватися з тим, що фронтові війська, як більшовицькі так і німецькі можуть ці харчі знайти та зареквірувати. З другого боку — в УПА відчувався великий брак різних технічних матеріалів, як наприклад, фотографічного паперу для фотографічних закладів УПА, радіоапаратів і анодних батарей для відділу зв'язку, медикаментів, а особливо наркотиків для санітарних відділів. Отже вирішено, що угорці дістануть певну кількість харчових продуктів, за які розрахуються зброєю, амуніцією, а передусім різними технічними матеріалами. Для полагодження можливих непорозумінь з обох сторін мали бути визначені зв'язкові старшини. Від угорців призначено на зв'язкового старшину ст. лейт.

* Господарські нерівнини місцевої німецької адміністрації.

Варі, а від українців — командира “Палія”, старшину розвідки при штабі команди Південної групи УПА.

Незабаром після складення цього договору про ненапад д. Омелян Логущ (“Іванів”) відлетів літаком з полковником Падані і майором Вецкенді до Львова, де скотактував їх з представником Проводу ОУН. Скоро після того звідтіля відлетіла делегація до Будапешту для відбуття політичних розмов з представниками угорського уряду. Наскільки мені відомо, в числі тієї делегації був посол Василь Мудрий, Остап Луцький і Євген Врецьона. Мені не відомо, чи ці розмови привели до якогось конкретного договору, бо дальші події розвивалися з надзвичайною швидкістю. Вже в березні 1944 року Угорщину окупували німецькі війська, прем’єр і багато членів угорського уряду опинились у в’язниці і до влади прийшов пронімецький уряд.

Відносини поміж угорцями й повстанцями склалися після пакту про ненапад назагал добре. Майже на всій території, де стояли угорські частини, українське населення не мало від угорських військ жодних клопотів. Не було більших зударів поміж частинами УПА й угорцями. Щоправда, було кілька дрібних сутичок і непорозумінь, але вони були скоро поладнані зв’язковими старшинами. Два більші зудари поміж угорськими частинами та повстанцями, які мали місце в Башуках на Крем’янецьчині й біля Сарн на Поліссі, були також поладжені зв’язковими старшинами й не мали впливу на будь-яке погіршення відносин між УПА й угорськими військами.

На початку грудня 1943 року пполк. Падані повідомив нас, що у зв’язку з візитою української делегації в Будапешті, угорський уряд бажає довідатися трохи більше про УПА й український визвольний рух. Тому головне командування угорської армії пропонує вислати до Головного Командування УПА військову місію. Пполк. Падані питався, чи від Головного Командування УПА немає застережень щодо такої військової місії на території діяння УПА. Завдання цієї місії при штабі УПА було нав’язати ближчі контакти з командуванням УПА, познайомитися з обставинами тощо. Він зазначив, що ця візита приведе до кращого обопільного зрозуміння між нашими народами й до успіху українсько-угорських розмов у Будапешті. Він сказав, що делегатом угорського військового шта-

бу має бути його особистий приятель, пполк. Мартон, тоді шеф штабу одного угорського корпусу.

Головна Команда УПА дозволила на відвідини цього угорського представника. Застережень щодо можливості розвідувальної його діяльності в нашому терені не було. Тому що делегація могла бачити тільки рухомі відділи УПА, які й так міняли місця постою, а неважко було заховати від ока делегації установи, які були замасковані. Знову загальні організаційні справи, на які могла наткнутися делегація, були загальновідомі. З другого боку, беручи на увагу пропаганду німців про наш рух як бандитизм або більшовицьку агентуру, нам навіть залежало на тому, щоб хтось з авторитетних наших нових друзів міг побачити й оцінити наш рух. Також іншим чужинцям, як наприклад, голляндцям, бельгійцям, французам, югославцям ми уможливлювали запізнатися безпосередньо з нашим рухом і відділами УПА, які вели боротьбу за визволення України. Ті люди часами втікали від переслідувань німців, як було, наприклад, з 5 югославськими старшинами, які довший час брали участь у боротьбі відділів УПА й потім їх нашими зв'язками запроваджено до Румунії, звідки вони мали можливість дістатися до Югославії. Був у нас один бельгієць, який утік від німців, і з ним ми мали досить клопоту, тому що наші зв'язкові лінії аж до Бельгії не сягали. Він утік від німців, які змобілізували його як фахівця до праці в колонізації України. Він брав участь у кількох боях з німцями, був поінформований про нашу боротьбу й врешті його відпроваджено до Угорщини. Попадалося багато голляндців, чи то полонених з німецьких частин, чи також утікачів з різних робітничих, торговельних або будівельних фірм, яких тоді було досить велике число в Україні.

Отже вирішено привітати угорську пропозицію й запросити делегата угорської армії до Головного штабу УПА. Про це рішення повідомлено пполк. Палані. Незабаром, на початку грудня 1943 року, наш зв'язковий старшина до угорців, командир "Палій", виїхав на зв'язковий пункт до Мирогощі, щоб привітати угорську делегацію — пполк. Мартона, перекладача — закарпаття хор. Юрка Штама й радиста сержанта Сабо, який привіз із собою досить потужну радіостанцію. Головний Штаб

УПА призначив Ростислава Волошнина ("Павленка") і Омеляна Логуша ("Іванова"), щоб інформувати мадярську делегацію про всі справи та всебічно познайомити її з нашою боротьбою. Також приділено мене як зв'язкового й постійного опікуна місії за час її перебування на території дій УПА.

Щоб не зраджувати перед гостями місць постою команди Південної воєної округи, я вибрав на місце перебування делегації село Будараж на Здолбунівщині, недалеко від штабу воєної округи. Це село лежало недалеко, 12 кілометрів, від німецького опірної пункту в містечку Мізочі, однак перебування в ньому було безпечне. Залога цього німецького опірної пункту була здеморалізована поразками в боях з відділами УПА. Відділи УПА теж часто робили напади або на містечко або на ті німецькі групи, які зважилися вийти з нього на села. Наприклад, у серпні 1943 року був великий наскок УПА на містечко Мізоч, коли то спалено більшу його частину, а особливо всі урядові будинки, як поліцію, районову управу тощо. Часто також були наскоки на німецькі відділи, які важилися вийти на околиці, особливо до маєтків, що були теж в цю пору майже в цілості спалені. Окрім того, в сусідстві Будараж було кілька відділів УПА, що їх легко було заалармувати на випадок появи німецьких частин. Звичайно, ці відділи на рівнині, покритій невеличкими гаями поміж Бударажем і Мізоцем, виступили б негайно до бою проти німців. Окрім того, в Бударажі містилися інтендантура воєнного надрайону УПА. Там було кілька варстатів тієї інтендантури й у місцевій школі було дуже добре приміщення для закордонних гостей.

Повідомлено командирів сусідніх відділів про те, що цей район мав бути в стані поготівля аж до відкликання. Отже відділи УПА були в стані постійної бойової готовости. Посилані розвідки й забезпечення працювали безупину, передусім з боку містечка Мізоча. З команди Південної воєної округи був відряджений курінний "Кропива", з добре озброєним відділом, щоб повнити охоронну службу полк. Мартона. Разом з командиром Ростиславом Волошином, який тоді перебував у Південній окрузі УПА, він склав плян поїздки полк. Мартона по наших теренах і плян його інспекцій різних підпільних установ і таборів УПА.

Крім кількох втаємничених, ніхто не знав, хто приїжджає до Будеража. Недалеко в цій околиці відбулася недавно конференція поневолених народів і наші селяни вже призвичаїлися до того, що між нами є чужинці. Отже поява кількох нових чужинців не була чимсь надзвичайним і не викликала якогось підозріння. Крім цього, як я вже зазначував, у цих теренах траплялося дуже часто багато чужинців, які втікали з німецької служби, а їх УПА пересилало додому. Отже перебування угорської делегації не викликало якоїсь сенсації, яка могла швидко рознести́ся по селах і, зрозуміло, дійти теж до німецької розвідки.

Я доручив місцевій учительці, голові УЧХреста в тому районі, зайнятися приміщенням і прохарчуванням гостей. Це було легке завдання, тому що в Будеражі містилася інтендантура підпільного воєнного надрайону, кілька виробничих варстатів цієї інтендантури та й у місцевій школі було дуже добре приміщення для закордонних гостей.

Пізно ввечері вернувся “Палій” з членами мадярської місії з Мирогощі. Група складалася з трьох осіб: пполк. ген. штабу Мартон, хор. Юрко Штам — перекладач і сержант Сабо — радист для обслуговування передавально-приймальної радіостанції, яку вони мали з собою. Усі вони були зодягнені в лижне вбрання, кожухи до колін та баранячі шапки. Незабаром деяка натягнутість і незручність, що виникла з зустрічі вчорашніх ворогів, — зникла. Тепла, ясно освітлена кімната, кілька вдалих жартів та добра наливка — викликали приязний настрій.

Зав’язалася жива розмова. В дискусії про стан на фронтах пполк. Мартон відверто висловив погляд, що німці немину́че війну програють. Втягнуті в “Нову Європу” народи східньої Європи мусять упорядкувати відносини на цих теренах, а буде це можливим лише тоді, коли альянти просунуться аж до середущої та південно-східньої Європи.

Щож до його перебування на терені УПА, пполк. Мартон заявив, що у зв’язку з перебуванням наших політичних представників в Будапешті, він дістав доручення познайомитися з нашим рухом і довідатися з першого джерела про його силу та розміри. Він сподівається, що ми йому уможлиavimo виконати його завдання. К-р Ростислав Волошин запевнив, що з на-

шого боку він не буде мати жодних перешкод, навпаки — всяку можливу допомогу. Він представив мене як зв'язкового старшину до нього, що буде стало йому товаришити, ним опікуватися і, в міру можливості, задовольняти всі його побажання.

Напочатку пполк. Мартон відбув цілий ряд розмов з командиром заплілля Ростиславом Волошином, Омеляном Логушем та Катериною Мешко (“Верещак”)*) й цілим рядом інших, українських та неукраїнських політичних діячів, що по конференції поневолених народів ще були на території Південної воєнної округи УПА. Все це були люди широкої освіти, високої культури й глибокої думки, що вміли представити всебічно різні аспекти нашого визвольного руху й вести розмови на інші теми. Пполк. Мартона цікавило передусім усе, що було зв'язане з українською визвольною боротьбою. І мені здавалося, що на всі питання він діставав задовільну відповідь від наших представників.

Рівночасно з тим почалися інспекції пполк. Мартона на території дій Південної воєнної округи УПА згідно з опрацьованим пляном. Ми відвідували бойові відділи УПА всіх родів зброї, робили їхній перегляд і пполк. Мартон розмовляв зі старшинами відділів про всі справи, які його цікавили. Відбувалися теж подібні інспекції нашого підпільного й господарського апарату. Мені здавалося, що вже на початку перебування при УПА пполк. Мартон був переконаний, що має діло не з якимсь стихійним місцевим бунтом, а з добре зорганізованою й дисциплінованою підпільною армією, яка розпоряджає свідомими та бойовими кадрами і спирається на справний адміністративний апарат. Він теж помітив, що УПА має повну підтримку населення. Власне на ці теми ми мали багато розмов під час наших поїздок упродовж місяця. Мені було приємно помічати, як пполк. Мартон “відкривав” щораз нові добрі прикмети нашої організації й — здавалося — набирав до УПА щораз більшого респекту в час нашої поїздки.

*) Катерина Мешко, пізніше дружина Омеляна Логуша, мала тоді завдання організувати й вести працю з представниками народів, поневолених Росією, зокрема тих народів, які входили як союзні або автономні республіки в склад СРСР. Вона теж була організатором Першої Конференції Поневолених Народів Східної Європи й Азії.

Майже щодня пполк. Мартон мав нагоду зустрічатися з різними відділами УПА, чи то в перемарші чи на вправах, і оглянути їхнє озброєння та оснащення. Він був здивований артилерійським відділом к-ра “Берези”. Особливо він захопився кінним ескадроном полк. Олександра Даниленка (“Данька”)*, що на вправах, зближившись галопом до висотки, блискавично спішився та заліг у розстрільну, кулеметні тачанки на бігу завернули цівками скорострілів проти “ворога”, а коноводи зникли з кіньми за висоткою.

— “Це ж наче королівсько-мадярська гусарія!” — вигукнув захоплений пполк. Мартон, що в устах мадярського старшини ще з першої світової війни було неабияким признанням. Був він присутній теж на нічних вправах, де розстрільна в маскувальних білих плащах підсунулася майже під становища “ворога”; прийняв звіт від узебецького відділу, що перейшов від німців до УПА в повному озброєнні й умундированні. Коли при відвідинах одного польового шпиталю він довідався, що лікар робив операцію без наркози, склав з лікарями список потрібних медикаментів та інструментів і того ж самого дня вечером передав це замовлення радіом до штабу мадярської армії. За декілька днів 12 саней, навантажені скринями медикаментів прибули з Мирогощі до шпиталю.. Пізніше він відвідав картографічне бюро УПА в Дермані, де фотографічним способом помножувалися теренові мапи для відділів. Також ми оглянули розгромлений нами вкінці липня 1943 р. табір більшовицьких партизанів біля села Теремне на Остріжчині. Табір цей, гніздо більшовицьких партизанів, скріплений недобитками загону Ковпака після його рейду в Галичину, був на території УПА й дався добре нам в знаки, переловлюючи наших зв'язкових і грабуючи та мордуючи свідомих людей у довколишніх селах. Команда Південної ВО зорганізувала наскок на цей табір і в тяжкому дводенному бою табір був цілком знищений.

Познайомили ми пполк. Мартона теж з нашою “промисловістю”. Тому що в Південній ВО було вдосталь господар-

* В УПА був разом з дружиною Наталією, з дому Карачевсна-Воли, від 1942 р. на Костопільщині, а опісля на Рівенщині. Помер на еміграції 1969 р.

чих продуктів зі зліквідованих УПАрмією німецьких господарств (“лігеншафтів”), інтендантура УПА зорганізувала на терені округи багато харчових і виробничих варстатів, як млини, м'ясарні, пекарні, гарбарні і т. п. В цей час перебував на терені округи заступник інтенданта Головного Штабу УПА — Мороз (псевдо “Зубатий”)*, що переводив інспекцію виробничих підприємств УПА.

Користаючися з присутности Мороза, ми склали плян відвідування пполк. Мартоном кращих наших варстатів і підприємств. На території трьох повітів — Здолбунівського, Дубенського і Крем'янецького, він побачив, як з продуктів, запланованих німцями годувати голодний Райх, наші млини мололи муку, пекарі випікали хліб, м'ясарі виготовляли вудженину та консерви для відділів і магазинування, гарбарні виправляли шкіри на кожухи і взуття. Він оглянув кравецькі майстерні, де українські дівчата, замість праці для німецької господарчої машини, шили маскувальні плащі та білизну, або в трикотажних майстернях робили светри, шалики та рукавиці для відділів УПА. Познайомився він теж з життям населення. Наприклад, він відвідав початкову школу, де обдарував дітей олівцями та цукерками, а на вечері в учительки зустрівся з її чоловіком, чотовим УПА, що перебував на відпустці. Потім він був на концерті хору, а на обіді у священника зі старшими селянами. Також привітав колишнього царського фельдфебеля з тим, що так вправно вів військові вправи з молодими хлопцями, озброєними дерев'яними крісами. В переїздах він бачив зруйновані села і спалені господарства, знищені мости й забарикадовані дороги: — “Це напrawdę подивугідне!”, — коментував не раз Мартон, — “що по таких пережиттях народ ще має силу й волю провадити культурне життя, організовувати шкільництво, влаштовувати концерти”.

Командир Р. Волошин запропонував йому оглянути ще й Північну воєнну округу УПА, правдиву “упівську республіку”, зі значно численнішими упівськими відділами, з Головним Штабом УПА, старшинською школою, телефонними сполучен-

* Інтендантом Номандування УПА (згодом Н-ди “УПА-Північ”) був н-р “Омельно”.

нями та фронтом проти більшовицької партизанки — зі східним фронтом за річкою Случ та північним вздовж річки Прип'яті. Швидкими переходами перейшли ми залізницю Здолбунів — Шепетівка, хоронену мадярськими відділами, річку Горинь та автостраду Львів — Київ, забиту відступаючими німецькими військами, так що довелось вичікувати довший час на перерву у німецьких колонах. На Кореччині він був свідком сутички УПА з “власівцями”, що з малим відділом німців мали намір набрати харчових продуктів у фільварку, але попали на розстрільну УПА й по короткій стрілянині поспішно відступили в напрямі Корця. Там він переглянув кілька куренів УПА, а на обіді зі старшинами УПА виголосив промову, не менш патріотичну від нашого політвиховника. На свят-вечір ми були вже в Головному Штабі УПА.

З огляду на наближення фронту (на Кореччині було вже чути тяжкі гармати від Житомира), наше тут перебування тривало тільки два дні. Відпочивши після дороги, ми їли кутю в польовому шпиталі. Присутні були: шеф Головного Штабу УПА полк. Леонід Ступницький (“Гончаренко”), з яким Мартон перед вечерею мав довшу розмову, лікарі (між ними один угорський жид), орг-моб* при Головному Штабі УПА “Олег” та кількох викладачів зі старшинської школи УПА, “Дружинники”, яка з огляду на наближення фронту відходила з більшістю викладачів на закінчення курсу на південь. Під час вечері стався цікавий випадок. К-р Північної воєнної округи УПА, “Дубовий”, якого загони тримали фронт проти більшовицьких партизанів на півночі вздовж Прип'яті й на Случі, повідомив телефоном, що відступаючі з Коростеня угорські відділи ув'язалися в бій з відділами УПА. Пполк. Мартон негайно зв'язався радіом з угорським штабом і незабаром справа була поладжена, прийшло “замирення”. Відступаючі з Коростеня угорські частини думали, що наткнулися на більшовицьких партизанів.

Наступного дня пполк. Мартон мав зустріч з командиром Командування УПА полк. Дмитром Клячківським (“Климом Савуром”) в присутності шефа штабу полк. Л. Ступницького, орг-

* Шеф організаційно-мобілізаційного відділу.

моба “Олега” та кількох інших старшин штабу. В довшій розмові порушили тему українсько-угорського договору, загальне становище на фронтах та прогнозу майбутнього. При обговоренні сутички угорців з відділами “Дубового” полк. Леонід Ступницький запитав, чи не можна було б, у рамках договору, одержати від угорців кілька передавально-приймальних радіопаратів. Пполк. Мартон відповів, що порушить цю справу в угорському штабі. При кінці розмови пполк. Мартон попросив, щоб згідно з договором призначити зв’язкового старшину до штабу угорської окупаційної армії. Вибір впав на мене, бо я вже довший час мав зв’язок з угорцями, знав добре німецьку і французьку мови, а певно й було таке бажання пполк. Мартона, щоб призначити мене, якщо це можливо, для цієї справи. Так я перейшов на стало з регулярних частин УПА до “дипломатичного корпусу” УПА, що забрав мене незабаром з рідної Волині в Галичину, а далі — на Закарпаття й Угорщину, і врешті до Каринтії в Австрії.

Після полудня вибралися ми в дорогу в напрямі Клевань — Дубно, а радше Мирогощі. Пізно ввечері, при переході залізниці біля Клеваня, пполк. Мартон зупинив валку біля малярської станиці, підійшов до старшини, якого вартовий викликав з вартівні, коротко поговорив з ним і за кілька хвилин угорська чота стояла виструнчена до перегляду. Його зробив пполк. Мартон в асисті представника УПА й командира станиці. По перегляді Мартон рішив залишитися на ніч у Клевані, в штабі угорських частин, а я з кількома стрільцями охорони вирушив у дальшу дорогу до Мирогощі, де Мартон радіом zorganizував для мене зустріч з пполк. Падані. Сідаючи на санки, я почув коментар господаря-візника (транспорт був селянський): “Доброго хлопці вузла зав’язали, тільки як його розв’язувати будуть”. В Мирогощі пполк. Падані поздоровив мене з призначенням, висловив надію, що наша співпраця буде успішна й попросив мене якнайскоріше зголоситися до угорського штабу армії в Крем’янці.

Передавши справи розвідчого відділу Південної групи УПА мому заступникові “Палієві”, якого командир Петро Олійник (“Еней”) назначив начальником розвідчого відділу штабу групи, і полагодивши свої родинні та приватні спра-

ви, увечері перед Водохрищами я вже був перед будинком штабу угорської експедиційної армії. При вході до канцелярії, в супроводі вартового, я зауважив певну нервову атмосферу. Замість спокійно працювати за столами, гурт штабовиків про щось живо дискутував, а на зголошення вартового всі очі звернулися на мене, деякі з явною ворожістю. Один капітан негайно вислизнув за двері, з яких за хвилину вийшов полк. Мартон і привітавшись, запровадив мене до кімнати, шепнувши по дорозі, що відділ УПА напав на одну угорську чоту й роззброїв її. За столом сидів полк. Падані. Привітавшись піднесенням руки, вказав на крісло біля Мартона і знову звернувся до ст. лейтенанта, що в розхристаній шинелі, розкуйовджений, розчервонілий і видимо дуже зденерований, складав рапорт: — “Командир чоти”, — шепнув Мартон, що сидів біля мене з похмурим, затурбованим виразом лиця. Однак, коли лейтенант, жестикулюючи, викрикнув “фойер, фойер”, лице Мартона прояснилося і, потискаючи мене заспокоюче за коліно, прошептав: — “Все в порядку, вина не наша”. Тут видно було, до якого ступеня Мартон був “асимільований”, що навіть ідентифікував себе з УПА, тішучись, що роззбросня угорського відділу сталося “не з нашої вини”.

А це роззбросня ще було найдешевшою ціною, заплаченою угорцями за недотримання умов договору, бо відділ міг бути здесяткований, як це було з німцями й польськими поліцаями, яких угорці мали обороняти в цій виправі. Цей випадок трапився так: Пару тижнів раніше угорський зв'язковий повідомив команду, що німецька адміністрація зажадала угорської охорони під час їхніх випадів у терен по продукти. Німці бачили, що навіть малі відділи угорців спокійно виїжджали в терен чи то на поповнення харчів, чи по дрова й верталися без жодних інцидентів. Припускаючи, що відділи УПА відійшли в дальші від міста терени, німці пробували й собі робити виправи в поблизу села, але кожний такий виїзд в терен кінчався розгромом або ліквідацією групи. Тоді німці, подумавшись, а може й довідавшись, що між УПА й угорцями існує якесь порозуміння, зажадали угорської охорони для своєї виправи, а угорці звернулися до командування УПА про дозвіл. Штаб рішуче спротивився такій комбінації, заявляючи, що коли

угорці, всупереч договорів, почнуть знову турбувати населення, їх може постигти така сама доля як німців. Однак німецький тиск, мабуть, був дуже сильний, бо день перед Йорданом група німецьких жандармів біля 20 чоловік і біля 20 польських поліцаїв, під охороною зміцненої чоти угорських гонведів, вибралися на виправу до недалекого села Башківців (як що добре пригадую назву), не знаючи, що в селі Тилявці й околиці був заквартирований загін УПА полк. "Ігора", що мав вирушати на перехід фронту в Сүражських лісах. Угорський старший лейтенант, командир чоти, дістав сүворий наказ — в акції участі не брати, до господарств не заходити, а розставлені стійки довкола села, в якому відбувалася акція, мали тільки пильнувати можливої появи відділу УПА. Він мав попередити німців, що коли б вони допустилися безчинств або грабунків, угорці їх лишать і вертаються до Крем'янця. На знак закінчення акції і стягання застав лейтенант мав вистрілити три рази з пістолі.

Все відбувалося тихо і спокійно (німці захувалися коректно) й рішучий лейтенант думав, що експедиція скінчиться щасливо. Але він не брав до уваги селян, що з обуренням "як же то, наше військо під боком, а німці грабують" — повідомили про все полк. "Ігора". Ігор залярмував дві сотні, українську та узбецьку, і за годину наша розстрільна, в білих маскувальних плащах, вже оточувала частину села з німцями, поляками й угорцями разом. Зденерований лейтенант дав сигнал трьома стрілами до збірки застав, на що німці з криками "фойер, фойер", відкрили вогонь по українській розстрільній. Ті рвонули в атаку й незабаром угорська чота, яку оточили узбеки, стояла в рядах без поясів, а більшість німецьких жандармів і польських поліцаїв загинули. Сотенний, командир групи УПА попередив угорського лейтенанта, що вдруге, не зважаючи на договір, їх постигне така сама доля як і німців. По звіті лейтенанта, пполк. Падані попросив мене поїхати до відділу й попробувати привезти зброю. Легше сказати — як зробити. Взагалі, коли зброя попадала в руки вояка УПА, дістати її назад було прямо неможливо. Напр., в одному відділі молодий стрілець роззброїв угорця в селі біля станиці. — "Пощо ти напав на угорця? Ти знаєш, що ми маємо перемир'я!" — "Я

угорця не бачив!", — відповів хлопчина зі сльозами в очах, — "Я бачив тільки фінку, а її не віддам, хоч розстріляйте!"

На другий день вибралися ми зі ст. лейтенантом Вейом "відбирати" зброю угорської чоти. Майор, що вчора ввечері нотував звіт лейтенанта, дуже просив привезти назад його фотоапарат, який він позичив лейтенантові наробити знімок на пам'ятку "додому". Не зважаючи на Водохрища, село було мов вимерле. Сподівалися, мабуть, відплатної акції німців. Біля церкви зупинила нас стежа й на мос вияснення, що я зі штабу "Енея" приїхав з представником угорців вияснити вчорашню сутичку, двох стрільців сіли на санки і завезли нас до села Тилявки. В просторій світлиці полк. "Ігор", у товаристві біля 20 старшин, їв йорданський обід. "Угорці відходять — сказав він, — а ми залишаємося. Нам більше потрібна зброя. Зрештою, угорці кидали зброю в сніг і ми збирати її для них не будемо. Вони й так добре з того вийшли, бо якби не сотенний "Тополя" — узбеки були б їх усіх перестріляли, як і німців".

Пізно ввечері вернулися ми до Крем'янця, я з фотоапаратом для майора, а лейт. Вейг з перехвалками, що обідав в штабі "дивізії УПА". Пполк. Падані мусів примиритися з тим, що зброя в розгарі сутички "загубилася", а німецькі жандарми вже не наважувалися виїжджати по харчі на села.

Наступних три тижні перед виїздом угорського штабу до Львова пройшли без замітних подій у моїй праці. Поладнав я лише кілька дрібних інцидентів, з яких один варто занотувати. З одного боку — це був приклад примусової виміни зброї за харчі, з якої обидві сторони вийшли задоволені, а з другого боку — примха долі звела разом дві головні особи того інциденту рік пізніше глибоко на Угорщині, на захід від Будапешту. Тут майор Неймет-Фриц був комендантом вишкільного табору угорських партизанів, "копіяшів", а його упівський контрагент — полк. Олександр Даниленко ("Данько"), командир кінноти Південної групи УПА, членом вишкільної місії УПА, яку угорський головний штаб запросив вишколювати своїх партизанських старшин.

Батальйон майора Фрица, відступаючи з фронту в околицях Острога, мав намір переночувати в одному селі близько

Крем'янця. Але на велике його розчарування село було зайняте кіннотою полк. О. Даниленка. Наступне село було віддалене, гонведи перемучені, а зимове сонце вже ховалося за обрій. Майор Фриц звернувся до полк. Даниленка з проханням допомогти йому в цьому прикрому становищі. Полк. О. Даниленко, старшина української армії ще з першої світової війни, гостинно прийняв угорського майора гарячою вечерею і, стягнувши своїх козаків в одну половину села, дозволив майорові переночувати з угорським батальйоном у другій.

Майор Фриц, що був за його ж словами очарований "галантистю" полк. Даниленка, рішив віддячитися й запросив його з дружиною та старшинами на вечерю (дружина полк. Даниленка все перебувала при відділі під час його перебування в УПА). Прийняття було веселе та гучне зі співами й танцями, густо закропльоване французьким коньяком, бочку якого вдалося майорові врятувати з запаленого німецького магазину в Острозі. "Братання" проходило повним темпом теж надворі, де довкола бочки коньяку скупчився гурт угорських і українських співаків, до яких згодом долучилися й вартові. По півночі полк. Даниленко і майор Фриц обмінялися перстнями, розцілувалися й гостина закінчилася. Але коли вранці угорці збиралися в дальшу дорогу, зауважили, що з їхньої вантажної машини зникла уся запасова зброя батальйону — скоростріли, кріси, амуніція й навіть машинка до писання. Звичайно, майор був дуже озлоблений цією втратою, але прийняв "припушення" полк. Даниленка, що зброя загубилася десь у дорозі, бо ж при великій кількості вартових на подвір'ї ніхто не міг би розвантажити вантажного авта. А крім того, на знак співчуття, Даниленко подарував майорові 15 наших корів з колишнього німецького "лігеншафту", то ж майор був задоволений такою заміною.

Десь біля половини лютого 1944 р. угорський штаб перенісся до Львова. На короткому постої поїзду в Бродях я зустрів у ідальні пполк. Падані. Підполковник, що після випадку роззброєння угорської чоти, ставився до мене досить офіційно, був в надзвичайно доброму і приязному настрої. Він запросив мене до свого столика й після короткої розмови сказав, що він відходить на іншу працю й щоб надалі я полагоджував всі

справи з Імре Бурічом. Накінець, прощаючись з притиском повторив, щоб бути доброї думки, що все закінчиться щасливо. На мій запит, що він під цим розуміє, — він відповів, що має тверду віру про успішне закінчення війни для наших народів. На мій натяк, що він напевно дістане підвищення в ранзі та військовій функції, він відповів коротко, що повертається до генерального штабу. Тільки пізніше у Львові довідався я від капітана Буріча, що пполк. Падані був призначений на військового атташе в Анкару, а майор Вецкенді, який брав участь разом з Падані в переговорах з УПА, — до Штокгольму, отже у дві нейтральні країни, де був можливий контакт з альянтами.

Заквартирувавши у Львові, я насамперед сконтактувався зі зв'язковим і повідомив про свою нову адресу к-ра Ростислава Волошина, що в той час перебував в околицях Білого Каменя. Я відновив старі знайомства і поробив нові. Пполк. Мартон дотримав свого слова, даного полк. Леонідові Ступницькому щодо передавально-приймальних радіоапаратів. Ми мали дістати 12 апаратів і угорського старшину-інструктора. Розпочались пошуки кандидатів на курсантів-радистів, що закодовано мали називатися “жучкарями”.

Біля половини березня спокійне, рутинне життя в угорському штабі збурилося вісткою про викриття німцями “угорського комплоту”. Найнеймовірніші вістки кружляли поміж схвильованими угорцями, що регент Горті заарештований, що німці окупували Угорщину й в деяких місцях навіть ідуть уже бої, що альянти роблять парашутний десант і т.п. За кілька днів я довідався від Буріча, що Гітлер дійсно викликав Горті до Берхтесгадену й поставив йому ультиматум: або заперестати зв'язки з альянтами і зміцнити свої сили на східньому фронті, або Горті буде заарештований, а Угорщина окупована німецькими військами. Горті прийняв німецьке домагання, змінив голову уряду, вислав першу угорську армію в Галичину, а рештки окупаційної армії стягнув на Угорщину. Буріч сказав мені, що його зверхник дав йому наказ встановити зі мною зв'язок, бо Перша угорська армія напевно буде респектувати пакт неагресії з УПА. Зв'язкова квартира була встановлена в

інженерному бюро Євгена Врецьони у Львові, де мій код мав бути "Фройляйн* Инге".

На цьому закінчилася моя діяльність зв'язкового до штабу окупаційної угорської армії в Україні, а почався новий її етап.

CAPTAIN ANDRIY DOLNYTS'KY: THE NON-AGGRESSION PACT BETWEEN THE UPA AND THE HUNGARIAN ARMY

(Summary)

In 1943 the author, Captain Andriy Dolnyts'ky, was the Chief of Intelligence for the UPA's Southern Military Region, which stretched southward from the town of Rivne. In that capacity Captain Dolnuty'sky, was drawn into discussions between the UPA and Hungarian army of occupation in Ukraine. The discussions concluded with an agreement concerning non-aggression and military co-operation. In time, the author was appointed liaison officer between the UPA Supreme Command and the Hungarian army. He organized contacts between them in Volyn' and later, in the Carpathian Mountains. After the end of the war he participated in the Hungarian anti-Soviet resistance movement until he came out to the West in 1946. In the memoir published here he speaks of the contacts that took place between the UPA and the Hungarian army in Volyn' in 1943.

The Hungarian occupation troops were stationed along railway lines and roads between Kiev and Lviv and Kiev and Kovel'. In the first period of UPA activity, the Germans tried to include Hungarian garnisons in their operations against the UPA and their pacification of Ukrainian villages. But the Hungarian army command objected. The Hungarians did not want to be implicated in the pacification of the Ukrainian resistance and preferred to make a secret pact with the UPA concerning non-aggression. The Hungarians' talks with the UPA were begun sometime in August, 1943, by the commander of the Hungarian garrison in Koniushky, near Zdolbuniv. UPA company commander "Kruk" had

* Фройляйн (нім.) — панна.

ordered him to lay down his arms. In reply the Hungarian officer asked for a meeting with a representative of the UPA high command. The UPA officer who arrived for that meeting was Andriy Dolnyts'ky. The Hungarian officer suggested discussions take place between UPA and Hungarian representatives concerning peaceful co-existence.

Three days later, Andriy Dolnyts'ky, his deputy "Paliy" and company commander "Kruk" met with the representatives of the command of the Hungarian division in Dubno, Captain Buric and First Lieutenant Zasluzh. The two sides agreed not to fight each other. The Hungarians promised not to take part in German operations against the UPA and the civilian population, and the UPA agreed not to attack Hungarian outposts or the communications lines and other positions held by Hungarian troops. The agreement was to remain secret. Any points of disagreement were to be resolved by UPA and Hungarian army headquarters. The agreement outlined was subject to approval by the headquarters of both armies.

In the Kremianets' raion Dolnyts'ky met with "Holubenko", chief of staff of the UPA's Southern Military Region. "Holubenko" was decidedly opposed to the agreement, because the Hungarian troops were an army of occupation in Ukraine and several years earlier they had occupied Carpathian Ukraine. But when Petro Oliynyk ("Enei"), the commander of the Southern Military Region arrived a few days later, he sided with the author. He regarded the neutralization of the Hungarians a great gain for the UPA. However, he lacked the authority to conduct discussions with representatives of foreign powers. So he issued a temporary order banning UPA soldiers from attacking Hungarian posts and sent Dolnyts'ky on to the UPA Supreme Command in Polissya to get a decision on the matter.

The author describes the deliberations held by the UPA Supreme Command. The participants in the discussion, were the then Supreme Commander of the UPA, Dmytro Kliachkivs'ky, Rostyslav Voloshyn, Iosyp Pozychaniuk, Omelian Logush and Iakiv Busel. They declared the temporary peace with the Hungarians a positive step and one that was worth extending into a wider pact of non-aggression and military cooperation. They decided, however, that any political agreements with Hungary, particularly regarding such matters as the status of Carpathian Ukraine, the borders between the two countries and the like were to be made only after the end of the war, by the governments of both states.

Omelian Logush was chosen to carry on further discussions with the Hungarians. He travelled from Polissya to the Kremianets' raion, where the headquarters of the UPA's Southern Military Region were located.

The next meeting between the UPA and the Hungarians took place in Myrohoshcha. The Hungarian delegation was made up of Lieutenant-Colonel Padany, the Corps Chief of Staff, Major Weckendy and First Lieutenant Veig, the translator; the Ukrainians were O. Logush, A. Dolnyts'ky and "Paliy". At this meeting the non-aggression pact was defined precisely and extended to apply to all Hungarian troops in Ukraine. The Hungarians promised to supply the UPA with some weapons, ammunition, medications and food. Once the discussions were completed, Logush travelled with Lt. Col. Padany and Maj. Weckendy to Lviv. From Lviv a Ukrainian delegation went to Budapest, to meet Hungarian government officials. In the delegation were Vasyl Mudryi, Ostap Luts'ky and Evhen Vretsiona. The author does not tell us what agreements this delegation concluded.

At the beginning of December, Lieutenant Colonel Marton, representative of the Supreme Headquarters of the Hungarian Army, arrived from Budapest. As agreed during discussions with the Ukrainian delegation in Budapest, he was to inspect UPA detachments and report to headquarters about their organization and military quality. The author was assigned to escort Lt. Col. Marton. He describes Marton's conversations with UPA representatives and his inspections of military detachments, underground hospitals and other establishments. When Marton met with the UPA Supreme Command, Dolnyts'ky was designated the UPA's liaison officer with Hungarian headquarters. He went to join the Hungarian headquarters in Kremianets'. At the end of his memoir, the author describes a few conflicts that erupted between the UPA and Hungarian units, which he helped resolve during his stay in Kremianets'. In mid-March the Hungarian headquarters moved to Lviv and the author went with them.

сот. В. Грабенно

В РЯДАХ УПА НА КОСТОПІЛЬЩИНІ

(Спомини з 1944 року)

На початку 1943 р., коли розв'язано наш курінь “Соловей” на Білорусі, я поїхав до дому, в Галичину, над Дністер. Та недовго довелося відпочивати. Мабуть під впливом “волинських подій”, німці почали підозрівати, що знаменито вишколені воляки нашого куреня стануть військовими кадрами Української Повстанської Армії (УПА). Гестапо почало слідкувати за звільненими вояками куреня, а декого заарештувало. Тож і я був обережний, не спав вдома, не їздив до міста тощо, щоб часом несподівано не наскочило гестапо й не заарештувало.

Десь у березні 1943 р. я дістав виклик через зв'язкового від к-ра нашого куреня, Романа Шухевича, зголоситися у Львові. Зв'язковий подав адресу, кличку й до кого зголоситися. На цю адресу прибули ще мої добрі знайомі з куреня — Михайло Дуда (“Громенко”), пізніше сотенний у Перемиському повіті та Дмитро Корда (“Кінаш”), сотенний у Дубенщині на Волині. На зустрічі к-р Р. Шухевич спочатку розпитав про ситуацію й настрій населення. Опісля він поінформував нас, що на Волині почалася відверта збройна боротьба проти німців і твориться УПА. Там потрібно військовиків, які будуть вишколювати добровольців чи очолять бойові відділи. Тож він запропонував нам перейти на Волинь та вступити до УПА. Ми погодилися. Тоді к-р Р. Шухевич дав нам супровідного листа й поінформував, коли й де ми маємо зголоситися.

Ми переночували, а на другий день рано зв'язковий забрав нас до недалекого села на північ від Львова (назву села я призабув). В цьому селі ми затрималися чотири дні, ждучи на зв'язкових з Волині. З нами був у той час Василь Дедик, що походив з цього села, наш друг з куреня “Соловей”, який згодом був командиром охоронного відділу ген. Р. Шухевича і зги-

нув разом з ним та цілим відділом у їхньому останньому бою у Білогорщі, 5 березня 1950 року.

Коли прибули два зв'язкові з Волині, В. Дедик дав нам підводу і ми вночі рушили в дорогу на північний схід. В одному селі ми переночували на зв'язковій квартирі, а наступної ночі перейшли пішки галицько-волинський кордон десь на північ від Бродів. Ми зупинилися у зв'язковій хаті в першому волинському селі, яких 5 км від кордону. Там нам сказали, що ця територія є під контролею УПА й що далі ми можемо посуватися вдень.

Вранці ми поїхали підводою далі на північ у напрямі Дубна й доїхали до хуторів, на яких ми мали зв'язатися з "Узбеком", який мав зв'язати нас з Дмитром Клячківським (Климом Савуром), тодішнім Головним командиром УПА. Вияснилося, що "Узбек" був командиром охорони штабу Д. Клячківського. В той час "Узбек" вишколював частину охорони штабу, кільканадцять вояків, які ще не мали доброго військового вишколу. К-ра Д. Клячківського не було, але був там тоді к-р Ростислав Волошин і до нього ми зголосилися. Він прийняв кожного з нас окремо на довшу розмову, щоб зорієнтуватися, що ми можемо робити в УПА.

Д. Корда дістав доручення перебрати під свою команду сотню УПА, що саме формувалася в Дубенському повіті. Воювати йому довго не пощастило. Десь два місяці пізніше ми довідалися, що він загинув у бою з німцями десь у Дубенському повіті. Скоріше від нього загинула теж його наречена, волинянка, зв'язкова ОУН. Михайла Дуду й мене призначено інструкторами вишкільників. Покищо ми мали вишколювати групу "Узбека". Р. Волошин пояснив, що ці люди призначені охороняти головний штаб УПА. Отже ми повинні звернути увагу на ті ділянки вишколу, які конечні для особистої охорони членів штабу.

Ми разом з "Узбеком" склали плян вишколу. Біля половини часу ми призначили на такі справи, як рукопашний бій, індивідуальні змагання та заправу. Решта часу мала йти на загальновійськові справи, передусім на зброезнання, групові наступи та відступи в різних теренових ситуаціях.

Вишколювати цю групу було дуже приємно, бо всі вояки були молоді, міцні і охочі здобути військове знання. З особливим ентузіазмом проходили особисті змагання, бо в них кожний міг похвалитися особистою силою, зручністю й справністю. Проводячи щоденні заняття, ми не запримітили, як пройшло яких три тижні й нас, М. Дуду й мене, покликали далеко на північ, до підстаршинської школи в Костопільському повіті. За цих три тижні ми вспіли проробити з групою “Узбека” всі нам відомі основи особистих змагань, рукопашного бою та запізнати її з принципами бою в різних теренових ситуаціях. Дальший вишкіл, щоб здобути більшу справність і заправу, вони могли проводити вже й без нас. Хлопці ще потребували вишколу в стрілянні до цілі, але тут не було можливо стріляти, отже вишкіл прицілу був тільки теоретичний. Практичне стріляння можна було проводити аж в більших лісах, передусім на Поліссі.

Підстаршинська школа УПА

В Костопільщину ми вирушили військовим зв’язком, якого зупинки були віддалені одні від одних яких 20 до 25 км. Між тими пунктами ми тільки вступали до сіл чи хуторів, щоб розпитати, чи безпечна дорога. Зв’язок був дуже справний, бо на кожному пункті був наготові зв’язковий, чи й підвода або верхові коні. Більшість дороги ми проїхали кіньми, але через т. зв. загрожені відтинки, головно в околиці міст і залізничих та шосейних шляхів, треба було йти пішки. Не зважаючи на те, що в загрожених місцях треба було зупинятися й чекати ночі, за чотири доби без пригод, ми зробили яких 170 км дороги аж у Степанський район Костопільської округи.

Щойно під час цієї дороги кидалося в очі, що наша Волинь наче перемінилася у військовий табір. В Дубенщині ми були на віддалених хуторах, куди мало хто заходив. Щоправда й там серед наших курсантів та селян панував “повстанський” дух; приїздили туди теж узброєні повстанці. Проїжджаючи на північ уночі, ми всюди натрапляли на узброєних юнаків, на застави чи стежі УПА, або на селянські варти. Здавалося, що без клички не можна пройти й пару кілометрів. Деякі стежі перевіряли нас ґрунтовніше. Але наші зв’язкові звичайно знали

особисто командирів та підпільників і скоро в'яснивали, хто ми такі. Днями селяни працювали на полях, але рівночасно зорили довкруги, чи не їдуть де німці. Ми, наприклад, помітили, що один селянин подає вилами якісь знаки. Зв'язковий пояснив, що він, мабуть, сигналізує, що ми "свої".

Підстаршинська школа УПА "Дружинники" приміщувалася на хуторах між с. Злотолинь і с. Яполот, над р. Горинню, на південь від м. Степані. Ця околиця була неприступна для німців, бо мости на шляхах були позривані, зрештою довколишня територія була під контролею відділів УПА. На хуторі було біля 15 хат. Тут приміщувалися ще шпиталь з вишколом медсестер, окремих вишкіл дівчат і штаб полк. Леоніда Ступницького, відомого тоді як полковник "Гончаренко".

Полк. Л. Ступницький мав тоді десь понад п'ятдесятку, але на свій вік тримався дуже добре. Був вищий середнього росту, з вусиками, атлетичної будови. Його пристрасстю були коні, бо він був старшиною кавалерії. В товаристві він був дотепний і веселий. Л. Ступницький був старшиною ще царської армії, в 1917 р. брав участь в українізації війська, служив в українській армії впродовж цілих визвольних змагань 1917-1920 рр. Брав він також участь у зимовому поході Армії УНР. Про ті часи він часто оповідав різні цікаві історії. В нас уважали його знавцем військової історії, а особливо історії наших визвольних змагань 1917-1920 років. При ньому тоді був полк. М. Омелюсік і ще двох, вже старших старшин з кол. Армії УНР. Пізніше прибуло ще більше старшин.

Нас приділили до вишкільного складу підстаршинської школи. Командиром підстаршинської школи був пор. Федір Польовий ("Поль"). Інструкторами школи були наддніпрянець "Береза", інженер та кол. старшина ЧА, який викладав телефонічний і радіозв'язок тощо. Інший наддніпрянець, інженер, псевдонім, мабуть, "Граб", учив мінування та саперського діла, мій добрий знайомий з куреня "Соловей" Левицький ("Мікадо") вчив польовий вишкіл і сотник армії УНР "Чайка" (вчив про кінноту), М. Дуда й я провадили загальний військовий вишкіл — впоряд, зброезнавство, внутрішню службу, топографію. Були ще інші інструктори з Волині, прізвищ чи псевдонімів яких

вже не пригадую. Викладали теж ген. Л. Ступницький і пор. Ф. Польовий. Крім того, деколи мали виклади приїжджі гості. Між ними пригадую кількадечну візиту моїх давніх знайомих Василя Сидора ("Шелеста"), опісля к-ра УПА-Захід, пор. Брилевського ("Босого"), пізнішого к-ра старшинської школи УПА, Василя Макара ("Безрідного") і Григорія Корінця ("Бористена"), обидва зі Служби Безпеки на Волині. Опісля Брилевський увішов на постійно до командного складу вже старшинської школи "Дружинники".

Загальний нагляд над шпиталем мав уже старший лікар-хірург "Еней", про якого лише знаю, що він походив з Волині. Опісля я довідався, що він був начальним лікарем УПА. Безпосереднім керівником шпиталю й курсу медсестер була подруга "Уляна" з УЧХ, яку я знав ще з часів еміграції у Кракові. (Згодом вона вийшла заміж за пор. Луцького з куреня "Соловей"). Багато про цей курс сказати не можу. Мені здається, це був вищий центральний медичний курс для цілої Волині, бо на ньому були самі освічені дівчата, теж з Північно-західної та Південної воєнних округ УПА й навчання на ньому тривало 6 місяців. Курсанток було десь біля 100. Після вишколу випускниці мали працювати в шпиталях УПА.

Господарством цього вишкільного осередку завідував "Гонта", мабуть волиняк. Він дбав про постачання, йому підлягали теж магазини й кухні. Було літо, тож кухарі варили страву надворі, а "харчівні" були в садах під деревами. Лише як падав дощ і була негода, все ховалося в шатрах чи по будинках. Був у нас також осередок пропаганди, з якого ми щоденно отримували радіовісті про події в світі й на воєнних фронтах. Доставляли сюди теж українські та німецькі газети й нашу підпільну пресу.

Хоч я був так близько полк. Л. Ступницького, мені невідомо, коли він перебрав пост шефа Військового штабу УПА, чи може він вже був на цьому пості перед моїм приходом. Спочатку мені здавалось, що він є командантом нашого вишкільного осередку, бо він мав стосунок до всіх вишкільних груп. Тоді полк. Л. Ступницький перебував звичайно з невеликим своїм почтом на окремій квартирі, але що там робилося, мені не було відомо. Час від часу він теж виїздив кудись на кілька

днів. Щойно десь улітку в його оточенні появилoся більше різних старшин і тоді дійшло й до мене, що полк. Л. Ступницький очолює якийсь штаб УПА. Тоді лише один раз він мав довшу розмову про вишкіл зі мною та М. Дудою на випадковій зустрічі десь у саду. Під час розмови, він звернув увагу на те, щоб під час польових вправ трактувати поблажливо старших віком курсантів. Мова йшла про учителя Рудницького з Рівного з вишкільної групи М. Дуди, якому затяжко було виконувати деякі вправи фізичної справності. “Вони й так будуть призначені на якісь тиллові служби”, — говорив полковник. Після курсу Рудницький залишився в штабі у відділі політичного виховання.

Вишкіл у школі “Дружинників” тривав чотири місяці. Ця школа властиво була на вищому рівні ніж підстаршинська, бо в деяких групах опрацьовували такі ділянки як командування бойовим відділом чи праця штабу. В цій школі був теж син полк. Л. Ступницького, Юрко. Після закінчення вишколу, деякі курсанти стали сотенними, інші були призначені на нижчі пости чи до праці в різних штабах. Вишкіл закінчився при кінці літа, десь у серпні 1943 р.

Костопільський курінь

Десь перед закінченням нашого вишколу стало відомо, що підстаршинська школа має стати старшинською. Прибули до нас додаткові інструктори, передусім кол. старшини ЧА, а навіть перші групи кандидатів до школи. Реорганізацію виконував сам полк. Л. Ступницький. Говорив він зі мною та запропонував мені зорганізувати сотню УПА. Організаційно вона мала входити у склад Костопільського куреня, але на початку мала виконувати охорону вишкільного табору й безпосередньо підлягати йому. Така охорона, як казав полк. Л. Ступницький, конечно потрібна, бо німці чи червоні партизани можуть скоріше чи пізніше довідатися про наші вишколи й зорганізувати підступний наскок, щоб її знищити.

Як тільки мене звільнили з моїх обов'язків, я взявся за організацію сотні. Зав'язком сотні були 24 вояки з тогочасної охорони вишкільного табору. Я зв'язався з курінним Костопіль-

ського куреня “Острим” та з військовими референтами районів. Почали прибувати добровольці. Проте впродовж якого тижня прибуло надто мало новобранців, (тоді організувався рівночасно цілий курінь, з чотирьох сотень, разом з моєю, на базі одної чи двох сотень, що діяли до того часу). Тому я почав алярмувати кур. “Острога” й військових референтів, що формування сотні йде пиняво. Після того наша теренова адміністрація влаштувала мобілізаційну “кампанію” до УПА. Кожний район мав визначену квоту, скільки має дати добровольців і мав провести пропагандивну кампанію по всіх селах.

У визначений день прибуло на прийомний пункт багато молодих хлопців до моєї сотні. Проте, під час медичного перегляду я помітив, що деякі “добровольці”, на вигляд зовсім здорові, подають різні недуги, щоб їх лікар відкинув як непридатних для військової служби. Для мене було ясно, що вони пішли на прийомну комісію під якимсь тиском, а зовсім не мали охоти піти на шлях твердого повстанського життя. Таких вояків було краще не мати. Тож я дав зарядження нашому фельчерові відкидати всіх “маркирантів.”*) Крім того, я і ще деякі члени прийомної комісії проводили трохи довші розмови з кожним новобранцем, щоб упевнитися, чи він дійсно бажає стати в ряди УПА. У висліді — ми відкинули яку четвертину “добровольців”.

Згодом до моєї сотні долучили ще два рої, 19 вояків, з відділу от. Тараса Боровця (“Бульби”), що досі були ще в якійсь самообороні, і цілу чоту, 36 вояків, з розформованого у Крем’янецьчині відділу ОУНм під командою Миколи Недзвечького (“Хрона”), на чолі з чотовим Турком. В повному стані, до чого прийшло трохи згодом, сотня мала десь 180 чоловік і була поділена на чотири чоти по чотири рої. Перша чота мала тяжкого кулемета “Максима”, а дві чоти легкі чотові гранатомети (“песики”). Спочатку озброєння було недостатнє, бо було замало автоматів і кулеметів (не всі рої мали кулемета), а також деякі стрільці мали старі, вже розкалібровані рушниці, або рушниці таких зразків, до яких бракувало амуніції. Згодом

*) Той, хто ухиляється від служби. (Зах.-українське).

стан озброєння покращувався, бо зброю ми здобували в боях, або роздобували десь серед населення.

Командний склад відносно часто мінявся, чи то в наслідок захворювань або поранень, чи дехто пішов “вгору”, або не виконував своїх обов’язків як слід і треба було його замінювати кимсь іншим. Напр., чот. Турко був у сотні дуже коротко. Він хворів на очі й наші лікарі не могли йому допомогти, бо не було відповідної лабораторії й ліків. У порозумінні з кур. “Острим” я звільнив його додому, до Луцька. В 1950-их роках я зустрів його несподівано в Мюнхені, в Західній Німеччині. Якийсь місяць чотовим у сотні був “Вороний”, пізніше полковник, к-р Львівської військової округи (“Буг”). Він був здібний старшина, що набирив досвіду партизанської тактики у нашій сотні. До моєї сотні його передав полк. Д. Клячківський. Опісля він був кілька місяців сотенним, таки у Костопільському курені й курінним в Північно-Західній ВО УПА, здається в Горохівському або Володимир-Волинському повіті.

Всіх цих змін і псевдонімів осіб тепер уже не пам’ятаю, тож згадую тих, що були довше на своїх становищах і тому запам’яталися. От, напр., не можу пригадати псевдоніму мого найближчого співробітника, бунчужного сотні (його прізвива я таки не знав). Походив він з Волині, був пристійний, вищий ніж середнього росту, ще молодий, бо щойно недавно закінчив школу, здається учительську семінарію. Він теж оповідав, що під час німецької окупації був у якійсь військовій чи поліційній частині у Рівному та якийсь час підлягав полк. Леонідові Ступницькому. Він був дуже товариський і добре справлявся зі своїми завданнями господаря сотні та різною канцелярською працею. Не пригадую собі теж офіційного псевдоніму сотенного інтенданта, вже літнього селянина з Костопільщини, може тому, що всі кликали його “Батьком”. Він був дуже підприємливий, здавалося знав усі села Костопільського повіту й умів роздобути для сотні всі потрібні речі, яких не була в силі доставити наша підпільна господарська референтура. Моїм заступником й чотовим першої чоти був “Заверюха”, ініціативний і бойовий старшина, що командував сотнею тоді, коли мені доводилось кудись виїздити. Чотовим другої чоти спо-

чатку був “Вороний”, пізніший командир Львівської військової округи УПА (“Буг”). Коли ж він став сотенним, чоту перебрав “Ярема”. Третьою чотою командував “Богдан”, четвертою — “Ворон”. Повний командний склад сотні, включно з роевими, відтворюю в залученій схемі, але вона не бере до уваги персональних змін і навряд чи всі подані особи були якраз на цих постах у якийсь один день.

Наша сотня числилася першою у Костопільському курені. Другу сотню очолював “Циган”, добрий бойовий старшина, третю вже згадуваний “Вороний”, четверту — “Ярмак”. Сотня “Ярмака” була формована останньою й восени 1943 р. ще не мала повного складу, десь коло 80 вояків. Ще 1942 р. “Ярмак” зорганізував бойову групу в Костопільщині, щоб боронити села від червоних парашутистів, що появилися в лісах північної частини повіту. Можливо, він був першим організатором УПА на цій території. Після смерті сотен. “Цигана” цією сотнею командував один з чотових, але його псевдоніму не пам’ятаю. Третя сотня мала за моїх часів чотирьох сотенних; перший з них, організатор сотні, якого я бачив лише пару разів, кудись відійшов, а на його місце прийшов “Вороний”. Опісля “Вороний” був якийсь час при штабі куреня, як заступник курінного і при штабі старшинської школи, але що там робив — не знаю. Тоді третю сотню перебрав один з чотових сотні, а осінню — один з випускників підстаршинської школи. Їхніх псевдонімів не пам’ятаю.

Наш курінний “Острий” був ще молодий, але належав до перших організаторів УПА; раніше командував сотнею й мав за собою успішні бої, тож числився вже заслуженим старшиною. Він був відважний, рішучий і дуже рухливий. Хоч я, власне, діяв самостійно, він дуже часто приїздив до сотні, цікавився всіми справами й старався мені допомогти чим міг. Курінним бунчужним був “Явір”, вже старший статечний волиняк, років 35 до 40. Виховником був “Тихий”, що, наперекір псевдонімові, мав сильний голос, хоч був радше стриманий. Тому, що моя сотня не мала виховника, він часто приїздив до нас і мав гутірки чи лекції з вояками на політичні чи загальноосвітні теми. Курінним капеляпом був зовсім ще молодий свя-

щеник, виглядав на 25 років, що приїжджав до сотні на відправи й гутірки з вояками на релігійні теми, звичайно своєю бривкою зі своєю молоденькою матушкою. Курінним лікарем був жид з Рівного “Чорний”. Спочатку він перебував постійно при курені, чи при котрійсь з сотень. Опісля, коли було більше ранених, він майже постійно перебував на санітарних пунктах, щоб давати допомогу також селянам, бо інших лікарів у повіті, мабуть, не було. Мав він ще до помочі фельдчера, українця “Каменя”, десь з Волині, що теж переважно перебував на санітарних пунктах УЧХ. Був ще курінний інтендант “Загріб” з Костопільщини, що на початках багато допоміг мені озброїти й вивінувати сотню. Пізніше ми вже давали собі раду самі.

Людей з підпільної адміністрації не знаю, хоч зустрічався з багатьома, але вони якось затерлися в пам’яті, бо не мав з ними прямих ділових стосунків. Запам’ятався тільки господарський референт “Гонта”, з яким доводилось зустрічатися частіше й нераз спорити, щоб дістати потрібне вивінуння.

Довший час діяв у Костопільському повіті карний відділ УПА “Барвінок”, під командою сотенного “Шавули”. Організаційно він підлягав, здається, безпосередньо командирові Північної воєнної округи, бо з цілої округи прибували до нього вояки. Проте, тому що відділ перебував на території куреня “Острога”, він тактично підлягав команді куреня. Точного правильника цього карного відділу не знаю. Знаю лиш, що він повинен був постійно квартирувати в лісі, пройти дуже ґрунтовний вишкіл особистої справности й під час боїв брати участь на найбільш загрожених відтинках. До “Барвінку” вислалли, здається, на три місяці. Згодом сотенний “Шавула” з гордістю говорив, що майже ніхто з його “засланців” не хоче вертатися до своєї сотні й він матиме найкращу сотню в окрузі, бо ніхто так не загартувався в лісі й не має такого доброго вишколу. Одначе я таки дістав одного “вишкільника” з “Барвінку”, ройового “Моряка”. Він був дуже товариський і бойовий, але мав нестримну пристрасть до жіноцтва й алкоголю, яку не без труднощів мусів контролювати чотовий “Завірюха”.

Полк. Дмитра Клячківського (Клима Савура) я зустрічав декілька разів. Нераз мені було також відомо про його пере-

бування у нашому вишкільному осередку. Проте я не мав з ним безпосереднього ділового контакту. Він звичайно перебував кілька днів у штабі й тоді відвідував старшинську школу “Дружинників”, вишкільні курси УЧХ і хворих у шпиталі. Крім того, мені було відомо, що він постійно їздив по цілій Волині, організував більші операції УПА, відбував інспекції відділів та поладнував на місці різні організаційні справи.

Ми входили в склад Північної воєнної округи УПА, територія якої охоплювала Рівенську область від автостради Рівне-Київ десь до Прип'яті на Півночі. Командиром цієї округи, чи групи, був Іван Литвинчук (“Дубовий”), що згодом мав ступінь майора. І. Литвинчук, ще молодий старшина, належав до перших організаторів УПА на Поліссі. Після смерти полк. Д. Клячківського він став командиром УПА-Північ і був на цьому пості до своєї смерти десь у 1950-их роках. За моїх часів він найбільше перебував на півночі, в Сарненській, Пинській і Столинській округах, де, крім боротьби з німцями, треба було стримувати наступ більшовицьких партизан з Білорусі та зі сходу. Декілька разів він відвідав також мій відділ, в асисті охорони й кількох старшин, з яких запам'ятався псевдонім к-ра “Яреми”. І. Литвинчук був високий, сильної будови, чорнявий чоловік, якого вік було важко вгадати — між 25 і 35. Першого разу він приїхав з “Яремою” на сивих конях і відразу зарядив польові бойові вправи цілої сотні. Вправи ці тривали близько пів дня і здавались наче іспити підстаршинської школи. І. Литвинчук і “Ярема” перевірили тоді справність прямо кожного роя й ройового, а після вправ на нараді старшин і підстаршин подали цілий ряд критичних завваг на тему бойової справності сотні. Під час наступних відвідин — був лише перегляд сотні на збірці або інспекція обмежувалася до наради старшин.

Через нашу Костопільщину проходило вліті й восени більше відділів, сотень і куренів УПА. Проте я не мав змоги з ними познайомитися. Між ними теж був якийсь курінь з Галичини, що перебував там майже два тижні. Досі я не зустрічав спогадів, чи бодай інформацій про цей курінь, хоч зустрічав тут колишніх вояків цього куреня.

Півтора місяця, а може й два місяці, сотня квартирувала недалеко старшинської школи й вишколювалася. Більше як

половина вояків не мала жодного військового вишколу або мала примітивний вишкіл сільських самооборон. Вже вишколені чоти чи рої мали завдання виконувати різні служби, зв'язані з охороною штабу, старшинської школи та шпиталів. Курсанти старшинської школи самі виконували вартівничу службу на місці свого розташування й усіх інших осередків біля неї. Нашим завданням було квартирувати недалеко школи, передусім з боку німецьких гарнізонів, щоб вести бойову розвідку в напрямі розташування противника, а під час небезпеки заблюкувати шляхи й заалармувати школу. Охороняли ми теж броди на річці Горинь, передусім на відтинках більших лісів, де можна було сподіватися більшовицьких партизан. Розташування нашої сотні й напрями розвідки залежали від наявності поблизу інших відділів УПА, з якими ми нав'язували контакт і устійнювали завдання. Дуже помічними в розвідчій службі були селянські самооборони, які не тільки пильнували своїх сіл і околиць, але теж тримали контакти з дальшими селами й розбудували доволі справну систему розвідки. Особливо добре зорганізовані й частинно озброєні були самооборони сіл біля Степані й польської колонії Гута Степанська.

Виконуючи таку службу, вишколені чоти моєї сотні були постійно на різних бойових заставах та в розвідчих поїздках. Інші чоти проходили вишкіл, але нерідко й вони мусіли допомагати. Опісля розвідчу службу великою мірою перебрав відділ кінноти під командою "Гамалії", що з доручення полк. Л. Ступницького був зорганізований при старшинській школі. Цей відділ мав десь біля 50 вояків. Три рої цього відділу звичайно вишколювалися, а один рій виїздив меншими групами на розвідку в різні напрями. При потребі висилали теж бойову розвідку цілого роя з тих, що вишколювалися, або їхав цілий відділ "Гамалії".

Скоро моїм воякам надокучила ця служба. Наші вояки зустрічалися із стрільцями інших сотень, які пишалися бойовими подвигами, здобутою зброєю, уніформами тощо. Щоразу починалися розмови, як би то вирватися з охоронної служби й почати воювати. Я поговорив з полк. Л. Ступницьким і кур. "Острим", і вони погодилися, щоб охорону виконували на зміну всі сотні Костопільського куреня. Всі ми були вдоволені, що вирушаємо в рейд.

Перші бойові операції і рейди

Ми вирушили на південь попри Костопіль аж у Рівенщину. По дорозі ми попали у велику облогу. Німці кинули проти УПА цілу дивізію вермахту з кількома розвідчими літаками, артилерією й іншою зброєю. Вони проходили розстрільною села, хутори й ліси, шукаючи за відділами УПА. Проте нам вдалось пройти на "тили" німців у вже провірену територію без жодної перестрелки. Там ми зустрілися з Крем'янецьким куренем під командою Івана Климишина ("Крука"), з якими ми перебули два дні. В склад його куреня входила також сотня грузинів, яка десь перед нашою зустріччю попала під обстріл німецьких літаків і мала одного вбитого та кількох ранених. На цей курінь варто було подивитися. Всі вояки були в німецьких уніформах і добре озброєні, бо курінь мав уже багато боїв з німцями й відбув кілька рейдів "на схід", в Кам'янець-Подільську та Вінницьку області. Тому зустріч моїх вояків з бадьорими крем'янечанами була дуже корисна.

Вертаючись у свої сторони, ми заквартирували недалеко районного містечка Олександрії, Рівенської округи. В сотні було двох вояків з Олександрії, тож я вислав їх додому на розвідку. Вони повернулись перед вечером і радили зробити нічний пасок на Олександрію. Якраз тоді були в Олександрії тільки лядвірт і невелика німецька залога, не більше сто осіб, які спали вночі в школі та в кількох будинках за земляними бункрами та дротяними засіками. Тим часом до міста прийшло постачання цукру й інших продуктів, які варто було забрати. Спокусі не можна було опертися й ми відразу почали готуватися до нічного пасоку.

Німецьких бункерів ми й не думали здобувати, бо не мали відповідної зброї. З боку німців ми тільки поробили сильні застави, а тим часом господарили в місті. Тоді ми забрали все постачання з магазинів лядвірта, аптеку, якусь крамницю, діловодство районної адміністрації й усе, що було в приватному мешканні лядвірта. Між забраними речами було 20 центнерів цукру, багато паперу та іншого писального приладдя, децю військового одягу й амуніції, лядвіртова бречка з двома огирами, кілька верхових коней та багато іншого майна. Хоч

німці чули, що ми “господаримо”, але сиділи тихо. Так без одного пострілу ми залишили Олександрію й подалися далі.

Штаб приміщувався тоді в школі у Великій Любаші. Перше про що запитався мене полк. Л. Ступницький, коли ми вернулися, чи масмо вбитих і скільки вистріляли амуніції. Коли він довідався, що наскок відбувся без одного пострілу, то був вдоволений, а таки справді зрадів, як ми йому сказали, що ми придбали. У старшинській школі тоді саме бракувало зшитків і олівців, так що деякі курсанти вже не мали на чому записувати лекцій. Писальні машини пішли для штабу, цукор для шпиталю, бо навіть для хворих не було вже цукру. Ляндвїртову бричку ми переробили на тачанку для нашого “Максима” й робили різні вправи, як її використати в бою. Полковникові дуже подобався мій буланій верхівець і при кожній зустрічі він оглядав його з усіх боків. Одного разу таки запитав, чи не дав би я йому цього коня. “Якщо дасте наказ, то дам”, — відповів я. “Такого наказу я давати не буду” — сказав він.

Виконуючи знову охоронну службу, перша чота нашої сотні під командою “Яреми” мала сутичку з більшовицькими партизанами на одному з бродів річки Горині. Впродовж цілого 1943 р. замінювався у недоступних багnistих лісах Цуманського р-ну (на північ від Цумані) диверсійний відділ більшовицьких партизан Д. Медведєва. Вони примістилися на лісових островах серед боліт, замінювали та охоронювали всі проходи, так що не було до них доступу. Постачання вони отримували з повітря. Час від часу постачальні відділи червоних партизан продиралися до них лісами через територію, опановану відділами УПА. Власне такий постачальний батальйон попав на нашу чоту “Яреми”.

Спочатку більшовики перекликалися з “Яремою” через ріку, опісля почався бій. Який кілометр від переправи частина більшовиків переплила річку й почала заходити “Ярему” ззаду. Щойно тоді чота відступила. Ми zorganizували погоню, але що було це далеко від нашого місця постою, більшовицький батальйон устиг перейти річку й скритися в лісах.

Десь на початку осені я поїхав з кур. “Острим” до Колок, на виклик полк. Дмитра Клячківського. Там, у штабі кур. “Рубашенка” була нарада в справі знищення польського осередку

Гута Степанська, що лежав у західній частині Степанського району. Під приводом самооборони, Гута дістала від німців зброю й виконувала також функцію німецької допоміжної поліції, плондруючи разом з німцями чи й самостійно довколишні українські села. Рівночасно з тим, у лісах біля Гуті, діяв польський партизанський батальйон під командою “Бомби” та більшовицькі партизани з загону А. Бринського (“Дяді Петі”) у Червоному Борі. Всі ці сили дуже далися взнаки навколишнім українським селам і були перешкодою в нашій діяльності, бо в околицях Гуті можна було проходити тільки більшим відділом.

Наше завдання було знищити чи розігнати ворожі сили та доручити населенню опустити село. Сили противника оцінювано на півтора до двох батальйонів. Щоб операція була успішна, з нашого боку мали взяти участь три курені — наш, “Рубашенка” й “Шавули” з Луцької округи. Треба бо було зробити також забезпечення, щоб під час бою не прийшла допомога з німецьких гарнізонів. На цій нараді був опрацьований плян наступу, клички та інші подробиці.

Село здобував головню наш курінь, що наступав зі сходу. На довколишніх хуторах не було жодної оборони, лише в самому селі — з вежі костьола потакував “Максим” і менше десяти кулеметів з оборонних становищ. Ми їх унешкідливили нашими гранатометами й кулеметним вогнем. Тоді оборона перенеслася в частину села біля костьола, де була школа й кілька мурованих будинків. Селом ми вже підсунулися близько до цих будинків й почали обстрілювати оборонців цільним вогнем. Десь у той час долучились до наступу також частина куреня “Рубашенка” й “Шавули”, що наступали лісами, бо ми сподівалися зустріти там батальйон “Бомби” та більшовицьких партизан. Проте там нікого не було. Побачивши додаткові наші сили, оборонці опустили будинки й почали втікати селом на захід. В погоню за ними кур. “Рубашенко” вислав свою сотню. Курінь мав лише кілька вбитих і ранених, між вбитими був чотовий “Циган”.

Ми не сподівалися такої легкої перемоги. Щойно від польських селян ми довідалися, що відділ червоних партизан висмикнувся з села попереднього вечора, як тільки розвідав,

що в лісі є більші сили УПА. Відділ “Бомби” вже тоді не існував. Більшість мешканців виїхала з села після ультимату кур. “Рубашенка”, яких три тижні до наскоку.

Комуністичні автори пишуть, що УПА спалила Гуту та вчинила масакру. Цього не було. Під час бою загорілося лише декілька будинків і було декілька жертв серед цивільного населення. Опісля решта населення виїхала з села. Був суворий наказ к-ра Д. Клячківського не займати цивільного населення. Щоправда я пізніше довідався, що котрась із селянських самооборон, яких ми називали черню та які були на заставах, десь допустилася кривавої пімсти. Не знаю однак подробиць, бо це була справа територіяльних команд й вони досліджували цю справу.

Після того цілий наш курінь діяв в околицях Костополя, де ми робили засідки, щоб стримати німецькі випадки на села. Селяни тоді контингентів не здавали, тож німці наскакували на села й забирали худобу, збіжжя й усе, що попало під руки. Мали ми тоді кілька сутичок з німцями й нагнали їх назад до міста. До більшого бою дійшло лише біля с. Борщівки, на схід від Костополя. Німці вибралися до села на грабування силою біля 300 осіб, десь з 80 підводами.

В німецькі сили входили німецька жандармерія, польські та азербайджанські шпундмани. Наша чота, що була на засідці, пропустила німців й залярмувала нас. Моя сотня й неціла “Цигана” заатакували німців, коли вони верталися до Костополя. Німці мали не вигідні позиції й відразу почали відступати, а азербайджанці, щось понад сорок вояків, перейшли на наш бік. Коли німці побачили, що ми їх оточуємо, кинулись у панічну втечу. Противник мав тоді понад двадцять убитих, а у нас загинув сотенний “Циган” і ще двох вояків. Здобули ми тоді дещо зброї, а передусім багато кулеметів і амуніції, яку німці кидали, щоб було легше втікати. Також ми повернули селянам з Борщівки все загарбане майно.

З-під Костополя моя сотня пішла в рейд на південний схід аж у Корецький район на пограниччі Житомирської області. По дорозі ми зближались до шосе Рівне-Київ і пробували робити на ній засідки. Були вже холодні осінні дні, а моя сотня ще не мала належного зимового виряду. Отже ми надіялися

здобути зимовий одяг, а при тому зброю, амуніцію та інше майно. Проте німці проїздили по шосе лише більшими колонами і атакувати їх однією сотнею було небезпечно. В найкращому випадку можна було лише непотрібно вистріляти власну амуніцію. Тож я занехав свій намір і пішов далі.

У Корецькому районі наша сотня заквартирувала недалеко куреня “Квартиренка” й перебула там три дні. Курінь “Квартиренка” був зорганізований у західній Волині, передусім в Луцькому повіті, але він уходив у склад Східньої групи УПА на чолі з к-ром “Верещакою”, завданням якої було закріпити дії УПА в Житомирській області. При курені я зустрів мого давнього знайомого Петра Гудзованого, що давніше був диригентом нашого хору в легіоні “Соловей”. Тоді він очолював політвиховний відділ у штабі Східньої групи УПА. Багато часу я провів на розмовах з П. Гудзованим про їхні дії в Житомирщині. Команді групи підлягало більше відділів УПА. Досі ці відділи зробили кілька рейдів по Житомирській області, аж під Київ, з яких по кількох тижнях поверталися. В південній частині області було тоді в різних районах кілька підпільних осередків, але не настільки міцних, щоб вони могли стати базою діяльності куреня УПА. Треба було їх розбудувати. Натомість поліська частина Житомирської області була під контролею більших з’єднань червоної партизанки. Власне П. Гудзований оповів мені про різні помічення з рейдів і сутички з німцями й червоними партизанами.

Зустрічався я там теж з к-ром “Шавулою”, що також брав участь у рейдах у Житомирську область, але вже непевний, чи він командував сотнею чи куренем УПА.

Штаб “Верещаки” був у недалекому селі, тож моїм обов’язком було зголоситися до нього. Це був ще молодий старшина, дуже енергійний, можливо навіть загонистий. Він прийняв мене дуже ввічливо, говорив про дії УПА в Житомирщині й запитав, чи не маю охоти перейти під його команду. Я відповів, що маю охоту, але мушу мати на це згоду мого курінного, чи й може к-ра Північної воєнної округи май. Івана Литвинчука (“Дубового”). Під впливом оповідань П. Гудзованого я дійсно мав тоді охоту піти під Київ, чи й може далі. У штабі

я зустрівся з курінним “Шавулою”, з яким я запізнався в Колках.

Зближається фронт

Вернувшись у Костопільщину, я найперше зв'язався з господарськими референтами, щоб дістати зимовий одяг, бо вже прийшли морозні дні. Як звичайно, отримали ми лише частину нашого запотребування. Але найпекучіші потреби покладено, а місцеві стрільці йшли на відпустку й теплий одяг приносили здому, чи одержували від сільських господарчих.

Тут вже жили настроями наближення фронту. Щоправда фронт тоді зупинився на Дніпрі, але вважали, що скоро може посунутися далі. Крім того на Поліссі, за річкою Случ, появилися більші з'єднання червоних партизан, які почали напирати на наші “володіння” чи й прориватися в наше запілля. Курс медсестер закінчився вже давніше, а тепер був децентралізований також наш центральний шпиталь на малі санітарні пункти з одною медсестрою. Старшинська школа приспішено кінчила вишкіл частини курсантів, щоб їх розіслати до відділів на цілій Волині. З рештою курсантів, вона мала перейти в Карпати, щоб там нормально закінчити шестимісячний вишкіл. (В Карпати, здається, перейшли тільки курсанти з Галичини). Мене відвідав пор. Брилевський (“Босий”) із старшинської школи й запропонував мені вступити знову до інструкторського складу школи й перейти з ними в Карпати. “Після випуску курсантів, справа старшин на Волині не буде такою пекучою”, — говорив він. “Тимчасом в Галичині починаються дії УПА на ширшу скалю й досвідчених старшин там буде бракувати”. Я погодився і він мав цю справу поладити з командуванням. Із штабом полк. Л. Ступницького я тоді не зустрічався. Він тепер уже не засиджувався довго на місці, а часто міняв місце постою й тоді, здається, перебував у сусідньому Луцькому повіті.

Деся у той час прийшли інструкції про підготову до зими й можливий прихід більшовиків (магазини по лісах, криївки, що робити під час переходу фронту тощо). Незабаром прийшов наказ від к-ра Північної ВО УПА полк. І. Литвинчу-

ка перейти в Березнецький район, щоб боронити його від натиску більшовицьких партизан, головно щоб вони не перейшли через ріку Случ на наші тили. К-р І. Литвинчук організував тоді щось у роді фронту проти більшовицьких партизан. У Рівненщині лінію “фронту” становили відділи під к-дою “Верещаки”, в Сарненщині — загін чи курінь “Яреми”, а далі на північ загін “Ярмака”. (Загін мав би відповідати полкові, мати бодай два курені. Проте на Волині так любили це слово, що загоном називали теж курінь чи й добру сотню. Тож не знаю, чи “Ярмак” і “Ярема” командували загонами чи куренями). Ще поки ми відійшли в Березнецький район, мали ми сутичку з більшовицькими партизанами в селі Велика Любаша над Горинню. Десь над ранком більшовицька бойова стежа попала на нашу заставу на краю села. Вив’язалася стрілянина. Більшовики відступили, але ми мали двох вбитих і ранених. Згодом виявилось, що їх було десь біля 500, мабуть цілий батальйон. Через холод наші відділи квартирували тоді більше по селах, а тим часом більшовики пройшли непомітно лісами в глибину нашої території. Це було для нас осторогою. Треба було організувати якусь контролю лісових переходів й забезпечувати відділ під час квартирування по селах, бо, якби були, напр., заатакували нас у Великій Любаші під час сну, нам було б гаряче.

Перейшовши з сотнею на лінію “фронту”, я заквартирував на хуторах біля містечка Березне, на річці Случ. Дві чоти моєї сотні були висунені далі на схід. Березне було скоріше районним центром. Спочатку на нашому відтинку було спокійно, але згодом почали появлятися міцні більшовицькі стежі й майже щоденно доходило до перестрілки з висуненими на схід чотами нашого куреня. Більшовики в той час вже зайняли Київ і кинули поліськими пущами на захід великі диверсійно-партизанські відділи ЧА, які мали йти вперед аж до Бугу, як тільки замерзнуть ріки й поліські болота. Одне з головних завдань цих відділів було поборювати УПА. Ми тоді ще не знали, що ми маємо діло з передовими частинами цих відділів.

В той час перейшов на наш бік добре озброєний відділ української допоміжної поліції зі східньої Житомирщини чи

Київщини силою близько 250 чоловік. Цей відділ був приділений до нашого куреня. К-ром цього відділу був пристійний молодий українець з університетською освітою, що користувався великим авторитетом серед своїх вояків. Всі вони вважали його добрим командиром і українським патріотом, що дуже боронив населення від німців. Він був зі своєю дружиною. Пізніше я мав вістки, що цей відділ відзначився у багатьох боях з більшовицькими партизанами. Проте про долю цього відділу після приходу більшовиків не знаю.

Одного разу, десь наприкінці листопада 1943 р., коли я вертався із зустрічі з командиром цього наддніпрянського відділу, несподівано нас обстріляла більшовицька стежа. Кулі прошили мені груди й руку, пошкодивши ребра й кість руки. Я повалився на землю, а стрільці з моєї охорони зайняли становища й відкрили вогонь. На щастя, більшовики втекли, хоч їх було багато більше й мали кулемети. Хлопці завезли мене на санітарний пункт на якийсь хутір за Горинню, десь недалеко Студеня. Командування сотнею перебрав Чайківський ("Трач") з Тернопільщини, який прийшов до нашого куреня в той час, і кур. "Острий" назначив його сотенним на моє місце. Чайківського я знав давніше, бо був він разом зі мною в легіоні "Соловей".

На хуторах було більше ранених і хворих під опікою двох санітарок, а що кілька днів відвідував нас наш курінний лікар "Чорний". Він був дуже людяний і старався не тільки лікувати кожного пацієнта, але й піддержати його морально. Коли приїздив, завжди оправдувався, що не може частіше нас відвідати, бо має велику територію й багато часу витрачає на переїзди з місця на місце. Звичайно, по дорозі він лікував також цивільне населення. Селяни видко слідкували, коли він приїжджає, бо кожний раз, коли він був, приїздили на хутір хворі, або просили його заїхати до важче хворих додому. Моє лікування йшло пиняво, бо були побиті кісті. Спочатку було неможливо навіть підвестися з постелі через сильний біль у грудях. Але помалу здоров'я кращало, зрештою я вже знав, які рухи тіла викликають біль і унікав цих рухів.

Десь наприкінці грудня відвідав мене пор. Брилевський ("Босий"). Він випитував про моє здоров'я, бо хотів знати, чи

я міг би переїхати з ними в Карпати. Він жалував, що я ще в такому стані, що не можу пускатися в дальшу дорогу. Поговорили ми теж про загальну ситуацію. На Поліссі більшовицький фронт вже підсунувся близько колишнього кордону між Польщею і СРСР. Там німці властиво не мали фронтової лінії, а обороняли лише шляхи й переходили через річки. Тим часом більшовики висилали люками цього фронту великі з'єднання в силі кілька тисяч вояків на німецькі тили і там атакували менші німецькі частини чи лінії постачання. Оборонна лінія І. Литвинчука теж не мала більшого значення, бо на відтинку чоти могла наступати більшовицька бригада й тоді чоти загрожувало знищення, або вона мусіла відступати. Отож одне таке з'єднання вже вдерлося на нашу територію на північ від Сарн. Там вони розсипалися на широкому терені, де намагаються знищити нашу підпільну адміністрацію та відділи УПА.

Відділи УПА перейшли там на тактику лявірування поміж німцями й більшовицькими силами. Там вже властиво почалася підбільшовицька дійсність. “Скоро подібна ситуація може бути й тут”, — говорив пор. Брилевський. Мені він радив перенестися в якесь законспіроване місце, де є добра криївка на випадок появи більшовиків. Саме тому старшинська школа вже відходить у Карпати, бо більшовики напевно про неї знають і можуть вислати спеціальне з'єднання, щоб її розбити.

Мабуть пор. Брилевський наробив тоді руху в нашому УЧХ, бо після його візиту почали нас розміщувати по нових, ще нерозконспірованих квартирах, де були криївки. Мене перевезли в Колківський район. Проте виявилось, що там немає під руками лікаря, а я потребував лікарського догляду. Тому мене перевезли ще далі на захід. Там я почувався безпечно, бо все ж таки було далі від фронту. Та на лихо десь недалеко появився більшовицький загін і почав бушувати по наших хуторах і селах. На хуторі, де я був, не було доброї криївки, в яку я міг би без болю ховатися. Тож я переїхав ще далі на захід, вже близько Ковля.

Там я був під опікою молодої санітарки, яка хоч була добра дівчина, небагато розумілася на медицині. Лікаря поблизу не було. Десь у половині січня мені погіршало, я дістав гарячку й почав відчувати біль у своїх ранах. Як я був у тако-

му стані, несподівано появилася на подвір'ї німецька стежа, щось із 12 вояків. Вони ввійшли в хату, застали мене в ліжку й почали питати, хто я такий. Я мав якусь виказку зі Степана, показав їй пояснив, що я там працював у районівій німецькій адміністрації, був поранений більшовицькими партизанами й тепер приходжу до здоров'я у свого дядька. Їхній санітар провірив мій пульс, подивився на мою руку та груди й сказав: "З вами погано, ви мусите йти до шпиталю"! Тоді їхній підстаршина сказав, що вони мене візьмуть з собою й віддадуть до шпиталю. Я не був певний, чи це арешт, чи німці щирі, але не опирався. Вояки були з вермахту, поводитися коректно й я набрав до них довір'я. "Як буду опиратися", — думав я собі, — "то може й так арештують і будуть мати більше підозріння". Німці забрали на хуторі ще одні коні й ми санками поїхали до Ковля. По дорозі я вдавав, що сплю, тож німці свobodно говорили про мене. Один з них підозрівав, що я більшовицький партизан. Але їхній знаток пояснив, що більшовики не лишаяють ранених на хуторах, а відсилають літаками за фронт. "Цей мусить бути з УПА, і то старшина, бо говорить по-німецькому", говорив він. Я вже потерпав, що мене запропорять у тюрму, але втікати вже не було можливо. Проте мене таки привезли до шпиталю.

Німецька опіка

Ще того самого дня оглянув мене німецький лікар, майор, вже старший, і відразу взяв до операційної залі. Мої рани в грудях заскоро засклепилися й в середині збиралася ропа. Рука теж не була в порядку. Що зі мною робив лікар, точно не знаю, бо був під наркозою. Коли я пробудився, то моя рука була в гіпсі й я почувався зовсім добре. Ще цього вечора прийшов до шпиталю німецький "гавптман" (сотник) з вермахту й хотів зі мною говорити. Однак медсестра сказала йому, щоб прийшов завтра, бо я по операції й лікар заборонив мене турбувати.

На другий день я вже почувався цілком добре. По обіді знову прийшов цей "гавптман". Він відразу сказав, що вони уважають мене старшиною УПА, але, щоб я не боявся, вони

мені не зроблять нічого злого. Вони шукають контакту з УПА для спільної боротьби з більшовиками. Я далі тримався своєї попередньої версії, що я колишній німецький урядовець зі Степаня. Проте німецький “гавпман” не поступався. Він знав, що командування УПА заборонило контакти з німцями. Все ж таки зброю можуть прийняти. Я був на хуторах, тож напевно зустрічався з повстанцями. Він запитав мене, в кого вони можуть залишити зброю, щоб вона попала в руки повстанців, а не більшовицьким партизанам. Я відповів, що на цьому хуторі я був лише пару днів, і крім мого дядька нікого там не знаю. Німець бачив, що зі мною не домовиться ні до чого, почав збиратися до відходу й ще запитав, чи не маю якихось побажань. Мені прийшло на думку, що він може подбати перепустку в Галичину. Тож я запитав, чи не можу дістати перепустки до Львова, бо там я маю тітку, а тут під фронтом небезпечно лікуватися. Він написав мені перепустку відразу, бо мав бланкети з собою. На відхідному він ще сказав, щоб я подумав над його пропозиціями й що він ще відвідає мене.

Я скоро приходив до здоров'я. Також переконався, що я не арештований, бо ніхто не слідкував за мною, коли я ходив по шпиталі й виходив на вулицю. Ковель евакувався, бо фронт дійшов уже до річки Стиру, а передові частини ЧА були вже десь недалеко. Прийшла черга й на шпиталь. Коли нас завезли на станцію, я хотів дістатися на поїзд до Львова. Але залізнична лінія на Сокаль-Львів була тоді перетята. Я з іншими поїхав на захід, на Холм і Замістя. В Замісті була перевірка. Якийсь німецький старшина подер мою перепустку до Львова й долучив мене до ранених “власовців”, що перебували у вагонах, на бічних рейках станції. В цій “лічниці” перебув я яких півтора місяця й цілком прийшов до здоров'я. Тоді долучили нас до якогось транспорту, що мав відходити на захід, кудись під французьку границю. Поїзд ішов через Раву Руську й Ярослав.

Коли ми виїздили з Замостя, було ще видко, й поїзд мав німецьку охорону, отже втікати з поїзду було небезпечно. Але, коли ми були між Равою Руською та Любачевом, то вже смерклося й я рішив утікати. Як поїзд припинив біг, я скочив у сніг, перекотився в темне місце, де вже не було снігу, й причаївся,

а поїзд поїхав далі. Снігу вже багато не було. Моя рука була ще в гіпсі. Як поїзд проїхав, я встав і пішов до недалекого села. В селі я зайшов до хати в бічній вуличці, щоб переночувати. Та господар боявся пустити, спочатку говорив лиш через вікно. Я показав йому загіпсовану руку і сказав: “Я є хворий, мав їхати до шпиталю до Рави Руської, але спізнив поїзд. Мушу десь переночувати, щоб поїхати завтра”. Після наради в хаті й оглядин мене через вікно членами цілої родини, двері відчинилися й мене пустили в хату. В них я напився гарячого молока й переночував. Вранці господар знайшов сусіда, що їхав до Рави Руської, з яким я поїхав санками до Рави.

Я думав їхати далі поїздом, але в мене не було жодних документів. Для дороги я був залегко вбраний — підшиті шкірою “райтки” ще з партизанки, шапка-кубанка з кримки з дном з німецької шинелі й знизу вишитий кожушок. Я вирішив зайти до равського українського допомогового комітету, де сподівався дістати якусь посвідку й гроші на дорогу. В комітеті за бюрком сидів якийсь молодий хлопець, що став мене випитувати, хто я та звідки. Я відповів, що я з Волині, був ранений більшовицькими партизанами й хочу дістатися до Львова, до своєї тітки. Тоді він сказав: “Нашим шефом є такий пан меценас, що як почує, що ви з Волині, то буде вас уважати партизаном і відразу повідомить поліцію або й німців. Краще пробивайтесь додому якоюсь підводою, бо й так посвідки видають тільки німці й можуть вас арештувати, чи забрати до Німеччини на роботи”.

Вийшовши з цього допомогового комітету, я вирішив йти далі “по-партизанському” — піхотою, чи принагідною підводою. Я пройшов через місто й вийшов на шосе на Жовкву, що вела до Львова. Десь кілометр за містом нагнав мене санками селянин, що їхав аж до Жовкви й погодився мене взяти. В Жовкві селянин поїхав ярмаркувати, а я знову пройшов місто й помандрував далі львівським шосе. Там знову надїхали селяни, що їхали до Збоїськ під Львовом, і до них я присівся. Приїхав я до Збоїськ уже ввечері й рішив там переночувати, а вранці йти далі. Пішов я до селянської хати проситися на нічліг, але люди не хотіли пустити в хату, боялися. Це саме повторилося в другій і третій хаті. Я йшов дорогою й жу-

рився, що робити, бо надворі було холодно, в моєму кожущку відпоровся рукав й продував вітер, було зимно. Проходив я попри якусь бідну хату, в якій світилося, й я рішив спробувати ще раз. Я застукав у двері, почув якийсь голос, тож я відчинив двері й зайшов у хату. Серед кімнати на катафальку лежав старенький мертвий селянин, а коло нього бабуса й ще молода жінка молилися. По хвилині жінка підійшла до мене. Я попросився переночувати. Вона погодилася, погостила мене молоком і там я переночував.

Вранці я знову вийшов на львівське шосе й знову вдалося мені знайти селянина, що завіз мене в середину Львова, на "Кракедани", де був головний осередок чорного ринку. У Львові я мав тільки одного знайомого, Петришина, якого адресу пам'ятав. Він жив недалеко театру. Тож я пішов на цю адресу, стукнув у браму, але ніхто не відкривав. Після короткого часу прийшла до цієї брами якась полька. Я запитав її, чи Петришин ще живе в цій камениці. Почувши прізвище Петришина, вона перестрашилася й зашепотіла до мене: "Нех пан уєчка! Немци его забілі, а жона виехала!" (Жінка Петришина була зукраїнізована полька). Я скоро відійшов від цієї камениці, бо полька ще мені сказала, що в мешканні Петришина німці тримали засідку та ще приходять. Тому, що я не знав у Львові більше нікого, я вирішив іти пішки далі. Тож відразу я рушив у напрямі Стрийського парку, щоб вийти з міста ще перед поліційною годиною. На вулицях було багато німців, але якось мене не перевіряли. Лише на якомусь перехресті вийшли з-за рогу якісь вояки й запитали мене: "Зінд зі козак?" Я відповів: "Я!" Вони, на щастя, не питали мене за документ, а пропустили, хоч інших чоловіків перевіряли. У Львові було тоді багато різних військових частин і біженців, в тому також багато кубанських козаків, що були зодягнені подібно, як я. Без дальших пригод я вийшов на стрийський гостинець, на якому зупинилася вантажна машина з робітниками, яка завезла мене аж в мої сторони.

CAPTAIN V. HRABENKO: IN THE RANKS OF THE UPA IN THE KOSTOPIL' REGION

(Summary)

In 1943 the author served, first, as an instructor in a school for non-commissioned officers, then, as an UPA company commander in Volyn'; from 1944-48 he was an officer and battle commander of an UPA Military District (TV) in the Lviv Military Region ("Buh") in Halychyna. In the memoir published here, he writes of his activities in the UPA in Volyn' in 1943.

The author went to Volyn' at the end of March, 1943, with Mykhailo Duda ("Hromenko"), who later became a company commander in the UPA's Peremyshl battalion, and Dmytro Korda ("Kinash"). Korda was later a company commander in the Dubno region. For a brief period, the author and Duda trained the unit guarding the UPA Supreme Staff headquarters. The unit was led by "Uzbek."

Later the author and Duda travelled to the Kostopil' county, where they became instructors in the UPA's "Druzhynnyky" school for non-commissioned officers. The commander of the school was Lieutenant Fedir Poliovyi ("Pol"); the instructors included "Bereza," "Hrab," Levyts'kyi ("Mikado"), Captain "Chaika," Brylevs'kyi ("Bosyi") and some visiting instructors. Also given at the school were training courses for nurses. These courses were run by doctors under the direction of Dr. "Enei," who was the chief physician of the UPA. The courses were given on the premises of the UPA hospital. The UPA Supreme Staff, headed by Col. Leonid Stupnyts'kyi ("Honcharenko"), was also quartered there and was frequently visited by Dmytro Kliachkivs'kyi (Klym Savur), Supreme Commander of the UPA. The author gives a detailed view of the activities at this centre, particularly those of the non-commissioned officers' school. He tells us about his fellow-instructors and visitors, and describes the situation prevailing at that time.

In the summer, Col. Stupnyts'kyi turned the school for non-commissioned officers into an officers' training school. The author

was assigned the task of organizing an UPA company to guard the staff headquarters, officers' school and hospital. Although the company would form part of the Kostopil' battalion, it was to answer directly to Col. Stupnyts'kyi. The author tells how he organized a company of about 180 men over a period of several weeks and describes its armaments and its command staff. He also gives some general information about the Kostopil' battalion, which was led by battalion commander "Ostryi." The author's company underwent training for several months; at the same time, it carried out guard duty.

In the autumn, the author's company began to take part in battle operations and staged several raids. The author briefly describes its battles and its meetings with other UPA companies and battalions — units led by Ivan Klymyshyn ("Kruk"), "Rubashenko," "Shavula," "Tsyhan" and "Kvatyrenko." Late in the fall, the author's company staged an extensive raid into the Korets' district, on the border with the Zhytomyr oblast. There the author met his friend Petro Gudzovanyi. Gudzovanyi was in "Kvatyrenko's" battalion, which was staging raids through the Zhytomyr and Kiev oblasts. The author had discussions with his friend and with the commander of the UPA's Eastern Military Region about the UPA's activities in those oblasts.

At the beginning of winter the author went back to the Kostopil' region. There the UPA was preparing for the arrival of the Soviets, for at that time front had moved across the Dnipro River. The UPA's larger hospitals were being decentralized; some of the cadets at the officers' school were hurried through their training; others were sent into the Carpathian Mountains; stores of supplies and hiding places were being prepared in the woods. Soon large detachments of Soviet partisans — regiments and even divisions — began breaking through into UPA territory. They were sent in to interrupt the German supply lines, as well as to fight the UPA. In one skirmish with Soviet partisans, the author was wounded in the chest and arm. He was sent off for treatment and the command of his company was taken over by Chaikovs'kyi.

Undergoing treatment at UPA medical stations, the author ended up at a farmstead near Kovel'. There he was surprised by a German patrol and taken away to Kovel', to a German "Wehrmacht" hospital. The Germans suspected he was an UPA officer, but they did not arrest him, for at that time the "Wehrmacht" headquarters was seeking to

make contacts with the UPA; the Germans wanted to use the UPA in their battle with the Red Army. A captain in German intelligence talked with the author, but the author did not admit to any connection with the UPA. The captain left him, giving him time "to think it over." Shortly afterward, some Red Army units appeared near Kovel', so the author and other wounded were moved further West, to Zamostia. There the author underwent treatment in a wagon at the train station, along with wounded soldiers from the Vlasov army. Early in the spring, when the wounded were being transported to Germany, the author jumped out of the train near Rava Rus'ka in Halychyna. From there he made his way to his home region, south of Lviv.

В. Новак (“Крилатий”)

ПІВНІЧНОЗАХІДНЯ ОКРУГА “ТУРІВ”

Пам'яті батька, братів, сестри і бойових друзів — вояків УПА з воєнної округи “Турів”, що загинули за волю України.

Цей скромний жмут споминів про наші визвольні змагання Другої світової війни пишу, щоб віддати пошану своїм друзям, що свідомо вийшли на боротьбу в рядах УПА й віддано боролися й, або впали, або ще до сьогодні караються по тюрмах та засланнях найбільшої тюрми народів світу СРСР. Як учасник цієї боротьби на Волині й Поліссі в роках 1942-1945, я постараюся описати відомі мені події у воєнній окрузі УПА “Турів”.

Воєнна округа, або група УПА “Турів”, охоплювала територію сьгоднішньої Волинської області й українські повіти на Поліссі, положені на північ від цієї області. Вона відома також під назвою Північнозахідня ВО УПА. В цій окрузі доводилося мені перебувати й брати активну участь у боротьбі УПА 1943-1945.

Коротко про себе. Походжу з свідомого волинського села. Свідомість ця народжувалась і плекалась під впливом діяльності ОУН, що мала ще за польських часів широкорозгалужену сітку й вела боротьбу за українську школу, церкву; під впливом політичних процесів проти націоналістів у Рівному, Луцьку, Крем'янці, Варшаві після вбивства мін. Перацького. Після розвалу Польщі 1939 року прийшли більшовики, що принесли ще гірший терор-репресії, арешти й вивіз свідомих українців на заслання. Це зроджувало бунт і спонтанні протести. Пам'ятаю, як я з моїм приятелем вивісили під час голосування за приєднання західніх українських земель до СРСР у жовтні 1939 р. блакитно-жовтий прапор на сільраді. За моєю порадою, в сусідньому селі вивісили блакитно-жовтий прапор се-

ред ставу й затопили човна, яким користувався місцевий рибалка.

Десь після того мене й мого приятеля Ольхівського післали на річний курс районних агрономів. Хоч я скінчив цей курс, але на працю мене нікуди не спрямували, бо був донос, що я націоналіст. На щастя вибухла війна між Німеччиною та СРСР і більшовики поспішно відступили на схід.

Після приходу німців на наші землі, українці проявили велику організованість. Треба було використати ситуацію. Всюди була скоро зорганізована українська цивільна адміністрація й поліція для втримання порядку. Урухомились підприємства, налагоднувалося культурне й мистецьке життя, відновилося шкільництво, а в Луцьку була зорганізована українська православна семінарія. Відновив працю колишній театр Миколи Певного. Це брат колишнього посла Петра Певного. Микола Певний був арештований і розстріляний більшовиками в Луцьку 1940. По повітових і деяких районних містах постали військові відділи силою сотні або й куреня, які мали стати зав'язком українського війська.

Проте дуже скоро німці перебрали адміністрацію в свої руки, обложили населення непосильними харчевими та іншими контингентами й вивозили молодь на працю до Німеччини. Німці також ліквідували школи та інші культурні установи. На зміну НКВД прийшло таке ж саме жорстоке гестапо, що терором мало здушити кожний протирежимний відрив населення. Німці взяли під свою контролю поліцію й військові відділи, арештували самостійників, передусім діячів ОУН, або розв'язували цілі відділи. Це тільки скріпило протинімецький рух спротиву, бо загрожені арештом самостійники перейшли в підпілля й всеціло посвятилися підпільній діяльності. Прямо з кожним місяцем посилювалися німецькі репресії й зростало невдоволення населення.

Згодом загальне напруження ускладнили більшовицькі парашутисти — розвідчики й диверсанти, що їх почали скидати передусім на Поліссі 1942 р. Вони знайшли підтримку польського підпілля й контакти з спеціально залишеними комуністами та почали залякувати й тероризувати українські села, а їхні диверсії викликали жорстокі німецькі репресії. На Волині створювалася нестерпна ситуація.

Господарська школа-курінь в Луцьку

В липні 1941 р. в Луцьку заходами тимчасової обласної української адміністрації був зорганізований військовий курінь, який назвали Відділ окремого призначення ім. Євгена Коновальця. Командиром куреня був пор. М. Мелешко, псевдонім "Вірлик", що прибув до Луцька як провідник однієї з похідних груп ОУН. Його заступником був Степан Коваль. Курінь мав 4 сотні й був розміщений на передмісті Луцька — Красне.

Коли прибула на Волинь цивільна адміністрація, жандармерія та гестапо, німці цей відділ розв'язали, перевели іспити членів і перетворили його на господарську школу, що була зорганізована на військовий лад. В ній осталося 320 чоловік. Вона мала вишколити цих курсантів на агрономів та інших працівників для адміністрації районів державних німецьких маєтків. Школа називалася Господарський курінь. Хоч вона була зорганізована на військовий лад, курсанти зброї не мали. Режим школи був військовий, були щоденні вправи, марші і т. п. Курсанти мали військові однострої, з зеленого сукна, приблизно такого кольору, як мала польська армія. Тому курсантів звали часто "зеленими". Курінь мав теж свої відзнаки. Вишкіл провадили українські й німецькі старшини, а крім того були учителі, що викладали різні предмети.

Викладачами в школі були: Богуславський, колишній посол до польського сейму, проф. Іваненко та ще інші, прізвищ яких вже не пам'ятаю. Більшість з них походили з центральних українських земель. Курінь містився в приміщеннях колишньої католицької семінарії й у цих самих приміщеннях відбувалися виклади.

Командиром куреня став майор Кайзер, а його заступником "зондерфюрер" Зайдель і оберльойтант Баснер. Вони були наче наглядачами над українською командою куреня й давали лише загальні зарядження через перекладачів. Перекладачами були Олександр Косаревич, І. Посполітак та І. Литвин, що знали німецьку мову в слові й на письмі. Трохи пізніше ще прибув майор Гоге, старшина литовської армії, який добре знав російську мову й нею міг порозумітися безпосередньо з усіма курсантами. З ним я мав цікаву пригоду.

На початку 1942 р. я працював як підстаршина в адміністрації куреня й дуже часто зустрічався з майором Гоге. На моєму канцелярському столі лежало багато різних паперів і між ними я тримав підпільний журнал “Ідею і чин”, що його я читав, коли було можливо. Майор Гоге тоді вернувся з Литви, де він був на відпустці. Він ніколи не заглядав між мої папери на столі, але тоді поспішно шукав, узяв у руки “Ідею і чин” і почав переглядати. Я старався бути холоднокривим і зберегти рівновагу. Я ніби вглибився в свою працю, а в дійсності хвилювався, що воно далі буде. Майор Гоге, хоч знав лише російську мову, таки зорієнтувався, що це українська підпільна література. По хвилині він положив журнал передо мною і сказав: “От чорт, навіть не почервонів! Ти такий підпільник, як усі литовці”. Тоді дав мені цигарку й пішов до своєї роботи.

Я негайно зробив докладну “чистку” між своїми паперами, заховав усю нелегальщину й повідомив про цей випадок свого організаційного зверхника. Я дістав догану, але пізніше ми переконалися, що жодна небезпека не грозить. Майор Гоге був бильним литовським патріотом, як німцем, він розумів нас — українців — і співчував нашій долі.

Німецькі старшини поволили спочатку дуже коректно, але службово. Згодом вони почали вводити щораз строгішу дисципліну та слідкувати за внутрішнім життям людей, збираючи дані про людей і діяльність підпілля. Проте в нас арештувань спочатку не було. Життя в курені проходило ніби в мирний час. Ми досить інтенсивно вчилися, відбували військові вправи, а крім того займалися також громадсько-політичними справами, щоправда, не всі. Німці хоч не мали даних про підпільну діяльність, мали досить добрі інформації про загальну настанову курсантів, що відбувалося в курені, і почав наростати конфлікт. Під час однієї з вправ, коли німецький підстаршина, зганяючи на нас злість, без кінця піднімав нас і знову клав у болото, один стрілець, на прізвище Жегаль, вискочив з лави, підбіг до німецького підстаршини, витягнув у нього багнет, побив його та втік у підпілля. Після цього німці арештували коменданта куреня пор. М. Мелешка. Про його дальшу долю мені не відомо. В жовтні 1942 р. німці арештували десять курсантів, переважно вишколених підстаршин, в тому числі ду-

же здібного старшину Івана Посполітака. Їх підозрівали в приналежності до ОУН. Арештовані були самі волиняки. Між арештованими був теж мій добрий знайомий Гураль, що походив з дуже гарної свідомої родини десь з околиць Луцька, як не помиляюся, з села Баїв. Наші старшини доклали всіх зусиль, щоб арештованих звільнили. Десь за два місяці їх випустили на волю, крім пор. М. Мелешка. На місце М. Мелешка німці призначили українським комендантом куреня Олександра Косаревича. Шефом штабу далі залишився Степан Коваль, дуже здібний старшина, що пізніше був курінним УПА під псевдонімом “Рубашенко”. Згадаю тут інших важливіших старшин куреня. Сотенний Володимир Лукашук, мій організаційний зверхник у курені, був пізніше курінним УПА під псевдонімом “Кропива”, а згодом шефом штабу Південної округи УПА. Сотенний Яків Яковлів, пізніше під псевдонімом “Распутін”, згодом — “Квартиренко”, командував куренем УПА в Східній військовій окрузі (к-ра “Верещаки”). Володимир Кривенюк, згодом був сотенним УПА під псевдонімом “Роман”; він був висланий у квітні 1943 р. на схід, у Північну військову округу “Заграва” до к-ра “Дубового”, а потім спрямований на схід. Були вісті, що він уславився в боях з військами НКВД після поворотного приходу більшовиків. Іван Лень, в УПА псевдонім “Лев” — дуже відважний старшина УПА. Між старшинами був ще Іван Посполітак з с. Піддубців, Степан Сорока, Ілько Кошпаль, Іван Вінцюк, Грицько Савчук і ще інші. Всі вони стали потім старшинами УПА й загинули в боротьбі за волю України.

Крім нормальних зайнять куреня й легальних культурно-освітніх імпрез, у курені йшла жвава підпільна праця ОУН. Часто відбувалися таємні зібрання гуртків для полагоджування організаційних справ і політичних гутірок. На такі зустрічі приїжджав теж д-р Богдан Крук (тоді ще студент медицини), пізніше лікар УПА на Лемківщині “Мелодія”, що проживає тепер у США. Вже на початку 1942 р. ми вважали, що курінь є під контролею ОУН. Організаційною мережею ми тоді охопили всіх, що були членами організації давніше, а також прийняли багато нових членів. Німецька команда підозрівала, що в курені ведеться підпільна праця, але до самого відходу куреня до УПА нічого не викрила.

Оловім ще цікавий епізод, який характеризує підпільну працю в курені у той час. Приблизно в кінці червня чи на початку липня 1942 р. мене викликав мій зверхник Володимир Лукашук ("Кропива") і сказав мені звернутися до кравців, щоб вони пошили уніформу з підстаршинськими відзнаками. При тому він подав мені розмір уніформи, але не казав для кого. Як пізніше виявилось, ця уніформа була зроблена для Ананія Закоштуя ("Василя"), що був на той час провідником ОУН Волинської області, про що я тоді не знав. Українська команда куреня дала мені письмову відпустку й відповідні німецькі документи, з завданням супроводити А. Закоштуя до Києва як його охорона. З документами й одягом я зустрів А. Закоштуя на підпільному зв'язку у Здолбуніві. В той час Луцьке гестапо його шукало по цілому Луцькому повіті. Ми успішно відбули поїздку до Києва й вернулися назад до Здолбунова, де він залишився, а я від'їхав до Луцька. Про мою поїздку пізніше довідався комендант куреня О. Косаревич і викликав мене на розмову. Він дав мені догану й попередження, щоб щось подібне більше не повторилося, бо це "може скінчитися трагічно не лише для мене особисто, але для цілого куреня".

Десь наприкінці лютого, або на початку березня 1943 року я був у Луцьку на двох підпільних старшинських нарадах, на яких доповідав Роман Шухевич, пізніше ген. Тарас Чупринка. Темою нарад була оборона українського населення від винищення німцями й більшовицькими партизанами.

Будучи у відділі, мені з доручення організації доводилось виїжджати на села й виступати з промовами при посвяченні могил. Говорив у селі Баїв, Теремне й ще деяких селах, яких, на жаль, уже не пригадую.

Крім інших конфліктів з німцями пригадую такий. В січні 1943 р. дві сотні куреня, що зупинилися в селі Лаврів, приблизно 16 км від Луцька, відсвяткували там урочисто роковини бою під Крутами. Це, очевидно, відбулося без згоди й відома німців. Коли німці довідалися, почалося строге слідство, але репресій не було. Проте, невдовзі після того німці підібрали 13 осіб, один рій під проводом Івана Посполітака, і вислали до державного мастку біля м. Цумань, піби на спеціальне завдання. Цей рій складався з активних членів ОУН, про діяльність

яких, видко, німці довідалися. За кілька днів прийшла вістка, що всі вони були помордовані на якомусь фільварку. Згідно з нашими даними, всі познаки були на те, що їх у такий підступний спосіб помордували німці, щоб послабити впливи ОУН у курені. Крім них, ніхто інший зробити того не міг, бо на той час в околиці Цуманя ніяких інших ворожих з'єднань, більшовицьких чи польських, не було. Німці ніби робили в цій справі слідство, але на ділі робили все можливе, щоб українська команда куреня нічого конкретного не знала про обставини морду.

В той час, тобто зимою 1943 р., відносини з німцями дуже загострилися. На Поліссі вже діяли перші відділи УПА, що мали сутички з німцями. Німці стали, мов оси. З усіх боків доходили вістки про арешти та брутальну поведінку німецької поліції й адміністрації. Ми теж сподівалися арештів у курені. На цю тему й що робити у випадку арештів, велися дискусії на наших підпільних зібраннях. Проте спочатку не було виразних інструкцій, що робити. Щойно десь у половині березня прийшли вказівки: цілий курінь, враз з усім майном, має перейти в підпілля, до УПА.

Почалася гарячкова підготовка відходу куреня та його майна з наших казарм. Все треба було робити тайкома, обережно, щоб не помітили німці, а також непокликані українці. Мені було доручено вивезти з магазинів все, що могло б пригодитись на майбутнє, передусім виряд, взуття, а в спроможі — харчі, і знищити всю персональну та господарчу документацію куреня. До помочі мені приділили Гриця Савчука, що був секретарем куреня, і проворного ройового Івана Гусака з Ковельщини. З канцелярії ми забрали всі машини до писання, папір і різне канцелярійне приладдя. Я тоді дістав коротку зброю, щоб у випадку деконспірації оборонитися. Комендант куреня О. Косаревич не був утаємничений у підготовку відходу куреня в підпілля. Про це сказали ми йому щойно тоді, як курінь фактично вже залишив м. Луцьк. Ми допомогли йому ще знищити документи в його канцелярії й забрали його в підпілля з сестрою, яка мешкала разом з ним.

Щоб зменшити підозріння німців і щоб не відходив увесь курінь разом, що теж могло викликати підозру, одна сотня ві-

дійшла під якимсь претекстом явно серед дня до фільварку в селі Лаврів, положеного 15 км на південь від Луцька. Там вона мала отримати зброю й підготувати прийом других сотень. Справу скомплікувало те, що вдень приїхав до фільварку оберлейтнант Баснер з охороною й якоюсь жінкою. Щоб він не заважав, сотенний Володимир Лукашук ("Кропива") роззброїв його. Це був наш перший полонений, якого ми звільнили при відході з села, щоб не наражати села на німецькі репресії. Вночі 20 березня 1943 р. перейшов у підпілля увесь Господарський курінь у складі десь 320 людей з усім своїм майном і став курнем УПА.

Курінь УПА під командою "Рубашенка"

Головним організатором переходу куреня в підпілля був Степан Коваль ("Рубашенко"), дотогочасний шеф штабу куреня. Тепер він став курінним УПА. Був він середнього росту, енергійний, рухливий, добрий організатор, а крім того, гарний співак і диригент нашого хору. Як командир був вимогливий, але дуже тактовний і справедливий, так що серед старшин і вояків він мав уже в Луцьку великий авторитет. Звідки він походив точно не знаю. Чув я, що він був десь з Галичини, з Сокальського або Рава-Руського повіту й був підстаршиною польської армії. До Луцька прибув він після вибуху війни 1941 р. з-за Бугу, разом з похідними групами ОУН.

Ще першої ночі ми отримали в с. Лаврів дещо зі зброї й перемарширували на хутори в околиці Садівського лісу. В той час уже діяла досить справно підпільна адміністрація, бо не було труднощів з прохарчуванням куреня. Щоправда повне озброєння куреня трохи затягнулося, але десь до тижня всі вояки мали вже деяку зброю й амуніцію, так що в потребі можна було прийняти бій. Перехід "в ліс", брак зброї та зміна способу життя творили атмосферу непевности й безрадности в перших днях перебування в УПА. Але як ми озброїлися, настрої відразу змінилися. Життя куреня вернулося до нормального перебування у війську. Одна сотня виконувала охорону й інші служби, а дві інші сотні вели інтенсивний військовий вишкіл. К-р С. Коваль, "Рубашенко", спрямував головну увагу на бойо-

вий вишкіл і зброєзнання, бо багато вояків такого вишколу не мали. Розуміється, були теж інші зайняття, в тому гутірки на політичні теми. На них можна було тепер свobodно говорити, без страху, що це може донестися до німців. Вояцтво куреня вже було зжите й частинно вишколене ще в Луцьку. Тепер воно на очах перетворювалося з кожним днем у свідому й цупку бойову одиницю.

Вже в перших днях мене спрямували на короткий вишкіл, після якого я очолив культурно-освітню працю в курені. З околиць Садівського лісу, що був першим постоем нашого куреня в підпіллі, ми були спрямовані на північний схід, в околицю м. Колки. На човнах ми переплили р. Стир і затрималися в с. Журавичі, положеному яких 15 км на південь від Колок. Там я перейшов своє перше бойове хрищення в сутичці з відділом більшовицьких партизан, який з'явився з Цуманських лісів. У нас утрат не було. Ми зайняли оборонну позицію. Більшовики пробували декілька разів наступати, але залишили на полі бою двох убитих, запальними кулями запалили село й відступили в напрямі Цуманських лісів. Ще до цього бойового хрищення, в дорозі до с. Журавич, нас обстріляла польська партизанка. Тоді згинув один наш стрілець з Ярославщини, якого прізвища не пам'ятаю. Декілька днів пізніше прийшло до перестрілки з німцями. Німці з Цуманя вибралися, здається, на грабіж українських сіл і заїхали на наші застави. Ми зустріли їх вогнем. По короткій перестрілці німці відступили й завернулися до Цуманя. При цій перестрілці загорівся ліс. Вночі це була жахлива картина. Суцільна заграва піднімалася під небеса. Ліс горів декілька днів. Приблизно в половині травня 1943 р. мене та інших вояків куреня викликали на нараду в околицю с. Жукова, Клеванського району. В неділю, 23 травня, прийшло до сутички з німцями, в якій згинувло 9 німців. Я був легко ранений у руку. Мені дали відпустку на два тижні на лікування. Я поїхав тоді до своєї родини, у моє рідне село. Хоч я їхав підпільним зв'язком, нераз мене затримувала наша польова жандармерія. Мене перевіряли й я мусів давати вияснення, хто я й куди прямую. Тоді в тих околицях ще діяли більшовицькі партизани, що деколи підшивалися під УПА й пробували дістатися на наш зв'я-

зок. Тому були ці перевірки. Після видужання, я вернувся до куреня.

Наш курінь мав відносно дуже багато освічених людей, що рівночасно мали військовий вишкіл. Тому командування Північнозахідньої воєнної округи УПА (“Турів”) вирішило скріпити цими кадрами інші відділи УПА. Вже від початку квітня 1943 р. почали переводити цілий ряд старшин і підстаршин, чи й освічених вояків, до інших відділів УПА, де вони зайняли вищі командні становища. На їхнє місце приходили новобранці, яких треба було вишколювати. Найбільше людей відійшло до куреня особливого призначення, що мав рейдувати в Наддніпрянщині, а який формувався у другій половині квітня 1943 р. Я не мав безпосереднього стосунку до формування цього куреня, тож переказую те, що залишилося в пам’яті з розповідей інших людей, хоч можуть бути й неточні дані.

Цей курінь особливого призначення мав три сотні, десь біля 360 вояків. До нього давали тільки військово вишколених вояків і старшин та підстаршин, які мали вже деякий бойовий досвід. З нашого куреня відійшли до нього Володимир Лукашук (“Кропива”), Яків Яковлів (“Кватиренко”), Володимир Кривенюк (“Роман”) і ще більше старшин та підстаршин, які становили може навіть половину командного складу куреня. Курінь був теж добре забезпечений одягом і зброєю. Не знаю, хто спочатку очолював цей курінь. Говорили тоді про “курінь Олега”, бо “Олег” відійшов разом з куренем на схід з якимись політичними завданнями (він був членом проводу ОУН Волинської області). Після першого рейду він вернувся. Командиром куреня був, здається, вже від початку Володимир Лукашук (“Кропива”). В кожному разі “Кропива” командував куренем під час рейду по Кам’янець-Подільській, Вінницькій і Житомирській областях, бо в нашій підпільній пресі були описи боїв “куреня Кропиви” з німцями й більшовицькими партизанами в той час. Спочатку курінь підлягав Південній (Крем’янецькій) воєнній округі УПА під командою Петра Олійника (“Енея”), згодом — Східній ВО УПА під командою “Верещаки”. Коли “Кропива” був покликаний на працю в Південній ВО УПА, команду куренем перебрав Яків Яковлів (“Кватиренко”).

Хочу тут дещо сказати про відомих мені старшин цього куреня. Найближче я співпрацював з Володимиром Лукашком ("Кропивою") ще в часах Господарського куреня в Луцьку, що був тоді сотенним і моїм організаційним зверхником від ОУН. Про його минуле знаю, що походив з бідної селянської родини з Ківерського району (Луцького повіту) й власними силами здобував освіту, пробивався крізь гімназію. Можливо це найбільше загартувало його волю й розвинуло організаційні таланти. Був він середнього росту, худорлявий і дуже бистрий та енергійний. Відколи його знаю, він завжди був у центрі подій, відображаючи в них різні керівні ролі. Після його відходу на схід він командував кількома рейдами куреня, а опісля працював на різних позиціях у штабі Південної ВО УПА і накінець — був її шефом штабу. Відомо теж, що "Кропива" командував відділом УПА у відомому Гурбинському бої, здається, найбільшому бої УПА, з військами НКВД на Волині на весну 1944 р. По відході "Кропиви" команду куреня перебрав Яків Яковлів ("Квартиренко"). Він походив також з Луччини й також був ще у двадцятих роках життя. Він був високий, блондин, в поведінці — радше повільний і розважний. Коли я ще був на Волині, були вістки, що його курінь був підпорядкований створеній десь восени 1943 р. команді Східної ВО УПА на Житомирщину й Київщину. Тож курінь "Квартиренка" майже постійно діяв на цих теренах.

Вертаюсь до своєї історії. Коли я повернувся з лікування, ситуація значно змінилася. Активність УПА зростала з дня на день, з усіх усюдів приходили вістки про успішні бої й сутички з німцями. Німецька адміністрація по селах і малих містечках перестала існувати, а на її місце прийшла наша підпільна адміністрація. Крім великих міст, німці потворили сильніші залоги вздовж головних залізничних і шосейних шляхів, щоб їх охороняти.

Містечко Колки було районним центром, в якому була німецька залога й районна управа. Проте Колки були далеко від важливих для німців головних шляхів. Довкруги Колок оперували відділи УПА, які відрізали німецьку залогоу від центру в Луцьку. Зв'язок німці утримували при допомозі радіо. Однак час від часу вони мусіли їхати до Луцька чи Мане-

вич. Під час таких поїздок відділи УПА часто робили на них засідки. Одну таку засідку зробив чотовий “Гармаш” біля с. Копилі, як німці їхали вантажною машиною. Ніхто з німців не вийшов живий, вантажна машина згоріла. 11 травня 1943 р. наша розвідка повідомила, що німці підготовляються до евакуації Колок. Курінний “Рубашенко” вирішив розбити німців в дорозі, щоб здобути їхнє військове майно. Вранці 13 травня всі сотні куреня підійшли до найближчого села Старосілля, готові до бойових операцій. З куренем була мінометна чота під командою “Розважного”. Чотовий “Розважний” — це був старий вояк, загартований у боях від самих початків існування легіону “Соловей” під командою Романа Шухевича, згодом Головного командира УПА. В інших відділах пригадує ще таких учасників цього легіону: “Баклажка”, “Поручник” і “Мельник”. Наступного дня всі шляхи з Колок були зайняті відділами УПА. В напрямку Маневич, біля с. Граддя зайняв становище сотен. “Залізник” зі своєю сотнею, місцевими самооборонами й людьми, що були там на якомусь вишколі. На шляху до Луцька сотня “Галайди” зробила засідку біля с. Ситниця.

Проте, з донесень розвідки стало нам відомо, що німці евакуюють з собою більшу кількість цивільного населення. Серед них була молодь, яку німці хотіли вивезти на роботи до Німеччини. Курінний “Рубашенко” зробив нараду старшин, на якій я також був. Рішено не вступати з німцями в бій, щоб не наражувати наших людей, що були в німецькому транспорті. Завдяки тому німці без бою виїхали з Колок. Після того наші частини вступили до міста, а за ними прийшли сотня під командою “Лева” й сотня “Мельника”. Згодом прибув кур. “Рубашенко” з цілим куренем. Це був ніби перегляд зброї, своєрідна дефіляда УПА, якій приглядалося місцеве населення, що до того часу тільки чуло про УПА. Ці відділи були добре озброєні, а чота “Розважного” мала важкі гранатомети та три 45-міліметрові гарматки, які робили на старших вояків-українців добре враження. Все населення вийшло на вулиці й нас вітало, жінки виносили на вулицю молоко й клунки з харчами. Я теж завважив, як багатьом котилися сльози. Це був плач з радощів. Люди побачили своїх вояків, своє військо.

Вони раділи нашими успіхами, не враховуючи того, що буде пізніше за день, чи за місяць.

Через декілька днів прибув до Колок командир воєнної округи Юрій Стельмащук ("Рудий"), разом зі своїм штабом і людьми з територіяльної адміністрації. Колки стали наче тимчасовим обласним центром. У місті створено порядкову поліційну станицю, комендантом якої став "Чорноморець". В одному будинку знайдено поважну кількість амуніції до 45 мм гармат та інші боєприпаси. Всю амуніцію вивезено й замагазиновано у безпечних місцях. Велику кількість збіжжя, заготовленого німцями на вивіз до Німеччини, перебрав господарський відділ УПА. В місті працювала далі м'ясарня, молочарня і млин, були відкриті дві їдальні та шпиталь. Неділями відправлялися Служби Божі. Церква була завжди виповнена місцевими віруючими й вояцтвом. Треба згадати, що в той час на Волині було в УПА поважне число стрілецтва з Галичини, греко-католицького віровизнання. Всі йшли до церкви, сповідались і причащались, бо це була наша українська церква.

Десь у половині червня 1943 р. прибуло два рейдуючих відділи УПА з Галичини й затримались на якийсь час у Колках. Здорове вояцтво, поставивши кріси в козли, почало купатись у Стирі. Про це довідався кур. "Рубашенко" і, з огляду на воєнний час, вніс певні обмеження. Було дозволено купатись на зміни, з відповідною охороною. Прийшло до зближення між нашими відділами й щойно прибулими вояками з Галичини. У дружніх бесідах ми довідались про події в Галичині, а вони від нас — про бої з німцями й червоними партизанами. Найбільше нас вражало те, що в час, коли ми ведемо з німцями боротьбу на життя й смерть, багато галицької молоді пішло до дивізії "Галичина". Пригадую, як одну з палких дискусій на цю тему злагіднив якийсь толковий юнак з-поміж галичан. Він дуже річево доводив, що молодь пішла до дивізії, щоб дістати зброю й здобути військове знання. Ця молодь є національно свідомою та патріотичною й в слухний час вона напевно перейде на бік УПА чи іншого українського уряду, який буде будувати українську державу.

Містечко Колки стало важливим осередком повстанського руху, бо було положене далеко від німецьких опірних пунктів, у самій середині доволі просторої, залісненої й багнистої території, перетятої річкою Стир. Туди напливала молюдь до відділів УПА й на прерізні вишколи. В місті була організована підстаршинська школа УПА й були теж вишколи медсестер Українського Червоного Хреста (УЧХ). З організаторів жіноцтва пригадую “Вишню”, “Бурю” й “Зірку”, з якими мав ділові контакти, але не знаю їхніх функцій. Добре пригадую старшину армії УНР, який був комендантом міста й місцевих самооборон. Не пам’ятаю його прізвища, лише те, що мав відрубане вухо в Першій світовій війні. 30 червня, у дворіччя проголошення акту відновлення державности, ми організували в Колках свято, на якому я мав промову. Всю цю територію почали називати “Колківською республікою”.

В курені “Голобенка”

На початку літа мене перевели до куреня УПА під командуванням “Голобенка” на командира сотні. Курінь цей був у той час у Колківський район з Ковельського повіту, де він був організований і діяв до того часу. Це вже був добре вишколений і заправлений у боях та здисциплінований курінь. Центром куреня був курінний “Голобенко”, пізніше “Острізький”. Це був чоловік великого росту й сильної будови тіла, трохи повільний, але енергійний та рішучий. Походив він з містечка Голоби, Ковельського повіту, в польській армії був поручником, а по звільненні з війська — учителем. Внутрішня служба й життя його куреня були побудовані за зразками польського війська, до яких мені довелося навикати. Кур. “Голобенко” був строгий і вимогливий у службових справах, але рівночасно приступний і веселий щодо людей, так що його всі й поважали й любили.

Внедовзі після мого назначення, ми, 16 старшин, поїхали в супроводі бойової сотні на чолі з к-ром Юрієм Стельмащюком (“Рудим”) на нараду до Головного штабу УПА. На цій нараді були присутні полк. Дмитро Клячківський (Клим Савур), полк. Леонід Ступницький (“Гончаренко”), полк. М. Оме-

люсік, к-р “Омелько” та ще якісь старшини штабу, прізвиш яких я не знав, і старшини з Північної (Рівенської) ВО УПА (“Заграва”) на чолі з май. “Дубовим”. В першій частині наради обговорено різні загальні справи, такі як вишкіл відділів УПА, організація території, постачання, медичне забезпечення тощо. Була теж мова про рейди УПА в Наддніпрянщину та закріплення на цій території. В другій частині наради обговорено плян спільної операції проти більшовицьких партизан у лісах Полісся між річками Стохід і Стир, на північ від залізниці Ковель-Сарни й над річкою Стохід у східній частині Камінь-Коширського повіту. На цьому відтинку “територія” більшовицьких партизан ще до того часу вклинювалася глибоко на південь (на інших відтинках західньої Волині відділи УПА діяли тоді до Прип’яті, або й на північ від цієї річки). На півночі мав наступати курінь УПА під команду “Назара”, від Каменя-Коширського на схід, у напрямі Любешів-Морочне, де мали зустрітися з відділами УПА з Північної ВО УПА (“Заграва”) під команду “Дубового” з Сарненщини. Курені УПА під к-дою “Голобенка” й “Рубашенка” мали наступати від півдня.

Коли я повернувся з цієї подорожі до куреня, то познайомився з гостюючим вишкільником “Швейком”, який мав гутірки з вояками. На цих гутірках він обговорював програму УПА “За що бореться УПА” й широко обґрунтовував потребу демократичного устрою майбутньої української держави. Від нашого виховника я довідався, що це колишній член КПЗУ (Комуністичної Партії Західньої України) з Ковельщини, який вступив до УПА й був приділений на політичного вишкільника осередку пропаганди ОУН Волинської області. Був це Данило Шумук, відомий на еміграції зі споминів “За синім обрієм”. Пізніше він попав у більшовицький полон на Київщині й був засуджений на кару смерти, яку замінили на 25 років концтраційних таборів. Вийшовши на волю, він написав спомини і був знову арештований та засуджений на концентраційний табір.

12 липня 1943 р. наш курінь перейшов залізницю на відтинку Маневичі-Рафалівка й заквартирував у с. Вовчицька, 3 км на північ від залізниці. Люди були тут під впливом біль-

шовицької пропаганди й багато людей повтікало в ліси та болота, що простягалися на захід і північ від ссла. Проте культурна поведінка вояків УПА й їхні розмови з селянами скоро успокоїли село. Добре враження на селян зробив теж наш капелян, о. “Лев”, що ходив по хатах і розмовляв із селянами. До вечора майже всі вернулися додому. Ввечері ми зробили концерт на сільському майдані, на якому виступав наш хор під керівництвом “Дмитра”. За нецілу добу село наче перемінилося й гостило вояків, як своїх рідних дітей.

З Вовчицька ми подалися лісами далі на північ й заквартирували в польських колоніях Оптова, що були розкинені хуторами серед лісів у діаметрі 3-4 км. Це був осередок більшовицьких партизан, але всі вони відступили без бою далі на північ і теж більшість польських селян. Кур. “Голобенко” забезпечив курінь сильними бойовими заставами, а теж вислав бойові групи в кількох напрямках на розвідку за більшовицькими відділами. Вночі на нашу заставу наїхала возами група більшовиків, що видко не знала про наше перебування в Оптовій. Застава їх розбила. Одні з них загинули, інші втекли, залишаючи вози з амуніцією й деяким майном. Сутичку з більшовиками мала теж чота “Лісового”, що вибрався на південь у напрямі залізниці, супроводити наше постачання харчів. (Харчі ми доставляли з півдня, щоб не обтяжувати незможних і пограбованих більшовиками поліських сіл). По короткій перестрілці більшовики втекли. Проте невдовзі чоту почала обстрілювати з гранатомету якась німецька частина з охорони залізниці. Одно стрільно поранило в руки чотового “Лісового”.

Наступного дня наша розвідка відкрила скупчення більшовицьких партизан у селі Галузії, положеному на північний захід від Оптової, яких 14 км від залізниці Ковель-Сарни. “Голобенко” підготував наступ на цю групу більшовиків. Сотня “Залізняка” мала наступати від півдня, кур. “Голобенко” зі сходу, а виділені менші групи мали засістися, щоб заблюкувати шляхи відступу на північ. Проте й звідси більшовики відступили в час, так що бою не було. Галузія — це велике село, мешканці якого були в більшості штундистами. Релігія не дозволяє їм вживати зброї й мішатися в “земні” конфлік-

ти. Та, не зважаючи на те, вони радо нас гостили, бо більшовицькі партизани дуже далися їм у знаки своїми бешкетами. Галузія — це вже “справжнє” Полісся. Недалеко села простягаються “лани” сипучого піску, білого, мов цукор, а на захід і північ — великі болота, які доходять, мабуть, аж до Прип’яті.

З Галузії ми рушили назад через Оптову в напрямі на схід і дійшли до с. Колодії, недалеко Рафалівки, зробивши 18 км дороги. Окремі чоти відвідували подорозі хутори й села по обох боках головного маршру. В Колодії господарі вийшли назустріч з хлібом-сіллю, щоб привітати рідне військо. Виявилось, що в цьому селі та околиці діяла підпільна мережа ОУН і під її впливом було населення, не зважаючи на терор НКВД і більшовицьких партизан. Розконспіровані члени ОУН ховалися, або подалися на південь і вступили до УПА.

Наступного дня наша застава захопила в полон трьох “косцюшковців” з польського відділу при більшовицьких партизанах. Від них ми довідалися про залоги більшовицьких партизан у Галузівській Вільці й Більській Волі, віддалених від нас лісами на яких 12 км, Галузійська Вілька — на північний захід, Більська Воля — на північ. Кур. “Голобенко” туди спрямував дальший маршрут відділу. Також звідси більшовицькі партизани відступили без бою далі на північ у великі болота, що тягнулися до Червоного Бору. Щойно кілька днів пізніше вони пробували заатакувати курінь серед ночі, о 1-ій годині, в с. Галузівська Вілька. Курінь проте був на час залярмований і прийняв наступаючих більшовиків густим вогнем з близької віддалі. Більшовицький наступ скоро заломався, але перестрілка велася ще до ранку. Над ранком вони відступили.

Далі на північ ми вже не наступали, бо прийшов наказ від командира групи “Турів”, щоб курінь прибув до с. Великий Обзир над р. Стохід, від нас яких 35 км на захід у прямій лінії. Там була потрібна допомога, бо були дані про більші сили більшовицьких партизан. Ми вирушили трохи обхідною дорогою, вибираючи безпечніший маршрут.

На території між Маневичами й Рафалівкою, понад 20 км довгій і широкій, ми діяли біля двох тижнів. За цей час курінь, або поодинокі сотні, побували бодай коротко в усіх селах і хуторах на цій території, всюди проганяючи більшо-

вицьких зайд. Українське населення відітхнуло з полегшою. Невеликі більшовицькі відділи лиш піячили й бешкетували по селах. Натомість більше дисципліновані відділи НКВД застосували кривавий терор супроти свідомих українців, активних громадських і церковних діячів, а передусім активних самостійників. Села там доволі бідні, а деякі були зовсім пограбовані. Під час нашого перебування села почали наново організуватися, в деяких постали самооборонні відділи. Прощались з нами люди зі сльозами на очах.

У Великому Обзирі був уже цілий штаб Північнозахідньої ВО УПА ("Турів"), на чолі з командиром ВО Юрієм Стельмащюком ("Рудим") і його заступником Олексієм Шумом ("Вовчаком"). Кур. "Голобенко" дістав наказ просуватися зі своїм куренем у північносхідньому напрямі, правим боком р. Стоходу. Інші відділи УПА мали посуватися на північ лівим боком річки.

Вночі курінь переправився через Стохід до с. Малий Обзир. Вранці сотня "Гонти" вирушила на схід на село Нова Руда, а ввесь курінь на північний схід до с. Набруска. Нову Руду й підходів до Набруски намагалися боронити якісь невеликі більшовицькі відділи, але по короткій перестрілці вони відступили. З Набруски вирушив курінь доволі широким фронтом, кількома маршрутами, на схід у напрямі села Лішнівки, віддаленої близько 10 км. Більшовики зорганізували оборону підходів до села з західнього й південного боків. Простягалися там великі болота, що не давали нам можливостей маневру. Не зважаючи на наш цільний кулеметний і мінометний вогонь, більшовики завзято боронилися й не відступали зі своїх позицій. Проте одна наша сотня обійшла з південного боку й вдарила на село зі сходу. Це допомгло. Більшовики злякалися, що ми відріжемо їм останню дорогу відступу на північ, на село Гриву. Вони поспішно покинули становища на захід і південь від села й відійшли ще в час на північ. Спасли їх поліські болота, які перешкодили одній хоті УПА зайняти в пору їхній шлях відступу. Від полоненого ми довідалися про розташування більшовицького табору біля с. Грива й про те, що в селі приміщувався якийсь більшовицький штаб.

Наступного дня після обіду курінь заатакував більшовицький табір біля села Гриви. Найперше вдарив по таборі наш важкий гранатомет з-за Стоходу, стрільна якого виривала з корінням дерева й розбила на тріски кілька більшовицьких бараків. Після того вдарили наші гранатомети та кулемети й вояцтво пішло в наступ. Не зважаючи на перші втрати, більшовики зайняли становища й вперто боронилися. Кур. "Голобенко" затримав наступ, щоб не було небажаних жертв, а резервовими сотнями почав оточувати ворога й село Гриву з обох боків. Побачивши це, більшовики почали відступати через село, запалюючи будинки, щоб мати димову заслону. Кур. "Голобенко" дав наказ до наступу, сподіваючися перемістити пляновий більшовицький відступ у панічну втечу. Проте, спочатку більшовики завзято боронилися між будинками села, серед палаючих вогнів. Щойно побачивши, що вони оточені з усіх боків, почали панічно втікати в напрямі болотистого лісу. Тоді їх найбільше полягло, бо вони попали в перехресний вогонь наших кулеметів. Довшої погоні за противником ми не робили, а відпочавши після бою, вернулись до Ліпнівки, щоб уранці вирушити в дальший похід на схід.

Далі на схід ми просувалися знову ширшим фронтом, кількома шляхами. По дорозі наші стежі мали сутички з дрібними більшовицькими відділами й якимсь більшим відділом біля с. Карасина. По короткій перестрілці більшовики поспішно залишали свої позиції й відступали. Всюди тут були великі ліси та болота, тож просуватися треба було обережно, не раз крутими обхідними дорогами, щоб виминути болота й не попасти в пастку. До більшого бою дійшло довкола села Серхів. Там зійшлися чотири наші сотні — "Гонти", "Князя", "Розважного" та "Крилатого", що замкнули більшовиків з усіх боків. Більшовики зразу боронили підходів до села, а рівночасно намагалися пробитися на північ, у напрямі с. Озерці. Опісля вони відступили до села й зорганізували там оборону. Центром їхньої оборони була велика мурована школа, з цементовим дахом, що панувала над околицею. Розбили ми її щойно під вечір, коли підтягнули наші гарматки. Проте більшовики втримали свою оборону до ночі, а вночі вирвалися з села болотами, що простягалися на схід від села.

Коли ми перебували в околицях Серхова-Карасина, прийшов наказ від к-ра Ю. Стельмащука ("Рудого"), щоб курінь прибув на західній бік р. Стоходу, до с. Тоболи, положеного яких 40 км на північ від залізниці Ковель-Сарни. Звідти готувався наступ на більшовицьке скупчення в Червоному Борі. Однак цей наступ тоді не відбувся. До Ковля, Луцька та інших міст прибули тоді більші з'єднання німецької жандармерії, які робили випадки на села, щоб ще під час жнив захопити в селян якнайбільше збіжжя. При цьому вони часто пацифікували й палили цілі села, а місцеві самооборони чи відділи УПА не все могли поставити ефективний спротив. К-р "Рудий" залишив на Поліссі лише деякі відділи УПА, інші подалися на південь і захід боронити своїх сіл. Крім того, один батальйон більшовицьких партизан із загону Фйодорова просмикнувся тоді лісами через Любомильський повіт далеко на південь, аж у Вербський район північної Володимирщини. Там його відділи УПА цілковито розбили, але ми тоді про це ще не знали. В тодішній нашій операції ми не "очистили" від більшовиків лише Червоного Бору, бо далі на півночі — відділи УПА під команду "Назара" пройшли всю Любешівщину й з'єдналися з відділами "Дубового".

Бої з німцями

Наш курінь повернувся знову на Ковельщину й був розчленований на сотні, що розмістилися з усіх боків Ковля для оборони українських сіл. Німці кинули тоді проти УПА досить значні поліційні сили, які склалися з німецької поліції, жандармерії й різнонаціональних поліційних відділів, між якими найчисленніша й найжорстокіша була польська поліція. Вони розпоряджалися теж танкетками, кількома панцирними поїздами й розвідувальними літаками, що були озброєні скорострілами та скидали також бомби. Метою німецьких операцій була не так боротьба з УПА, як стягнення якнайбільше збіжжя й худоби. Тож німецькі випадки на села перемінилися на звичайні грабівницькі експедиції — німці забирали худобу й усе знайдене збіжжя й чимшвидше верталися до своїх центрів. При тому були жертви серед цивільного населення,

або німці підпалювали село. Німці теж бомбили підозрілі їм віддалені села, між ними містечко Колки.

В той час було багато успішних боїв і засідок на німців, проведених нашими відділами й самооборонами. Їхньою метою було не допустити німців на села, чи принаймні стримати їхню сваволю. До більших боїв з німецьким СД прийшло у сусідньому з нами Локачинському районі північної Горохівщини 24 липня 1943 р. Трохи згодом, 19 серпня, курінь “Назара”, разом із сотнями “Лисого” й “Кубіка” розбили німців у Каміні-Коширському. Цим нічним наскоком на місто командував к-р “Рудий”. Проте, мабуть таки найбільший був дводенний бій з німцями під Радовичами, в якому я брав участь, 8-9 вересня 1943. В цьому бої брали участь дев'ять сотень УПА, а з німецького боку — біля півтори тисячі вояків.

Під Радовичами зібрався наш курінь та інші відділи УПА, щоб спільно зробити наскок на Засмики. Тим часом, ще до запланованого наскоку, на територію розташування наших відділів прибув великий німецький відділ, силою понад 400 вояків для грабежу українських сіл. Коли німці зупинилися в першому селі перед нами, к-р “Вовчак”, що керував цим боєм, підготував бойову лінію на підступах до чергового села, на дуже вигідних закритих позиціях, які охоплювали чисті поля, що на них мусіли німці прийняти оборону. Розрахунок к-ра “Вовчака” був правильний. Німці попали в приготовану пастку. Ми підпустили німців на дуже близьку віддаль і тоді відкрили сильний вогонь з усіх родів зброї. В перших хвилинах бою німці мали великі жертви. Зрозуміло, вони залягли й відстрілювалися, але, тому що були на відкритих полях, їхні рухи були зв'язані, бо кожний німець, коли підніс голову, дістав повстанську кулю. Бій затягнувся до ночі, коли німці відступили до Ковля, залишаючи на полях своїх убитих, зброю та інший військовий вантаж.

На другий день німці прибули більшою силою — десь біля 1200 вояків, при підтримці броневика й танкетки. Тепер дійшло до завязаного бою, що розгорівся на широкому фронті кількох кілометрів. Однак в жодному випадку німці не заломили нашої оборони. В цьому бою німці мали 208 вбитих і багато ранених. Найбільше їх впало в першому дні бою, а також

на одному відтинку другого дня бою, таки від власної артилерії з бронепоезду. На цьому поїзді повстанський кулемет знищив радіо-зв'язок. Тим то німці обстрілювали власні позиції, з яких відступили повстанці. З нашого боку загинуло тоді 16 вояків, яких поховано з військовими почеснями на Володимирщині.

Північнозахідня воєнна округа УПА “Турів”

Територія дій УПА на Волині й на Поліссі з початку 1943 року була поділена на дві воєнні округи (ВО): Північно-західню “Турів” і Рівенську, які покривалися з Волинською й Рівенською областями більшовицької адміністрації, з тим, що до них входили також замешкані українцями райони Полісся, які входять тепер у склад Білоруської РСР. На весну 1943 року Рівенська ВО була ще розділена на Північну ВО (криптонім “Заграва”) — к-р “Дубовий” і Південну ВО (Крем'янецьку) — к-р “Еней”. Згодом була ще створена Східня ВО для Житомирської й Київської областей під командою “Верещаки”. Командири й штаби ВО були рівночасно командами груп УПА, тобто всіх відділів УПА, які діяли на території воєнної округи.

Північнозахідню ВО “Турів” очолював к-р “Рудий”, справжнє прізвище Юрій Стельмащук. Походив він з Луцького повіту, закінчив українську гімназію в Луцьку й ще з гімназійних часів був активним діячем ОУН. Це був високий і сильної будови чоловік, з присмним, але рішучим обличчям, рудавим волоссям над високим чолом, у віці десь 28 до 30 років. Він відзначався великим організаційним хистом, що вмів добирати, керувати й з'єднувати собі людей різних віком, освітою й політичними переконаннями. Він умів вислухати опінії й жалі кожного, але в складних ситуаціях дуже скоро орієнтувався й діяв швидко та рішуче. Мав репутацію доброго й відважного командира та користувався великим авторитетом як серед старшин, так і серед вояцтва.

Заступником к-ра “Рудого” був “Вовчак”, дійсне прізвище Олекса Шум, що походив із села Шайно, Ковельського повіту. Він був одним з найздібніших бойових старшин УПА

нашої округи, що командував багатьома більшими боями УПА з німцями й більшовиками. Він втішався великим авторитетом серед вояцтва, що вірило в перемогу, коли був з нами к-р "Вовчак". Був він холоднокровний, рішучий і добрий промовець, що вмів захопити слухачів.

Такі особи очолювали поодинокі відділи штабу воєнної округи: шефом штабу був "Клим", колишній старшина польської армії, а його заступником — "Богун"; шефом оперативного відділу був "Чутка" з Полтавщини, колишній капітан Червоної армії; шефом розвідувального відділу був "Яворенко", колишній старшина польської армії; шефом культурно-освітнього відділу був "Хмурний" і шефом господарського відділу — "Біденький". Ці дані можуть бути не зовсім точні, бо впродовж довшого часу могли бути в штабі деякі персональні зміни, які мені не відомі, бо я не мав постійного стосунку чи контакту зі штабом воєнної округи, а лише принагідно зустрічався з поодинокими працівниками штабу. Про це ще згадаю.

Територія Північнозахідньої ВО "Турів" охоплювала сьогоднішню Волинську область (колишні польські повіти Володимир-Волинський, Горохів, Камінь-Коширський, Ковель, Любомль і Луцьк) і замешкані українцями повіти північного Полісся — Берестя, Кобринь і Пінське. За німецької окупації ці повіти були ще поділені на райони, приблизно цієї самої величини, що в більшовицькому адміністративному поділі в роках 1939-1941. Такий самий адміністративний поділ мала наша підпільна адміністрація: область, округи, повіти, райони, що ще ділилися на куці, та села-станіці.

Південна частина цієї території не мала великих лісів і була густо заселена, тож теоретично не була дуже придатна для партизанських операцій. Проте була це не тільки харчева, але й мобілізаційна база відділів УПА нашої воєнної округи. Населення було тут національно свідоме, добре зорганізоване й давало всесторонню підтримку УПА. Тож, не зважаючи на малолісний терен, було тут відносно багато відділів УПА, основним завданням яких була оборона населення від каральних експедицій німецьких поліцейних військ.

Важливішою для повстанських дій була північна частина нашої воєнної округи — Полісся, покрите великими лісами й багнами, часто непрохідними. Ці ліси давали можливість безпечно згромаджувати більшу кількість повстанців, їх вишколювати й ними оперувати. В 1942 році більшовики почали закидати парашутистів на Полісся, щоб перемінити його на свою партизанську базу. Власне бешкети більшовицьких партизан і ліквідації ними свідомих українців були однією з основних причин організування українських самооборонних відділів 1942 р., що взимку 1942-1943 р. розрослися на широкий повстанський рух УПА на цілій Волині, а згодом — на інших територіях України. Весною 1943 р. ще більші пущі Полісся були в руках більшовицьких партизан і довелося їх відвойовувати. Тим часом більшовики дістали підкріплення з Білоруси, а деякі загони прийшли аж з Брянщини та Чернігівщини й пробували вклинюватися в територію УПА. Тож на Поліссі, поруч протинімецького, існував своєрідний фронт проти більшовицьких партизан. У цих операціях брали участь курені УПА під командою “Голобенка”, “Назара”, “Яреми”, “Яворенка”, в складі яких було багато поліщуків, а особливо поліські сотні УПА під командою “Кубіка”, “Залізняка”, “Байди”, “Мазепи” й “Верниволи”. Вояки з Полісся мали ту перевагу, що знали всі стежки й переходи через багна й урочища Полісся. Впродовж весни й літа 1943 відділи УПА витиснули більшовицьких партизан майже цілковито до Прип’яті, а на заході — далеко за Прип’ять. Лише в Цуманських лісах просидів серед неприступних боліт більшовицький загін Медведєва, а до осені — загін Бринського (“Деді Петі”) в Червоному Борі між Стоходом і Стиром. Щойно під час наближення фронту 1944 знову почали прориватися на територію дій УПА великі більшовицькі партизанські з’єднання (бригади або дивізії), що співдіяли з командами фронтів.

Спочатку головним осередком нашої воєнної округи були Скулинські ліси, що простягалися на північний схід від Ковля. Там приміщувався штаб воєнної округи та інші осередки, зв’язані з діяльністю штабу. Ці ліси є якраз в центрі округи, отже звідси був найвигідніший зв’язок до всіх відділів УПА. Крім того, недалеко положений Ковель був важливим заліз-

ничим вузлом, з якого розходилися залізниці в шости напрямках світу. Отже звідти можна було висилати замаскованих кур'єрів у всі напрями. У Ковлі був також розбудований наш розвідувальний осередок, який слідкував за рухами німецьких поліційних військ й за німецькою адміністрацією.

Другою важливою базою нашої військової округи були Свинарські ліси, положені на південний схід від Володимира-Волинського, яку називали "Січ". Комендантом "Січі" був "Сосенко", справжнє прізвище Порфір Антонюк, а шефом штабу "Коршун". "Січі" підлягали курені "Славка" й "Бескида" та самостійно діючі сотні в Горохівському й Володимирському повітах. В селі Мочулках працювала підстаршинська школа УПА десь із 150 курсантами, яку очолювали "Запорожець", "Морозенко" й "Донець". На "Січі" була також шпиталька й інші підприємства.

Додатковим важливим осередком стало на короткий час місто Колки, про що я вже згадував, де постала підстаршинська школа, вишкіл санітарів та інші осередки. Влітку ці осередки децентралізовано по селах після того, як німці почали масові облави на підозрілі їм об'єкти теж у Колках. Восени почалася розбудова нових осередків військової округи на півночі, в поліських лісах, у чому я брав участь і далі згадаю про це докладніше.

Організація заплля УПА — це доволі розгалужена підпільна адміністрація, що охоплювала різні ділянки життя. Були в ній відділи господарський, пропаганди, Український Червоний Хрест (з підвідділами санітарними й суспільної опіки), служби безпеки, земельних справ, шкільництва, самооборони сіл (військова референтура) тощо. У відомих мені повітах ця адміністрація розвинулася з підпільної мережі ОУН, але до праці в адміністрації, подібно як до УПА, прийшли люди різних політичних переконань і різні фахівці-безпартійні. Я зустрічався з різними діячами цієї адміністрації, але з її організацією ближче не ознайомлений. Згадаю тут головних діячів у відомих мені теренах.

Провідником ОУН Волинської обл. був ще від приходу німців Ананій Закоштуй, псевдонім "Василь". Після його смерті область очолив "Криlach" (з Володимирщини), а його заступ-

ником став загалуваний вже “Олег” з Луцького повіту. Керівництво Луцьким повітом тоді перебрав його заступник “Ливар”, господарчим референтом був “Бідненький”, а культурно-освітнім референтом — “Демид”. Провідником Ковельщини був “Шварц”, господарчим — “Православний”, а культурно-освітнім референтом — “Шоломицький”, відомий опісля на еміграції письменник Федір Одрач. Він народився в селі Місятичах на західному Поліссі 1912, студіював у Віленському університеті, а за німецьких часів був, перед відходом до УПА, редактором “Ковельських вістей”. Керівником Володимирщини був спочатку “Криlach”, шефом безпеки “Залісний” і “Матвій”, а референткою УЧХ — “Біла”.

Відділи УПА нашої воєнної округи

Хочу тут подати інформації про бойові сотні й курені УПА нашої округи. Роблю це тільки тому, що досі ніхто такого загального огляду не зробив (або зроблені спроби дуже розбігаються з дійсністю). На жаль, мушу попередити, що й моя спроба буде неточна й неповна. Справа в тому, що я зустрічався безпосередньо тільки з частиною існуючих відділів. Про інші знаю лише з оповідань інших чи з рідкісної документації. Були теж зміни в командуванні, які легко помішати. Крім того, багато подій вже затерлися в пам’яті.

Тактичними оперативними одиницями були курені або самостійнодіючі сотні. Деколи вони об’єднувалися разом у більші з’єднання для проведення поважніших операцій, проте курені нерідко розчленовувалися й діяли сотнями. Відділи воєнної округи “Турів” можна поділити на дві підгрупи, або загоны — північний і південний, що з огляду на терен і противників, трохи різнилися організацією й тактикою. Північним загоном безпосередньо командував к-р “Рудий” (Ю. Стельмащук), на півдні звичайно перебував к-р “Вовчак”. Більш формальний був поділ на курені, командири яких були рівночасно комендантами території — округи-повіту. Їм підлягали наявні на території відділи УПА (курени або сотні), місцеві самооборони й тилові служби УПА — військові референти, інтендантура, Український Червоний Хрест (УЧХ).

В південних повітах був такий поділ: Комендантом Луцького повіту був уже відомий нам кур. “Рубашенко” (Степан Коваль). Господарем Горохівського повіту був кур. “Славко”, а по його смерті у великому бою з німцями в Завидівському лісі влітку 1943 року — кур. “Остап”. Комендантом Володимир-Волинського повіту був кур. “Сосенко” (П. Антонюк). На півночі — комендантом Ковельщини був кур. “Голобенко”, Любомильщини — кур. “Лисий”, Камінь-Коширщини — кур. “Назар” і Берестя-Кобринь — кур. “Ярема”. Котрийсь з північних куренів мав криптонім “Пімста Полісся”, який згадується у підпільних звітах, але чи він стосується куреня під командою “Назаря”, “Яреми” чи якогось іншого, мені не вдалося устійнити. Під час перебування в УПА я зустрічався з багатьма самостійними сотнями чи й куренями, але тепер не можу з певністю подати, до якого терену вони належали. Наприклад, знаю, що прославлена сотня під командою “Кубіка” була організована в Ковельщині, але мені не відомо, де була організована подібна сотня “Байди” й кому вони підлягали. Обидві вони оперували звичайно в північній Ковельщині, Камінь-Коширщині, або ще далі на півночі. На Поліссі, мабуть, в околицях Ратна, організувалася сотня “Мазепи”, що прославилася боями з німецькими й більшовицькими партизанами. В околицях Кобриня діяла сотня “Двигуна”, з якою к-р Д. Клячківський переходив на Поліссі німецько-більшовицький фронт.

Організаторами поодиноких відділів УПА були звичайно їхні командири. Вищі командири “Рудий”, “Вовчак” та інші члени штабу воєнної округи були на початках у постійних роз'їздах, дбаючи про те, щоб відділи мали належний командний склад, озброєння й вишкіл. Від літа 1943 року штаб “Рудого” вже більше займався підготовою більших операцій. К-р “Рудий” мав теж зрозуміння для ширших потреб. Наприклад, коли він у квітні 1943 року дістав доручення вислати для рейдів у Наддніпрянщину добре вишколений і озброєний курінь, він солідно виконав наказ, хоч воєнна округа дорожила тоді кожним старшиною, вишколеним вояком і озброєнням. Під особистим наглядом к-ра “Рудого” постав тоді за кілька тижнів добре озброєний і вивінуваний курінь у складі десь 360 вояків, що його очолив к-р “Олег”. В командному складі цьо-

го куреня були такі здібні старшини як “Кропива” (Володимир Лукашук), згодом курінний і шеф штабу Південної ВО УПА, “Кватиренко” (Яків Яковлів), пізніше командир цього куреня у складі Східньої веенної округи УПА під командою “Верещак” й сотенний “Роман” (Володимир Кривенюк), що опісля вславився в боях з військами НКВД. Тут я згадав лише про знаних мені старшин з Господарського куреня у Луцьку.

В обставинах поширення повстанської боротьби 1943 були часто різні організаційні зміни. Тоді творилися нові відділи, перекидали людей в інші терени, були також втрати в боях, що їх треба було поповнювати. Тому про бойовий стан відділів можна говорити радше як про загальну тенденцію. Певна бойова сотня мала тоді біля 150 вояків — три чоти по три рої, плюс почет сотенного (команда сотні, зв'язкові, розвідувачі) та інтендантура. До команди сотні належали — сотенний, часом — заступник, бунчужний, виховник, інтендант і командир почту. Рій мав 12 стрільців і був озброєний легким кулеметом, кількома автоматами (німецькими МП чи радянськими “фінками”), крісами та гранатами. На озброєнні сотні могли бути також один-два гранатомети або важкі кулемети. Курені мали звичайно три-чотири сотні, з чотами важкого озброєння (важкі кулемети — звичайно “Максими”, гранатомети та деякі — легкі гарматки) і господарською. Деякі курені мали три бойові сотні й одну господарську. Повстанські відділи були постійно в русі, задержуючись лише на кілька днів на одному місці. Курінь як цілість перебував разом здебільша тільки під час бойових операцій. Звичайно командир куреня та його почет і зв'язкові перебували при одній сотні, а решта сотень були розташовані в сусідніх селах чи по близьких хуторах. В лісах курінь звичайно квартирував разом з відповідним забезпеченням. Заквартирувати курінь улітку не було жодної проблеми. Узимку до того найкраще надавались волинські хутори. Влітку стрілецтво спало переважно в клунях чи інших господарських будинках. Зимовою порою рої були розміщені по хатах. У лісах, де були табори, літом і зимою спали у бараках чи землянках. Пригадую, як на перших початках, у квітні 1943, я як виховник був на одній нараді. Говорилося тоді про те, як зберігати дисципліну й мораль серед вояцтва. К-р “Олег” го-

ворив, що найбільшим ворогом війська — безділля. Це розуміли всі старшини й старалися заповнити вільний час від бойових операцій і відпочинку корисною програмою. Тож коли відділ стояв на одному місці, вояки вставали досить рано. Після збірки з молитвою, денним наказом і сніданком, вільні від служби чоти відбували військові вправи та різні зайняття. По обіді, звичайно, були лекції чи гутірки, на яких виховники чи хтось зі старшин мали лекції з історії, географії чи літератури України, або читали літературні твори, або мали гутірки на різні актуальні теми. Була також різна розвага.

Зброя в УПА була різного походження. Найбільше було радянської зброї, яких 60%, яку вдалося захопити при відступі Червоної армії. Яких 30% було німецької, угорської та 10% польської. Спочатку відділи були недоозброєні. Бракувало передусім кулеметів і автоматів, а деякі стрільці мали лише “обрізи”. Згодом зброєю здобували у боях і багато роїв мали по два легкі кулемети. Гранат, здається, ніде не бракувало, бо їх багато залишила відступаюча Червона армія, так що в декількох випадках прямо цілі їх склади опинилися в магазинах ОУН чи в селянських сховках. Натомість амуніції часто бракувало й треба було оццадно стріляти та старатися здобути її на ворогові.

Одяг, взуття й білизна стрілецтва були різні, не було однострою. Однак, у загальному, одяг був у доброму стані і пристосований до сезону. В сотні було декілька осіб, що заготовляли харчі. Вони співпрацювали з господарчими підпільної адміністрації. Наша господарка була у загальному зорганізована добре й була справна. Не бракувало передусім харчів, хіба в деяких околицях Полісся, де було бідне населення. У загальному відділи УПА й різні теренові бойові групи захопили багато збіжжя під час ліквідації німецьких фільварків, т. зв. лігеншафтів і різних німецьких опірних пунктів. Крім того, наше населення дуже сприяло нашому рухові й без труднощів постачало харчі господарським відділам підпілля чи, в потребі, безкорисно харчувало вояків.

В загальному вояки УПА харчувалися у своїх польових кухнях. На час перемаршів і бойових операцій вояки діставали “залізні порції” (звичайно вуджене м’ясо, ковбасу або са-

ло їй хліб) та приділ харчів. Повстанська кухня нагадувала селянську — різні страви з городини, каш і м'яса. Звичайно, вареники й голубці були на меню лише під час спокійного квартирування по селах, коли на поміч кухарям приходили дівчата й молодіці. Каву робили з пряженого збіжжя, а чай — з різних зел, яких навіть не знаю. Таких ласощів, як імпортовані харчі, за німців не було. Харчувалися також у селах, голов-но під час перемаршів, передусім меншими групами. Тоді місцеві підпільні власті розділювали вояків по квартирах і господині приготувляли їм обід чи вечерю. Тоді було молоко, сир та інші ласощі, які у військовій кухні були рідко. Часом траплялися курйози, бо в деяких околицях селяни мали свої власні назви деяких страв. Одного разу господиня сказала, що приготує нам “штурханку”. Ми погодилися, хоч не знали, що це таке. Був це кислий сир, з діжки, розтертий з молоком. Господиня добре його колотила (тобто — “штурхала”) з молоком великою ложкою у макітрі, а тоді подала на стіл з хлібом. Після повстанських харчів, ця “штурханка” нам дуже смакувала.

Кращими харчами, такими як цукор, мед, масло, сир, повидла, були забезпечені передусім шпитальки й санітарні пункти, що були розміщені в деяких селах і на хуторах у спокійнішому терені. Підпільні господарчі забезпечували харчами всіх ранених і людей, які були на різних вишколах, нарадах-відправах. В північних теренах групи “Турів” було три більших шпиталі. Були в нас українські лікарі, а також жиди, яких ми вирвали з німецьких пазурів, де вони були приречені на смерть раніше чи пізніше. Я знав доктора “Білого” з дружиною, що був одним з кращих лікарів у нашій военній окрузі. Коли я був ранений, мені перев'язував рану фельдшер-українець на хуторах біля с. Клевая. Він був учасником наших визвольних змагань у Першій світовій війні, в Армії УНР. Але в загальному лікарів бракувало.

Справа медсестер була розв'язана далеко краще. Я зустрів декількох медсестер зі східних земель. Були теж місцеві й вишколені вже на різних курсах за часів УПА. Вперше десь у квітні 1943 р. були в нас зорганізовані курси для медсестер і шпитальної обслуги. На ці курси зголосилось поважне число молоді. В більшості це була молодь з міст з належною освітою.

Справу аптекарів розв'язувалось з певними труднощами. Ми мали дуже мало фахових аптекарів, чи людей, що були власниками аптек. В містах ми мали своїх аптекарів, які допомагали нам набувати потрібні медикаменти й потрібне лікарське приладдя.

Мої “спеціальні завдання”

Під осінь 1943 р. від команди воєнної округи “Турів” я отримав доручення будувати табір для шпиталю й магазину та інші об'єкти для нової бази воєнної округи у Камінь-Коширському повіті. Цей осередок мав приміщуватися у великих лісах на лівому боці річки Стохід, десь 15-20 км на північ від залізничної станції Поворськ (на південь від Каменя-Коширського). Цей осередок ми мали розбудувати засекречено, щоб про нього не довідалися наші противники. Під приміщення шпитальки вибрано неприступну місцевість, охоронювану багнищами. Треба було сплянувати працю так, щоб наше будівництво не розконспірувалося, відповідно перешколити вояків на засадах конспірації. Наприклад, будівельні матеріали доставляли аж з Несухожі, яких 20 км, самі вояки будівельної залоги й потім повертали коні селянам. Доступи до секції лісу, де відбувалася робота, хоронили наші застави. Навіть загал вояків нашої сотні точно не знав, де ми, крім вибраних, що тримали контакт зі світом та доставляли харчі й матеріали. В будові шпитальних приміщень взяла теж участь саперна чота з Володимирщини, яка в більшості складалася з білорусів, колишніх вояків Червоної армії, на чолі з чот. “Зубенком”, також білорусом.

Десь наприкінці листопада вже викінчувалися бараки для шпиталю, охоронної сотні та інших приміщень, а в магазинах були харчі й медикаменти. На доступах були побудовані й замасковані оборонні споруди, а деякі відтинки заміновано. Саме тоді прибув на інспекцію табору к-р “Рудий”, його заступник “Вовчак”, члени штабу “Клим”, “Яворенко”, “Чутка” та інші. З ними були також представники штабу УПА-Північ — господарчий “Омелько” й член штабу “Карпович” (Михайло Медвідь), також “Крем'янецький”, що згодом був шефом шта-

бу УПА-Північ (загинув 8 червня 1945). Вони провели інспекцію всіх приміщень та споруду бази й були вдоволені. На загальній збірці залоги к-р “Рудий” склав подяку мені, чотовому “Зубенкові” й усім співробітникам за добре виконане завдання.

Після того табір був переданий до вжитку, хоч різні роботи ще викінчувалися. К-р “Омелько” переніс сюди з Колківського району лікаря “Білого” з його дружиною, прибули сюди теж ранені й хворі, що вимагали лікарської опіки. Адміністратором шпиталю був призначений сот. “Ващенко”, вже старший, кол. старшина Армії УНР. Осередок цей і надалі старалися тримати, скільки мога, засекреченим. Він був під сильною охороною й доступ до нього мали лише особи, спрямовані до нього штабом військової округи.

11 грудня я передав команду над цим осередком іншим старшинам — “Заболотному” та його заступникові хор. “Січовому”. Мене спрямували тоді на короткий старшинський перевишкіл, який тривав до 31 грудня 1943 року. У вишкілі брали участь біля 55 осіб, що виконували старшинські функції, але не мали нормальної старшинської школи. Між вишкільниками були вже прославлені в боях сотенні, як наприклад, “Кубік” чи “Мазепа”, працівники штабів, чотові, команданти самооборон і декілька керівних людей з підпільної адміністрації. Завданням цього вишколу було передати курсантам у сконденсованій формі знання з різних військових ділянок, що могло їм допомогти в бойовій практиці. Були теж лекції про підготовку до приходу більшовиків, бо фронтова лінія вже тоді підсувалася до старого польського кордону. Були на цьому вишкілі збірні лекції для цілої групи, а були теж утворені менші групи — для окремих справ. Вишкіл відбувався в Карасинських лісах Малевицького району.

Викладачами були такі старшини: кур. “Голобенко” мав виклади про організацію війська та працю штабів, з углядженням вимог партизанського ведення війни. Сот. “Чутка” мав лекції про бойову тактику партизанських відділів. Кур. “Ярема” мав виклади й практичні вправи про мінування й саперну ділянку. К-р “Яворенко” мав виклади з топографії, з практичними вправами виготовляти шкіци боїв і орієнтації в терені. Шеф культурно-освітнього відділу штабу “Турів” мав лекції про ор-

ганізацію політвиховної праці у відділах УПА, а також про більшовицьку ідеологію й практику. Додаткові лекції на різні теми мали ще інші члени штабу чи гості.

Під час вишколу, 24 грудня, німці напали на село Черемошно, Маневицького району. На оборону села пішов охоронний відділ нашого вишколу десь у силі 100 вояків, що складався передусім з охорон прибулих на вишкіл старшин. Їх скрипила також наша вишкільна група на чолі з сот. "Чуткою", що якраз тоді мав лекцію. Команда вишколу вважала, що ми не можемо спокійно сидіти, коли під боком німці грабують українське село. Після короткої перестрілки німці в безпорядку відступили в напрямі Маневич, залишаючи вози з пограбованим майном.

Перед закінченням вишколу мене викликали до к-ра "Рудого". За столом сиділи ще кур. "Голобенко" й ще один, незнаний мені старшина. Вони ставили мені різні питання про мою діяльність в УПА, а також ще за польських часів і першої більшовицької окупації. На кінець розмови к-р "Рудий" сказав, що після вишколу я дістану нове призначення, але не сказав яке. Лише кур. "Голобенко" натякнув, що він відходить на південь і, можливо, ми там ще зустрінемося. Після розмови я пішов до бараку. Всі вже спали, але я довго не міг заснути, бо мене тривожила ця загадкова розмова. Здавалось, що я йду в Горохівщину або Володимирщину та й інтригувало питання, що там буду робити.

Сам вишкіл закінчився дуже успішно 31 грудня 1943. бо взяли в ньому участь сам к-р УПА-Північ Клим Савур (Дмитро Клячківський), "Карпович" (Михайло Медвідь) і головний господарчий УПА-Північ "Омелько". Після офіційного закінчення вишколу був ще останній обід, на якому промовляв к-р "Карпович". Він говорив передусім про тактику відділів УПА під час можливого переходу фронту й під більшовицькою окупацією. Після цього всі курсанти роз'їхалися в свої сторони, до своїх відділів.

Вдруге викликав мене к-р "Рудий" десь 2 або 3 січня 1944. Він повідомив мене, що я призначений на заступника кур. "Сосенка" (П. Антонюка), к-ра "Січі" на Володимирщині. До того часу мені не доводилося бути на "Січі" й зустрічатися

з кур. "Сосенком". У Володимирщині я перебув лише кілька днів під час боїв проти німців біля села Радовичі, тож не міг зорієнтуватися в загальній ситуації. Тим часом те, що сказав к-р "Рудий", мене насторожило. Згідно з його характеристикою, відділи УПА на півночі були більше здисциplinовані і загатовані у боях, бо крім німців, тримали фронт проти червоних партизан. Це вимагало утримувати постійне бойове потівля й часто відбивати несподівані наскоки противника. Тим часом на Володимирщині було відносно спокійно. За німецькими гарнізонами й рухами німецьких поліційних відділів було неважко слідкувати. Були там сутички з польськими самооборонами й невеликими відділами АК, але їхня бойова вартість була відносно мала. Тому тамошні відділи УПА не привикли до вигод і не мали такої дисципліни й бойової справности, як північні відділи. На "Січі" були теж різні групи, які "дармо з'їдають кусок насущного хліба", — говорив к-р "Рудий". Там треба провести деякі реорганізації, а насамперед підняти бойову дисципліну й справність відділів, бо під поновною більшовицькою окупацією тамошні відділи УПА будуть у гіршій ситуації на малолісному півдні ніж на Поліссі. Я розумів, що моє нове завдання не буде легке.

Перед відходом я мав зв'язатися з к-ром "Вовчаком", що мав подати мені докладніші інформації про мої нові обов'язки, поїхати зі мною у Володимирщину й пов'язати з к-ром "Сосенком" та іншими людьми. К-р "Вовчак" був тоді в якійсь поїздці, з якої мав вернутися щойно по Різдві. Тож я поїхав до шпиталю нової бази. Там вже плило нове життя, хоч чота "Зубенка" ще далі викінчувала устаткування деяких будинків. Тут я думав відсвяткувати Різдво з давніми друзями.

Несподівано мене повідомили, що к-р "Вовчак" має приїхати в околицю села Несухойжі й я поїхав з двома вояками йому назустріч. Прибули ми на хутір цього села якраз на святвечір Різдва Христового. Це було друге моє Різдво, яке довелося святкувати далеко від рідного села. Мої думки мене всеціло перекинули в рідне село. Я неначе бачив перед собою матір, батька, близьку й дальшу рідню. Я в серці відчував їхні турботи і тривогу за мою долю. Цей вечір назавжди закарбувався у моїй пам'яті. Пригадую, тиха морозна ніч, сніг скри-

пів під ногами, в думках я йшов би цілу ніч, щоб зайти у рідне село, до церкви, і разом з рідними заспівати “Бог предвічний...”

Хутір і господарі були мені знайомі. Я був декілька разів тут на постої. Господар був свідомий, мав одиначку доню, якої тоді не було вдома. Я бачив, що батьки сильно переживали відсутність дочки, на сам святий вечір. Вона прийшла на коротко додому на другий день Різдва Христового. В той час майже вся свідоміша молодь брала участь у нашому революційному русі. З двома моїми друзями я там спокійно відсвяткував Різдво 1944 року. По Різдві зв'язковий повідомив мене, що к-р “Вовчак” у селі Кошари і ввечері буде їхати до Кошар якась господарська чота. Я поїхав і на другий день зустрівся з к-ром “Вовчаком”. У дальшій дорозі він оповів мені, що мене призначили на Володимирщину за його порадою. Про саму “Січ” і к-ра “Сосенка” він мені сказав приблизно те саме, що к-р “Рудий”. “Там, брате, треба буде попрацювати” — сказав він.

Ми поїхали на захід і через Любомильщину й Матіївський район подалися на південь. По дорозі к-р “Вовчак” увесь час зустрічався з різними людьми й полагався всякі справи. Щойно під кінець січня ми прибули у північну Володимирщину. Тут к-р “Вовчак” захворів. Він дістав сильну грипу, яку, хоч не хотів, мусів відлежати в ліжку на якомусь хуторі біля села Бобли, вже недалеко Свинарських лісів, тобто нашої “Січі”. К-р “Вовчак” вирішив, щоб далі я їхав сам, і приготував мені рекомендаційні записки. З невеликою охороною я подався в дальшу дорогу.

Вже першої ночі ми напоролися на більшовицьких партизан, що несподівано появилися в цьому терені. Відступивши, ми зустріли якусь нашу боївку, силою десь до 40 вояків, і стало відрадніше, бо вже було з ким прийняти бій. Маршкуючи серед снігової й заверюхи, ми попали на якусь німецьку частину. Знову прийшло до гарячої перестрілки. Ми відступили, щоб не марнувати набоїв. До того, ми не орієнтувалися в ситуації: Звідки тут появилися німці та більшовицькі партизани та скільки їх? Ситуація трохи з'ясувалася щойно вранці, коли ми, вимучені докраю, заквартирували на якихось хуто-

рах. Місцева розвідка мала інформації, що з півночі прорвався у цей терен якийсь великий загін більшовицьких партизан і що до них долучився польський відділ АК, що діяв в околицях Засмик і Купичова на Ковельщині. Одне слово, в цьому терені стало гаряче й я рішив зачекати, аж поки не буде точніших даних про рухи більшовицьких партизан і про відділи УПА.

Щойно пізніше я довідався, що це була кількатисячна більшовицька дивізія під командою П. Вершигори, що, здається, мала завдання несподівано наскочити на "Січ", де сподівалися розбити старшинську школу УПА. Кур. "Сосенко" мусів з боями відступити далі на південь. Вершигора затримався на кілька днів у Свинарських лісах, тероризуючи довколишні села, а звідти перейшов у Горохівщину, де знову прийшло до завзятих боїв з відділами УПА. Згодом він перейшов у Галичину й подався на захід у Білгорайські ліси, що були опановані польською партизанкою. Ця дивізія, разом із "союзниками" — польськими партизанами, пограбили тоді багато сіл і замордували багато молодих українців, яких підозрювали в співпраці з УПА. В терені було весь час неспокійно, бо появилися тут більші сили польських партизан, до яких долучилася також польська поліція (АК організувала тоді в цьому терені свою волинську дивізію для демонстрації своєї присутності на Волині в т. зв. пляні "Бужа"). Зближався теж фронт і німці посилили свої операції, щоб мати "вільне" запілля.

Хоч я пробув у Володимирщині понад два тижні, мені таки не вдалося нав'язати контакту з кур. "Сосенком". Замість того, я зв'язався з куренем "Голобенка". Його самого не було при курені, бо поїхав на нараду до к-ра "Вовчака". Я негайно вислав навздогін записку до к-ра "Вовчака", в якій з'ясував мою ситуацію. На другий день вернувся кур. "Голобенко" з наказом від к-ра "Вовчака", щоб я залишився при його курені до дальшого зарядження. Незабаром після того я дістав доручення зв'язатися з к-ром "Омельком", що організував тоді радіозв'язок в групі "Турів", щоб працювати з ним у цій ділянці.

Нас дванадцять осіб відбули тритижневий курс радіозв'язку. Після того к-р "Омелько" розділив нас на кілька груп

і ми роз'їхалися у різні пункти воєнної округи "Турів", щоб організувати там осередки зв'язку. Рівночасно з тим, к-р "Омелько" вислав мене в різні поїздки полагоджувати всякі справи, тож я мав нагоду зустрічатися з різними відділами УПА і з різними людьми.

Наближення фронту і перехід відділів УПА через фронт

Взимку й весною 1944 р. довелось відділам УПА нашої округи боротися в умовах прифронтової дійсности. Ще в січні 1944 року Червона армія зайняла більшу частину Рівенської області, а в перших днях лютого почала дальший наступ на захід і зайняла східню частину території нашої округи, по р. Стир. Звідси передові частини Червоної армії пробували здобути Ковель, але німці їх відкинули назад за Стир. На весні фронтова лінія була доволі рухома. Більшовики постійно посувалися вперед на поодиноких відтинках фронту, так що в липні 1944 р., перед загальною офензивою більшовиків "на Вислу", фронт наблизився на яких 20-30 км до р. Бугу, тобто вже майже ціла наша воєнна округа опинилася під більшовиками. В той час було в терені багато німецького війська, а крім того, появлялися більші з'єднання червоних партизан — чи то зв'язаних з фронтом диверсантів, чи рейдуючих груп, що проривалися в Польщу.

Німці в той час змінили тактику супроти УПА й українського населення. Звичайно, фронтовики й далі реквірували у селян харчі та інше майно й арештували підозрілих їм осіб. Але не було в той час карних поліційних експедицій на села, масових мордів і палення сіл. Здається, не було теж у той час більших німецьких операцій з метою знищити скупчення УПА. Навпаки, німецькі фронтові штаби почали шукати контактів до відділів УПА з метою нав'язати співпрацю для "спільної боротьби проти більшовиків".

Головне командування УПА було рішуче проти всякої співпраці з німцями, тому що німці не визнавали права українського народу на державність і як окупант України застосували нелюдський кривавий терор супроти населення. До того, тоді була вже певність, що німці програють війну, тож співпраця з ними була б компромітуюча. Тим то ще 1943 р. ГК УПА

видала суворі накази проти співпраці й переговорів з німцями. Не зважаючи на те, один з наших курінних, “Сосенко” (Порфір Антонюк) з Володимирщини, почав переговори й співпрацю зі штабом 16 німецької танкової дивізії у Володимирі Волинському. “Сосенко” теж зігнував додатковий наказ командування воєнної округи “Турів”, щоб припинити контакти з німецькою армією. За ці прояви отаманії в такій важливій справі, к-р “Вовчак” (Олексій Шум) зняв його зі становища курінного й поставив його перед польовий суд. Суд засудив “Сосенка” на кару смерті 7 березня 1944 р. Присуд був затверджений к-ром Д. Клячківським.

В той час і на далі було багато дрібніших сутичок з німецькою армією. Передусім відділи УПА наскакували на німецькі валки постачання та магазини, щоб здобути амуніцію, кращу зброю й військовий виряд. Відділам УПА доводилось теж ставати в обороні населення, коли німецькі інтенданти чи “мародери” грабували селян. Були також нераз сутички, коли несподівано німці наткнулися на відділ УПА.

Головним завданням відділів УПА в той час було перейти без втрат фронтову лінію й діяти далі в запіллі Червоної армії. Подрібні інструкції в цій справі були опрацьовані ще 1943 р. і їх опрацьовували з нами на старшинському перевишколі в Карасинських лісах Маневицького р-ну 12-31 грудня 1943 р. В основному відділи УПА мали переходити фронт на території своїх дій, де вояки мали особисті знайомства з селянами й знали терен, де були їхні магазини харчів і амуніції. Наприклад, курінь “Рубашенка” мав переходити фронт у районі Колківських і Цуманських лісів, курінь “Назара” — в Камінь-Коширщині і т. д. Залежно від ситуації, командир відділу мав вирішити, чи пробиватися за фронт цілістю, як бойова одиниця, чи розчленувати відділ по селах, щоб вояки перебули перехід фронту, серед населення, а тоді знову зібралися разом. К-р “Рудий” підготовляв перехід фронту північних відділів — куренів “Назара”, “Яворенка” і “Яреми”. З ним був теж член штабу УПА-Північ “Карпович” (Михайло Медвідь). Також к-р УПА-Північ, полк. Дмитро Клячківський, переходив фронт на півночі в Кобринському повіті, разом із сотнею “Двигуна”.

К-р “Вовчак” мав завдання підготувати перехід фронту відділів у південній частині округи.

Під час цієї підготовчої праці загинув к-р “Вовчак”. Було це в Горохівському повіті в квітні 1944 р. Якесь німецька зв’язкова група наїхала мотоциклами на групу к-ра “Вовчака” в силі 45 осіб і дійшло до зудару. Після короткої перестрілки німці відступили, але з нашого боку загинув к-р “Вовчак”. Крім нього, не було навіть ранених. Його смерть була великою втраченою, бо він належав до найвизначніших бойових старшин УПА нашої воєнної округи. Похоронили цього славного командира в селі Жашковичах, Порицького р-ну, скромно, без військових парад, бо довкруги було багато німецького війська. Похоронні богослуження відправляв о. Михайло Мисечко.

Найпізніше фронт переходив курінь під командою “Голобенка”, що прийняв у той час інший псевдонім — “Острізький”. Разом з к-ром “Вовчаком” він брав участь у реорганізації відділів УПА у Володимирському повіті. На початку квітня 1944 р. командування УПА перекинуло його на Холмщину, точніше в Грубешівський і Томашівський повіти. Тоді готувалася там офензива УПА проти польської АК, що вела в цих повітах масові масакри українського населення. Курінь “Острізького” наступав від с. Річиці б. Угнова в північному напрямі, приблизно вздовж р. Гучви й далі до Грабівця й Войславич у напрямі Холму. Під час цього наступу він мав шість більших сутичок з відділами АК. Біля Грабівця курінь мав завзятий бій з німцями й звідти відійшов знову на південь. Коли курінь перебував у лісі б. с. Діброви недалеко м-ка Тишівець, рушив фронт у напрямі Висли й курінь опинився неначе між двома фронтовими лініями. На заході німці організували оборону вздовж р. Гучви, зі сходу — наступали більшовики. Ночами к-р “Острізький” провів щасливо курінь поміж наступаючими частинами Червоної армії, сфорсував р. Буг біля села Літовиж і добився до Порицьких лісів, де можна було коротко віддихнути. Звідси курінь вирушив у північносхідному напрямі, вже на тилах попередньої фронтової лінії, аж на Полісся, де зв’язався з командуванням воєнної округи “Турів” і дістав дальші накази щодо дії куреня в підбільшовицькій дійсності. Бойовий склад куреня був тоді десь біля 320 вояків.

V. NOVAK: THE UPA's NORTH-WESTERN MILITARY REGION "TURIV"

(Summary)

The author was a political officer, company commander and finally, radio communications officer in the UPA's North-Western Military Region in Volyn'. The territory of that military region corresponded roughly to the present-day Volyn' oblast. During his time in the UPA he served in the Luts'k UPA battalion, which was commanded by Stepan Koval' ("Rubashenko") and the Kovel' UPA battalion, commanded by "Holobenko" (also known as "Ostriz'kyi"). He also carried out various special assignments in the Kamin'-Koshyrs'kyi, Volodymyr Volyns'kyi and other counties. In his memoirs he recounts his experiences in the UPA and describes operations of UPA detachments and other events known to him. He also provides valuable information about the organization of the UPA in the North-Western Military Region "Turiv", the officers who served there, armaments, supplies of provisions and the like.

The author begins his account with the period before his entry into the UPA, when he was a non-commissioned officer in the Economic battalion in Luts'k. The members of that battalion were Ukrainians, but it was organized by the Germans in order to train workers for the administration and state-owned estates. The battalion was not armed, but it was organized in a military fashion. It was led by German officers, but it had a parallel Ukrainian command and Ukrainian instructors, who lectured the recruits on topics relating to agriculture. The author belonged to the underground OUN organization, which was organizing a resistance movement against the Germans and was trying to gain control of the battalion from within, in order to use it for the Ukrainian nationalist cause at the opportune moment. The Germans became aware of this. As a result they carried out arrests, arranged the killing of one whole squadron of recruits and tried in other ways to neutralize the influence of the OUN. The author describes a number of events from that period and shows how tensions were growing between the Ukrainian recruits and the Germans. At the end of March, 1943, when armed

struggle broke out in the region between the UPA and the Germans, the whole battalion crossed over to the UPA.

Command of the battalion was given to Stepan Koval' ("Rubashenko"), who had previously served as company commander. During the author's time in the battalion, Koval' carried out a number of actions in the Luts'k, Kolky, Tsuman' and Olyka districts of the Luts'k county. Because there were many educated and militarily-trained people in Koval's battalion, the UPA command transferred many of its members to other UPA detachments. When a special battalion was formed to carry out raids into the Dnipro region of Ukraine, many officers, non-commissioned officers and soldiers from Koval's battalion went to join it, including company commander Volodymyr Lukashchuk ("Kropyvka"), Iakiv Iakovliv ("Kvatyrenko") and Volodymyr Kryveniuk ("Roman"). Lukashchuk was later well-known as an UPA battalion commander and eventually became Chief of Staff of the UPA's Southern (Kremianets') Military Region. Iakovliv also became a battalion commander and his name is often found in notices about UPA battle operations. In the place of those who left Koval's battalion new recruits were brought in. They had to be trained and, at the same time, the battalion had to carry out operations against the Germans and Soviet partisans, who arrived at that time in the forests of the Tsuman' district. The author describes battles that took place in April and May, 1943. On May 23, the author was slightly wounded during a skirmish with the Germans and went away for medical treatment.

After undergoing treatment, the author was named company commander in the Kovel' battalion, which was commanded by "Holubenko." As a member of this battalion, the author took part in the UPA action against Soviet partisans in the Manevychi, Rafalivka and Kamin'-Koshyrs'k districts in July, 1943. The purpose of this operation was to clear the area of Soviet partisans who were vandalizing Ukrainian villages, while their NKVD forces were wiping out the most nationally-conscious and active citizens. From there the battalion went back to the Kovel' region, in order to defend the villages there. It was harvest time and the Germans were sending large numbers of police troops into the villages, in order to requisition the greatest possible amounts of grain and cattle from the peasants, to send to the "hungry Reich." The author describes some of the battles that took place with the

Germans. The biggest of these occurred near Radovychi, in the Turiys'k district.

In the fall of 1943, the author was assigned to build a secret camp in the swampy forests of Polissya, in the county of Kamin'-Koshyrs'k. The camp was to house a hospital and the headquarters of the UPA's North-Western Military Region. He recounts how his company built the camp. Later he attended a three-week officer training session, designed to increase the participants' theoretical knowledge of partisan tactics and prepare them for battle under conditions of Soviet occupation. At the time the front was getting closer to Volyn'. Once he completed his training, the author was named deputy to Porfir Antoniuk, battalion commander in the Volodymyr Volyns'kyi county. He set out for the Volodymyr Volyns'kyi county at the end of January, 1944, accompanied by Oleksiy Shum ("Vovchak"), deputy commander for the military region. At that time a division of Soviet partisans commanded by P. Vershyhora had broken through into the region. The partisans had some clashes with local UPA detachments, which caused the UPA to withdraw to other territories. The author had some difficulty in making contact with Porfir Antoniuk, so he was assigned to a special group led by "Omelko," member of the command staff of the UPA-North. The group was organizing radio communications in the North-Western Military Region "Turiv." As a member of that group, the author travelled to various places and had an opportunity to familiarize himself with UPA detachments in other counties in the region.

The author devotes two chapters to a description of the organization of UPA detachments in his military region. He cautions the reader that the data he provides are not complete. However his account is full of new information about UPA detachments and officers in that military region. The data he provides about the organization, tactics, armaments and day-to-day activities of UPA detachments are also very useful. In addition, he tells us about the UPA court martial of battalion commander Porfir Antoniuk for his collaboration with the Germans and the death in battle of O. Shum, deputy commander of the military region. The account ends with a description of how UPA detachments crossed the frontline, to get behind the Soviet army, and their activities at the rear of the Soviet army.

Степан Сорока ("Степан Сірак")

**ПІДГАЄЦЬКА СОТНЯ УПА НА ВОЛИНІ
1943 рік**

При кінці серпня 1943 р. був арештований підрайоновий провідник юнацтва ОУН в Підгаєччині Дмитро Штогрин, псевдонім "Зеро". Завдяки проворності та юнацькій відвазі, йому вдалося висмикнутися з рук поліції в самих Підгайцях. З того часу він ховався по сусідніх селах. Ми часто зустрічалися в моєму селі Білокриниця. Він оповідав мені багато про УПА на Волині й організацію відділів та військової школи в Карпатах. Згодом я довідався, що в наших околицях буде також творитися сотня УПА.

Десь з початком жовтня він поінформував мене на нашій зустрічі, що організується відділ УПА, який має відійти на Волинь. Якщо я бажав би, то можу зголоситися.

Для мене, молодого юнака, було мрією стати вояком української армії. В моїй уяві ставали постаті з останніх визвольних змагань, на яких ми, молоді юнаки, дивилися з подивом. Вони були для нас прикладом до наслідування. Тож не диво, що не вагаючись я вирішив стати вояком рідного українського війська. Я свято вірив, що мій шлях правильний, що тільки українська зброя, власна сила, може здобути волю України. Я зголосив своїм організаційним зверхникам, що маю бажання піти до УПА.

З уваги на те, що мені грозив арешт, мої зверхники погодилися відпустити мене до УПА. Я передав свої обов'язки заступникові та ждав дальшого наказу.

Празник св. Покрови святкував я ще вдома, готуючи зброю та виряд у далеку дорогу, на Волинь, "там де створилася УПА".

Тиждень після Покрови прибуло повідомлення готуватись до відмаршу. Ждати на зв'язку в селі Новосілці. Для мене не було жодних труднощів. Новосілку я добре знав і почувався там як удома.

Два дні пізніше нас зібралось вже чотирнадцять охотників. Командантом першої групи став Павло Басараб, псевдонім "Шугай". Ми, вже як узброєна військова одиниця, вирушили через села Білокриницю, Сільце, Нову Греблю до Вербова. Там ми заквартирували і перебули два дні, при тому вишколювалися. До нас напливали все нові й нові добровільці. До нас долучилося кількох хлопців з Підгаєць і Мужилова, а один прийшов аж з околиць Потутор, Бережанського повіту.

Вже як чота, складена з трьох роїв, ми вирушили через Сільце, Поплави, Михайлівку, Бронгалівку й задержалися на Вазі. Там ми перебували один день. Знову до нас долучилися нові вояки з повним вирядом і зброєю. Увечері відбулась перевірка відділу, тобто стану узброєння та виряду. У Вазі дістали ми два кулемети, десятизарядки, кріси, відповідну кількість амуніції й вози з кіньми, що їх передано до нашої диспозиції. Кожний рій мав воза та пару добрих коней.

Перевірку проводив організатор сотні П. Шкафаровський, псевдонім "Чорнота", та А. Кушнірина, "Воробко". Після перевірки ми сіли на наші сотенні вози, переїхали через села Раковець, Семиківці, а далше через Стрипу дістались до села Богатківці.

Тут перебували два дні, стало поповнюючи стан нашої сотні. Була це субота й неділя. Ми відпочивали, чистили зброю, поправляли виряд та приводили все до порядку. Приготовлялись в далеку дорогу.

В неділю відвідували нас по квартирах організатори сотні друзі "Шугай" та Іван Наконечний, псевдонім "Махно". "Шугай" до сотні не належав, лише допомагав її організувати. "Махно" перевіряв усіх стрільців, чи кому ще щось потрібно, чи мають всі необхідні речі з вояцького виряду. Говорив нам про наші завдання і призначення відділу, давав вказівки, як нам поводитися на новому місці.

Увечері, 1-го листопада, у славні роковини Листопадового пориву проведено збірку цілої сотні УПА в одному більшому господарстві. На цій збірці відчитано денний наказ про постановня Підгаєцької сотні УПА та проголошено командний склад сотні. Сотня начисляла 120 вояків.

Командування сотнею перебрав Петро Гой з Раківця, псевдонім “Шум”. Його заступником і чотовим першої чоти був В. Левицький, “Мороз”. В. Левицький був старшиною УГА, а останньо — командантом поліційної станиці в Семиківцях. Разом з ним прибули до сотні всі поліціанти. Чотовим другої чоти став підстаршина з т. зв. “веркшүц поліцай”.) Це був молодий чоловік із села Соснів, псевдонім “Сірко”. Вишкіл він одержав у німецькій армії, був на фронті, а відтак був приділений до “веркшүцу”. Коли дістав відпустку, вже більше не вернувся до німецьких частин. Був членом ОУН і дістав доручення вступити в ряди УПА. Чотовим третьої чоти став Володимир Михальський, псевдонім “Сокіл”. Був це відважний і бойовий революціонер із Бурканова, про військовий вишкіл якого не знаю.

Сотенний “Шум” привітав нас усіх, вже як вояків УПА, оборонців українського народу. Потім подав нам різні вказівки, як маємо поводитися в дальшому марші.

Заступник сотенного “Мороз” говорив про Перший Листопад, про Галицьку Армію, з якою він пройшов усі славні та прикрі моменти. Він став прикладом для нас, бо, хоч старший віком, ішов знову до боротьби, коли кликала Україна. “Війна не страшна”, говорив він нам, “бо, хоч ворог стріляє, то Пан Біг кулі носить”.

Озброєння сотні було добре. Кожний рій мав скоростріла, автомата, дві або три десятизарядки, і кожний стрілець дістав відповідну кількість амуніції. Зброя була переважно більшовицького виробу.

Організаторами сотні, з рамені повітового проводу ОУН, були: П. Шкафаровський “Чорнота”, який згинув у грудні 1943 р. в Мужиліві, і П. Басараб, “Шугай”. “Чорнота” і “Шугай” — були перед тим вояками українського легіону під командуванням Р. Шухевича. Третім організатором був Антін Кушнірина “Воробко”. Вояки сотні походили з таких місцевостей: Підгайці, Вербів, Старе Місто, Сільце, Мужилів, Новосілка, Ригайлиха, Вага, Білокриниця, Бурканів, Золотники,

*) Поліція і військові частини для охорони підприємств, складів, магазинів тощо.

Раковець, Соснів і Семиківці. Більшість стрільців були з сіл, розміщених над Стрипою.

“Чорнота” прощався з нами від рідної Підгаєччини, бажав нам багато вояцького щастя та успіхів, а головне — бути прикладними стрільцями УПА, як колись наші славні попередники. Кожному з нас стиснув руку на прощання. Ми сіли на вози та, піднесені на душі, рушили в дорогу. Передні рої заспівали притишено стрілецьку пісню. Сотня лишила село Богатківці.

Кожний рій мав свою підводу. Кіньми опікувався і за них відповідав один стрілець. Сотенний з почтом їхав окремою підводою. Часто сотенний пересідав до чотового та обговорював з ним маршрут чи інші справи. Крім того, ми мали кілька возів сотенного табору з амуніцією та харчами.

Їхали ми тільки ночами. Кватурували в стодолах, що їх нам призначували місцеві підпільники. Пащу для коней давали місцеві господарі. В перемаршах мали ми зв'язкових, які провадили нас від одного до другого зв'язкового пункту. Старшини нам наказували не говорити людям, куди їдемо.

Поява сотні УПА викликала сензацію на селах. Старші й молодь хотіли бачити нас, вояків, нашу зброю та поговорити з нами. Хоч цілі села знали про рух нашої сотні, однак не було доносів. Німецька влада ніколи не довідалась про переїзд нашої сотні, хоч ми їхали підводами й багато людей нас бачили.

Цілий час ми їхали польовими дорогами й вминали села. Наш головний напрям був на Броди. Персеїджали ми попри Денисів, Козлів, Озерну, Лопушани, Гарбузів, Манаїв, Лукавець. Тут переїхали річку Серет і їхали далше на північ, часто лісами, попри Пеняки, Літовищі, Гутисько до Боратина, недалеко міста Бродів. Там перебули ми два дні.

Команда повідомила нас, що будемо переходити через колишній російсько-австрійський кордон, що й тепер ділив Галичину від Волині, бо німці обставили його своїми пограничними військами. Після двох днів підпочинку, ввечері зібрано сотню, відчитано наказ і командир “Шум” подав вказівки, як нам треба поводитися при переході кордону: головне зберігати тишу та зв'язок.

Була п'ятниця, 6-го листопада. Ввечері виїхали ми з села Боратина та попри Суховолю і через Гаї Леватинські доїхали до Перенятина. Тут був кордон, що його ми спокійно переїхали, бо німців у тому селі не було й ми знали, що вони ночами сиділи за дротами й оборонними засіками своєї станиці, бо боялися нападу УПА. Ранком ми були вже на Волині, "де була УПА й завітала свобода".

У найближчому селі наш транспорт, вози й коні, залишилися, а нам наказали відійти кілька кілометрів далі на хутір Зелену Конарівку, розташований у гарних лісистих та горбковатих околицях. Там ми мали заквартирувати. Казали нам місцеві люди, що це тільки два кілометри "з гаком". Ми йшли, йшли, а хутора, як не видно, так не видно. Аж нарешті, після півторагодинного маршу, ми добралися до цих хуторів.

Була це субота ранком. Всі були вимучені дорогою й маршем, тому якнайшвидше лягали спати, лише порозставляли стійкових. Скоро заснули всі твердим, вояцьким сном. Перед обідом нас розбудили.

Командир сотні "Шум" залишив нас в селі й поїхав до штабу Південної Групи УПА, до к-ра Петра Олійника ("Енея"), щоб зголосити прибуття сотні на його територію. Там дістав він дальші доручення, куди вести сотню.

Тим часом ми відпочили і привели все до порядку. Тоді заступник сотенного "Мороз" вивів сотню в ліс на вправи. Було це в неділю пополудні. Тут вперше проводила польові вправи ціла сотня. Щоправда, майже всі ми вже проходили різні військові курси, принаймні організовані через ОУН по селах, та до дійсного військового вишколу сотні ще нам багато бракувало. Ми це розуміли, тому з великою охотою старалися за своїти собі все, що нам наші командири передавали. Може тому вправи йшли справно відразу. Проте, котромусь зі стрільців, мабуть із необережності, вистрілив кріс. Один стріл в лісі, це ніби нічого дивного. Проте по 15-ти хвиликах приїхала підвода, на якій було чотирьох чоловіків. Стрільці почали вже жартувати, що якісь дядьки заїхали в ліс по опеньки та перешкоджають у наших вправах. Один із невідомих запитав, хто тут старший, бо він хоче з ним говорити. Вправи перервано. Чотовий "Мороз" в розмові з невідомими розказав, хто ми й що тут робимо.

Виявилося, що один стріл на наших вправах заалармував УПА по довколишніх селах. Вони нічого не знали про нашу присутність, тому оточили нас. Ці чотири вояки УПА приїхали, щоб довідатися, хто ми такі. Вони докоряли чотовому "Морозові" за вистріл і відїхали, а ми з озлобленням верталися на відпочинок і вечерю.

Цього вечора повернувся командир "Шум" з інструкціями, куди нам далі йти. Наступного дня ранком ми рушили в дорогу. Попередня наша дорога на Волинь відбувалася ночами. Тепер всі марші відбували ми тільки днями. Тут не було кого боятися. Німці держалися тільки більших міст та головних доріг. Їхні рухи були під пильною обсервацією нашої розвідки. Ми їхали бічними дорогами, але завжди недалеко головного шляху Броди, Крем'янець, Дубно, Рівне. Проїхали ми попри Бережці, переїхали річку Ікву, попри Білокриницю на Лішню, Марцеліни до села Бущі. Цілий час падав дощ зі снігом.

Село Буща було цілковито спалене. Картина, яку ми побачили, справила на нас пригноблююче враження. Де ще недавно було село, повне життя, там сьогодні стояла суцільна руйна й пустка. Тільки димарі стирчали, як свідки, що тут було село; час від часу завивали собаки.

Почалась погана погода. Була вже друга половина листопада 1943 року. У нас, у Підгаєччині, числилась ще осінь. А тут вже кілька днів падав дощ зі снігом. Польові дороги розмокли, рух нашої сотні сповільнився. Здавалося, що сльота мала вплив і на людину. Гумор серед стрільцтва кудись пропав, не чути було пісні. Всі перемокли. Ми не їхали, а йшли, бо було важко коням. Піт мішався з дощем і спливав по обличчях молодих стрільців. Хто мав плащпалатку, то був щасливим, а хто не мав дощовика, перемок до рвочки. Також у чоботях було мокро. До того похолодніло. Кілька днів такої негоди були гартом для нас усіх, бо кожний звавав собі справу, що прийдуть ще важчі хвилини нашого військового життя.

Разом з нами мучилися й наші коні. Ми всі були селянські діти, тож розуміли тварин. Під гору злазили з воза, щоб коням було легше, та помагали пхати таборові важкі во-

зи з амуніцією та харчами. Під час сльоти ми маршували біля возів, бо коням було важко. Стрільці-візники, які опікувалися кіньми, мали ще додаткову працю. Вони чистили коней, годували, напували, старалися про догідне приміщення під час постоїв. Коней всі любили. Теж інші вояки доглядали коней, косили траву та годували під час їзди. Коні, це була частина сотні, а в ті часи дуже помічні.

Усі 28 коней виконували свою службу дуже добре. Були спокійні, послухні, привикли зразу до нічної їзди й більших тягарів. Їм доводилося дуже часто тягнути віз, на якому сиділо 12 вояків у повному озброєнні.

З села Бүші ми поїхали в ліс до хуторів, щоб там стати постоем, висохнути та відпочити. Тим часом командир "Шум" поїхав по зв'язку до головного штабу УПА, що стояв тоді в околицях Здолбунова, по дальші доручення.

Наші харчові запаси вичерпувалися. Околиці, в яких ми перебували, були знищені німцями. Тут було більше лісів та бідніше населення. Останні операції німецьких частин на цій території відбувалися кілька тижнів тому. Німці хотіли знищити УПА, але самі понесли великі втрати й за це палили цілі села.

Для прохарчування відділів УПА та інших людей в відділі були потворені в різних місцях харчові пункти, де були харчові магазини й постійно працювали кухні. До одної з тих харчівень була приділена й наша сотня.

Харчовий пункт був на якомусь господарстві, де в хаті, а в потребі у польовій кухні надворі, жінки й вояки варили та харчували вояків УПА. Інші господарські будинки були перемінені на харчові магазини. Мали там і коптильню, в якій коптили м'ясо, щоб охоронити його від зіпсуття. Шкіри з хулоби відставляли до гарбарні.

Міся на їдальню не було. Сотня діставала баняки, в які кожний рій вибирав харчі на цілий рій. Першого дня принесли нам на обід тільки саму юшку. Вона була з ячмінних крупів, досить густа, в якій була городина й кілька кусків м'яса. Зверху плавав товщ, як ми казали "папюрки", тож було не погано. Хлопці їли юшку з апетитом. Проте були теж більш вибагливі страви, і ми відживилися по довгій дорозі.

По кількох днях прибув к-р "Шум". Ми всі повеселішали, бо знали, що тут без діла сидіти не будемо. І дійсно, на другий день зібрали сотню в повному виряді до дальшої дороги.

На першому денному наказі ми довідалися, що к-р "Шум" відходить до диспозиції ГК УПА, а сотню перебирає його заступник, чотовий "Мороз". Теж ми довідалися, що наша сотня входить у склад Східньої Групи УПА, к-ром якої був "Верещака". Після наказу, сотенний "Шум" мав до нас промову, в якій говорив про завдання УПА, й попрощався з сотнею. Промовляв теж новий сотенний "Мороз".

Після цієї офіційної частини к-р "Мороз" викликав десять стрільців, які мали відійти з к-ром "Шумом". Між що десятку попав і я. Після "розходу" стрільці обступили нашу десятку, щоб попрощатися. Було сумно, бо ми вже зжилися разом як одна родина. Крім того, довелось розставатися з давніми друзями й односельчанами. Але на прощання багато часу не було, бо сотня мала скоро вирушити в дорогу.

Незабаром після збірки Підгаєцька сотня відійшла на схід. Пізніше дійшла до нас вістка, що сотня діяла в околицях Шепетівки, Хмельницької обл., і на Житомирщині, де звела кілька боїв з німцями. В одному з цих боїв загинув сотенний "Мороз", найстарший вояк нашої сотні, що боровся на цій території теж у рядах УГА.

Штабова сотня охорони зв'язку і транспорту

По від'їзді Підгаєцької сотні ми пішли до найближчого села. На зв'язку передали нам воза й пару коней та зв'язкового. Біля візника сидів к-р "Шум", а стрільці мали три сидження, вистелені соломною, на яких сиділи по три.

Як звичайно, одні їхали, інші маршперували, або бігли за возом, щоб погрітись, бо вже ставало холодно. Ми всі мали ще літні одяги. Грілись коцями, що їх накидали на себе. Ми їхали досить швидко, бо к-р "Шум" мусів бути на час біля Здолбунова. Ми переїхали Камінну Гору, Майданську Гуту, попри Мощаницю на Будераж і до Дерманя. Тут трохи відпочили, наїлися й подалися далі на Лебеді, Гульча та доїхали до села Вісті під Здолбуновом. Була вже пізна ніч. Нашого

роя дали на квартиру, а к-р "Шум" поїхав далі. В селі жили ми кілька днів. Ніхто до нас не приходив. Нам нудилось сидіти в одній хаті, тому ми почали заходити до сусідів та заводити з ними гутірки. Місцеві господарі пізнали по мові, що ми з Галичини. Дуже цікавилися відносинами та політичним життям Галичини й боротьбою УПА в Карпатах. Селяни теж оповідали нам про бої УПА з німцями, як наші хлопці їх періщать та виганяють із сіл. Всі нас хвалили, що такі молоді, а прийшли помагати відділам УПА. Наша присутність підносила їх на душі й селяни часто повторяли, що якщо по цілій Україні є такі віддані вояки, то наша справа не пропала.

Часто і старші жінки говорили з нами. Були між ними дуже проворні, а думки однієї з них, нашої господині, вбилися мені в пам'ять. Вона, мов добра мати, повчала нас: "В нас страшні вороги через нашу гарну землю та багатство. За Україну треба стати всім, так як наша Волинь, тоді буде воля. Не може бути так, що 'один до ліса, другий до біса'. Один слухить Москві, другий Польщі, а третій німцям помагає". Мудрі слова вдумливої господині лягли нам на серці.

Населення ставилося до нас всюди дуже приязно. Чи то в Галичині, чи на Волині селяни приймали нас, чим могли, угощали, кожної хвилини готові були нам допомогти. Хоч увесь тягар постачання, транспорту, перевозу різного військового в'язу, а часто цілих відділів спочивав на селянах, які своїми кіньми й возами їхали в далеку дорогу, наражуючись на небезпеки, вони не нарікали, а були горді, що можуть чимсь прислужитися для України.

Коротка "відпустка" скінчилася. Четвертого дня ввечері прибув зв'язковий та забрав нас на місце, де формувалася нова сотня. Зв'язковий зголосив нас бунчужному. Бунчужний вже мав дані про нас у своїй картотеці й розподілив нас по роях. На збірці сотенний привітав нас, підгаечан, та побажав нам успіхів у дальшій боротьбі. До сотні він звернувся, щоб плекати дружбу між стрілецтвом, бо галичани й волиняки це один народ. Сьогодні вони в нас, а завтра ми можемо бути в них, у Карпатах.

Після денного наказу сотня відійшла в сторону залізничного та битого шляху Дубно — Рівне, біля Здолбунова. Цього

вечора йшов транспорт військового майна з Галичини на північну Волинь і Полісся. Наша сотня мала забезпечити переїзд транспорту через ці головні дороги. Ми маршували лісовою дорогою, де-не-де переходили полями, на яких були хуторі. Після доброї години маршу ми зблизилися до залізничного шляху. Передня стежа перевірила залізничну й шосейну дороги. Тоді сотня зайняла становища на ліво й на право від переходу. Незабаром після того надїхала кінна стежа, а за нею двадцять возів, навантажених ліками, військовим вирядом та пачками машинового паперу. Це був великий масток для УПА. Вози переїхали без пригоди, і тоді сотня подалася за транспортом. У цей час, вночі, німці переїжджали дуже рідко тим шляхом, але часом могли появитися більшою валкою, тож треба було охороняти наші транспорти. Конвоювали ми транспорт до села Грушвиця. Там візники й коні стали на відпочинок.

Сотню розміщено по квартирах. Нас приміщено в одного господаря, 8 стрільців. Було вже після 12-ої години вночі, ми мали лягати на відпочинок, як до хати прийшов койовий та сказав, що йому потрібно троєх охотників. Я і мій приятель, сусід П. Гладій ("Залізник"), хотіли бути зразковими воїнами, тому зголосились першими. По нас долучився ще один молоденький стрілець "Перебенця". Ми вийшли на допомогу, де вже був цілий рій охотників. З другого роя я пізнав Степана Півра. Ми дістали наказ охороняти транспорт аж до місця призначення.

Ми посідали на вози й валка ругнула. Бідні візники не мали змоги навіть переспатися. Ми переїздили недалеко Рівного, всього 15 км, де були німецькі війська й сильні відділи жанлармерії. Нашим завданням було відтягнутись ніччю якнайпальше від міста. З нами їхала зв'язкова дівчина, яка добре знала околиці. Відпочивши, далі ми посувалися теж днями. Наш напрям ішов через села Шпаки, Плоске, Жуків, Голишів і попри Клевань до шосе Рівне — Луцьк, де ми заждали до ночі. На шосе вдень постійно переїздили німецькі військові частини. Увечері переїхали ми щасливо залізницею та шосе й опинилися в лісах т. зв. "Колківської республіки" УПА. Цей район був контрольований виключно відділами УПА. Там їхали ми тільки днями. Цілий терен був під владою української алмі-

ністрації. Наш маршрут ішов у напрямі сіл Олешова, Красна Руда, Оличка до Деражного. По сслах нормально працювали тут школи й різні підприємства. В час відпочинку я заходив ще з деякими вояками до кравецької й шевської майстерні, щоб поправити одяг і взуття. Там працювало по яких 20 робітників. Натрапляли ми теж на молочарні, гарбарні та інші підприємства.

Я дивувався, чому то наш сотенний взяв собі жіночий псевдонім "Бура". Тож я запитав ройового, а він розсміявся. "Це ми на Волині, вимовляємо твердо "я" після "р". Наприклад, не "буряк", "бурак". Псевдо нашого командира — "Буря", а не "Бура". Мені було ніяково, що я до того часу не помітив цього й тому не знав теж справжнього псевдоніму нашого сотенного.

Переїжджаючи містечко Деражне, задержала нас військова жандармерія, але не чужа, українська. Наш ройовий та зв'язкова говорили з ними. Було приємно, бо я привик, що зупиняють польські, московські або німецькі жандарми. А тут своя жандармерія, говорить рідною мовою та допомагає народові, а не символізує поневолення. Ще й інші зустрічі були приємними, давали глибоке вдовolenня, відчуття свободи на рідній землі.

Дорога з Деражного вела вже тільки великими лісами. Сіл тут не було, а може ми їх оминали. Так їхали ми три дні, аж поки не доїхали до місця призначення. Було це в лісах. Ми переночували, залишили вантаж та вернулися назад до сотні. Разом з нами вернулася теж зв'язкова "Оксана".

Тут хочу згадати, що всі зв'язкові пункти були обслуговувані в більшості дівчатами, які часто їхали на далеку віддаль, сповняючи функцію кур'єрів та провідників по терені. Одною з них була "Оксана", яка вела наш транспорт аж на Полісся і тепер верталася до свого зв'язкового пункту. Розмову з нами не дуже радо нав'язувала, мабуть із конспіративних мотивів. Держалась більш службово. Це був вояк в чинній службі. Відважна, проворна, повпа посвяти для виконуваної функції.

Було це вже біля 30-го листопада. Погода була досить холодна, а ми були в легких осінніх одягах. Дорога тому не

була дуже приємною, бо треба було часто бігти за возом, щоб розігрітися. Ще днів кілька й ми були знову в околицях Рівного. Ми щиро попрощалися зі зв'язковою "Оксаною", а самі попрямували далі до села Дермані, де перебувала наша сотня.

Село Дермань — це одно з найбільших сіл на Волині. Своїми гарними забудуваннями та розлогими садами скидалося більше на містечко. В одному з громадських будинків, що прилягав до великого саду, який служив нам для військових вправ, приміщено штаб сотні та польову кухню. У великій кімнаті влаштовано їдальню. В цьому домі був ще магазин одягів та склад зброї. Сотня квартирувала в поблизьких хатах, щоб не бути розпорошеною. Хліборобські забудування були великі та чисто вдержвані. Хати мали по кілька кімнат.

Рій звичайно займав одну кімнату, а родина — решту дому. Ми спали звичайно на підлозі, дехто на ліжку та лавках.

По повороті з дороги не застали ми всіх підгаечан. "Зеро" (Дмитро Штогрин) і "Карпо" (Петро Сивульський), які мали початковий вишкіл у сотні "Сіроманці" в Карпатах, були відряджені до підстаршинської школи. Трьох інших, які були в першій чоті, повнили службу в недалекій місцевості. Двох було в третій чоті, а нас трьох у другій чоті.

В Дермані бунчужний видав нам тепліший одяг та кожухи на зиму, тож не було страху від морозів. Сотня не мала однорідних уніформ. Були тут однострої різних армій та звичайні селянські одяги. На шапках носили тризубці власного виробу. Також на військових пасах різьбили тризуби.

Командний склад сотні

Щойно тепер я мав змогу познайомитися краще з сотнею та її командирами. Нашим сотенним був волиняк "Буря", що пройшов старшинський вишкіл в Червоній Армії. Його заступник "Трясило" походив з Галичини, перед війною був підстаршиною в польській армії. Всі інші старшини були з Волині. Військового вишколу бунчужного "Беркута" не знаю, але було видко, що він військовий, а найголовніше, що він був дуже рухливий і справжній господар сотні. Чотовими в нас були: в першій чоті — "Чорний", в другій — "Козацький",

в третій — “Лиман”. Як оповідали стрільці, всі вони були в УПА з перших днів її існування і вже відзначилися в багатьох боях з німцями та більшовицькими партизанами. Чотовий “Чорний” був, як оповідали, підстаршиною в поліційному відділі, який знищив німців і вступив до УПА, коли починалися ширші дії УПА на Волині.

В сотні були вояки різного віку, десь від 17 до 35 років. Лише частина вояків була довше в УПА і мала бойовий досвід. Більшість була щойно кілька місяців тому змобілізована. Отож ціла сотня потребувала доброго вишколу. Стрілецтво рекрутувалося переважно з сільських хлопців. В них було повно щирого та здорового гумору. Цікавих дотепів нікому не бракувало. Були відважні та дружні, співжити з ними було дуже легко.

Стрілець “Ширий”, з яким ми були в одному рої, любив жартувати, а багато оповідав про останні події в його селі на Дубенщині. Його розповіді про село та про дівчат тягнулися не раз до пізньої ночі. Стрілець “Ягода” розказував про бої УПА з німцями під Бущею, в яких він брав участь. Лягло там багато німецького війська. Стрілець “Чорнота” був з-під Рівного. Ходив до рівенської гімназії. По закритті школи вступив до поліції, де був два роки. Всі його співтовариші перейшли до УПА. Розказував нам про життя в Рівному та про пригоди з німцями, від яких треба було ховати різні справи й боронити населення. Він мав дар гарно розказувати свої спомини. Це був мій найближчий друг у нашому рої. Стрілець “Грушка” багато не говорив. Був від нас трохи старший. Походив з села, що було знищене німцями. Жалів за своєю господаркою.

Ройовий “Вишня” мав понад 30 років. Був жонатий та мав господарку. Все це залишив та зголосився до УПА, щоб карати німців за кривди та наруги над українським народом. Був прикладним ройовим, відважним у боях, дбав про своїх стрільців та завжди служив добрими порадами.

Бунчужний сотні “Беркунт” був наче батько. Він знав кожного стрільця, дбав про кожного, знав, що кому бракує. Завжди був у русі. Забезпечення зброєю, харчами, одягом, взуттям, ліками було його щоденною турботою.

В Дермані були кравецькі та шевські майстерні, які виготовляли уніформи для УПА. Працювала тут добра гарбарня й варстат направи зброї, в якій теж “продукували” міни. Була в селі пекарня та молочарня.

Озброєння сотні було кількох родів — німецьке й більшовицьке, а також польське й мадярське. Кожний рій мав скоростріла, а вояки — кріси та дехто автомата чи десятизарядку. Ройові звичайно мали автомати. Тяжко було з амуніцією, тому на вишколі все повчали, щоб стріляти тільки до цілі й короткими серіями з автоматів, щоб не вистрілювати багато набоїв.

Крім щоденного вишколу, ми охороняли комунікаційні шляхи. Кожного тижня одна чота виїздила під Здолбунів до села Здолбиці, де проходила залізнична лінія та головна дорога. Наші стійкові слідкували за рухами німецьких частин. Теж там проходила лінія нашого зв'язку Галичина-Волинь, до штабу УПА Північ. Що пару днів проходила туди більша чи менша валка возів з харчами та різним військовим майном, чи люди. Чота організувала перехід цих валок через шляхи. Перехід треба було держати в таємниці, тому відділи УПА не зводили боїв в околицях цього села. Кожна чота повнила службу в Здолбиці цілий тиждень, опісля приходила на зміну інша чота.

Вишкіл нашої сотні

Командир “Трясило” розпрацював вишкільний плян нашої сотні. Це був доволі всесторонній повстанський вишкіл, що кращого, мабуть, не було в регулярних арміях. До вишколу ставилися стрільці дуже серйозно, бо знали, що це не тільки необхідність, але запорука успіхів у боях з ворогами України.

Від години 5-ої ранку аж до пізнього вечора відбувалися різні зайняття. В програму вишколу входили впоряд, польові вправи, знання легкої зброї всіх видів та орудування нею. Було гостре стріляння. Польові вправи, як вести повстанську боротьбу, були дуже основні: наступ на ворога, оточення, знищення; нічні наступи, відступи, вдержування зв'язку, співпраця роїв, чот та різних родів зброї. Окрему увагу приділе-

но таким справам, як засідки на ворога та оборона від засідки, боротьба в селі, наступ на місто, вибухові матеріяли, мінування, лаження по деревах.

Програмою вишколу керував к-р “Трясило”. Прізвища його в сотні, здається, не знали. В сотні він мав повагу та респект, бо був справедливий і вже заслужений старшина. Помічниками та інструкторами були чотові та ті ройові, які вже мали за собою такі вишколи, військове знання та практичний досвід вести повстанську боротьбу.

Раз у тиждень, ціле пообіддя, відбувалися виклади політвиховників, які приходили з інших відділів. Вони мали виклади на політичні та військові теми, а також з історії й географії України. Такі вишколи були для всіх дуже корисні та будували нас духово, створюючи повноцінного вояка УПА.

Військовий вишкіл нічим не уступав перед вишколами в регулярних арміях, про що я мав нагоду переконатися, коли доводилось з незалежних від мене причин та складних обставин, опинитися в українській дивізії “Галичина”, де проходив піхотний вишкіл у Гайделагері й у Чехії. Ми такі були зайняті вишколом та наукою, що й не зчулися, коли застало нас Різдво 1944 року. Для мене це було перше Різдво поза рідним домом та далеко від батьків.

Різдво — це велике традиційне наше свято, повне чару та краси. Воно кожного українця в’язало невидимою силою з родиною, селом, рідною церквою, народом. Тому то на святвечір думав я про рідне село. Я був думками біля матері та батька, з родиною. Я бачив їх усіх, я пригадував останнє Різдво й намагався відтворити в пам’яті всі деталі наших сільських звичаїв: накритий стіл, батька з кутею, запрацьовану маму, спільну коляду, свіжого дідуха, на якому так приємно можна було полежати та поспати. Все стояло перед очима — ціла родина, сусіди, мої товариші, ціле село. Тоді я глибоко відчував, що якась невидима сила лучила мене в одну нерозривну цілість з ріднею, селом, народом. Подібні переживання були й серед моїх друзів.

Цей повстанський святвечір провели ми до обіду в навчанні, а після 12-ої години мали дозвілля та готувалися до спільної святої вечері. Один рій приготував столи в їдальні

та робив порядки, деякі стрільці помагали в кухні. Ціла сотня чистила зброю, одяг, обуву. Кожний хотів гарно виглядати.

О годині шостій увечері, коли засвітила перша зоря, ціла сотня, 114 вояків УПА, увійшли до залі на спільну вечерю. Всі стали на призначених місцях та ждали наказу. До нас загостили гості з якогось вищого командування. Сотенний “Буря” зголошував їм стан сотні та попросив засісти з нами до спільної трапези. Спільною молитвою “Отче наш” та колядою “Бог предвічний народився” почали ми спільний святвечір. Старшини передали нам побажання веселих свят від Головного Командування УПА.

Місцеві дівчата подавали до столів. Ми мали традиційну вечерю з 12 страв. Старшини кидали кутю на стелю, а стрільці ловили зернятка пшениці та говорили про врожаї. Добрий був борщ з різними додатками, вареники й пироги. Була капуста, сушені овочі та холодний узвар. До цього свіже печиво. Після вечері всі співали наших невмирущих коляд, веселились, бо народився Христос, щоб спасти всіх нас та нашу батьківщину — Україну. На зміну колядам прийшли спомини про Різдво на цілій Волині. Кожний стрілець хотів щось сказати про своє Різдво, яке найбільш залишилося в пам’яті. За цим ішли вояцькі жарти і знову коляди. Ми, галичани, заспівали теж колядок, яких на Волині не знали.

Час летів немов повстанська куля. Дванадцята ніч минула, а о 4:30 ранком ми мали бути в церкві на утрені та Службі Божій. На богослуження мої друзі з Підгаєччини особливо ждали. Ми перший раз мали нагоду бути на Різдво в православній церкві та спільно з вояцтвом і народом молитися.

Досвіта стійкові побудили всіх до церкви. Тиснув сильний мороз 7-го січня 1944 р. Скрипів під ногами сніг, як сотня марширувала до церкви.

Прибули до церкви й інші відділи УПА, які квартирували на цей час у Дермані. За нашою сотнею марширувала сотня кіннотників. Сотенний “Колос” із почотом їхав першим, а далі чотові провадили свої чоти. Кіннота їхала двійками, тож розтягнулася на довгу віддаль. Кожна чота мала шпурри, які

натягнули між двома деревами й попри паркан і до цього шнур стрільці прив'язували коней.

Командир "Марко" привів третю сотню піхотинців, таку як наша. Крім цих трьох сотень, прийшли до церкви менші відділи, які тоді були в селі. Псевдонімів командирів цих відділів не знаю.

Військовим порядком ми йшли в церкву. Всі вояки були в повному озброєнні. Деякі стрільці схилились навколішки, сперті руками на кіса чи автомата, деякі стояли, але всі молилися.

За вояками УПА входили до церкви селяни. Досі вони ждали надворі, щоб дати нам першість. Це вперше їхня церква гостила стільки вояків УПА. Для дерманців це було незабутнє Різдво.

Як мені оповідали, то й в інших церквах Дерманя були відправи й там заходили молитися вояки УПА. Скільки їх було та які командири, мені не відомо.

Почалося богослуження. Співав гарно мішаний хор. Селяни держали в руках свічки. Отець виголосив різдвяну проповідь, яка була вдержана в патріотичному тоні, щоб вселити в народ та військо віру в Божу правду, в Божу поміч та в перемогу. Накінець хор співав коляду. Селяни йшли цілувати хрест, а вояки в військовому порядку виходили з церкви. Стрільцям з Галичини відправа дуже подобалася, бо відбувалася в українській мові.

На саме Різдво цілий день був вільний від зайнят'я (за винятком службової чоти). Сотенний дозволив стрільцям відвідати знайомих. Мій друг "Чорнота" був запрошений місцевим дяком, якого дві дочки, Оксана й Марійка, були заміжні за приятелів "Чорноти" з Рівного. Чоловіки Оксани й Марійки були старшинами УПА на Поліссі, на свята не могли приїхати. "Чорнота" взяв мене з собою до цієї освіченої родини. Батько дочок був колись старшиною армії УНР, брав участь у першому Зимовому поході. Він розказував нам про бої з москалями та про життя під Польщею, і тепер, під німецькою окупацією. Мене він випитував про події та життя в Галичині. Обі дочки мали середню освіту.

Нас гостили дуже щиро. На столі було всього доволі, включно з добрими напоями власного виробу. Згідно з різдвя-

ним звичаєм ми колядували, а господар дому, добрий баритон, створив на швидку руку секстет. Коляди виходили дуже гарно.

До хати зайшли з колядою дівчата й заколядували та склали всім різдвяні віншування. З ними мали йти Оксана й Марійка. Вони попросили мене й “Чорноту” піти по селі з колядою на УПА. Ми відвідували кожну хату. Всюди нас радо вітали, гостили та передавали датки на потреби УПА. Так проминув день, а на годину 6-ту ввечері ми були вже на своїх місцях у сотні. По селі ходили наші стежі й жандармерія.

В час коляди я завважив, що по хатах було мало молодих чоловіків, а переважно жінки та старші господарі. Мені пояснили, що багато чоловіків не повернулися з Червоної Армії. Було теж трохи молоді на роботах у Німеччині. Тепер майже всі були або в УПА, або повнили якісь служби в підпільній адміністрації.

Ми ще кілька разів заходили до родини дяка на цікаві дискусії, а Оксана й Марійка виправляли мої галицизми. Жартуючи говорили, що з мене ще буде українець, бо моя мова поправляється. Я часами червонів за свою вимову, але був радий за їхні завваги й учився правильно вимовляти рідні слова, з чого Оксана й Марійка були дуже раді.

Після свят ішов наш вишкіл далі. Наші старшини готували нас на найважчі умовини. Всі здавали собі справу з того, що німці відступлять, а прийде нова, ще жорстокіша підбільшовицька дійсність. Прийде наш історичний ворог Москва, що має більші людські резерви ніж Німеччина. Почалася теж теоретична і практична підготовка сотні до переходу фронту. Були лекції, як переходити фронт, як прориватися, як маскуватися, як лявірувати в час перемаршу фронтових військ. Були різні інструкції, але команда сотні мусіла сама децидувати, знаючи стан повстанців, обставини, терен, населення, що робити в даній ситуації. Виховники звертали увагу на московську агентуру. Цілі дні проходили на викладах та вправах, хоч була зима.

Десь коло 14-го січня 1944 року, наша чота дістала доручення змінити першу чоту, яка була на службі в селі Здобиці біля Здолбунова та охороняла перехід через головну дорогу. Увечері дістали ми троє саней з добрими кіньми та

рушили в дорогу. Чотовий першої чоти здав звіт нашому чотовому “Козацькому” про стан у терені. Було спокійно, тільки зі сторони Рівного та Здолбунова було чути кулеметні серії. Перша чота від’їхала, а ми заквартирували на призначених місцях. Вже світало, як ми полягали спати.

Що третій тиждень доводилося нашій чоті охороняти транспорти та переводити переїжджаючих провідних людей. Звичайно вони їхали возами або саньми зимою. Деякі старшини їхали на конях зі своєю охороною. З провідних людей я мав нагоду бачити під час переправи командира підстаршинської школи “Бориса” та командира Ростислава Волошина, що був шефом запілля УПА. Вони були дуже ввічливі й вели з нами розмову про наше життя та про фронт, що вже наближався до Волині.

В час нашої служби в цьому селі завжди було спокійно. Лише тим разом розбудили нас стійкові й повідомили, що в село входять німці та займають хати на квартири. Не знаючи сили ворога та їхнього завдання, ми непомітно відступили через городи та річку й подалися до села Грушвиці.

Тут ми були на поготівлі. Розвідка незабаром повідомила нас, що до Здовбиці прибула німецька фронтова частина в силі лише одної чоти. Поводилася дуже грубо супроти селян. Німці стріляли курей, вимагали яець, сала, горілки, а що найгірше напастували дівчат. Стрільці слухали цих звідомлень і готові були зразу піти на допомогу, щоб провчити “німаків”. Наші почування ми висловлювали перед ройовим та чотовим “Козацьким”. Проте чотовий зарядив лише гостре поготівля й розсилав розвідників. Під вечір чот. “Козацький” зарядив збірку. До помочі прийшла теж місцева боївка.

Осторожно ми підсунулися під хати. Вели нас місцеві дівчата. Першу стійку ми захопили так несподівано, що німці піднесли руки й не промовили ні слова. Тоді хлопці кинулись по хатах — одні всередину, другі стерегли вікон. За хвилину виводили роздягнених “німаків”. Проте в кількох хатах счинилася стрілянина. З двох хат німці вискочили надвір та почали відстрілюючись тікати. Та вони попали на наші застави, які вислали їх на “гіммель команду”.*) Наскок тривав 15 хви-

*) На той світ.

лин. Ми мали лише одного раненого. Ані один німець не втік. Зловлено живими 26, в тому 4-ох ранених, вбито вісім.

Ми здобули три вози амуніції та інше військове майно. Наш рій сортував зброю: кулемети, кріси, автомати, гранати, набої. Здобуте майно ми завезли до магазинів у селі Грушвиці. Полонених відставлено до команди сотні, де мали їх переслухати та рішити їхню долю. Німецька чота була з якоїсь транспортної команди: були в ній німці й "фольксдойчі"*) з Польщі, Угорщини, Румунії та інших країн. Наш чотовий "Козацький" дістав від сотенного признання за добре виконаний наскок, а ціла чота була вдоволена, що покарала німців за бешкети в українському селі й здобула стільки військового майна.

Фронт зближався щораз ближче. Німецька армія відступала вже нашим теренами. Автострада Рівне — Львів була завалена різними транспортами, що стрімголов перли на "гаймат"**) Наша чота опинилася в невідгідній позиції. Ми були далеко від більших лісів та відтяті шосе від сотні. Нашим завданням було прорватися через автостраду та залізницю на південь, щоб получитися з сотнею.

Село Грушвиця, де ми перебували, було ніби за плечима села Здолбиці, далі від головного шляху. Але й тут однієї ночі наїхало багато війська, яке зайняло більшість села. Над ранком ми опустили село й заквартирували в старому фільварку, з кількома забудуваннями та скиртами соломи, що стояв серед відкритих піль. Тут ми перебували до вечора. Як тільки стемпіло, ми перейшли на незайманий німцями кінець села, де були для нас кращі позиції оборони та ближче невеликого лісу.

Німці завважили нас у цьому фільварку десь перед вечором і вирішили напасти. Однак вони прибули тоді, коли ми вже вийшли з фільварку й були далеко від них, у горішнім кінці села. Німці відкрили вогонь по фільварку. Запалені ними скирти соломи та забудування горіли ясным полум'ям, освічували цілу околицю.

*) "Фольксдойч" (нім. — німецької народности) — зареєстровані німці в окупованих Німеччиною країнах, що мали різні привілеї. Були між ними теж ненімці.

**) "Гаймат" (нім.) — батьківщина; на батьківщину, до Німеччини.

Пізнім вечором, ми рушили в напрямі автостради. Переправились через річку й помало підсувалися кущами під дорогу, від якої доносився безперервний шум моторів важких і легких автомашин. Ройові давали розпорядження, що робити в разі несподіваного бою чи розбиття, подали теж збірний пункт. Врешті ми лежали яких 100 м. від дороги.

Військові машини різного типу, одна за одною, мчали на захід. Поруч них, боком дороги їхали валки возів. Було цього війська тисячі. Все посувалося на захід, на Броди — Львів. Проте між валками були теж прогалини. Ми підсунулися до самої дороги й чекали, прибиті до землі в кущах та бур'янах. Як тільки проїхали вози й була більша віддаль між автами, перший рій проскочив бігом через дорогу й зайняв там становища. Дальші два рої ждали наступної нагоди. Знову наказ: “Бігом руш!” — і мій рій перебіг дорогу та зайняв оборонну позицію. Згодом перебіг і третій рій.

Чотовий “Козацький” дав наказ приготуватися до засідки. Рої зайняли кращі позиції. Хлопці підготували в'язки гранат, що їх тут називали “Молотов коктейл”, та ждали наказу. Ми чекали, коли надійшла невелика валка — кілька вантажних і легких машин, за якими не було видно нікого. По лінії пішов наказ: “Готуйся”. Коли вантажні авта були на висоті першого і третього роя, а легкі між ними напроти другого роя, впав наказ: “Вогонь!”. Посипалися повстанські кулі, вибухли гранати. Кілька вантажників загорілися відразу. Інші машини опинилися в ровах, одна перевернулася зовсім. Наші кулеметчики косили наліво й направо. Вогні авт освітили нам поле обстрілу. Спочатку з боку німців не було ні одного пострілу. Вони втікли в темні поля й швидко звідти почали відстрілюватися. Та ми вже відступали. Бій тривав кілька хвилин. Ми відступили до недалекого лісу. Коли ми вже були в лісі, німці почали більш пляновий вогонь з кулеметів по полях і по лісі, але їх кулі нас не разили. Видко над'їхала нова німецька валка й “прочищувала” терен від повстанців. Погоні за нами не було.

Відпочивши півгодини, ми рушили до села Березівки. Тут ми розвідали про ситуацію від місцевих підпільників та зв'язкових і не задержувалися, а пішли далі до села Вісті. Вже був день, як ми дібралися до цього села. В ньому бували

перед тим кілька разів, тож пішли до наймих хат на відпочинок. Ціла ніч в марші змучила кожного. Не спали тільки стійкові, а решта заснула твердим вояцьким сном.

Наша трійка, кулеметник "Мак", "Ширий" і я були разом. Десь коло 11-ої години рано розбудила нас господиня, бо почула німецькі крики в сусідньому господарстві. Ми спали одягнені, тож миттю вхопили зброю й вискочили надвір. Там побачили, що двох німців запрягли коней до селянського воза. Ми залягли зі скорострілом під плотом і "Мак" закричав по-німецькому: "Руки вверх!". Напасники перелякалися, скочили на своїх коней і почали втікати. Друг "Ширий" стягнув одного німця з коня пострілом з кріса, другий німець почав тікати поміж хати. Кулеметник "Мак" пустив серію за ними зі свого кулемета, але не попав. Німець ще відстрілювався зі свого автомата. Постріли заалярмували ціле село. Все, що мало зброю, вибігло на вулицю. Наша чота й цивільні, побачивши німця на коні, що тікав, загородили йому дорогу та зловили живим. Ці німці прибули до села від лісу через городи, так що їх не запримітили наші застави на дорозі.

Полонений німець розповів, що вчора вночі, на шляху з Рівного до Бродів, біля села Здовбиці, повстанці знищили відділ німецької жандармерії, разом зі старщинами, боеприпасами й автами. Його вислали розвідати, де перебувають українські партизани. Ми були дуже раді, що якраз жандармерія попала на нашу засідку минулої ночі.

Дальших кілька днів було в нас поготівля. Ми перебували у прифронтовій полосі. Коли появилися німці, ми ховалися, бо годі було починати бій. Всюди вешталосся військо. Часом попадали на нас, але нас не завважили; часом спали в сусідстві з нами. "З нами Бог" — говорили повстанці.

Останні два дні нашого постою в селі Вісті були спокійні. Прибула третя чота на зміну, а ми вернулися цими самими саньми до сотні в село Дермань. Приїхали пізно ввечері і зразу подалися на свої квартири до знайомих селян. Тут ще було спокійно, було більше нашого війська, тож можна було роззутися й нормально виспатися. Також не зобов'язувала нас стійка, бо службу виконувала перша чота.

Сотенного "Бурі" не було біля сотні. Він виїхав на наради до штабу УПА. Повернувся до сотні вранці.

Ніч для нас була коротка. Ми ще добре не виспалися після недоспаних ночей останнього тижня, а ранком всеодно збудили нас на збірку. Після сніданку бунчужний "Беркут" повідомив мене і стрільця "Залізняка", що ми маємо зголоситися в сотенного "Бурі". Ми почистили наші чоботи та зайшли до канцелярії. Я зайшов перший і зголосив: "Друже сотенний, стрелець "Сірак" зголошує свій прихід!".

— Дякую, прошу сідати!

Сотенний сказав мені приблизно таке: Від командира УПА я отримав наказ відпустити галичан негайно додому. В цілій Галичині вже створено відділи УПА, але вони ще не встигли належно вишколитися й заправитися в боях. Тим часом зближається фронт і Галичина скоро може опинитися під більшовицькою окупацією, а боротьба з більшовиками буде багато важча ніж з німцями. Тож вишколені й досвідчені вояки УПА в Галичині на вагу золота. Вашим завданням дібратися в свої сторони й включитися там до місцевого відділу УПА, а як такого немає — до підпільної сітки ОУН.

Командир "Буря" ще коротко з'ясував мені загальну ситуацію. Він передбачав, що фронт вже скоро перекотиться через українські землі. Німці вже давно програли війну, проте вони ще довго будуть боронити Німеччину. Нашим завданням далі вести нашу боротьбу. Можливо, що тим часом вибухне в СРСР революція, або складуться інші сприятливі умовини, в яких створиться українська держава. Як би воно не було, боротьба за волю — це справа нашої чести.

Сотенний сказав, що я ще маю годину часу, бо за годину відходять зв'язкові. Він ще заохочував мене до дальшої боротьби в рядах УПА, висловив признання за прикладну службу в його сотні й попросився, кріпко стиснувши мою руку. Я пробував ще сказати, що я хочу лишитися на Волині, бо тут зжився з друзями й мені прикро буде їх покидати. Та сотенний відповів, що добрий вояк знайде собі вірних друзів всюди, а я в Галичині тепер буду більше потрібний ніж на Волині.

Приблизно таку розмову з сотенним мав теж мій друг "Залізник". Тоді ми побігли до сотні, щоб попрощатися з командиром та стрільцями. Найболючіше було прощатися зі стрільцями з мого роя, з якими я зжився як з братами. Жаль стискав серце, коли я з ними прощався, особливо тоді, коли в очах найкращих друзів завважив сльози. Ми ще гурорили на різні теми, коли підїхали сани зі зв'язковими, а на них теж командир "Буря". До саней супроводила нас майже ціла чота. "Залізник" і я ще раз зголосили сотенному свій відхід, і він знову подав нам руку та побажав доброї дороги.

Тоді ми сіли на сані й коні рушили в напрямі на Почаїв, до галицького кордону. Зібрані вояки махали нам на прощання руками.

STEPAN SOROKA: THE UPA's PIDHAITSI COMPANY IN VOLYN'

(Summary)

In October, 1943, the author joined the Pidhaitsi UPA company as a volunteer. The company had been organized in secret in the Pidhaitsi district of Halychyna, and was transferred to Volyn' for general military and combat training against German police troops and Soviet partisans. The author describes how the company was organized and how it moved to Volyn'. Further, he speaks of his stay in the UPA until mid-winter, 1944. The memoir is full of information about organization, armaments and the daily routine of insurgent units. It also tells us how the civilian population lived in conditions of partisan warfare.

The Pidhaitsi company was organized and headed by company commander Petro Goi (pseudonym "Shum") and platoon leaders V. Levyts'kyi ("Moroz"), V. Mykhals'kyi ("Sokil") and "Sirko." They were assisted in their work by underground OUN activists in the Pidhaitsi district — P. Shkafarovs'kyi, A. Kushniryna, P. Basarab and I. Nakonechnyi. By November 1, the company was ready, armed and supplied, so it set out for Volyn'. The company was composed of 120

soldiers organized into three platoons of three squadrons each. Each squadron had a light machine gun and horse-drawn vehicle.

In the Brody district the company crossed the Halychyna-Volyn' boundary and pushed further north through the Kremianets' and Dubno districts to join the UPA Supreme Command which would assign it its duties. When it got near the town of Zdolbuniv, the company was ordered east, and placed under the command of "Vereshchaka", the Commander of the UPA's Eastern Military Region, who was directing activities in the northern parts of the Khmelnyts'kyi and Zhytomyr oblasts. At that time the Pidhaitsi company was led by V. Levyts'kyi ("Moroz"). The previous company commander, P. Goi, was assigned to other duties. The author remained with him.

In time, the author was assigned to the local UPA company in the Zdolbuniv district, which was undergoing training and escorting UPA transports across railroad lines and highways guarded by German troops. The commander of this company was "Buria"; his deputy was "Triasylo." Also in the company were warrant officer "Berkut" and platoon leaders "Chornyj," "Kozats'kyi" and "Lyman." The author provides details about the company's daily life, its experiences while escorting UPA transports, and its skirmishes with the Germans. He also describes a Christmas celebration in the village of Derman in the Zdolbuniv district. When the front came nearer, the author was sent home, where he was to join the local UPA detachment that was being organized there.

С. Новицький

У ЗМАГАННЯХ ЗА ВОЛЮ ВОЛИНСЬКОЇ ЗЕМЛІ

Війна і наші надії

Вибух німецько-більшовицької війни 22 червня 1941 р. застав мене в селі Жашковичі, р-н Порицьк, повіт Володимир-Волинський. До Жашкович уже першого дня прибули німецькі війська й була коротка перестрілка, у висліді якої згоріло кілька хат та загинули чотири особи. Я був тоді кущевим Організації Українських Націоналістів, тож було багато праці. Я їздив по підлеглих мені селах допомагати організувати управи громад.

Першою більшою маніфестацією волинян у липневу неділю був символічний похорон розстріляних енкаведистами українських політичних в'язнів у тюрмі в Луцьку.

Крім вшанування пам'яті поляглих, я вибрався на похорон ще й тому, що мій близький товариш Олександр Муха з Жашкович теж пережив цю страшну масакру. До нас долучився Дмитро Гайдук і ми в трійку вже в суботу поїхали велосипедами до Луцька. Ми ночували в казармах, де тоді приміщувався український військовий відділ, який опісля німці перетворили в "Господарський курінь".

Хоча ми були помучені дорогою, довго я не міг заснути. Перед моїми очима пересувалися картини пережитого моїм другом Олександром у тюрмі. Про це він багато мені оповів. Я до певної міри почувався винним у його арешті.

У травні 1941 р. арешти членів ОУН були теж у селах мого куща, але зв'язків між селами вони не нарушили. Зате по інших місцевостях чимало сіл втратили зв'язки з керівництвом. Районовий провід ОУН доручив мені зв'язатися з північними селами. Мені легко вдалося зорганізувати села Орищі й Лисів. Щоб встановити контакт з Луковичами, я взяв до помочі Олександра. Він мав там двоюрідного брата Ільонку.

Але цей був спокійної та нерішучої вдачі. Коли я був в Ільонки вдруге, то познайомився там з енергійним та надійним Петром. Він погодився співпрацювати й ще того самого вечора поїхав до свого знайомого Володимира в селі Бермишів, щоб втягнути його до ОУН. Проте наприкінці травня НКВД арештувало їх обох — Олександра в Жашковичах і Володимира у Бермишові. Про причину арешту я довідався від них аж після їх виходу з в'язниці.

У Луковичах були вже комсомольці й вони завважили, що Олександр приходив до Ільонки з якимсь незнайомим. НКВД з Локач покликали Ільонку до сільської ради на допити. Він заплутався у відповідях і виявив Олександра, Володимира та ще “одного незнайомого”, тобто мене. Чотири тижні допитували Олександра й Володимира у тюрмі про мене, але вони теж “не знали”.

Про розстріли в'язнів у Луцькій тюрмі Олександр оповів приблизно таке: Коли німецькі війська наблизилися до Луцька, енкаведисти виводили в'язнів групами на тюремне подвір'я, уставляли під муром і розстрілювали скорострілами. Тоді в'язні зносили трупів до ям, що їх приготували скоріше, або які вирили німецькі бомби біля в'язниці. Після того виводили наступну групу. Олександр і Володимир були в передостанній групі, яку поставили перед муром страти. Лиш пролунали перші стріли, вони впали на землю. Як енкаведисти побачили, що вони ще живі, наказали їм помагати зносити до ям постріляних. Коли вже вигнали на розстріл останню групу, появилися німецькі вояки й почалася стрілянина. Більшовики панічно покинули тюрму й утекли. З яких трьох тисяч в'язнів лишилися живими лише 45 осіб.

Символічні похорони стали могутньою українською маніфестацією. На площі біля в'язниці були тисячі молоді та старших з цілої Волині. До могили протиснутися не було можливо. Похоронні богослуження за поляглих патріотів відправляв митр. Полікарп в асисті кількадесяти священників. Після того були прощальні промови. Під грудьми каменем тиснуло, коли ми слухали промовців і споглядали на посічену кулями стіну на подвір'ї тюрми. Олександр здригався.

Надвечір урочистості покінчилися й ми від'їхали додому. Опісля ми їздили по селах і оповідали населенню про цей похорон та про жахливу долю українських патріотів на подвір'ї тюрми у Луцьку.

Село та окупант

Навіть до кінця 1941 року не проіснувала українська самостійницька влада. Десь у жовтні німецька адміністрація вповні підпорядкувала собі все адміністрування країною, а 1942 р. намагалася свої широкі пляни — дуже високі норми контингентів — здійснювати практично. Отже німці взяли у свої тверді руки владу на верхах державної машини. Зате Організація Українських Націоналістів, тоді під проводом Максима Рубана (Миколи Лебеда), “контролювала” низові адміністративні клітини. Звичайно, всі доручення з району сільська управа формально приймала й передавала їх селянам. Але селянам підпільний український провід (ОУН) наказував ті окупантські широкі вимоги не виконувати.

1942 року, коли між німецькою адміністрацією та керуваними ОУН селами напруження помітно зростало, окупант переніс порицьку районову управу до Іванич, де була залізнична станція, і відтоді вона називалася: “Порицька районова управа в с. Іваничі”.

Згадаю дещо про те, як практично проходила “співпраця” району з селом у Порицькому районі.

От, наприклад, сільська управа склала список визначеної районним урядом праці кількості молодих людей, що мали їхати до Німеччини на роботу, висилаючи, зрозуміло, копії списку до району. Цих же кандидатів на роботу ще того самого дня, коли офіційна влада повідомляла їх про назначення на виїзд, відвідував станичний і наказував не їхати! За кілька днів німці посилали українську поліцію по “збунтованих”. Але ані однієї молодої людини у даному селі не було.

Приходили з району до сільської управи також визначені норми збіжевого контингенту: скільки й чого селяни повинні здати до районних магазинів. Так само й у цьому випадку станичний, який співпрацював з головою сільської уп-

рави, доручував селянам нічого не здавати. Лише молоко селяни деякий час здавали. Але з часом, до загальної відмови здавати окупантові людський і збіжєвий контингент, долучилась і доставка молока.

Коли українська поліція виявилася ненадійною, німецькі жандарми пробували самі збирати збіжєвий контингент. Але вони відважилися заїжджати лише до поблизьких сіл. Вони реkvірували трохи збіжжя в декого з селян, хто його відповідно не заховав, проте не проявляли жорстокої поведінки. Коли ж відчули організований одностайно твердий опір і зрозуміли, що на селах їх може зустріти нещастя, побоюлися й більше на села не виїздили.

Одного разу “Митрофан” поїхав до Іванич, де в районській управі працював його односельчанин д. Н., щоб довідатися, що робити далі. В той час там був теж районний ОУН. Друг Н. поінформував їх, що в магазинах є трохи збіжжя і подав їм плян, як його забрати.

З цим пляном прибув “Митрофан” до мене. Я наказав станичним Колони, Волиці й Жашкович зорганізувати 50 довірених селян з підводами. Наступного дня раненько вони зголосилися до д. Н. в Іваничах. Навантаживши вози збіжжям, селяни виїхали в північному напрямі, неначе везли збіжжя до повітового міста Володимира. В половині дороги вони звернули на бічну дорогу й заїхали до лісу. Там перебули решту дня на веселих розмовах. Як наступила “темна нічка”, селяни вернулися до своїх сіл і передали збіжжя господарчим референтам ОУН.

Співпраця між районним проводом ОУН і порицькою районною управою була гармонійна та згідна з інтересами українського населення. Зате з поліційною станицею Порицького району (вона не переносилася до Іванич) не тільки співпраці не було, але навіть не вдалося налагодити відповідного зв'язку. Хоча в поліції тієї станиці були три члени ОУН, загальна настанова команди та інших поліцистів була така, що цим членам ОУН не кожний раз пощастило довідатися, коли й до якого села мала їхати поліційна патруля та з яким завданням і остерегти село. Це стало причиною напруження й однієї трагічної смерті.

Ще в переджнивні дні 1942 р. до моїх сіл прибула група працівників Пресової служби. Станичний Жашкович примістив їх в одній хаті на побічній сліпій вулиці села. Пресовики квартирували в stodолі. Наступного дня приїхала з Порицька поліційна патруля і заїхала на подвір'я цієї хати. Двох з них лише розмовляли з місцевою дівчиною, а третій з підозрілою пильністю розглядався по всіх будинках господарства й таки зайшов до хати, ніби напиться води, щоб побачити, чи там когось нема. Заглядати до клуні не відважився. Це було б скінчилося розброєнням поліцистів, або й чимсь гіршим.

Іншим разом, увечері того ж 1942 р. подібна патруля прибула несподівано до с. Рикович. Там перебував у підпіллі якийсь провідний член ОУН, псевдоніму якого, на жаль, не пригадую. Не знаючи про патрулю, він вийшов з хати й ішов у напрямі дороги, аж нараз несподівано почув оклик:

— Стій! Хто йде?

— А там хто? — лагідно спитав підпільник.

— Тут поліція!

— Друже! Ви йдіть своєю дорогою, а я піду своєю...

— Рүки вгору! — пролунав грізний наказ і клацнув замок рушниці.

— Друже...

Пролунав постріл... Перед хатою лишилося мертве тіло революціонера.

“Рейди” бойовиків

Від половини 1942 р. праця ОУН була звернена також на військову підготовку кадрів. Ночами відбувалися курси з метою познайомити учасників зі зброєю, впорядком і основами бойового вишколу.

Після одержання від районового проводу ОУН відповідного доручення, одного літнього вечора 1942 р. я скликав 20 бойовиків зі зброєю з Колони, Волиці та Жашкович, щоб зробити демонстративний “рейд”. З Жашкович ми поїхали велосипедами до Радович. Там ми зупинилися й нарobili багато рүху біля млина й на фільварку, де ми задержалися довше й оглянули все живе та нерүхоме майно. Метою цієї поїздки

було настрашити німецьких вислужників з польської адміністрації фільварку, щоб вони вибралися й остерегти німців, щоб вони не роз'їжджали по селах і не кривдили селян. Рейд своє завдання виконав. Наступного дня селяни оповідали, що в Радовичах було кілька сотень озброєних людей. Ця перебільшена вістка дійшла теж до району. Польські вислужники з Радович виїхали, а німецькі жандарми одинцем не їхали на села.

На початку 1943 р. я зорганізував другий “рейд”, вже 40 бойовиків зі збірного пункту в Жашковичах. Всі були зодягнені в польські, радянські чи німецькі уніформи, озброєні рушницями й кулеметом. Вирушили ми кількома підводами в південному напрямі до старопорицького фільварку. Наставниками там були також поляки. В супроводі керівників фільварку ми оглянули всі забудовання й списали все майно, як майно майбутньої української держави.

По півночі ми подалися на схід, коротко задержалися в с. Переславичах, а довше — в с. Завидів. Вранці ми перейшли в Завидівський ліс, що простягався з південного боку села. Пополудні приїхала до Завидова, вислана німцями, українська поліція з Порицька на трьох підводах. Поліціанти повертілися по селі й від'їхали назад, бо не зважилися зайти до лісу. Вечері ми роз'їхалися додому, вдоволені успішним рейдом.

Українська поліція “відходить у ліс”

Початок 1943 р. був одночасно початком ширших дій відділів УПА. Перші операції УПА були спрямовані передусім на ліквідацію німецької адміністрації, головною опорою якої була жандармерія та інші поліційні відділи. У невідрадному становищі знайшлася українська поліція, яка мусіла взяти участь у боротьбі з повстанцями й українським населенням, або німці її роззброювали й розправлялися з українськими поліцистами по-своєму. Тому після перших німецьких розправ з українськими патріотами в допоміжній поліції, провід ОУН зорганізував однієї ночі, на початку березня, відхід усієї поліції до УПА в цілій Волинській області. Де поліційні станиці не були інфільтровані кадрами ОУН, “перехід” станиці до УПА треба було організувати ззовні. Тому що ми не мали впливу

на порицьку поліційну станицю, ми зорганізували на неї такий наскок.

Коли притемніло, група перебраних повстанців — двох “німців” і чотирьох “поліцистів” — зблизилася двома підводами до будинку поліційної станиці в містечку Порицьк. Енергійними широкими кроками “німці” підійшли до збентеженого вартового, який забув навіть запитати про кличку. Один з “німців”, “Митрофан”, зняв з плеча вартового рушницю й наказав йому звернутися лицем до стіни і стояти мовчки. Незабаром всі поліцисти станиці стояли в дворяді перед будинком, лише трьох утаємничених поліцистів (членів ОУН) допомагали повстанцям виносити зброю, амуніцію та інше майно на наші вози.

Командант і заступник були на першому поверсі будинку й спочатку не знали, що діється. Почувши підозрілі рухи й зорієнтувавшись в ситуації, вони відчинили вікно з наміром плигнути й утекти.

— Пане коменданте, вважайте, не настроміться на мій багнет! — перестеріг його повстанець, що сторожив під вікном з заднього боку будинку.

Рад-не-рад комендант із заступником вийшли надвір і стали на чолі дворяду поліцистів.

Забравши все зі станиці повстанці перейшли річку Луг, звернули вліво й узяли напрям на схід. На позамістю вони проходили попри двоповерховий палац графа Чацького, в якому тоді приміщувалися німецькі жандарми. Повстанці пустили по будинкові по кілька серій з автоматів, від яких посипалося скло з вікон білого будинку й пішли далі. Наступного дня німці втікли до Іванич. Пройшовши попри Старопорицьк і через Переславичі, “вкрадена” станиця поліцистів прибула в Завидівський ліс, щоб там вступити в ряди УПА.

Події на початку 1943 року

Під весну 1943 р. німці урядили першу масакру українських селян у наших сторонах, у с. Яневичі, яких 3 км. на захід від Жашкович. Спочатку німецькі жандарми вчинили в селі грабунок майна і при тому багато людей побили. Перед від'їздом поклали рядом 15 осіб при шляху й автоматними чергами

постинали їм голови. Загинув тоді мій знайомий, років 30, Іван Жук.

Вістка про розбій німців у Яневичах застала мене в с. Волиці. З кількома озброєними підпільниками я негайно вирушив велисопедами у напрямі Яневич, щоб зробити на німців засідку й покарати їх. В Жашковичах і Орищах долучилось до нас ще більше бойовиків. Однак ми прибули на місце німецького розгулу запізно. Жандарми вже від'їхали залізницею до Володимира-Волинського.

Після цієї масакри прийшло доручення повітового провуду ОУН зорганізувати постійну бойову групу, яку тоді називали боївкою, яка повинна була бути в бойовій готовості й у подібних випадках боронити село. Щоб унеможливити німцям з Володимира виїжджати з подібним завданням на села, однієї ночі боївки зірвали на залізничній лінії Сокаль-Володимир-Ковель у кількох місцях рейки і відтоді аж до зближення фронту 1944 року, поїзди тудю не курсували. В цей час уже організували відділи УПА в нашому повіті, але ще не було одвертих протинімецьких збройних виступів. У дальшому вони перебрали керівництво збройної боротьби з німцями.

**

Більшість підшкolenених військово моїх друзів відійшли до УПА. Коли в неділю пішов я до церкви, несподівано помітив, що немає в церкві найближчих моїх друзів. Вони вже були в УПА.

Вийшовши після богослуження з церкви, селяни Жашкович, як звичайно, зразу не розходилися. Вони розділилися на різного віку групи й розмовляли про події на фронті, німецьку політику та дії УПА. Окремі групи творила молодь; біля одної з них був і я. Та не довго. Обов'язки гнали-підганяли. Попращався з товариством і поставив ногу на педал велосипеда.... Якраз тоді донеслося тарахотіння возів. Коли перший зрівнявся з нами, один з вояків на возі привітав мене:

— Здоров будь, "Чорний"! Що ти тут робиш?..

Це був командир валки десяти возів, з яким минулого року я проходив ідеологічний і військовий вишкіл. Я з задрістю дивився на нього; він уже військо, а я...

Це була чота “наших хлопців” із “Січі”, яка перший раз ось так явно вдень транспортувала дошки до Завидівського лісу через села південної Володимирщини. В лісі будували “казарми” для відділу УПА.

Тієї пам'ятної березневої неділі, їдучи в організаційних справах до Радович, я остаточно вирішив: Іду до УПА.

Я вже вояк — зброяр УПА

На другий день, це був перший понеділок квітня 1943 року, в товаристві зброярів “Митрофана” і “Малого” я прибув до села Завидів. Там я познайомився з к-ром зброярів “Юрком”, його секретарем “Соколом”, машиністкою “Тамарою” та “Фірманом”, і збільшив відділ зброярів до 7 осіб. Тоді я формально став вояком Української Повстанської Армії.

К-р “Юрко” запропонував “Митрофанові” піти зі мною в село й познайомити мене з місцем нашого постою. Зайшли ми до лісу. Мій товариш зброї сказав, що у цьому лісі, який є у Володимирському повіті, квартирує курінь УПА під командою “Славка”. Східня частина цього лісу досягала села Підбереззя в Горохівському повіті.

Завданням зброярів було розшукувати по селах зброю та амуніцію. Насамперед звертали ми очі на амуніцію. Деякі мінометні й гарматні стрільна були покриті іржею, яку, помочивши бензиною, треба було усувати гострим предметом, а потім добре вичистити й наоливити. Хоч по селах було ще багато справної зброї, власники її виявляли дуже рідко. Вони самі плянували зголоситися до УПА, або тримати на “вирішальні часи” в майбутньому. До наших магазинів попадалася лише попсована зброя, або різномодні її частини. Чого не вдалося нам направити, чи скласти докупити, ми висилали до слюсарні на “Січі”.

Вже після двотижневого перебування у відділі зброярів прийшла на мене черга вирушити на визначені села збирати зброю.

Почерез Риковичі, Колону й Волицю прибули ми з “Малим” до Жашкович, де один із селян закопав якесь стрільна. Я обережно відкопав обложені соломкою мінометні стрільна. По-

мітивши, що у вістрі стрільна пластикова затичка, я викинув його наверх. Середніх років селянин перелякався, впав на землю й прикрив руками голову, бо боявся, що стрільно вибухне. Тоді я йому пояснив, що стрільно з пластиковою затичкою не розривається. Мені було прикро, що я скоріше цього не пояснив і так настрашив патріотичного селянина.

Коли ми верталися до зброярні, до нас долучилися нові кандидати на зброярів: “Неофан” з Колони, “Дубенко” та “Сікорський” з Жашкович. Наша ланка зброярів мала тепер 10 осіб.

В той час кожний відділ УПА визначував призначену кількість здібніших стрільців до підстаршинської школи, що мала початися на “Січі”. Наш к-р “Юрко” мав теж післати одного вояка до цієї школи. Я мав сильне бажання здобути військове знання, тож відразу зголосився до підстаршинської школи.

— Передусім вас, друже “Сербин”, я мав на увазі — сказав к-р “Юрко” й потиснув мені руку.

Я тішився й нетерпляче очікував на час, коли прибуду до військової школи на невідомій мені ще “Січі”.

Та лихо не за горами. В суботу по обіді, три дні перед від’їздом, ми чистили у шопі нашу зброю. “Фірман” витягнув кружок із фінки і почав її витирати. Потім “Фірман” взяв фінку й потиснув язичок. Роздався постріл, куля прошила мою ногу й занурилася у мішок з половою. Необережний “Фірман” залишив у цівці фінки набій, який спричинив нещастя.

До підстаршинської школи, замість мене, поїхав “Сікорський”.

Провівши триденну відпустку на Великдень 1943 р. в оточенні рідних та знайомих, я повернувся в товаристві “Митрофана” й “Малого” до зброярні в Завидові. Командир “Юрко” був у пригніченому настрої. Виявилося, що на Великдень 1943 року німецький спец-відділ напав на його рідне село Княже, яке було на пограниччі з Галичиною. Напад відбувся під час великодного богослуження, перед свяченням пасок. Німці замордували в селі 105 осіб.

На квартиру нашого к-ра “Юрка” навідувався курінний “Славко”, щоб побесідувати. Вони оба були старими членами

ОУН й пережили багато. Вони оповідали про різні пригоди в підрядянському підпіллі, під час переходу радянсько-німецького кордону на Бузі, в часи служби в легіоні “Соловей” і після розформування цього легіону.

На одній з таких вечірок кур. “Славко” розповідав, як він виганяв разом з к-ром “Остапом” (справжнє прізвище — Брись) німців з “лігеншафтів” і містечок Горохівщини. На початку літа 1943 р. вони зайняли на короткий час навіть Горохів, розбили тюрми і звільнили в’язнів, забрали окупаційні військові магазини, медикаменти та інше потрібне майно. “Остап” походив з Горохівщини й діяв зі своїм відділом далі на сході, десь близько Берестечка. Іншим разом ми довідалися, що курінний “Славко” десь літом рейдував з частиною куреня у Сокальщині, в Галичині. Там він розігнав у декількох місцевостях німців і спалив кілька німецьких фільварків.

Бой з німцями

В першій половині 1943 р. була ще на фільварку в Конюхах, десь 15 км. на північ від Горохова, 30-особова станиця польської поліції, що пильнувала фільварку й турбувала навколишніх селян. Досі курінний “Остап”, господар Горохівщини, прочищував своїм відділом найперше південно-східній терен. Тому кур. “Славкові” він наказав прогнати поліцію з Конюхів. Наскок виконував сотн. “Москаленко”, разом з 40 повстанцями та 75 мм гарматкою.

Про перебіг наскоку оповіли мені опісля вояки тієї чоти, яка брала участь у цьому наскоку. Оточивши фільварок, наша чота почала наступ на будинки, при чому гарматка мала розбивати укріплені становища ворога в мурованих будинках. Проте, при першому вистрелі гарматки зірвався відштовховий механізм і вона стала нечинною. По короткій перестрілці польські поліцисти відступили до гуральні, де їх хоронили сильні мури й добре поле обстрілу. Сотен. “Москаленко” рішив відступити, бо наступ на гуральню коштував би значні втрати в людях. “Направимо гарматку й прийдемо іншим разом” — потішив він стрільців. Стрільці нарікали на гарматку. Проте вона свою роботу зробила. Німці таки респектували її нищівну силу, бо

наступного дня стягнули поліцію до Горохова. Зрештою, після нашого наскоку, поліція не мала що пильнувати на цьому фільварку.

Десь наприкінці серпня німці кинули на Завидівський ліс більшу силу, щоб знищити наш курінь. Операція була підготована дуже замасковано (основні німецькі сили прибули автами з Галичини), так що на початку бою кур. "Славко", здається, не мав точних даних про сили противника. Спочатку кур. "Славко" зайняв становища перед лісом, з боку с. Підбереззя і привітав противника сильним та несподіваним вогнем. Ворог відразу мав великі втрати. Одначе скоро він дістав сильні підкріплення, озброєні артилерією й танкетками. Під сильним обстрілом ворога наші мусіли відступити до лісу, бо ворожі частини почали оточувати оборонні становища.

В лісі знову прийшло до завзятого бою на нових становищах, що їх зайняв курінь. Так проходив бій упродовж дня. Коли німці оточували становища куреня, він пробивався з оточення й займав оборонні позиції на новому місці. Того дня німці кількакратно намагалися оточити й знищити Горохівський курінь УПА, але кожного разу курінь виходив з оточення і врешті, під покривом ночі, таки відв'язався від ворога та перейшов в інші ліси.

Бій цей тривав з перервами цілий день і був дуже завзятий, з втратами по обох сторонах. Кількаразово доходило до рукопашного бою. З нашого боку було тоді 97 вбитих, і між ними кур. "Славко" та сотен. "Москаленко". Німецькі втрати вбитими були десь утрое більші. Як нас опісля повідомили з Сокальщини в Галичині, наступного дня німці похоронили 84 вбитих у с. Шарпанцях і 72 в Лучицях. Крім того, волинські залоги відвезли своїх вбитих до Горохова, Луцька і Володимира Волинського й там скрито похоронили вночі, щоб не було розголосу про їхні жертви.

Наша група зброярів брала теж деяку участь у цьому бою. Ми мали завдання боронити доступу до лісу від півночі, з боку Завидова. На визначеному нам відтинку ми пролежали цілий день, лише прислухуючись до бою в лісі. Аж під вечір ми помітили, що з заходу, від Переславич посувалася на Завидів німецька розстрільна, а далі за нею дорогою помалу під'їздила

колона з військом. Так німці ввійшли в Завидів, розтягнулися вздовж села (понад два км.) й виставили з садів кулемети в напрямі лісу. Ми тоді приишли до становищ і чекали на наступ. Наш к-р "Юрко" пройшовся з "Митрофаном" по лінії, давав останні вказівки й поради. Проте по якомусь часі ми зорієнтувалися, що німці не думають наступати на ліс. Тоді вже заходило сонце. Коли вже стемніло, прийшов наказ залишити становища і самим давати собі далі раду. Ми просмикнулися між німецькі застави й через Риковичі та Волицю подалися на Жашковичі.

На "Січі"

Після кількаденного перебування в Жашковичах ми отримали доручення перейти в Свинарські ліси Володимир-волинському повіті. Вони простягалися яких 20 км вздовж річки Турії від сіл Озютичі та Свинарин на сході аж до залізничної лінії Володимир-Ковель на заході. Ми забрали наше зброярське добро й помандрували на північ. Переходили дуже обережно через шосе Володимир-Луцьк, бо ним часто переїжджали валки військових автомашин. Німці деколи робили засідки. Засідали на тому шосе й "наші хлопці", щоб здобути зброю.

Зробивши ще 12 км, ми дійшли до річки Турії біля с. Домінополя. Греблю через болота й міст на Турії охороняла сильна застава УПА. Після перевірки ми прибули до с. Домінополя. На схід, північ і захід від цього села простягалися Свинарські ліси. Територію тих лісів, разом з прилеглими селами, називали тоді "Січчю". Там приміщувалися різні вишкільні, господарські й санітарні осередки Північнозахідньої військової округи УПА ("Турів"), територією якої була сучасна Волинська область й Полісся. Командантом "Січі" був Порфірій Антонюк ("Сосенко"), начальником штабу — "Коршун". У Домінополі приміщувалася слюсарня, два кілометри далі, в середлісному селі Вовчок, був штаб. Там ми мали зголоситися. "Січ" охороняли сотні УПА, що звичайно квартирували в підлісних селах таких як Ревушки, Домінопіль, Мочулки та інші.

Село Вовчок справило на мене особливе враження. Всюди помічалоя багато озброєних людей, наче в якомусь військовому гарнізоні. Крім штабу, тоді перебував там (з почотом)

теж к-р Олексій Шум (“Вовчак”), заступник командира Північно-західної воєнної округи УПА. Були на “Січі” також підпільні “фабрики”: пекарня, різня, м’ясарня, гарбарня, шевська й кравецька майстерні. Над річкою Турією працював млин і тартак.

Зголосившись і полагодивши формальності, ми подалися на схід у ліс. Власне там, на краю лісу, була м’ясарня й гарбарня під керівництвом двох чехів, фахівців у цьому ділі. Зробивши ще 2 км лісом, ми прибули до лісових бараків підстаршинської школи і примістилися в одному бараці та разом з вишкільниками спали вперше по-січовому.

Наступного дня ми познайомилися з новим місцем постою. Тут були: два бараки для підстаршинської школи, три для шпиталю, один — для господарчого й один менший для зброярні та її персоналу. З команди підстаршинської школи пригадую собі її командира “Морозенка” та політвиховника “Донця”. Бараки шпиталю стояли трохи оподалік. Знаю тільки, що головним лікарем був Варм, за національністю жид з Варшави, дружина якого була медсестрою. Другим лікарем був теж жид, д-р Грифель з Луцька, що мешкав в одному з бараків зі своєю родиною. В нашому бараці вже працювали три зброярі — “Корній”, “Івась” і “Сорока”. Ми мали тепер 12 працівників.

Відділ зброярів під командою “Юрка” підлягав штабові “Січі”. Тут було більше всякої зброї й наша праця стала складніша. У магазинах було багато запасної зброї, передусім різних зразків автоматів. Досить автоматів, а теж скорострільів відділи здавали до магазинів, бо бракувало амуніції.

Якщо йдеться про рушниці та півавтомати, то лише зіпсуті були в магазинах, якщо ми не мали до них відповідних частин, або рушниці рідкісних зразків, до яких взагалі бракувало амуніції. Були теж кілька добрих мінометів і попсуті гармати. Деколи й мінометні та гарматні стрільна довше перележували в нас.

Щойно тут на “Січі” ми проходили ґрунтовний вишкіл зброезнання. Нашим інструктором був ст. лейт. “Козаченко”, азербайджанець. Щодня було призначено кілька годин на ґрунтовне вивчення якоїсь нової зброї, а решта часу відходила на біжучу працю, яка була рівночасно з наукою. Напр., гар-

матні кулі, гільзи та порох були в окремих скринях. Нам пояснювали, як їх складати: кулі для звичайної гарматки потребували означену кількість пороху, для протипанцерних — більше. Ми приготували набой до гарматок. В інші дні ми перероблювали на міни великого калібру мінометні та гарматні кулі, бо таких гармат УПА не мала. З носка мінометного набоя ми витягали шротики, а залишали саму пружинку, яка тримала голку над запальним пістоном. Ці носки, що потребували для вибуху тільки легкого поштовху, закручували в мінометний набій і міна була готова. Бракувало теж амуніції для пістолів, тому ми мусіли їх продукувати. До вистрілених пістольних гільзок ми вкладали пістони з крісових набойів, додавали пороху й перероблені кулі з іншої амуніції. Частина часу була присвячена військовому теоретичному й практичному вишколові.

“Сестрою” нашого відділу зброярів була слюсарня під керівництвом “Коха” зі Старопорицька. З місцевих, слюсарами працювали два брати з Володимира й Петро з Жашкович. Інші слюсарі, були колишні вояки Червоної армії: українець Андрій, азербайджанець “Козаченко” і три росіяни Павлуша, Міляєв та Альоша.

У слюсарні доробляли для зброї бракуючі частини. В той час доробляли частини головним чином до гарматок, бо відділи УПА не мали змоги здобути їх від ворога. По якомусь часі кілька гарматок були готові. Вони не мали лише мірничих приладів для прицілу віддалених об’єктів, але надавалися до обстрілу “прямою наводкою”.

Направили в слюсарні також розбитого радянського танка. Слюсарі доробили найконечніші частини, вмонтували мотор з трактора і почали випробовувати. Я теж мав честь їхати з “Кохом” тим танком з Домінополя до с. Вовчка.

К-р “Вовчак”, кур. “Сосенко” та інші старшини гуртом оглядали цей танк, вітали майстра “Коха” з успіхом і захоплено говорили про те, як його вжити в боях.

Свята й будні “зброярського” життя

Десь на початку осені загостив до підстаршинської школи на “Січі” “Веселий театр”. Увечері порозідались вишкіль-

ники на прогалині лісу перед “трибуною” з дошок, між ними зайняли місця й ми, зброярі. Предметом цікавих і веселих точок програми були всякі політичні теми. Досі запам’яталися оці куплети з двох пісень:

Їхав Гітлер на візочку
Та й не оглядався,
А вісь йому відгоріла,
Він не сподівався.

Фашистівська кобиляко:
Чого ж ти пристала?
Через тебе, Мусоліні,
Вісь мені пропала!

Сидить Сталін під Москвою
Та й чогось надувся.
Що до нього та й пан Рузвельт
Задком відвернувся.

Був я і “шофером” у другій половині 1943 р. Німці з’їхали кількома вантажними автомашинами з Луцько-Володимирського шляху, щоб пограбувати якесь село. Але біля села Хмелівка їх гідно привітала чота УПА, що саме там перебувала. Втікаючи німці лишили два ваговози. Чота передала нам ці авта з різним добром, щоб їх відставити в Грушівський ліс. На лихо між нами не було шоферів. Розпитавши, ми знайшли лише одного. Не було часу шукати другого шофера. Довелося мені сісти перший раз у кабінку біля круглої керівниці самоходу. Наш шофер дав мені інструкції й ми сіли за керівниці. Проте мотор самоходу був пошкоджений. Довелося запрягати коні. По дорозі ще було більше пригод. Треба було повідомляти села, що самоходами їдуть “свої хлопці”, а не німці, щоб не викликати по селах тривоги. Ще з деякими пригодами ми доставили авта на місце.

Трапився в нас неприємний випадок зради. Наші слюсарі довели до ладу гарматку й на доручення к-ра Олексія Шума (“Вовчака”) відставляли її десь на північ. Здається, що вони мали там направляти ще якусь зброю. Коли вони були в околиці дій червоної партизанки, “Козаченко” роззброїв “Коха” і

заявив йому, що він та решта зброярів переходять до радянської партизанки. “Козаченко” ще сказав, що дарує “Кохові” життя лише тому, що він “добра людина”. З оповідання “Коха” виходило, що в заговорі зради був “Козаченко”, кол. старшина ЧА, по національності азербайджанець, Міляев і, мабуть, Альоша, оба росіяни. Інших — українця Андрія і росіянина Павлушу — вони змусили йти з ними.

По якомусь часі я, “Митрофан” і “Малий” дістали кількаденну відпустку, на яку ми їхали іншим шляхом. Коли ми приїхали до Озютич, почалася перестрілка на південнозахідньому кінці села. В селі був помітний рух. Місцева самооборона й воки котроїсь із сотень Володимирського куреня УПА займали становища фронтом на захід. Говорили, що на Озютичі наступає відділ польської поліції й “самооборони” з с. Купичева, Ковельського повіту. Всі, хто мав зброю, зайняв становища, щоб боронити село. Призначили відтинок і для нас. Ворог підсувався доволі відкритим тереном. Тож був наказ підпустити близько на відкритому терені й на наказ — зустріти цільним вогнем. Наказували теж ошаджувати амуніцію.

В кількох кінцях села вже кипів бій, а ми ще чекали, поки ворожа розстрільна підійде ближче, на відкрите поле. Нарешті впав наказ: “Вогонь”. Противник відразу мав убитих і ранених, але заліг і почав відстрілюватися; а деякі групи почали втікати, щоб скритися у кущах. Головна лава теж довго не витримала нашого цільного вогню й почала відступати. Противник пробував ще два рази наступ. Найтяжчий був останній! Ворог уже з закритих позицій намагався цільно нас обстрілювати, щоб знищити наші опірні пункти. Тимчасом на тих відтинках, де був закритий терен, противник далі намагався проломити наші позиції. Проте на тих відтинках була сильніша наша оборона. Нарешті, з ворожого тилу пронеслися три зелені ракети. Це був сигнал до відступу. Ворог відступив, залишаючи багато поляглих. Всі були раді, що відбили може вдсятеро сильнішого противника й врятували село від заглади.

Вертаючись ми зупинилися в с. Свійчів, положенім уже недалеко нашої “Січі”. Вже як ми намірилися їхати далі, сільська розвідка повідомила нас, що в село заїхала німецька фронтова частина. Вони зразу повідомили селян, що хочуть купити

харчів і будуть ходити по хатах без зброї. Їх зброя була на шістьох возах під охороною пару вояків. Зразу ми думали їх роззброїти, але місцеві відраджували, бо могло потерпіти село; зрештою нас, озброєних, було замало.

Потім вози підїхали ближче й ми приглянулися, як іде “торг”. Німці збирали яйця, масло, сало, овочі й городину, за які платили сіллю, коцями та ще якимсь барахлом. Ми теж підїйшли до возів. Дивне почуття викликало у мене, ось так мирно стояти біля німецького вояка.

Німець щось “зашваркотав” до мене, але я не знав, що він говорив. Тим часом “Малий” підїйшов до самого воза й обмацував німецького кулемета “МГ”. Очі його загорілися. Німець приглядався, що він буде робити далі, але не казав нічого. Забрав його “Митрофан”, щоб часом не наробив якогось клопоту.

Повернувшись на “Січ”, ми по друзях помітили, що відбувається якась надзвичайна подія. Обличчя вояків були свіжо поголені, мундури випрасувані й чоботи почищені як ніколи. К-р “Юрко” ще щось доводив до порядку, а помітивши нас, доручив: “Негайно приведіть себе до найкращого вигляду!” К-р “Юрко” швидкою ходою відїйшов, а ми довідалися, що на “Січі” якась інспекція з вищого командування.

Ми скоро випрягли коні, позносили з воза зброярські речі й довели до ладу свій одяг і зброю. На візиту довелося ще почекати. Був тоді на “Січі” сам Головний командир УПА Дмитро Клячківський (Клим Савур). Він цікавився передусім підстаршинською школою та раненими, бо довго барився в їхніх приміщеннях. Щойно після того прийшов на коротко й до нас, в оточенні групи старшин, між якими був і наш к-р “Юрко”. “Митрофан” скомандував струнко й повідомив, що відділ зброярів на заняттях. К-р Д. Клячківський подякував за звіт і в асисті к-ра “Юрка” й “Митрофана” оглянув нашу зброярню. При тому він розпитував про різні деталі, здавалося все цікавило його. Перед відходом командир підїйшов до “Дубенка”, в якого був подертий чобіт і жартівливо сказав:

— Ваш чобіт їсти хоче. Направте, бо як доведеться відступати, покалічите ногу!

Дубенко змішався, але несподівано для нас здобувся на правильну відповідь:

— Вояк УПА не відступає, друже командире!

— Козацькому роду нема переводу! — засміявся к-р Д. Клячківський. Йому явно подобалася скоро відповідь “Дубенка”. — Козак! Таких нам треба більше.

На відтинку між Володимиром і Ковлем дошкульним, а згодом небезпечним противником нашого руху була Армія Крайова (АК). Осередками АК були спочатку “самооборони” сіл Засмики та Купичів у Ковельському повіті й Білин та Овадно у Володимирському повіті. Вони дістали від німців зброю для самооборони і разом з німцями та польською поліцією, або й самі чи при підтримці відділів АК, робили погроми українських сіл. Найдошкульнішими були осередки — Засмики та Купичів, деь від літа 1943 р.

Двічі відділи УПА підготовлялися розбити ці два осередки, але вони не увінчалися успіхом. У вересні 1943 р., коли вже зібралися відділи УПА в силі 9 сотень, щоб нарешті розбити Засмики та Купичів, дійшло до бою з німцями біля с. Радовичі. В дводенних сутичках відділи УПА завдали тоді німцям великих втрат, але накінець розчленувалися й відійшли в різні сторони, щоб уникнути дальших зударів з щораз то більшими німецькими силами.

Опісля к-р П. Антонюк (“Сосенко”) зорганізував наскок на Купичів. Проте під час наступу попсувався наш танк, що мав розбити укріплені позиції противника. Без танка к-р П. Антонюк не хотів вести дальших операцій. (Опісля говорили, що танк попсувався в наслідок саботажу “Козаченка”).

Взимку на базі цих осередків командування АК зорганізувало свій виступ “Бужа”, тобто “повстання”, яке перед приходом більшовиків мало засвідчити права Польщі до Волині. На цей відтинок перекинено партизанські відділи АК з цілої Волині, а теж з Польщі, які повели наступ на українські села, щоб поширити свою “базу” операції. До приходу більшовиків до них долучилися місцеві мобілізовані поляки й польська допоміжна поліція з Волині, яка здезертирувала від німців. Так постала Волинська дивізія АК, що начисляла понад 6000 вояків. Доля волинської “Бужі” подібна до долі Варшавського повстан-

ня. Німці оточили цю дивізію АК між р. Бугом і залізницею Володимир - Ковель у березні-квітні 1944 р. Вона пробивалася з великими втратами на Полісся, де розчленувалася, і вже лише недобитки добилися в Польщу, а інші — за фронт, до більшовиків. Від дій цієї дивізії потерпіло багато українських сіл.

Від осені 1943 р., на території між Володимиром і Ковлем довелось відділам УПА боротися також з цією польською партизанкою, до якої згодом долучилися теж червоні. Добре забезпечуватися треба було також ночами, бо польські партизани могли несподівано появитися навіть, здавалося б, у безпечних околицях. Наш зброярський рій, щоправда, перебував у безпечних околицях, але й нам довелось брати участь в обороні "Січі" від спільного польсько-радянського наступу. Це опишу ширше, а насамперед розкажу, що ми робили від осені 1943 року.

Третє місце постою і дальші мандри

Восени 1943 р. наша розвідка донесла, що німці скупчують сили у Володимирі, Луцьку й Ковлі та, мабуть готуються до наскоку на "Січ". Від курінного "Сосенка" прибули три мінери. Ми передали їм нашого виробу міни й дошки. Я також поїхав з ними замінювати дороги, що вели крізь болота до "Січі". Мінування виглядало так: Серед дороги ми копали глибоку яму, у яку ставили нашу міну — гарматне стрільно, пістоном догори. Від нього ми прокопували впоперек дороги неглибокий рівчак, в якому над міною клали дошку, так щоб вона була 1-2 см від носика міни. Тоді все замаскували, щоб не можна було розпізнати. Коли на дошку наїздила підвода або авто, чи взагалі щось важке, вона вгиналася, натискала на пістон і від цього натиску міна розривалася.

Практикували ми теж інші способи мінування. У вигідних для засідки місцях ми закопували вздовж дороги гарматні стрільна, в "носках" яких були детонатори від німецьких "штіль-гранат", а шнури від них вели до наших становищ. Коли противник в'їздив у заміноване поле, хлопці потягали шнурок, міни вибухали, а тоді наші відкривали вогонь з іншої зброї. На таких засідках наші "мінери" старалися, щоб вполювати німецьку панцерку, вантажне авто, гарматку, чи іншу важливу

ціль. Подібним способом зривано теж міни при допомозі доволі примітивного механізму: потягнений шнур звільняв відповідно вмонтовану дошку, яка вдаряла по піstonові міни й міна вибухала.

Заложивши міни, ми верталися до нашого табору. Вже коли ми були недалеко с. Вовчок, надлетів німецький двотулубний літак, яких ми називали “драбиняками”. Ми встигли скритися за розлогим дубом. Довелося кружляти зо дві години довкола цього дуба. “Драбиняк” кружляв цілий час над лісом та хуторами, обстрілював підозрілі для нього місця і скидав невеликі бомби. Стріляли по “драбинякові” й наші кулемети, але зістрілити його не вдалося.

Наше командування тоді вирішило ліквідувати велике скупчення людей і установ УПА на нашій “Січі”, у Свинарських лісах, щоб не було непотрібних жертв у випадку великого наступу німців. Всі дістали доручення куди мають перебраться. На місці лишилися, здається, лише деякі відділи УПА. Зброярня дістала наказ від к-ра Олексія Шума (“Вовчака”) замаганувати своє майно, а з конче потрібним устаткуванням переїхати на нове місце. Ми помандрували на північний захід аж до села Владинопіль, понад 30 км на північ від Володимира-Волинського, вже близько яких 20 км до залізничної лінії Ковель-Холм. Вісім км від нас, на хуторах с. Олеська розмістилися шпиталі УПА. Хоч тут не було великого лісового масиву, зате поміж селами простягалися великі болота, які робили околицю неприступною. До того ці села були далеко віддалені від німецьких гарнізонів. Отже це було вигідне місце для підпільних установ.

В околицях “Січі” було в той час кілька сутічок УПА з німцями, але німці не провели облави на Свинарські ліси. Несподівано для всіх новоприбулі німецькі частини з Володимира, Луцька й Ковля виїхали на схід. Можливо, треба було десь латати прогалину на фронті, або бльокувати просування в запілля більших з’єднань червоних партизан. Проте децентралізація “Січі” була дуже корисна, бо зима на цій території була бурхлива.

Серед цікавої праці в зброярні скоро проходив час. Прийшли свята. Різдво Христове ми відсвяткували спокійно в колі

зброярської родини, разом із селянськими родинами, в яких ми перебували. У другій половині січня була відлига, під час якої майже цілком стопилися сніги, розмірзлися болота. Це було нам на користь, бо німці не мали легкого доступу в наші околиці.

— Друже командире! Дозвольте відвідати родини, — звернувся від імени “Івася”, “Сороки” та від себе “Корній”, одного вечора, до к-ра “Юрка”, коли ми сиділи й балакали. Поведінка “Корнія” останніми днями нас трохи непокоїла. Він часами дивно поводився. “Щось мене мучить”, — казав він. Хоча подорож до його села вела через небезпечний терен, він конечно хотів бути вдома. В околицях Володимира діяли сильні відділи польської партизанки, АК.

— Дорога небезпечна. Хай ще трьох друзів їде з вами, — сказав к-р “Юрко” і поглянув по черзі на мене, “Малого” і “Дубенка”. Через середлісні села Заболоття, Турівка й Пузів прибули ми підвечір до села П’ятидні положеного при шляху Володимир-Устилуг, де зі сльозами радості зустріли матері синів — “Корнія”, “Івася” і “Сороку”. Нас також привітали та гостили, як рідних. Цілий наступний день ми спостерігали рух на шосе. Дивне враження викликали автомашини, які час від часу гналися з Володимира до Устилуга й навпаки. Кортіло зупинити принаймні одну з них...

Переночувавши ще одну ніч у родинних домах, раненько наші друзі попрощалися з родинами та своїм селом, де вони провели юнацькі роки. Особливо жалісно проводила до вояки за мати свого сина “Корнія”, від чого він дуже ніяковів. Ми не задумувалися над причиною такого стану матері. А може й вона сама не розуміла мови свого серця. А її серце відчувало, що сина більше не побачить...

Тим самим шляхом ми вернулися до місця нашого постою. Там був якраз незвичайний рух повстанців. К-р “Юрко”, “Сокіл”, “Тамара”, “Митрофан”, “Неофан” і “Марійка”, яка долучилася до нашого відділу у Владинополі, вже стояли біля навантажених зброярськими речами возів. Від них ми довідалися, що недалеко від нас появилася з півночі велике з’єднання більшовицьких партизан і бушує по українських селах. Недавно вони наскочили на німецький районий центр Матіїв

при залізниці Ковель-Холм, перейшли залізницю й тепер діють з цього боку. К-р “Юрко” вирішив переїхати зі зброярами на південь, в околицю Свинарських лісів. Ми рушили знову в знайомі нам околиці, на нашу “Січ”.

Скоро показалося, що більшовики посуваються якраз у напрямі Свинарських лісів. Опісля виявилося, що їхній загін — це кількатисячна дивізія під командою П. П. Вершигори. З-поза фронту, що був тоді на р. Горині в Рівенщині, вони пройшли опанованим більшовицькими партизанами північним Поліссям аж близько Бугу, а звідти подалися прямо на південь, у територію дії УПА. З романізованих спогадів Вершигори виходить, що метою цього маршу було розбити на “Січі” старшинську школу УПА та інші установи Північнозахідньої воєнної округи УПА. Проте інформації більшовицької розвідки були дуже перестарілі й неточні. Старшинська школа зупинилася лише на коротко в Свинарському лісі й у той час була вже, мабуть, у Карпатах. Також установи воєнної округи УПА були ще восени розміщені в кількох повітах. Під час рейду Вершигори був в околиці Свинарських лісів лиш курінь під командою Порфірія Антоюка (“Сосенка”) і деякі місцеві підпільні групи.

Коли ми приїхали до села Вовчок у Свинарських лісах, там вже знали про загін Вершигори. К-р П. Антоюк висунув сотні УПА до сіл на північнозахідньому боці Свинарського лісу, щоб “привітали” більшовиків, і була заалармована ціла околиця. Звичайно, наші, здається, тоді точно не знали, куди далі підуть більшовики та які в них сили.

Пару днів пізніше привели до Вовчка двох італійських полонених з залоги в Турійську, що охороняли залізницю Володимир-Ковель. На них наскочили більшовицькі партизани й розбили їх. Наші полонені втекли на українські села. Рівночасно наша розвідка доносила, що червоні вже по цей бік залізничної лінії, зовсім недалеко від Свинарського лісу. Були теж інформації, що до більшовиків приєдналися польські партизани (АК). Тепер уже не було сумніву, що більшовики можуть на нас вдарити. Почалася підготовка становищ. Наше командування, мабуть, числилося з можливістю, що доведеться від-

ступати, бо був наказ магазинувати, або вивозити на села те майно, якого не можна заховати на місці.

Наступного ранку розгорівся бій майже рівночасно на різних відтинках. На Свинарський ліс більшовики наступали не лише з півночі, але з північного сходу й південного заходу. Найперше почався завзятий бій у північнозахідній частині лісу, де було дві чи три сотні УПА. Згодом розгорівся бій теж на північ від Вовчка. Звідти прибула група повстанців, що була там на заставі. На них наступав цілий батальйон. Наші мали втрати й відступили щойно тоді, коли більшовики вдерлися на обох крилах фронту до лісу й їх оточували. Найгірше сталося на південнозахідньому відтинку, біля Домінополя. Там без бою більшовики зайняли Домінопіль і звідти почали наступ на Вовчок. Пізніше оповідали, що узбецький відділ (мабуть чота) під командою "Ташкента", що охороняла греблю й міст у Домінополі, піддалася ворогові без бою.

Наш зброярський рій був приділений до резервової чоти УПА, що була у селі Вовчок. Коли дійшли вісті, що в Домінополі, всього два кілометри від нас, більшовики, ми зайняли становища від Домінополя, щоб стримати їхній наступ на Вовчок і тим самим на тили тих відділів УПА, що змагалися на північному заході. Спочатку червоні повели на нас завзятий наступ, не жаліючи втрат. Але, коли переконалися, що мають проти себе гідного противника, зайняли становища й вели по нас сильний вогонь. Мали ми проти себе більшовицький батальйон, а може й більше. Одна їхня рота зв'язала нас вогнем, інші обіймали нас з правого боку й вже займали село Вовчок. Там їх ще стримували якісь наші боївки, що з кулеметів обстрілювали їх з лісу.

Зорієнтувавшись в ситуації, ми відступили лісом далі на схід і зайняли становища десь недалеко нашого лісового табору, де влітку була зброярня, шпиталь і підстаршинська школа. Поки прийшло там до бою, к-р "Юрко" вислав нас, сімох зброярів, ще далі на схід для охорони гарматки. Тут ми лежали бездільно на становищах, лише гармата гатила десь у напрямі Вовчка. Доносилася до нас стрілянина десь з півночі й північного заходу, якій вторували вибухи гарматних і гранатометних набойів. Пізніше розгорівся бій знову перед нами, десь дуже близь-

ко, згодом було чути глухе “Гура” й оклики “Слава”, перериване вибухами гранат. Після того біля нас опинилася група вояків УПА з чоти, з якою ми були разом того дня. Вони під час відступу відбилися від цілоти. Над нами летіли кулі, оббиваючи галуззя з дерев. Це означало, що ворог посувається в нашому напрямі. Ми поспішно відступили далі на схід, в глибину цього відтинка лісу. Пізніше вояки УПА долучилися до котроїсь із сотень УПА, а ми вирушили смерком зі Свинарського лісу на схід у Горохівщину.

Точного перебігу бою у Свинарському лісі не знаю, бо не зустрів нікого, хто міг би оповісти про цілість. В поодиноких сутичках деякі наші відділи були в критичній ситуації і мали втрати вбитими й раненими. Проте більшовикам не вдалося розбити жодного нашого відділу, хоч мали кількакратну перевагу й добрий плян операції. Більшовицькі вклинення лише розділили територію оборони відділів УПА на кілька відтинків, але не мали сили їх замкнути. Замкнені більшовицьким кільцем і болотами вздовж річки Турії відділи УПА з північно-західнього відтинка оборони пробилися ввечері крізь більшовицькі застави в лісі і подалися далі на південь. Більшовики тоді лише сильно пограбували наші лісові села й допомогли польським відділам АК закріпитися в деяких з них. (Саме тоді АК організувала там свою дивізію для виступу “Бужа”).

Повечеряли ми в селі Кисиліні, відпочили й звідси вирушили на південь до с. Шельвів Локачинського району, положеного яких 25 км на північ від Горохова, де ми заночували. Наступного дня було в цій околиці зовсім спокійно. Тож ми вирішили їхати далі днем у південнозахідньому напрямі, щоб на вечір добитися до Жашкович, на місце зустрічі з нашим к-ром “Юрком”. По дорозі ми розпитували людей, чи безпечна дорога, й їхали далі. Так ми зблизилися до села Загорів. На обсаджений по обох боках греблі ми зупинилися, щоб піти до першої з правої сторони хати й засягнути інформації. Нараз ми помітили, що зліва, сіножателями, посувається в нашому напрямі розстрільна якихось вояків, десь у силі одного роя. Зараз після того подібна розстрільна появилася з правого боку, але тут було багато більше вояків. Ці дві розстрільні творили відкритий трикутник, вістря якого сходилося ззаду за на-

ми на греблі, а крила охоплювали нас з обох боків. Хвилина збентеження, бо ми не знали, хто перед нами — свої чи червоні. Але нагло роздалися крики:

— “Бандьора, здайся!”

Як опарені, ми кинулися в придорожний рив. Заграла наша й ворожа зброя. Ворог переважав нас подвійно: чисельністю і близькою віддаллю, яка краще відповідала їхньому озброєнню. Моя єдина, з двома кружками набоїв, фінка, довго не “грала”. По короткому часі загинув біля розігрітого “Дехтярова” наш кулеметник “Івась”, а після нього “Сорока”, якого з черги замінив “Корній”. Впала біля нас наша “Марійка”, пролунав також останній постріл доброго друга “Дубенка”. Ворог, сіючи густо вогнем, підсувався все ближче й ближче. Відбезпечив я гранату і шпурнув її на ворожу розстрільну. Після того я кинув другу й третю, чим приневолив ворожу лінію податися назад. Проте в той час на дорозі розірвалася радянська граната і зранила мене в голову, так що моє обличчя облилося кров'ю. Застогнав тоді і “Корній”, що стріляв з кулемета. Він був важко ранений.

— Друзі! Пробуйте щастя! Пробивайтеся! А я ще покінчу останній кружок набоїв! — звернувся до нас “Корній”.

Мовчки попрощалися ми, я й “Неофан”, з дорогим другом поглядами та поплазували ровом у бік села. Невдовзі над залишеними нами становищами роздалися вибухи гранат. Ми підвелися й під градом ворожих куль кинулися в напрямі найближчих хат. Одна куля ранила мене легко в ногу. Коли я вскочив за першу хату, оторопів. Чотири більшовики спрямували на мене автомати. Я жбурнув на бік фінку, що вже давно мала порожній кружок.

— Чому ти стріляв? — спитав один з них.

— Ми думали, що ви німці, — відповів я, бо якраз така оборона прийшла на думку. Більше вони мене не питали. Завели до хати й “роззброювали” далі: забрали мої чоботи й одяг, зірвали з мазепинки тільки тризубець, а дали мені пошарпану червоноармійську “уніформу”. Потім один сказав:

— Помийся і підеш у штаб!

Я й сам не пізнав себе в цій уніформі, з лицем, на якому засохли смуги крові. Ішов я мовчки перед конвоїром ме-

жею й чекав на серію автомата. Проте ми без пригод пройшли через поле в село й увійшли до однієї хати. За столом сидів старшина, який недбало ставив питання молодим хлопцям, мабуть, також полоненим. Мій проводир лише зголосив, що привів затриманого, і вийшов з хати. На моє велике здивування, старшина ні про що мене не питав. Звідсіля два партизани завели нас трьох до іншої великої хати, де було вже біля 30 затриманих, переважно молодих хлопців. Сів я серед них на підлозі й чекав невідомого закінчення. Коли добре стемніло, забирали з-поміж нас по одному арештованому що 5-6 хвилин. Так забрали п'ятьох. Згодом я довідався, що їх розстріляли. Вони були з боївки СБ.

Наступного дня раненько наказали нам вийти з хати і стати на подвір'ї в ряд. Декого лещо перепитували. Тоді підійшов до нас політрук, зміряв мене поглядом від ніг до голови, запитав про мою "фамілію" і почав шукати у своїх списках.

— Ти як сюди попав? — запитав він мене знову.

— Ішов я вчора ввечері додому, а ваші товариші наказали зайти до цієї хати, — ані трішечки не заїкнувшись, автоматично відповів я і почав оглядати свою уніформу.

Моя спокійна відповідь і їхня "уніформа" на мені, мабуть, переконали його, що я таки "хлопець із села". Політрук "врубав" до нас коротку промову про "щасливе життя" в СРСР і наказав іти додому та чекати на прихід Червоної армії.

Невдовзі після того більшовики відійшли десь на південний схід. Тут я зустрів селянина, що минулого дня підвозив "ковпаківців" з Колони до Загорова, і мусів тут ночувати. Він взяв мене до Колони, віддаленої кілька кілометрів від Загорова. Звідти вже близько до Жашкович.

Переїжджаючи попри Загорівський монастир, селянин з побожною пошаною зняв шапку й перехрестився. Глядів і я з особливою пошаною на побиті кулеметами й бомбами мури монастиря. Тут торік чота УПА під командою "Берези" мала цілоденний бій з озброєним усіма родами зброї німецьким полком. Лише кілька стрільців, ранених, вирвалися вночі з оточеного монастиря, який бомбили танками, гарматками й літаками. Всі інші вояки УПА полягли там героїською смертю.

У Колоні я помився, перев'язав рани, переодягнувся і через Волицю пішов до Жашкович. Полежавши в ліжку, я за-примітив, що в мене була легка гарячка й я почувався хворим. Рани та переживання в останніх днях щойно тепер дали про себе знати, як минуло напруження. Коли я пробудився, біля мене був "Неофан". Під час нашого відступу в Загорові він попав під "щасливішу хату" і вирвався з оточення.

Ми по-вояцьки обнялися й хвилину мовчки дивилися один на одного.

— Кому чи чому завдячувати те, що я бачу тебе живим? — нарешті спитав "Неофан".

— Не знаю, друже, не знаю...

— Я прийшов, щоб повідомити батьків, що ти загинув.

Віднайшли ми в Жашковичах к-ра "Юрка" і позвітували про трагічний бій у Загорові. З сильним болем сприйняли цю вістку про смерть зброярів. Тоді відійшов від нас також наш секретар "Сокіл", щоб перебрати якісь інші завдання. Я перебрав обов'язки секретаря зброярні.

Теренова сотня УПА

Наша зброярня проіснувала ще до весни на хуторах села Жашкович, але здавалося, що нею вже ніхто не цікавиться. Зблизився фронт і автоматично появилось більше всякої зброї — здобутої, викраденої чи закупленої від фронтовиків. Вже настала весна, як к-р "Юрко" дістав від к-ра Олексія Шума ("Вовчака") нове завдання — зорганізувати т. зв. теренову сотню УПА.

Територією сотні мав бути Порицький район. До неї мали належати розконспіровані члени ОУН і підпільної адміністрації УПА. В основному, вояки цієї сотні могли перебувати по селах, а збиратися разом лише для вишколу чи проведення бойових акцій. "Юрко" був назначений сотенним, а його помічником — вже старший сотник армії УНР, прізвища або псевдоніму якого не пам'ятаю. Сотен. "Юрко" назначив чотовими нас, зброярів. "Митрофан" став чотовим першої чоти, я, "Степовий" (давніше мій псевдонім був "Сербин") — другої чоти, "Сікорський" — третьої і "Малий" — четвертої. "Сікор-

ський” (Дмитро Гайдук із Жашкович) після закінчення підстаршинської школи, на яку його, замість мене, вислав к-р “Юрко”, знову повернувся до нас. Опісля він загинув у бою з військами НКВД, ще 1944 р.

Під керівництвом к-ра “Юрка” та його дорадника-сотника, що були й викладачами, відбувся однотижневий вишкіл чотових та ройових нашої сотні. Особливу увагу звернено на приготування до самостійного діяння у підбільшовицькій дійсності, бо передбачувано, що часто доведеться чотам чи роям діяти самостійно.

Наш відділ квартирував розчленовано по селах. Стрільці перебували в господарів як їхні сини, чи члени родини. Мої рої були розміщені в селах Волиця, Колона, Завидів і Підбереззя. Ми проводили вишкіл, підготовляли криївки та магазини й чекали переходу фронту.

У квітні 1944 р. в товаристві районного ОУН я прибув до Завидова на інспекцію двох моїх роїв (з Завидова й Підбереззя). На невеличкій прогалині Завидівського лісу ройові склали звіт. Після перегляду, ройові повели стрільців на вправи, а ми втрійку — ройовий, мій заступник “Завидівський” і я — обмірковували, як діяти і як тримати зв’язок під час переходу фронту. Потім ми пішли на місце недавнього постою загопу більшовицьких партизанів Вершигори, яких загально називали “ковпаківцями”. Під час дводенної зупинки в Завидівському лісі вони роз’їжджали по околицьніх селах і ловили молодих, підозрілих їм людей та привозили їх на місце свого постою. Всі арештовані пропали. Потім виявлено їхні могили. Виявилось, що їх замучили в жорстокий спосіб. Їхні тіла були поколені багнетами, інші мали повідрізані вуха, носи чи інші частини тіла, повиколовані очі тощо. Про це оповів нам наш супутник “Завидівський”, показуючи місця, де були закопані нещасні жертви.

В цей час фронт зупинився приблизно на східніх межах Горохівського повіту. Фронтіві німецькі частини поводитися з населенням відносно коректно, хіба що масово рекуїрували харчі. Звичайно, там, де стояв фронт і відбувалися бої, були знищення. Різні німецькі команди шукали тоді контактів з

командами УПА, щоб домовитися про ненапад чи й співпрацю (в боротьбі з більшовиками). Передусім їм ішлося про безпеку запілля, бо наші різні частини часто роззброювали менші німецькі групи, передусім з постачанням, щоб роздобути зброю, амуніцію й військоове майно. Появлялися за фронтом теж групи радянських диверсантів-розвідувачів. З нашого боку була сувора заборона йти на якунебудь співпрацю з німцями. Заборону командування УПА мотивувало тим, що УПА є в стані війни з Німеччиною, отже не може бути військової співпраці на нижчих щаблях. Крім того, така співпраця компромітувала б УПА як перед населенням України, супроти якого німці стосували нелюдський терор, так і перед альянтами. Хоч і не було жодної співпраці УПА з німцями, більшовики в той час і так кричали всіма засобами пропаганди, що УПА співпрацює з німцями.

З цієї заборони виломився наш кур. Порфірій Антонюк ("Сосенко"), давніш — командант "Січі". На весну прийшла до нас вістка, що польовий суд УПА засудив його на кару смерти. Вістка ця для всіх була неприємна. Для одних було неприємно, що стався в нас випадок співпраці з німцями. Знов інші, більш чутливі, таки жаліли кур. П. Антонюка й намагалися його виправдати, мовляв, він у той час був у дуже важкій ситуації між великими силами — німців, більшовиків і польських партизан. Наші повинні були дати йому легшу кару.

Десь у травні, як тільки стемніло, з Колони й Волиці прибули до мене до Жашкович два мої рої. Тут вони переночували у північнозахідньому кінці села і ми разом рушили через Орищі до Лукович. Посувалися ми обережно, бо на лінії нашого маршруту можна було наткнутися на якусь німецьку частину, або й на більшовицьких диверсантів, що часом проривалися за фронтову лінію. У Луковичах ми зустрілися з невеликим відділом УПА. На обличчях стрільців і командира я помітив незвичайний сум. Підійшовши до оточеного стрільцями воза, я побачив прикрите тіло к-ра Олексія Шума ("Вовчака"). Каменем стиснуло у грудях... Наш відділ повільно супроводив тіло на південь, у напрямі Жашкович. Про обставини смерти к-ра О. Шума знаю з оповідань вояків УПА. Він пе-

ребував тоді з охороною на якомусь хуторі, здається таки в Луковичах. Там дійшло до сутички з німцями, в якій загинув лише один наш вояк — к-р Олексій Шум.

К-р Олексій Шум ("Вовчак") народився в с. Шайно (від 1946 р. презване на Журавлине), Ковельського повіту, 10 км на північний захід від Ковля. Належав він до перших організаторів УПА в Ковельщині й уже в перших місяцях визначився, як командир відділу УПА. Опісля став заступником к-ра Північнозахідньої воєнної округи УПА ("Турів"), Юрія Стельмашука ("Рудого"). Пізніше він командував багатьома більшими операціями відділів УПА на території округи.

З Лукович ми подалися далі на північний захід. В поблизьких селах, далі на схід від нас були, звичайно, німецькі фронтові частини. Біля села Бубнова нам треба було проходити залізничий шлях. Від селян ми довідалися, що шляху пильнують угорці, які квартирують у Бубнові; вдень вони нікого не контролювали. Я знав про якесь домовлення УПА з угорцями про ненапад. Тож я вирішив переходити рейки вдень. Коли ми зблизилися до рейок, завважили угорського вартового, що стояв нерухомо та розгублено глядів на нас, не знаючи, що робити. Коли ми підійшли зовсім близько, я гукнув: "Гайль Мадярщина!" Він відповів: "Гайль Україна!" і з полегшою усміхнувся.

Вночі ми вернулися до Жашкович. На другий день відбувся там похорон к-ра Олексія Шума. В похороні взяли участь місцеві селяни, невеликий відділ УПА й частини нашої теренової сотні на чолі з сотен. "Юрком". Похоронні богослуження відправив парох місцевої церкви о. Михайло Мисечко.

Деся місяць пізніше фронт посунувся далі вперед і ми опинилися в самій прифронтовій смугі. В більшості сіл, де була розміщена наша сотня, квартирували німецькі фронтові частини. У південній частині Жашкович (воно широко розкинене хуторами), німці копали окопи. Перед нами стояло питання, що робити далі, бо фронт міг тут затриматися на довго.

12 липня 1944 р. к-р "Юрко" скликав нас, чотових, на нараду в Жашковичах. Нам здавалось, що фронт тут затримається на довго, будуть бої, тому ми рішили зібрати нашу сот-

ню й податися далі на німецькі тили, за Буг на Холмщину. Але, поки вирушити, ми мали перше зв'язатися з усіма роями, щоб знати, скільки вояків маємо до диспозиції й чи можливо їм забрати зброю. Тоді ми мали остаточно вирішити, що далі.

Наступного дня зайшли на мою квартиру трьох німецьких жандармів з перекладачем і мене арештували. При собі я не мав зброї, бо так було безпечніше проходити між військом. З їхніх запитів я зрозумів, що вони знають, що я з УПА, маю зброю й мені підлягають інші люди. Я ні до чого не признався. Вони далі мене випитували, завезли до сусіднього села Колони й замкнули в льоху мурованої кооперативи. Там уже був мій ройовий і двох молодих хлопців з Колони. День пізніше перевезли нас до Переславич, де було ще більше наловлених молодих чоловіків із сусідніх сіл.

Того дня, 15 липня 1944 р., розгорілася стрілянина на фронті. Нас погнали на захід. За нами рушив фронт. Наче полонені — спочатку пішки, пізніше поїздом — ми посувалися все далі й далі на захід. Так — почерез тюрми й не тюрми на українській та польській території я опинився у великій тюрмі, якою була для цілої Еврони тодішня гітлерівська Німеччина.

STEPAN NOVYTS'KYI: IN THE STRUGGLE FOR FREEDOM IN VOLYN'

(Summary)

The author was part of a group of UPA armorers who collected hidden weapons from the civilian population, repaired them if necessary, and turned them over to the UPA. After a year of this activity, in the spring of 1944, he was named platoon leader in the UPA's so-called "territorial company", whose soldiers were spread out through villages, where they carried out various assignments and came together for training and battle operations. When the front moved to where this company was operating, the Germans succeeded in arresting the author. In mid-July, 1944, when the front moved back to the Vistula River, he was taken to Germany. In his memoir the author describes his ex-

periences in the UPA and tells of events that took place in the Volodymyr-Volyn's'kyi (and to some extent, the Horokhiv) district of the Volyn' oblast.

The account begins with the period of Soviet occupation, 1939-41. At that time the author was director (kushchevyi) of the underground OUN network in several villages of the Poryts'k raion (a part of the former Volodymyr-Volyn's'kyi district). The author focuses on the NKVD arrests of nationally-conscious Ukrainians, among them members of the OUN. When the German-Soviet war broke out in June, 1941, the NKVD shot all the prisoners — several thousand people in all — held in the Luts'k oblast jail before retreating eastward. The author describes the symbolic funeral held for those who had been executed. Among them were some of his friends.

At first during the German occupation, the author helped organize the Ukrainian administration. But by October, 1941, the German civilian administration had arrived. The regime it imposed was no less harsh than that of the Soviets. So the author turned to organizing the anti-German resistance movement. His memoir provides many details about the events of that period. During the winter of 1942-43, the German regime became particularly severe. There was a massacre in the Poryts'k raion. In the village of Ianevychi the Germans shot fifteen peasants, among them women and children. The author recounts how after that event UPA units and village self-defense groups began to be organized in the Volodymyr district. On April 1, 1943, the author volunteered for the UPA. He joined the group of armorers commanded by "Yurko."

At first the armorers were with the UPA battalion commanded by "Slavko," which was staying in the Zavydivs'k forest, on the boundary between the Volodymyr and Horokhiv districts. In addition to recounting his personal experiences from that period, the author describes the massacre in the village of Kniazhe, in which the Germans killed 105 peasants, the attack by company commander "Moskalenko" on a German post in Koniukhiv and other events. He gives a detailed description of the day-long battle of "Slavko's" battalion with a German police regiment in July, 1943. Battalion leader "Slavko" was killed in this fight, as were company commander "Moskalenko" and more than 90 insurgents. The German losses were about three times as high.

In the summer the armorers went over to "Sich," the UPA centre in the Svyinars'k forest near Volodymyr, which was under the command of battalion commander Porfir Antoniuk ("Sosenko"). The centre included a school for non-commissioned officers of the UPA, a hospital, locksmith workshops and other such establishments. The author describes the centre. He also provides details about the training and activities of his group of armorers and his own personal experiences.

In the fall, the Germans were preparing for raids on the Svyinars'k forest, so the "Sich" command ordered an evacuation. The armorers moved to the village of Vladopil', about thirty kilometers north of Volodymyr. At the end of January, 1944, they returned to the forest because a division of Soviet partisans, led by P. Vershyhora, had penetrated into the Vladopil' region. Vershyhora went on to attack UPA units in the Svyinars'k forest, at the "Sich" centre. The author describes the battles that took place. While the author's group of seven insurgents was retreating, it fell into a Soviet ambush. Most of the insurgents were killed and the author was taken prisoner. That he regained his freedom was nothing short of a miracle, for at that time the Soviets were killing not only insurgents, but totally innocent people.

The memoir ends with an account of the organization of the UPA's so-called "territorial company" in the Poryts'k raion and the events that took place in the spring of 1944. The front moved close to the company's area of operations. This made all activity very difficult, for the company was surrounded by German troops. Then the Germans changed their tactics towards the UPA. Their headquarters sought to make contact with the UPA, in order to organize a common struggle against the Soviets. However, the UPA strictly forbade its members to enter into contact with the Germans, for it was felt that any such move would politically compromise the UPA. Battalion commander Porfir Antoniuk ("Sosenko") disobeyed these orders and an UPA court sentenced him to death. While the author's company was preparing to move further behind the German line he was captured by German police. Three days later the Soviet army launched its July offensive and the front moved to the Vistula River in Poland.

Михайло Лебідь

ЧАСИ НІМЕЦЬКОЇ ОКУПАЦІЇ В МАТІЇВСЬКІМ РАЙОНІ НА ВОЛИНІ

(Спогади кол. голови районової управи)

Вступ

Доля судила мені бути головою районової управи в Матіївському районі за часів німецької окупації в роках від 1941 до 1944. Від того часу проминуло вже 35 років, багато прізвищ, подій та фактів уже затерлося в пам'яті. Проте багато картин минулого й досі стоять перед очима. Власне їх я й хочу описати, може вони стануть у пригоді будучому історикові та дослідникові тих часів.

Містечко Матіїв, у тих роках, мало біля вісім тисяч мешканців, з чого більш як половину становили українці, решту — жиди й незначну кількість поляки. Містечко лежить на шляху Ковель — Холм, біля 28 км від Ковля й понад 60 км до Холму. За Польщі Матіїв* належав до Ковельського повіту. Більшовики зробили його районовим центром, яким він залишився і за німців. В районі було 66 тисяч населення. Район був поділений на 57 громад. Деякі маленькі села творили разом одну громаду, а деякі села як Смідин, яке мало понад 4,000 населення, було поділене на чотири громади.

Радянське “визволення”

Розпінчу свою розповідь з 1939 року — початку II-ої світової війни, бо це допоможе краще зрозуміти пізніші роки. Мене мобілізували до польської армії, але воювати за Польщу мені не довелося. Коли я вернувся до Матієва, там було безвладдя. Після відходу польської влади, яких десять днів не було в Матієві нікого — ні німців, ні більшовиків. Однак, всім

*) Містечко Матіїв тепер перейменоване на Лунів.

було відомо, що прийдуть більшовики. Владу почали перебирати місцеві. Були там два комуністи, брати Крисюки зі села Оқунин, та кількох місцевих жидів, які створили тимчасову адміністрацію. Ці організатори ходили з червоними опасками на руках і щось робили. Був спокій, не було жодних розрухів чи якихось трагічних подій.

Аж одного дня появилася розвідна група Червоної Армії. За ними надійшли військові частини та зайняли різні будинки в місті. Проминув який тиждень. Люди були навіть удоволені, був спокій, тихо. Однак за тиждень поусувано багатьох з того уряду, який сформувався сам. Їх місце зайняли приїжджі з СРСР урядовці й почали урядувати. Між народом пішли погоски, що більшовики не дуже то рахуються з місцевими діячами, навіть комуністичними активістами. Однак мабуть до Різдва не було якихось драстичних кроків проти українців.

Десь по Різдві рознеслися поголоски, що в околиці діє підпільна група. Тоді появилася в місті більше енкаведистів, у синіх шапках; їх можна було всюди зустріти. Однієї ночі стався такий випадок: енкаведисти оточили стодолу біля Старих-Кошар. У стодолі були повстанці. Більшовики спочатку кричали, щоб підпільники здалися. Тоді почалася стрілянина. Підпільники кинули між енкаведистів гранату, яка покалічила лейтенанта. Йому відірвало ногу, руку й він був увесь закривавлений. Повстанці загинули. Я не певний, скільки було повстанців — двох або трьох.

Зимою 1940 року вже було багато арештувань і виселень на Сибір. Спочатку почали вивозити секретно, вночі — дідиців, багатих купців, переважно жидів, і деяких польських урядовців та втікачів з Польщі. Одного дня районова управа наказала кільком селам вислати до Матієва підводи. Зїхалася величезна кількість селян. Ніхто не знав, куди, чого і по що. Всім казали чекати. Аж серед ночі завантажилися на підводи енкаведисти й поїхали виселювати польських колоністів. Енкаведисти давали польським родинам дуже короткий час на те, щоб зібрати свої речі й харчі на дорогу. Рідко хто з тих осадників утік. Залишилися ті, що в той час не були вдома. Всіх осадників завантажили у вагони й повезли на схід. Саме тоді були сильні морози, бо зима була дуже гостра. Це була перша

масова більшовицька акція проти цивільного населення, про яку всі знали, але говорили лише шепотом. Тієї ж самої зими почали арештовувати також українських діячів.

Ще агресивніше почали більшовики поводитися на весні 1940 року. Ставало щораз тісніше. Тоді вже не вільно було нікуди виїжджати. Навіть на близьку подорож треба було мати перепустку. Всі були охоплені пашпортами. Навіть до Ковля, 28 кілометрів, треба було одержати дозвіл. Арешти продовжувалися.

Десь під кінець 1940 року почалися в нашому районі арешти заможніших селян і виселювання цілих родин. Як наступили ці арешти й виселення на Сибір, молоді хлопці почали ховатися, щоб їх не вивезли з родинами. Вони втікали в ліс, переходили в підпілля, дехто втікав за Буг.

Весною 1941 року вичувалося, що щось станеться. Передусім довгими колонами почало переходити військо, їхали танки, гармати, все на захід у сторону Любомля. Одного дня появилися німецькі літаки. Це було 22-го червня. Від нас більшовики втікли дуже скоро, не наробивши жодного лиха. Говорили, наприклад, що мали вимінувати нові казарми, що їх самі побудували. Однак, мабуть з поспіху, про це забули. Прийшли німці.

Німецька військова влада

Німецька армія вступила до Матієва 26 червня 1941 року. А було це так: біля сьомої години ввечері з'явилися чотири німецькі кіннотники. Вони переїхали Ковельською вулицею, що була головною вулицею Матієва, аж до останнього будинку на ній, тобто до шпиталю. Оглянули лікарню, дали по одному пострілу й повернулися назад в сторону Любомля. Незабаром приїхав сам один підстаршина на мотоциклі, доїхав до лікарні й, так як і кіннотники, повернувся назад. Відтак чота піхоти перейшла через Матіїв і без зупинки подалася в напрямі на Ковель. Слідувала "спокійна" ніч. Люди сиділи по своїх хатах тихо, сон їх не брав, усі нетерпляче ждали завтрішнього дня.

Вдосвіта пролетіла вістка, що за містом на цвинтарі є наш український відділ війська. Це викликало велике звору-

шення серед населення, але — на жаль — це була лиш неправдива поголоска. Десь біля шостої години ранку пройшов малий відділ німецької піхоти, а приблизно за годину потім, почали пересуватися більші відділи: піхота, артилерія та інші роди зброї, це тривало цілий день.

28 червня 1941 року вступив до Матієва відділ німецького "вермахту"* і примістився в так званім кляшторі. (За часів царської Росії в цім будинку містилася духовна семінарія, а за Польщі — учительська семінарія, яку провадили польські монахині). Тим часом у будинку міської ради почав урядувати колишній польський війт, інженер-агроном Дубель. Це викликало невдоволення серед українського населення. Провідні міщани на чолі з місцевим парохом о. В. Соколовським вирішили домагатися української районової управи.

Вибрано делегацію до коменданта німецького військового відділу. В делегації, крім о. Соколовського, Досі Солодухи та інших громадян, був і я. Комендант, імени якого собі не пригадую, прийняв нас ввічливо. По короткій розмові він зажадав, щоб ми подали йому до 12 годин наступного дня склад пропонованої нами української управи. Перед відходом він підкреслив, що тепер є стан военний і не можна скликати жодних масових віч. З тим ми й відійшли. В місті на нас уже чекав гурт людей. По короткій виміні думок рішено скликати сходини представників міста й доколичних сіл. Шість хлопців на роверах подалися на села з вісткою, щоб кожне село вислало одного або двох своїх представників.

Наступного дня на год. 8 рано прибули представники сіл і яких десять осіб від міста Матієва. Збори відбулися на церковному майдані. Виступав о. В. Соколовський і закликав людей серйозно задуматися над кандидатами до управи. Вибрано управу, а мені доручено її очолити та перебрати на себе обов'язок голови району.

Я, як обраний голова, запропонував цей склад німецькому комендантові. Того самого дня ми дістали повновласть перебрати владу. Дубель зі своїми працівниками уступив, а ми

* "Вермахт" (нім.) — традиційна назва німецького війська (різні елітарні війська мали свої окремі назви).

почали урядувати. В моїй управі були всі фахові люди й нам легко та скоро вдалося налагодити працю.

Труднощі ми мали з перекладачем. В нас у Матієві не було українців, які б добре володіли німецькою мовою. Німецьку мову знали жиди й поляки. Ми прийняли на перекладачку жидівку. Під час перегляду районної управи "гебітскомісар"* завважив, що в бюрі працює жидівка й заявив, що треба її усунути, а на її місце знайти не жидівку. Саме на той час приїхав із Закарпаття наш молодий хлопець, псевдонім його був Лях. Він добре володів німецькою мовою й тому обняв пост перекладача. На жаль, постигла його трагічна смерть, про що подам на іншій місці. Після Ляха перекладачкою при районній управі до самого кінця її існування була молоденька дівчинка Катя Крисюк. Тепер вона живе в Колорадо.

Подібно творилися теж інші районні управи. Вища влада була також в українських руках. У Ковлі повітовим старостою був адвокат Самійло Підгірський, колишній посол до польського сейму, великий український патріот та громадський діяч. Активною в організованні громадського життя була його дружина Леся, яка відтак згинула з рук німецького гестапо.

По всіх установах панував український дух. Вистачило пару тижнів, щоб наша, здавалося глуха волинська сторона, цілком переродилася. По містечках і селах всюди почали діяти читальні, хори, аматорські гуртки. Всюди почалася прямо гарячкова національна праця, неначе всі поспішали, щоб надолужити втрачений час. Боже Ти мій, з яким запалом й піднесенням взялися люди до налагодження свого національного життя.

Доноси й арешти

Здавалось, що в районі все налагодано, однак спокою не було. Почалися доноси до німецької влади, на які німці з місця реагували арештами, а то й розстрілами. Радянська система залишила по селах велику ненависть між людьми. Радянська влада ангажувала місцевих людей до проведення своїх акцій, таких як поділ фільварків, "розкуркулювання", загання в колгоспи, вивози на Сибір. Власне тому напочатку було багато

* "Гебітскомісар" (нім.) — рай. номісар (староста).

доносів до німців на “комуністів”. Треба було інтервеніювати й якось втихомирювати народ. Причиною доносів часто бувала справа власности коня чи корови, або й дрібна особиста образа, а арештованим грозила кара смерти.

От, наприклад, з села Лисняків прибула до мене ціла делегація селян. — “Бійтеся Бога”, — кажуть вони. — “В селі арештували дванадцять хлопців”. З розмови виявилось, що хлопців заарештували за “комунізм” на якийсь злобний донос. Пішов я з селянами до “кляштору”, в будинку якого містилася комендантура. Селяни зачекали, я пішов до коменданта. Вислухавши мене, комендант запитав:

— Знаєте ви тих арештованих?

— Їх я не знаю, — відповів я. — Але знаю їхніх батьків. Це порядні люди, ніколи комуністами не були.

— А ручите за них? — знову запитав німець.

— Так, я ручуся! — відповів я твердо й без надуми, бо вже попав у диктований німцем тон і зрозумів, що тільки твердою поставою можна врятувати цих невинних людей.

— Тож пам’ятайте — як один зникне з села, ви підете сидіти за них.

Я погодився, однак сказав, що хочу ще наперед поговорити з арештованими та їхніми батьками. Найперше говорив я з батьками. Я їм сказав, що їхніх дітей можна звільнити. Але чи ручаються вони, що їх сини ні до чого непричетні й будуть такими в майбутньому? Всі заговорили в один голос, що їхні сини невинні й що вони ручаються за них. Пішов я з комендантом на монастирське подвір’я, де вивели з пивниць арештованих. Поговорив я теж з ними, тоді сказав німцеві, що всі вони невинні й їх треба випустити. Комендант дивився на мене трохи з подивом, трохи з недовір’ям, але випустив усіх. Були теж інші подібні випадки й у нашім місті. Напр., одного дня арештували в Матієві Степана Вальчука. Прийшли зі сльозами до мене батьки з просьбою рятувати сина. Я відразу пішов до коменданта і старався переконати його, що Степан чесний громадянин, та просив подати причини його арешту. Причин мені не подано, але по двох днях Степана Вальчука звільнено.

Інша доля зустріла колишнього голову сільради села Рудні, імени якого не пам'ятаю. На чийсь донос його арештували. Приїхала до мене жінка з проханням рятувати її чоловіка, та коли я прийшов до коменданта, то мені сказано, що вже запізно — його вже розстріляли.

Такі інтервенції доводилося робити майже щодня на протязі трьох тижнів, поки населення успокоїлося, а донощики переконалися, що їхні провокації надібують опір. Ці випадки донощицтва й арештувань — це була чорна пляма передусім перших тижнів окупації. Поза тим німці не мішалися до українського управління.

Цивільна німецька влада в повіті та ліквідація українських установ

Одного вересневого дня прислали до Матієва з Ковля штафету, що була для нас наче громом з ясного неба. Повідомляли, що повітовий староста Самійло Підгірський арештований. Його дружина Леся арештована. Забрали також д-ра Пирогова — посадника Ковля. В Ковлі владу перебрала німецька цивільна влада, прибуло гестапо, жандармерія. Нова влада кожної хвилини може з'явитися також і в Матієві. Ми розіслали післанців на всі сторони, щоб попередити про це всі українські установи.

Проте нова влада не приїжджала з Ковля. Тож я вибрався туди, щоб на місці довідатися, що там сталося й чого можна сподіватися в майбутньому. В Ковлі біда. Все українське життя замерло впродовж одного дня. В місті введено поліційну годину, арешти йшли страшні, в тему зовсім випадкові — на вулицях міста. Люди боялися виходити з хат. По вулицях шлялися гітлерівські партійники та поліцаї з СД, в жовтих уніформах, з "гакенкройцами" на руках. Вони до всього придиралися, без причини били людей гумовими палицями таки на вулиці. Розвідавши про це все, я повернувся додому.

На зміни не довелося і нам довго ждати. Приїхав і до Матієва "ляндвірт"* Маккентум. Він зайшов до мого бюро,

* "Ляндвірт" (нім.) — районний референт земельних справ німецької цивільної адміністрації, що завідував усіми господарськими справами району.

представився і спитався, чи мені відомо, що він призначений очолити адміністрацію району. Я сказав, що так, бо мене повідомлено про це день раніше. Маккентум старався бути навіть дуже чемним і приємним співбесідником. Це була обідова пора. Я забрав його додому, ми там з'їли обід, випили по чарці й все здавалось гаразд.

Пообідавши, ми пішли оглянути мешкання, яке для нього було призначене. При управі був малий будиночок з трьох кімнат і він там примістився, а щодо килимів та меблів, то заявив, що він це полагодить сам з "юденратом".** Відтак він оглянув кабінет, який ми для нього призначили й заявив, що це для нього не відповідає й що він хоче зайняти мій кабінет. Я перенісся і йому віддав свій кабінет.

Полагодивши справу з мешканням та бюрою, зараз по обіді Маккентум почав урядувати. Він відразу заявив, що вся влада в районі скупчується в його руках. Без його згоди не можна видавати жодних розпоряджень чи дозволів. Перелусім він цікавився, які в нас магазини та які в них запаси різного добра. Це він відразу перебрав під свою контролю, заряджуючи, щоб без його особистої згоди нічого нікому не видавати. Моя ранга районного голови залишилася й на далі, але влада обмежувалася до ролі керівника українських урядовців.

Винищування жидів

Вже раніше, десь після першого місяця німецької окупації зайшли зміни. Відділ "вермахту" відійшов з Матієва, а на його місце прийшла жандармерія й оселилася в "кляшторі". Це були віком молоді люди під проводом такого ж самого молодого, у віці біля 23 роки, підпоручника, імени якого не пригадую. Першим їхнім почином було створення "юденрату". Цей "юденрат" підлягав безпосередньо німцям і мав щоденно голоситися в німецькій комендантурі по інструкції. В першому тижні своєї діяльності "юденрат" дістав доручення повідомити всіх жидів-чоловіків від 15 років вгору, щоб з'явилися до комендантури на означений час для виміни особистих документів.

** "Юденрат" (нім.) — жидівська рада, офіційне представництво жидівського населення перед німцями.

Ранком цього дня, десь біля 8 години, коли я йшов до бюро, завважив я у місті небувалу мстущину. Біля аптеки зустрів мене її власник жид Мандельбаум і сказав, що “юденрат” повідомив його ставитися до комендантури виміняти документи і питався, що він має робити — замикати аптеку та йти, чи остатися в аптеці. Це вперше я почув про якусь виміну документів і тому не знав, що порадити Мандельбаумові. Саме тоді надійшов заступник коменданта, німець з Познаня, якого я запитав, чи йому відомо про виміну документів і що повинен в тій ситуації зробити Мандельбаум. Його відповідь була така:

— Так, мені відомо! А щодо аптекаря, то нехай залишиться в аптеці. Він ще матиме час змінити ці документи.

Прийшовши до бюро, я застав повідомлення — негайно з'явитися в комендантурі. На подвір'ї “кляштору” я застав мабуть двісті жидів різного віку, що сиділи в чотири ряди, позакладавши під себе ноги. Комендант повідомив мене, що він хоче виділити всіх ремісників і залишити їх у місті, а решту відіслати на роботу. Після такого короткого повідомлення сказав мені вертатися до праці в управі.

Нічого не підозріваючи, я вийшов з брами “кляштору”. В місті я застав серед жидів велику паніку. Жінки й діти оточили мене і не давали пройти, питалися, де їхні чоловіки, батьки й сини. Я їм сказав те, що я почув від коменданта. Я не був свідомий того, що те, що мені сказав німець, була брехня, яка мала замаскувати перший нелюдсько-жорстокий німецький вчинок, морд безборонних людей.

За якої півгодини пролунали від “кляштору” короткі серії кулеметних стрілів. В місті це викликало крик, плач, розпuku. Я був настільки наївний, що попросив о. В. Соколовського, Досю Солодуху й ще одного громадянина і ми пішли в делегації до німців, довідатися про долю тих забраних людей. На подвір'ї “кляштору” сиділи ті, що були виділені як ремісники, а інших вже не було. В кабінеті коменданта ми застали двох гестапівців з очима набіглими кров'ю в озвірілім вигляді. (Як потім виявилось, гестапівці приїхали спеціально з Ковля для проведення “акції”). Один із них відразу накинувся на о. В. Соколовського кажучи:

— Ви священик, то йдіть до церкви та пильнуйте церкви! — тоді він звернувся до мене: — Ви район-шеф, ідіть до бюро і пильнуйте району — і більше щоб я вас тут у тій справі не бачив!

Ми вийшли з комендантури як несвої, нас облягла група жидів з дітьми, яким ми, на жаль, не могли нічого сказати. За якої півгодини стрілянина втихла й ремісників випустили. Тяжко описати ту розпуку переплетену з радістю у деяких, яка оповила тоді жидівські родини. Майже до кожної родини хтось повернувся і майже в кожній родині когось не стало.

На цьому місці варто згадати, що “юденрат” на початку своєї діяльності призначив до чищення “кляштору” п’ять чи шість жидівок. Всі вони, на цей страшний час, мали бути вдома, але одна якось опинилася в “кляшторі” на горищу. Через віконце вона бачила цілу цю трагедію й потім розповіла:

— Самі німецькі жандарми задалегідь викопали рови. Підводили до них тих “неремісників”, стріляли і клали в рови.

Того дня німці розстріляли коло 250 жидів.

Так розпочалася кривава німецька масакра жидівського населення в Магієві. Після того, в 1942 і 1943 роках, слідували розстріли вже не масковані, як цей перший, а відкриті, явні. Німці оточували частину міста, де жило жидівське населення, забирали всіх: дітей, жінок, чоловіків, провадили їх до синагоги, а звідти вели за місто. За містом була копальня глини. В ями з викопаної глини заганяли свої жертви, стріляли і вкидали їхні тіла. Це систематичне винищування безборонного жидівського населення тривало впродовж цілого часу німецької окупації.

Попри групові, організовані розстріли були й індивідуальні морди, яких довершували поодинокі німецькі військовики. Один із них глибоко зарився у мої пам’яті на ціле життя. Подія ця сталася багато пізніше, але хочу її тут згадати, бо вона тематично в’яжеться з описаним. Одної неділі приїхав з Ковля під мою хату автом гебітскомісар Кастнер. Він зажадав, щоб я сідав з ним в авто, бо він хоче оглянути район. В авті був Бельський, шеф “арбайтсамтв”*, знімчений поляк. Ми їхали в сторону села Черноплесів. Не доїжджаючи до села, ми зав-

* “Арбайтсамт” (нім.) — уряд праці.

важили двох чоловіків з жовтими опасками, що означало, що вони жиди. Кастнер натиснув на газ і догнав їх. Я їх впізнав. Один був столяр, а другий муляр, обидва з Матієва. Вони мали на плечах мішки зі своїм знаряддям. Кастнер сказав показати собі ці мішки, відтак наказав їм скинути чоботи з ніг, стати на одно коліно й тоді стрілив в одного, а відтак у другого. Чоботи він кинув до авта, сів за кермо, немов би нічого не сталося. Мене замлоїло, я мабуть змінився на лиці. Кастнер глянув на мене і сказав: — Вам не добре, так, я знаю, що це неприємно, але інакше бути не може.

Такий нелюдський жорстокий вчинок німців потряс українським населенням Матієва й околиці. Наші люди старалися допомогти жидам переховатися, та скоро облетіла вістка, що німці, як довідаються, що хтось переховує жидів, то розстрілюють цілу ту родину разом із жидами. І так, тільки одиницям пощастило втікти. Ті, що втікли, пішли в ліс. Вони прилучилися до українських відділів УПА. Знаю, що в нашій околиці медсестрою в УПА була дочка власника млина Берендзон. Яка її дальша доля, не знаю.

Спроби створити гімназію

Не зважаючи на ряд жорстоких подій, яких ми були свідками, все ж таки нам хотілося вірити в краще завтра. Ми почали організувати українську гімназію в Матієві, бо в місті до того часу гімназії не було. Ми не знали про заборону Кохом відкривати вищі ніж початкові школи для українців.

Здавалося, що Маккентум давав дозвіл на гімназію в Матієві, лише треба було знайти відповідне приміщення й фаховий учительський склад. Ми знайшли приміщення й учителів. Бракувало тільки учителя німецької мови. Деякі поворотці з-за Буга радили поїхати до Холму, де легко було знайти фахових учителів. Холм був тоді в Генеральній Губернії, наче за кордоном, треба було мати перепустку. З трудом, але я таки дістав дозвіл на перехід кордону, то ж вибрався до Холму. Там я зайшов до української їдальні, що була місцем зустрічі української інтелігенції, й почав розпитувати про учителів. Знайшов я одного, імени якого не пригадую, і почав йому з'ясувати справу. Хоч не можна було забагато хвалити Матіїв,

але я йому трохи прихвалив та обіцяв, що було можна — мешкання, харчі, платню; з'ясував йому умови праці, громадське життя. Мій співбесідник був з Галичини, вже не молодий, біля 50-ти років, здавався розважним. Він вислухав мене уважно, але не виявив ніякого захоплення моєю пропозицією, хоч і не відмовлявся. Розійшлися ми на тому, що зустрінемося знову, а тим часом він порадиться зі своєю дружиною й з деякими товаришами. Але вже на цій зустрічі він висловив сумнів, чи організація нашої гімназії — реальна справа, бо хто знає, чи ми дістанемо дозвіл від німецької влади. Він, здається, знав про німецьку шкільну політику на Волині більше, ніж ми волиняки.

Тим часом у Холмі я говорив ще з кількома вчителями німецької мови. Всі вони відмовилися. Також і цей, з яким я вже зустрічався. Як причину всі подавали непевність українських гімназій на Волині. Однак перед від'їздом я таки знайшов одного учителя, ще не одруженого, який обіцяв приїхати, але аж тоді, як наша гімназія буде затверджена й будуть полагожені всі формальності.

Коли нам здавалося, що ми дістанемо дозвіл відкрити гімназію, прийшло з Ковля розпорядження про школи й млини. Німці дозволяли тільки початкові школи не вище 4-ох клас. Всякі вищі школи, в тому гімназії, торговельні, промислові та ремісничі, мали бути закриті.

Доля полонених

Будучи в справах гімназії в Холмі, я мав змогу відвідати табір полонених. Це було дійсне пекло, один жах. За I-ої світової війни я сам був полоненим, я був у таборах полонених, де була біда. Найгірше було в польському таборі в Ланцюті, де хлопці голодували, були обдерті, зимою ходили надворі накриті коцями, бо не мали плащів. Дістати прикладом убік було буденним явищем. Але чогось такого, як німецькі табори полонених для червоноармійців, я не тільки що не бачив, але й не уявляв за можливе. По таборовій площі проходжувалися й валялися самі людські кістяки, самі живі трупи. Вони хиталися від вітру, з трудом ступали кожний крок. А там далі — ті кістяки обліпили важкий драбинястий віз і пхали його під го-

ру, а німецькі наглядачі покрикували: “Шнель, шнель, донер-веттер!”* Деякі з них падали й вояки били їх прикладами, хоч вже й не було по чому бити. Що там не діялося, Боже Ти мій, немає слів це все описати! Український комітет у Холмі помагав тим нещасним. Але вони не мали засобів, щоб прогудувати такі маси народу. Зрештою, харчі треба було передавати німецькій команді табору, тож все краще й так не доходило до полонених, а пропадало в німецьких магазинах.

Український комітет робив старання, щоб німці звільнили українських полонених. І дійсно ці старання увінчалися успіхом. Пару місяців пізніше, ранньою весною 1942 року, німці почали звільняти українців, які походили з уже зайнятої німцями території. Звичайно, під цю категорію намагалися дістатися всі, хто міг. Тоді звільнилися не тільки українці, але й полонені інших національностей. Тож і в нашому Матіївському районі появилися тисячі народу, отих кістяків, які валилися від вітру. В Матієві й по селах ними були заповнені всі шпиталі, харчівні та інші публічні будинки. Для них зорганізовано лікування, харчування, нічліг та іншу допомогу. Не ставало рук, щоб усім допомгти. Розуміється, чим могли, їм помагали й годували наші селяни та міщани. Не мало пройшло їх теж через мою хату. Одного дня я прийшов додому, а в кухні на розстеленому ліжку спав якийсь чоловік. Я запитав дружину, хто це такий. Вона відповіла, що це наш чоловік, полонений, хворий, вже падав з ніг. Вона його напоїла, перебрала й він відразу заснув. Згодом виявилось, що він був хворий на тиф. Тифом заразилася теж наша донечка. Тиф вона проходила важко, але, Богу дякувати, все скінчилося щасливо. Отих полонених пройшли великі маси. Вони, як повінь, розпливалися по наших селах, відпочивали, підготовувалися, а тоді йшли далі. Багато теж лишалося по селах на роботу, бо або не спішили додому, або їх села чи міста були ще під більшовиками.

Не знаю, зі скількох таборів німці так звільнили полонених. Але знаю, що це були рішення якихсь нижчих команд, а не загальна політика. Це не відбулося всюди. Зрештою, коли вже ця хвиля полонених перекотилася на схід, прийшло

* Швидко, швидко, грім би вас побив!

розпорядження з округи, з Ковля, щоб усі колишні червоноармійці зголосилися в районі на означений день. Як виявилось пізніше, адміністрація Коха десь довідалася про ці звільнення полонених і хотіла їх знову загнати за драти.

До мене почали приходити люди з питаннями, чого їх кличуть і що їм робити. Що я мав їм казати, коли сам нічого більше від них не знав. Я старався відповідати так, щоб усі зрозуміли, що я підозривав, що це може бути якась німецька пастка. Я також їх запевняв, що в означений день я сам особисто підв з ними до комендантюри.

Доволі багато колишніх вояків зголосилося в означений день. Перед відходом до комендантюри я сказав їм, що наскільки мені відомо, вони були мобілізовані щойно при відступі більшовиків, на фронті не були й не мали змоги стріляти в німців. Хлопці зорієнтувалися й сказали: "Так, так". Тож так я і представив справу німецькому старшині, коли він вийшов провіряти зібраних.

— Вони кажуть, що всі вони були мобілізовані щойно тоді, коли наступали німці, — говорив я йому. — Їм вже дали уніформи, але ще не вишколювали й навіть не дали зброї. Червона армія втікла й їх залишила. Так вони й попали в полон.

Німець ще поставив зібраним кілька питань, але якимось повірив і велів усім іти додому. На тому й закінчилося.

Натомість в інших районах так легко не обійшлося. Наприклад, в сусільному Турійському районі всіх колишніх червоноармійців забрали до Німеччини й загнали за драти — в табори полонених.

На роботу до Німеччини

Спочатку німці підходили досить хитро до справи вивозу наших людей на роботу до Німеччини. Роздали летючки, щоб голови сільських управ подали до відома, що Німеччина готова прийняти на прохання певну кількість людей. Кандидати мали пред'явити свідомство здоров'я від лікаря, мусіли бути грамотні й ніколи не карані судово, бо лиш таких уряд праці мав брати до уваги. Рівночасно німці обіцяли добру платню, мешкання, харчі й одягу.

З самого початку було трохи охочих на виїзд. Незабаром по виїзді першого транспорту до Німеччини почали надходити тривожні листи. Деякі вже в перших днях стали каліками без ноги чи без руки, бо попали під бомбардування на фабриках. Німці обіцянок не додержували. Робітників тримали за дротами, наче полонених, погано платили й харчували. Люди почали противитися виїздові до Німеччини.

У другій фазі вербування людей німці почали визначувати людський контингент на кожний район. Район розбивав це на села з дорученням головам сільських управ приділити зі свого села певне число людей на працю до Німеччини. Спочатку кожний голова старався вислати “небажаний елемент” із села, але скоро й тих людей не стало. Наступили тяжкі, кошмарні дні — прямо нещастя. Люди зі сльозами в очах приходили й благали, щоб їхніх дітей охоронити від виїзду.

Врешті німці почали вживати сили, оточували села і прямо ловили людей. Такий випадок був у нашому районі в селах Смідині й Парилубах. Одного дня німці оточили село, вигнали людей на майлан, молодь завантажили на авта й повезли до Ковля. В уряді праці в Ковлі приділили їх на різні місця праці й вони поїздом відїхали до Німеччини.

Районова управа почала задумуватися над тим, щоб якимсь способом, хоч частинно, зберегти своїх людей від вивозу до Німеччини. Вирішено зібрати дані, які вказували б на те, що важлива й необхідна праця в районі вимагає великого числа людей, щоб її зреалізувати. В той час якраз розпочалася будова залізної дороги, яка вимагала багато людей до праці. Гебітскомісаріят уважав цю працю дуже важливою й суворо вимагав, щоб людей на означений час доставляли до будови залізниці. Крім того, в самому Матієві був тартак, який також вимагав поважної кількості людей до праці. Наш агроном Макарьчук обчислив, скільки треба робочих рук, щоб обробити ґрунт та зібрати зерно в районі. Коли ми зробили зіставлення, скільки треба людей до будови залізниці, до праці в тартаку й до оброблення землі, то вийшло, що в нас у районі немає зайвих людей на виїзд до Німеччини. З тими даними я поїхав до Ковля до гебітскомісара. Він мене вислухав і сказав, що мусить це все докладніше розглянути й дасть нам відповідь. Крім того, зараз же зажадав з господарського відділу звіт,

як процентово стоїть наш район з людським контингентом. В той час контингент у Матіївському районі був виконаний на 70%.

Незабаром ми отримали відповідь, в якій було сказано, що з контингенту ми звільнені бути не можемо, але буде він нам зменшений. Хоч і зменшений, але приділ людей на виїзд до Німеччини ми одержували. Ми його виповняли лише частинно, все покликаючися на наші конечні потреби людей у районі. Після кожного не виконаного на 100% набору ми діставали зауваження, що це зазначено на нашій конті й що в майбутньому це мусить бути надолужене. У висліді з Матіївського району за два роки, від'їхало до Німеччини на роботу не більше як 200 осіб, включно з тими насильно забраними зі Смідина й Паридуб.

Українська поліція відходить до УПА

Після створення районових управ у повіті приступлено до організації поліції. Комендантом повітової поліції в Ковлі був німець капітан Рап, заступником українець Шабатура. Матіївську станицю очолив Ярмолович, який був на тому пості до кінця й відійшов зі своєю станицею до УПА.

Подія, яку постараюся відтворити, сталася в березні 1943 року. Раненько буджуся, бо хтось стукає у моє вікно. Я зриваюся з ліжка, дивлюся — заступник коменданта поліції. Відхиляю вікно, а він каже:

— Вибачте, але я мушу зайти до вас до хати, справа нагла.

— Ходіть, — і я впустив його в хату.

Він оповів мені, що всі відділи міліції в дооколишніх районах відійшли минулої ночі до УПА. В Ковлі в'язниця розбита, в'язнів випустили. Шабатура виголосив до в'язнів коротку промову, у висліді якої частина пішла до УПА, а інші розійшлися додому. Наша станиця цим заскочена, говорив заступник коменданта, але й ми також мусимо відійти в ліс.

Дальше заступник коменданта оповів мені про подію, яка сталася цієї ж ночі на поліційній станиці.

Серед ночі появилася на станиці міліції німецький майор Штерн і запитав, де комендант міліції. Дижурний міліціант

відповів, що комендант удома спить. Штерн зажадав, щоб його негайно завести на квартиру Ярмоловича. Комендант дійсно спав. Тоді Штерн забрав Ярмоловича з собою й усі разом подалися на квартиру заступника коменданта. Він теж спав. Це вже було після подій в Ковлі. Отже, німець провірював, чи місцева поліція має якісь зв'язки з тими, що відійшли до УПА в інших містах. Коли Штерн побачив, що Ярмолович і його заступник спокійно спали вдома, це його переконало, що вони не причетні й нічого не знають про події в інших містах. Тоді Штерн розказав їм про події в Ковлі. Ярмолович відразу зорієнтувався, в чому справа й заявив, що вони про Ковель нічого не знають. Він переконав Штерна, що в Матієві вся міліція надійна й тут немає небезпеки, щоб хтось утік до лісу. Щоб зробити на Штерна ще краще враження, він заалармував усю міліцію й розіслав стежі на всі дороги, щоб пильнувати підходів до центру міста. Це переконало Штерна, що матіївська міліція не легковажить собі справи й старається берегти місто. (В місті було тоді около 30 українських міліціантів і біля п'ятнадцять німецьких жандармів. Жандарми містилися окремо у військовим будинку за містом). По відході заступника коменданта з його дому я одягнувся й пішов на станицю міліції.

На станиці було більше міліціантів ніж звичайно, всі в повному озброєнні. Панувала напружена атмосфера. Ярмолович, комендант поліції, поінформував мене, що ввечері поліція залишає Матіїв. Він також сказав, що якщо німці матимуть підозріння, що міліція конспірує з УПА та пробуватимуть її роззброїти, міліціанти рішені не дати себе роззброїти, але готові боронитися, навіть як будуть жертви. Тим часом я завважив, що родини міліціантів виїжджали. В напруженні час тягнувся помалу. Німці, однак, не підозрівали нічого.

Під вечір наші міліціанти зробили збірку й відмаршували. Я подався до "ляндвірта", щоб мати алібі, де я був і що робив, як міліція залишала місто. По дорозі я зустрів одного німця, який працював на пошті. Для обох нас зручніше було зайти до "ляндвірта" в товаристві, тож ми подалися разом. "Ляндвірт" перервав писання і, розмовляючи про події в Ковлі, ми просиділи добрих дві години. Тоді поштовий урядовець встав і сказав, що вже мусить іти. "Ляндвірт" відповів, що теж піде

з ним. За мою рахубою, наші хлопці вже повинні були бути в Тупалах, це сім кілометрів за Матієвом.

Тільки ми вийшли на вулицю, надігнався засапаний майстер німецької жандармерії. Не зважаючи на присутність “лянд-вірта”, він звернувся з криком до мене:

— “Донерветтер”! Поліції нема в місті! Де поліція? — і ще там щось викрикував.

Він помало заспокоївся, а всі гарячково заговорили про відхід міліції й подалися на міліційну станцію. Там виглядало, як після погрому. Всі шафи відчинені, шухляди повисувані, папери попалені й порвані, деякі столи й меблі поперекидувані. Нема ні живої душі. Німці з жахом дивилися на це все, лялялися й кидали обурливі репліки.

Матіївська поліція відійшла до УПА під проводом свого коменданта Ярмоловича. Це була незвичайно ідейна людина, щирий український патріот. Однак партизанити судилось йому не довго. По Матієві ходили поголоски, що він згинув з рук більшовицьких партизан. Оповідали, що коли він був в якомусь селі, прибули два озброєні вояки. Вони зголосилися до нього, щось поговорили з ним, і він подався з ними на свою квартиру. Він йшов наперед ще з одним вояком зі своєї почту та щось говорили, а прибулі вояки йшли ззаду. В одній хвилині “гості” витягнули нагани й почали стріляти. Ярмолович загинув відразу, а його колега був ранений.

Трагічний Великдень 1943 року

Після відходу української поліції до УПА, прибув до міста відділ німецької польової жандармерії й почав гасати по районі в погоні за відділами УПА. Але вони тут довго не затримались. На їхнє місце прибув батальйон СД. Вони також почали роз'їздити на облави.

Поїхали вони у Великодній тиждень 1943 року в напрямку на Любомль. Там вони попали на засідку УПА. То було пекло. Розторожили їх цілком. Скільки там було вбитих, не знаю, бо їх поховали на місці, але з батальйону багато не лишилося. Самих ранених привезла ціла валка підвод, щось біля шістдесят осіб. Це був, мабуть, перший більший бій УПА з німцями в наших сторонах.

Того ж самого великоднього тижня німці наскочили на село Смідин. Це багате й велике чотиритисячне село, національно свідоме. Німці оточили Смідин, смертельно прострілили дитину голови сільської управи Юрпика, розстріляли трьох чи чотирьох юнаків, а коло 60 осіб забрали до Німеччини на роботу.

В сам день Великодня трагічно згинув перекладач нашої районної управи Лях. Він поїхав провести Великодні свята в селі Окунин. Засів до великоднього стола в хаті голови сільської управи. Нараз до хати увірвався комендант німецького відділу, витягнув його на подвір'я, кинув на землю й застрілив. Німець мені потім досить арогантно сказав, що на Ляха був донос, що він небезпечна людина й він мусів його забити. Тіло поховали в Окунині в присутності великої кількості людей.

Матіївський батальйон-курінь

Німці зорганізували в Матіїві "шцубатальйон"^{*} з українців Ковельського повіту. Однієї гарної ночі цей батальйон перетворився в курінь УПА. Розкажу про цей курінь.

Не знаю всіх закуліс ініціятиви творення цього куреня. Мабуть що це була українська ініціятива, яку підтримали німці, щоб мати якусь підтримку серед українського населення.

У нас, в Матіїві, була група людей, ентузіястів цього куреня. До них належали передусім колишні старшини армії УНР. Між ними були майор Рудник — офіцер ще царської армії, що служив у другому Запорізькому полку, сотник Дзюблик, сотник Семенюк та інші, яких собі не пригадую. Пригадую, що одним з перших ініціаторів був Марковський, теж старшина армії УНР, родом таки з Волині. Він приїхав до Матіїва й відбув одну з перших нарад з колишніми українськими старшинами. Тоді говорив він також зі мною про батальйон і про те, щоб я допомагав в його організації.

Офіційної мобілізації до куреня не було. Однак було розпорядження, щоб кожний голова сільської управи призначив до куреня бодай п'ятьох юнаків. Спочатку голови управ висилали до куреня кого вдалося, не зважаючи на те, чи мо-

^{*} "Шцубатальйон" (нім.) — стрілецький курінь для охоронної служби.

білізовані були охочі до служби в українському війську чи ні. Однак це тривало недовго. Українські організатори почали нагискати, щоб до куреня йшов цвіт молоді, бо курінь має бути зав'язком української армії. Тому в курені повинна бути найкраща, національно свідома молодь.

Тим часом у лісі вже діяла Українська Повстанська Армія. Діяла підпільна повстанська адміністрація, організація постачання, санітарна служба й усе інше. Було відомо, що повстанці ставляться критично до задуму творення куреня, але вони не робили якихось драстичних перешкод у його організації.

В кожному разі курінь зорганізовано. Було в ньому чотири сотні — таки кращої молоді з сіл Ковельського повіту. При курені були й німці як інструктори, але командували ним українські старшини — Рудник, Дзюбик, Семенюк та інші. Як цілість курінь підлягав німцеві майорові Штернові. Хлопці були гарно умундуровані, озброєні, ішов вишкіл. Вже як маршували містом, виглядали на справжнє військо.

Однієї ночі, точно о дванадцятій годині, відбувся наступ УПА на курінь. Відділ УПА непомітно підсунувся під самі казарми й оточив їх з усіх боків. Опісля я довідався від одного з наших старшин, що упівці зайшли до середини й почали вигукувати: "Хлопці, збирайтеся! Всі відходять з нами в ліс, до УПА!" Це поставило на ноги цілий курінь, у казармах постала метушня, біганина.

Старшини на чолі з німецьким майором Штерном мали квартири осібно від вояків. Там вони мали теж усі курінні кулемети. Оповідали, що Штерн дав наказ, щоб дати кулемети на поверх, у вікна та відкрити вогонь по УПА. Однак, здається, що наказу Штерна ніхто не виконав. Не знаю всіх подробиць, бо сам я в той час не був у казармах, так що повторю лише чутки, які в той час кружляли серед людей. В кожному разі Штерн у час зорієнтувався і якось втік. Цілий батальйон відійшов до УПА з усім майном. Забрали з собою на підводи всю зброю, амуніцію й різні запаси. Либонь цей відхід був спеціально зорганізований як напад УПА, щоб німці опісля не переслідували родин вояків. І дійсно все було добре засекречено, бо я, напр., про це нічого не знав.

Рано по відході куреня в ліс розійшлася вістка, що вночі під час нападу згинув сотник Семенюк. Одні говорили, що він відмовився виконати наказ Штерна й його німець забив, інші казали, що він не хотів проливати української крові й відібрав собі життя. Тіло німці видали дружині покійного для похорону. Українська громада у с. Туричани, з якого він походив, влаштувала йому величавий похорон-маніфестацію. Це була шляхетна людина, великий український патріот.

Сталося це все вліті 1943 року.

Німці все таки не зрезигнували зі ставки на українські частини. Незабаром після відходу до УПА першого куреня, німці зорганізували новий курінь. Однак цей курінь уже був під цупкою німецькою контролею. Зброя була під опікою німецьких вояків. Рухниці видавали воякам тільки вранці, а ввечері забирали назад. Проте вояки проходили нормальний військовий вишкіл.

Пішов до УПА також і цей курінь, вже пізньою осінню 1943 року. Тим разом був наскок УПА на ціле місто. Підготовка наскоку була широка. УПА заздалегідь запевнила собі співпрацю нашої районної управи. В мене були розвідники УПА й одержали докладні інформації про те, де були в місті магазини майна, яке мало бути й було забране під час наскоку. У Рудницького, касира районної каси, розвідники УПА одержали ключі до каси, щоб пізніше, під час наскоку, було легше дістатися до неї. В час цього наскоку забрали до УПА весь Матіївський курінь. Після того німці вже більше не робили спроб організувати українські військові частини в Матіївському районі.

Чужинецькі “батальйони”: литовці, козаки і поляки

Після відходу до УПА другого Матіївського куреня, німці стягнули до Матієва “шущманів”* чужинців, литовців і козаків. Ні одні, ні другі не заслужили на похвалу. Вони поводитися як військо окупанта. Ось такі випадки трапилися.

В дорозі на село Біличі литовці оточили стодолу, де було дванадцять наших хлопців. Це були місцеві хлопці, всі оз-

* “Шущман” (нім.) — вояк “шущбатальйону”.

броєні, які муштрувалися вночі, а на день полягали спати. Всі вони здалися без одного пострілу. На наказ німецького коменданта литовці розстріляли всіх цих полонених і закопали таки біля тієї стодоли. Цей акт німецького терору викликав обурення не лише супроти німців та литовців, але й супроти нещасних жертв. Хоч ніхто не знав точно, як там було, але наші люди висловлювали невдоволення, що хлопці так нерозважно квартирували й що дали себе роззброїти. Громадська думка стояла тоді на тому, що раз хтось взяв зброю в руки, мусить вміти нею орудувати й боротися до загины. В той жорстокий час іншої дороги не було.

Трохи інший характер мав випадок у селі, чи біля села, Торговище. Якась наша група роззброїла там щось сім чи вісім козаків і забрала в них коні. Як тільки роззброєні прибули до монастиря, який був їхньою казармою, козацький капітан заалармував цілу сотню. Вони всіли на коні, подалися на Торговицю, оточили село й вигнали всіх людей на майдан. З товпи вибрав капітан щось дванадцять чи чотирнадцять молодих чоловіків і розстріляв їх на місці. “Пострах для села!”

Зимою з 1943 на 1944 рік німці перекинули до Матієва польський батальйон, зорганізований мабуть у Луцьку й може ще в інших містах на Волині. Повіяло ще гіршим духом, бо вояцтво цього батальйону ставилося дуже вороже до українців.

Мене покликав до себе майор Штерн і сказав приблизно таке: До міста прибув польський батальйон. Без відома Штерна вони не мають права нічого вимагати від районної управи. Казав теж інформувати його, якщо трапилися б якісь акти безправ'я.

Перед самим Різдвом розбудили мене серед ночі: “Слухайте, нещастя! На Стахурі вимордовано всіх людей!”

Стахур це був фільварок польського дідача, який виїхав до Польщі. Фільварок цей був два кілометри від Матієва. Там мешкали наші люди, переселенці з загрожених сіл уздовж залізниці Ковель — Холм. Це вимагає довшого пояснення. Від літа 1943 року більшовицькі диверсанти досить часто підмінювали залізницю. Як вони ухитрювалися це робити, важко сказати, бож усі вважали, що ліси й села контролювала УПА. Але таке було, ніде правди діти. У відповідь на міни, німецькі

карні експедиції стріляли всіх поголовно, кого зловили недалеко місця вибуху. З таких призалізничних сіл люди втікали кудись далше, де було безпечніше жити. Саме горстка таких утікачів з села Нове Село (пізніше переіменованого на Вільку-Підгороднянську) шукала місця замешкання й ми примістили їх в порожніх будинках на Стахурі. Там вони жили. Нещастя надибало їх і тут.

Почувши цю страшну вістку, я й ще дехто з районової управи поїхали на місце випадку. Знайшли ми там одинадцять замордованих осіб. Найбільше потряс мною вид зарізаної дитини. Коли я відчинив хату, побачив серед хати плетену колыску, а в ній немовля. Голівка перехилена через поруччя, шийка перерізана, все закривавлене. Незабаром усі знали, що це зробили польські вояки з місцевого батальйону.

Дві дівчинки — одна 12, а друга 14 років — якимсь чудом заховалися під ліжком. Вранці, коли прийшли забирати тіла замордованих, їх знайшли й забрали до лікарні. Прийшовши до себе, вони розказали, що вбивцями були польські поліціанти. Німці розпочали слідство, але воно було так проваджене, що нічого не виявило.

Не зважаючи на можливості репресій й небезпеку, ми влаштували величавий похорон жертвам масакри. Одинадцять трун, одна за одною, відпровадила з церкви на цвинтар велика кількість мешканців Матієва. Похоронні відправи відслужив о. Петро Касянчук, який теж виголосив надгробне слово. Я попросився з ними від імени управи міста й таки не втримався, щоб не затаврувати цього вчинку. “Яка б то рука цього не зробила, цей вчинок покрие її вічною ганьбою. Вчинок цей — бандитський”, — сказав я.

До мене згодом донеслося, що мій виступ називали провакацією. Але інакше я вчинити не міг. Деякі з моїх приятелів попереджали мене, що за це мене може зустріти доля жертв зі Стахура. Однак тоді про це не думалося, бо кожний день був повний небезпек. Незабаром по тій трагічній події почав наближатися до нас фронт. Я з дружиною й донькою покинув Матіїв і виїхав в далекий світ 14-го січня 1944 року.

MYKHAILO LEBID: THE MATIYIV DISTRICT IN VOLYN' UNDER GERMAN OCCUPATION

(Summary)

The author of this memoir was head of the Matiyiv district administration in the Kovel' region of Volyn' during the period of German occupation, 1941-44. His account contains a number of interesting details about the administration, German policy in Ukraine and the more significant events of that time.

The account begins in 1939, with the fall of Poland, when the Red Army arrived in the area. At first the local communists established a municipal government in Matiyiv. But not long afterward Soviet officials arrived, relieved the local communists of their posts and took over the administration. With them came the NKVD. At first the Soviet administration was reasonably humane, although even in the first few months it "nationalized" estates and industrial concerns. But during the winter, the NKVD began to show its iron hand. Whole families were arrested and transported to Siberia. At first the arrests and deportations were carried out "in secret," by night; the victims were mainly the wealthier members of society (landowners and merchants), Polish refugees and officials and certain Ukrainian political activists. Then came mass deportations, mainly of Polish refugees and colonists. These also took place by night. At the end of 1940, collective farms began to be organized, heavy taxes were levied on churches and peasants and Ukrainian activists, priests and wealthier peasants were taken off to Siberia. People threatened with arrest would escape beyond the Buh River, to areas under German occupation, or enter the underground. The NKVD brought in the equivalent of martial law; citizens could travel only with special permission.

In June, 1941, the German-Soviet war broke out. A few days later, the Germans arrived in Matiyiv. With permission from the German military command, representatives of the communities of the Matiyiv district elected a district governing body, which was headed by

the author. The district was made up of 57 communities, with a total population of 66,000. At first the Germans did not meddle in the activities of the Ukrainian administration; it was left free to run the economic and community life of the district. Under this regime the cultural and educational activities of the communities quickly got back to normal — there were reading rooms, choirs and amateur theatrical groups. However, even at that time the Germans were going after “communists” and the author was obliged to intervene on behalf of innocent people who had been arrested. Furthermore, the persecution of Jews had begun. The Germans set up a **Judenrat** and placed the Jewish population directly under the authority of the German “**Ortskommandantur.**”

In the fall of 1941 the so-called civil German administration arrived. At that time the “**Reichskommissariat Ukraine**” was created, with Erich Koch at its head. German officials, Gestapo, SD and police came in and took all power into their own hands. In Kovel’ the German administration proceeded to arrest Ukrainian activists. In Matiyiv Landwirt Makkentum arrived and took all power and control of all storehouses in the area. The author still held the title “head of the district administration,” but he was stripped of all real power. He remained just the chief of the Ukrainian officials.

The first jolt of the German occupation was the mass execution of about 250 Jewish men, who were supposedly called out to register at the monastery building which housed the police station. Later Jews were driven into a “ghetto” and by 1942-43 they were being openly transported out of the town to be shot. The peasants of the district were saddled with enormous demands for grain, meat, milk and other products, for which they were given ludicrously-low payments. Local businesses worked for the Germans and employees were paid very low wages. A further cause for complaint was the transport of young people to work in German factories. At first there were people willing to go. But when it was discovered that Ukrainian workers in Germany were being kept behind barbed wire, as though in prison, nobody more wanted to go. Erich Koch’s administration banned all Ukrainian cultural activity and closed all schools except for the first four grades. The author gives many examples of how these and other barbaric regulations were brought into effect. He describes how the urge to resist gradually grew among the population and how the Germans resolved

their conflicts with the people. He also writes of his visit to a camp of Red Army prisoners-of-war in Kholm, where thousands of people were starved to death by the Germans.

In the last part of his story, the author recounts the events of 1943, when the UPA began its armed struggle against the Germans in the Matiyiv district. He describes the general conditions in the area, tells how the Germans reacted to the insurgent movement and speaks of the activities of Cossack, Lithuanian and Polish auxiliary police units who fought with the Germans against the UPA. He gives a detailed account of the UPA's rout of a German police battalion in the Luboml' district. He also tells us how the Matiyiv Ukrainian auxiliary police and the Ukrainian battalion organized in Matiyiv by the Germans crossed over from the side of the Germans to the UPA. The memoir also describes the German terror and other events.

The author left Matiyiv when the Soviet front approached, in mid-January, 1944. He and his family ended up in camps for displaced persons. From there they went to Montreal, Canada.

Софія Степанюк

УКРАЇНСЬКІ ЖІНКИ В НІМЕЦЬКИХ ТЮРМАХ КРЕМ'ЯНЦЯ І РІВНОГО

Мені довелося ділити тяжку долю багатьох українських жінок у німецьких в'язницях Крем'янця і Рівного на Волині в 1943 році. Коли я ще була в страшній рівенській в'язниці, де багато моїх подруг загинуло на тортюрах чи від куль гестапо, ми — в'язні склали собі святковий обіт, що ті, які виживуть, опишуть це пекло, що його ми зазнали. Ці щасливиці повинні розповісти всім, у яких умовах і за що віддавали своє життя українські жінки. Хочу в міру моїх сил виконати цей обов'язок.

Масові арешти на Волині

Вранці, 16 липня 1943 р., розійшлася вістка по Крем'янці, що гестапо проводить масові арешти в місті. Через городи прийшов до нас підпільник "Марко", керівник крем'янецької округи ОУН (Андрій Л.) і попросив, щоб я остерегла деяких людей перед арештами. Декого мені вдалося остерегти впору. Проте німці арештували також таких людей, про яких "Марко" не думав, що їх будуть арештувати. Тим часом мене зустріла сестра мого чоловіка Люба й повідомила, що в них було гестапо й питали за мого чоловіка. Вона теж сказала, що вже арештували мого брата Миколу Івашенюка і швагра Маркіла Гелецінського. Швагер був з Галичини, колишній старшина австрійської армії й працював завідуючим промислового відділу Крем'янецької округи, але й це не допомогло. Його забрали. Я рішила повідомити мого чоловіка, щоб скрився. Так як була, з своєю двох і пів річною донечкою Ганусею на руках, я побігла до фабрики, щоб остерегти Арсена.

Як тільки я увійшла на фабричне подвір'я, відразу побачила, що вже запізно. Фабрика була обставлена гестапівця-

ми. Мене завважили. Вертатися було пізно. Тож я попрямувала просто до будинку. У вестибюлі були гестапівці в товаристві фабричного інженера Пінковського, поляка. Він показав на мене: “Це жінка Степанюка!” Один гестапівець підійшов до мене й запитав за Арсена. Я відповіла, що Арсен пішов уранці на працю й от я прийшла до нього. В душі я зраділа, бо питання гестапівця означало, що мій чоловік десь скрився. Гестапівець ще дещо питав про Арсена, а тоді зарядив, щоб я йшла з ним. Привів він мене до закритого авта, відчинив двері й наказав увійти всередину.

— Таж у мене дитина!.. Що з дитиною? — вирвалось в мене тривожне не то питання, не то оклик, не то благання.

— Дитина також! — шорстко гукнув він.

— Куди ж ви нас везете?

— Увідіте! — відповів він злісно і попхнув мене в середину авта. Він говорив по-російськи.

Привезли нас у крем'янецьку в'язницю і відразу замкнули мене з дитиною окремо у малесеньку темну кімнатку. Кругом тільки цементові стіни, а вгорі малесеньке віконце. Ми були самі. В кімнаті було темно. Гануся відразу почала плакати. Я притулила її до грудей і пробувала заспокоїти, але сама я билася з тривожними думками й ледве панувала над собою. Я вже дуже добре знала, як гестапо поводить з арештованими. У Крем'янці вже давніше у лютому 1943 року були масові арешти українських громадських діячів. Тоді одних розстріляли відразу, інших після довших допитів, знову інших — звичайно побитих на допитах — звільнили. Найбільше тривожили мене почуті раніше інформації про те, як німці мордували малих дітей під час погромів українських сіл — розбивали їх до стовпів, кололи багнетами, живих кидали в огонь чи в криниці. Згадавши про це, мороз пішов мені по спині. Я вже боялася не за себе, а за мою Ганусю. Яка її доля? Що зроблять з нею? Страшні картини з цих розповідей насувалися хмарами. От, мабуть, вже розстріляли мого брата та інших, а тепер черга приходить на нас. Нас теж поведуть на розстріл. Ох, коли б уже вбили відразу, щоб ми довго не мучились, — прийшла страшна думка, і я тулила дитину до себе в відчаю, здригаючись і тамуючи плач.

— Мамо, ходім додому! Де тато? — закричала моя Гануся й зайшлася ще голоснішим плачем. Я схаменулася. Я зрозуміла, що мій неспокій передається дитині, що я мушу панувати над собою. За хвилину я вже була спокійна й навіть здібна спокійно говорити до Ганусі й вона помалу заспокоїлася. Я щось їй оповідала. Вона заснула мені на руках, а я знову пірнула у тривожні думи. Найбільше мене турбувало, чи гестапо довідалося, що наш дім був центром діяльності українського підпілля. До нас приїжджали зв'язкові, в нас відбувалися різні наради й перебували різні діячі підпілля. Саме в час мого арешту в нас перебував також д-р Михайло Турчманович, псевдонім "Голуб", чоловік моєї сестри Наталки. Якщо гестапо про все це знає, то не тільки мені, але теж моїй мамі та всій родині грозило пілковите знищення. В такій тривозі пройшло півдня.

Нараз почулися різкі кроки на коридорі. Заскреготів замок. У дверях появилася гестапівель і в'язничний сторож. Завели нас до великої кімнати, де за столами сиділо кілька гестапівців і кілька військових німців, двох у цивільному.

— Де ваш чоловік? — запитав мене гостро один гестапівель.

Я почала розповідь, що він пішов уранці на працю, але гестапівель перебив мене криком:

— Він бандит! Він втік до банди!

Його крик перестрапив мене і Ганусю, яку я тримала на руках. Вона почала плакати й тупитися до мене. Я заспокоювала її й чекала з тривогою, що буде далі. Кілька хвилин, чи може й довше, німці мовчали. Це перервав військовий, що ходив по кімнаті. Він підійшов до мене і запитав спокійним голосом:

— Давали щось дитині їсти?

Я помахала заперечливо головою. Він вийшов до сусідньої кімнати, приніс кусень хліба й подав Ганусі, навіть усміхаючись. Гануся хліб взяла, але не їла. Була перестрашена. Толі покликали мене до другого стола. Гестапівель запитав мене, чи я маю якесь золото при собі. Я мала шлюбний перстень, ланцюжок з хрестиком на шиї і пам'ятковий ручний годинник. Все це він забрав. Це мене впевнило, що я

арештована, що звичайно теж означало — розстріл. Коли він скінчив записувати дані про мене, я відважилася запитати:

— Що будете робити з нами?

— Побачите! — була знову та сама поліційна відповідь.

Тепер нас запровадили до великої в'язничної камери, де сиділо багато щойно арештованих жінок з Крем'янця, всіх разом було 26. Між ними була мати мого чоловіка Марія. Саме як я прийшла, одна жінка розповідала, що на тюремному городі копають велику яму, над якою будуть розстрілювати в'язнів. Деякі жінки заголосили на весь голос. Хтось видрапався на вікно, щоб подивитися на город. У дверях появився гестапівець і закричав:

— Тихо! Щоб ніхто ані не пікнув, бо біда буде! — він розгляпався по залі, і всі втипилися. Завважив він Ганвсю і запитав злировано: — А це хто? — Це моя дитина, — відповіла я. — О-о-о! — буркнув він і вийшов.

Жінки більше не голосили, але тривожний настрій не пройшов. Одні тихцем плакали, інші шепотіли між собою про останні події і снували страшні здогади, що з нами станеться. Говорили, що вже від ранку чули стукіт лопат у городі. Це мало означало, що наступної ночі будуть розстрілювати. В таких настроях прийшла ніч. Але мабуть ніхто не спав. Всі чекали... Дійсно було чути, що десь немов би копали яму...

Біля півночі широко відкрилися двері. За дверима стояло біля п'ять гестапівців з автоматами. Ми всі зірвалися на ноги й чекали, що буде. Німці кілька хвилин приглядалися нам, а тоді замкнули двері й пішли далі. Всі відіхнули з полегшею.

Вістки зі світу

На другий день прийшли з міста дівчата, які робили порядки у німецьких бюрах в'язниці й на коридорах нашого відділу. Деякі з тих дівчат були в контакті з розвідкою УПА і передавали в'язням інформації. Одна з них постукала у віконце дверей нашої камери й покликала мене. Від неї я довідалася, що мій чоловік на волі. До того часу я все ж таки не була певна, чи він арештований чи ні. Від них ми теж довідалися, хто ще арештований, бо до того часу ми всього

не знали. Потішило нас теж те, що ще нікого не розстріляли.

Прийшла обідова пора. Нам принесли якоїсь юшки. Це була заправлена мукою вода, в якій плавали грубо покраєні куски старої городини. Мука була припалена й несвіжа, так що юшка мала неприємний запах і смак. Майже ніхто її не їв. Коли я брала юшку, сторож і кухарі здивувалися, що я з малою дитиною. Хтось з жінок сказав, щоб дитині дали чогось кращого з'їсти. Але кухар розвів руками й сказав, що він тут нічого не має й не може дати. Проте кухар і сторожа поводитися чемно, а навіть зі співчуттям.

Цей "обід" знову розжалобив в'язнів, і деякі жінки голосно заридали. Ці плачі знову перестрашили Ганусю. Вона теж розплакалася на весь голос і почала кликати до мене: "Мамо, ходім звідси додому? Мамо, я боюся! Я не хочу тут бути!" Плач дитини звернув скоро на себе увагу. Жінки почали заспокоювати одні одних, інші підходили до мене й старалися заспокоїти дитину. Присутність дитини, здається, мала позитивний вплив на всіх в'язнів, бо після того вже не було таких вибухів розпачу й плачу. Мені здавалося, що всі вважали тепер на Ганусю й старалися показати своє співчуття до неї і до мене. Це підбадьорювало також мене в цьому горі.

В цій камері ми просиділи чотири дні. Тоді мене викликали разом з дитиною до слідчої кімнати, де сидів якийсь гестапівець. Він запитав мене, чи я маю когось, хто може заопікуватися дитиною. Я відповіла, що я маю маму. Нехай моя мама прийде й забере дитину. На цю пропозицію він зареагував криком:

— Ми не маємо часу бавитися! Дитину залиште тут, і хтось її вже доставить до вашої матері! — і ще щось викрикував.

Але я вже його не розуміла, бо попала в розпук. Я боялася, що дитину знищать. Та все таки я панувала над собою, хоч відрухово притиснула Ганусю до грудей, аж вона заплакала. Я почала просити гестапівця, щоб він не брав дитини від мене. Але він не зважав на мої прохання, а покликав якусь помічницю і звелів їй забрати від мене мою Ганусю. Я пробувала боронитись, але далі не пам'ятаю, що сталося, бо я зомліла.

Коли я прийшла до себе, я була в своїй камері. Надо мною схилялася мама мого чоловіка й багато облич знайомих жінок-в'язнів. Ганусі зі мною не було. Коли я заспокоїлася, почалися дальші розмови-здогади. Тому що забрали дитину, в'язні здогадувалися, що нас будуть вивозити, або може й розстрілювати тут, у Крем'янці. Однак мене ці розмови не турбували. Мені ввижались злющі очі гестапівця і тривожив жах, що він міг зробити з моєю Ганусею щось страшне.

В такій тривозі пробула я до вечора. Ввечері сторожа виводила нас до вмивальні. Коли я ввійшла за двері вмивальні, одна зі сторожі запхала мені за пазуху кусень хліба. Це мене оживило. Блиснув десь промінь надії, що в хлібі є вістка зі світу про мою дитину. Як тільки я вернулася до келії й за нами причинилися двері, я пошматувала хліб на дрібні куски. І дійсно, у хлібі був складений кусок паперу, на якому було написано: "Не журися, твоя дитина є в твоєї мами". Я віджила, наче тяжкий камінь хтось зняв з грудей. "Гануся в мами" — промовила я вголос до жінок, що оточили мене. Між ними я теж завважила свою свекруху й кинулася їй на груди та, замість радити, вибухла плачем. Плач заспокоїв мене.

Як і кожної ночі, так і цієї, загупали на коридорі важкі чоботи, відчинилися з брязкотом двері нашої камери й у дверях появилася гурма гестапівців зі спрямованими на нас автоматами. Ці "відвідини" мали викликати жах серед в'язнів. Зрештою страх був оправданий, бо з деяких камер тоді брали в'язнів на допити, а може й на смерть. Цим разом я помітила, що я зовсім не боюся. Мені навіть було дивно, що інші співв'язні проявляють страх. Моя дитина була безпечна, тож чого мені боятися — гіршого від смерти не буде. Ця настанова допомогла мені перетривати дальші жахіття німецької тюрми.

Дорога в невідоме

П'ятого ранку прийшла до камери група гестапівців і зарядили, щоб ті, імена яких прочитають, забирали свої речі й виходили на коридор. Прочитали також моє ім'я. Я, як і інші жінки, не мали жодних речей, бо досі ми були в тому одязі, в якому нас заарештували. Передач до тюрми не прий-

мали. На коридор викликали десять жінок. Нас вивели на подвір'я й завантажили до вантажного авта, до якого привели теж 17 чоловіків. Між ними були мій брат Микола І., швагер Маркіл Гелецінський, кооператор Н. Сагайдачний, професор І. Власовський, професор А. Котович, діячка ОУН і зв'язкова УПА Ніна Бараболь з батьком та магір'ю, д-р В. Папара, дружина маляра Якимчука (теж редактор "Крем'янецьких вістей"), А. Семенюк, А. Петрашко й Л. Захарчук, в якій перебував підпільник "Марко". Дочки проф. А. Котовича були шкільними товаришками моєї сестри Наталки й були діяльні в ОУН; старшу Ніну закатувало НКВД у Бригідках у Львові, а молодша Лена служила в УПА. Проф. А. Котович пережив німецькі концентраційні табори й доживав віку в Нью-Йорку. Пережив концентрак теж проф. Іван Власовський, автор нарисів "Історія Української Православної Церкви", що помер в Торонті. Інша доля судилася моєму братові Миколі І. Як його вивозили з рівенської тюрми до концентраційного табору в Німеччині, він утік з транспорту й вернувся додому. Згодом його арештувало НКВД й заслало до "трудового табору", де він скоро помер.

Авто рушило вулицями міста, а незабаром скрутило й зупинилося на якомусь подвір'ї. А. Трачук дивився через щілину й повідомив, що нас привезли до приміщень крем'янецького гестапо. Ніхто з нас не знав, куди нас везуть. Тож, природно, розмови велися довкола цієї теми. Коли ми стали на подвір'ї гестапо, брат сказав, що зараз всядуть до авта гестапівці й повезуть нас на смерть, бо подібне було з арештованими давніше. Присутні почали прощатися. До мене підійшов брат Микола, розцілувався зі мною і сказав: "Бодай будемо разом, в одній могилі спочивати". Попрощалася я теж зі швагром та з іншими знайомими. Н. Сагайдачний заапелював до всіх, щоб не попадати в паніку, а боротися, і якщо згинуть, то згинуть в боротьбі. Як тільки нас випустять з авта, радив він, кинутися на гестапівців, відібрати від них зброю й воювати, а жінкам — втікати. Дехто його піддержав, але інші радили не кидатися на гестапівців відразу, а чекати на слушний момент.

Проте на подвір'ї втишилося, неначе нас лишили самих. Було чути лиш кроки вартового. Я пригадала, що в ме-

не на грудях медальйон почаївської Богоматері. Я поклала руку на грудях і молилася до неї. Від цього якийсь спокій опанував мене й я промовила вголос: “Я молилася до Божої Матері й маю передчуття, що все проміне щасливо. Нас поведуть далі” Ці слова, здається, заспокоїли всіх.

Тим часом тиша довкруги нас тривала вже годину, а може й довше. Ще як ми їхали, в авті створилася така задуха, що тяжко було витримати. Надворі була спека, а низька коробка машини була повна людей і не мала продуву. Тепер наша коробка розпеклася на сонці, не було чим дихати, люди почали задихатися. Хтось не витримав і почав стукати кулаком у двері. Вартовий тільки вдарив чимсь тяжким по дверях і вилаявся, але дверей не відчинив. Хтось порадив схилитися ближче землі, бо там ще найчистіше повітря, і не рухатися, тоді буде потрібно менше кисню.

Так ми парилися в цій лазні дві, а може й чотири години. Тоді зчинився надворі рух, загули мотори, залунав тупіт ніг і німецькі вигуки. Мій швагер, який знав добре по-німецькому й обсервував через щілину, повідомив, що на подвір'я заїхало вантажне авто, повне гестапівців, а теж кільканадцять мотоциклів з озброєними вояками. Німці боялись, що нас можуть відбити відділи УПА. Наші знавці ствердили, що нас будуть везти кудись далі, бо довкола нас велика охорона. За кілька хвилин ми вирушили. Всередині відразу покращало, бо тепер щілинами вривалося до нас більше повітря. Наші зорці повідомили, що нас везуть в напрямі Дубна. Ми їхали всередині, а спереду і ззаду нас їхали гестапівці на вантажних автах і мотоциклах. Десь перед Смигою, де починалися ліси, німці ще підсилили цю нашу охорону, бо боялися наскоку УПА. Тоді ми рушили далі. Минули Дубно й їхали в напрямі Рівного.

Від задухи деякі мліли. Я також зомліла десь у Рівному й не пам'ятала, як нас привезли на тюремне подвір'я й вивантажили з нашої лазні. Коли я прийшла до себе, біля мене був Семенюк, який тримав на моєму чолі мокрий платок. Біля мене, на тюремному подвір'ї, приводили до притомности теж інших зомлілих. Мого брата й швагра вже не було. Їх разом з частиною в'язнів забрали до тюрми. Хтось приніс горнятко

води й подав мені. Я випила й здавалося, що зробилося мені цілком добре. В той самий час якийсь німець почав гукати мішаниною польської й чеської мови, щоб ми заходили до середини в'язниці. А. Семенюк помагав мені встати. Як лише я підвелася, я почула, що не маю сили встояти на ногах і я знову звалилася на землю, бо А. Семенюк добре не притримав мене. Семенюк ще хотів мене підняти, але німець закричав на нього, щоб він ішов з в'язнями, і він пішов. Якийсь час я була сама, близько мене не було нікого.

Рівенська тюрма

Я розглядалася довкола. Ця центральна рівенська тюрма була побудована ще за царських часів. Звідси було видно масивний мурований корпус на три поверхи з безліччю загатованих вікон, поверх яких була ще сталева сітка. Навколо тюрми були високі мури, поверх яких був ще пліт з колючого дроту. Трохи вбік від мене була головна брама, з будками для вартових й додатковими огорожами з колючого дроту. Вгорі над брамою, на всю її довжину, була збита з дошок "рекламна вивіска", на якій, мабуть, був від вулиці напис — назва цієї установи з відповідними поясненнями. Але ззаду я не бачила цього напису. Зате виразно було видно контури плоскорізьби труп'ячої голови, з двома кістками навхрест під нею, яка була прикріплена над рекламною дошкою. Я аж здригнулася, коли розпізнала цей символ німецького правосуддя. Аж тепер я цілком зрозуміла, що я є в пащі царства труп'ячої голови, з якої немає вороття. Я відвернула й почала молитися до моєї почаївської Богоматері.

З молитви розбудив мене голос доглядача. Видко я виглядала дуже ослаблено, бо він взяв мене кріпко під руку, мабуть, щоб я не впала, і так завів мене через головну браму та ще якісь коридори аж на широкий тюремний коридор. Там він посадив мене на якійсь лаві, щоб я ще "відійшла", а сам пішов полагодити якісь формальності мого вступу в цю інституцію.

Трохи згодом він прийшов з ключником і сказав йти з ним. Ключник відімкнув та відчинив великі ковані двері й вказав рукою, щоб я заходила. Хвилину я нічого не бачила,

лише зариси доволі великої кімнати й два невеликі віконця десь під стелею. Рівночасно з тим я відчула прямо незносну задуху з неприємним сопухом параші й випарів людських тіл. По хвилині зір при звичаївся до камерного півсумерку. Вся долівка була вкрита людськими тілами, які саме заворушилися, вставали й підходили до мене. Посипалися питання: звідки я, коли привезли, чи в нас багато арештували, що нового в нас і т. д. Хтось помітив, що я ослаблена й завважив, щоб мені дали змогу відпочити, а розпитати ще буде час. Тож для мене знайшлося місце на підлозі, я поклатася й старалася заспокоїтися, бо мені знову робилося недобре під впливом цього видовища й неприємної задухи в камері.

Я була в камері номер 45, де сиділо 50 жінок. В більшості це були українки. Було там теж 17 жидівок і кілька польок. Всі вони були політичними в'язнями; кримінальних на нашій камері не було. Тут панувала незносима задуха й тіснота. На брудній долівці заледве було місце всім сісти; ця долівка теж була нашою постіллю. Коли відчинялися двері, щоб когось викликати чи впустити, і входив в'язничний начальник з гестапівцями, всі жінки вязні мали зриватися "на струнко". Ці відвідини завжди огортали нас жахом. Кожна з нас потерпала, що прийшла її година, що покличуть на тортури, а може й на смерть. Деякі мліли. Всі жінки переживали меншу чи більшу депресію. Прямо щодня вривалося чиясь життя — забирали на страту. Жінки проводили час на молитві, інші тихцем плакали, ще інші попадали в гістерію — нестримно заводили й благали когось допомогти.

Віконця нашої камери були високо, так що через них не можна було виглянути надвір. Треба було ставати комусь на плечі. Та це було небезпечно, бо коли б наглядачі завважили, чи то через віконце в дверях, чи знадвору, то зразу стріляли. Проте на це не зважали. Вікна виходили в тюремний город, в якому були покопані глибокі ями, до яких щодня скидали замучених на тортуріах чи померлих в'язнів. Дуже часто в цьому городі теж розстрілювали в'язнів, передусім вечорами. Тож, коли в городі зчинявся рух, ми зараз підсаджували котрусь з в'язнів до вікна, щоб подивитися, що там діється.

Тут я довідалася, що в день нашого арешту, 16 липня 1943 року, відбулися масові арешти українців по цілій Волині. Гестапо вибирало найбільш освічених й активних українців, чоловіків і жінок, передусім по містах, у тому також різних фахівців — лікарів, інженерів, економістів тощо. Не зважали на те, що багато з них не цікавилися “політикою”, лояльно працювали за своєю професією, в тому теж у промисловості чи в господарських організаціях, які властиво працювали для держави. Це була масова акція винищування української інтелігенції, подібна до того типу масових радянських акцій на Наддніпрянщині в 1930-их роках. Після вступних допитів на місцях, арештованих перевозили до центральної тюрми в Рівному. Рівне було осідком окупаційної влади, т. зв. Райхскомісаріату України, яку очолював знаний кат України Еріх Кох. В Рівному містилися теж центральні СД*, гестапо й центральна в'язниця, що була катівнею найкращих синів і дочок українського народу.

Тож в нашій камері були жінки-в'язні з цілої України. Проте в час, коли я там прибула, на камері було таки найбільше волинячок, з останніх арештів 16 липня. Десь перед нашим приїздом була в тюрмі т. зв. чистка, тобто багато в'язнів розстріляли чи відвезли до концентраційних таборів, так що зі старих в'язнів небагато лишилося.

Як хтось захворів, це також означало смерть. Десь в перших днях мого перебування в тюрмі я зомліла. Хтось постукав у двері й закликав сторожа, який невдовзі привів лікаря, теж в'язня. Тим часом в'язні-бувальці, які вже довше сиділи, привели мене до притомности й остерегли: “Мліти тут не можна, бо есесмени відразу застрілять!” Лікар дав мені пілюлю, оглянув мене і сказав, втискаючи мені в долоню ще кілька пілюль: “Зажийте одну, як тільки буде вам погано. Хворіти тут не вільно, застрілять! Мусите більше їсти”. Був це абісінець, якого арештували за протести проти винищування полонених Червоної армії. Його розстріляли в Рівному, хоч був італійським громадянином. Він був високий, кріпкої будови, з сірою, неначе у патріярха, бородою, говорив по-ро-

* Sicherheitsdienst (SD) — служба безпеки — німецька поліція й поліційно-військові частини.

сійському, хоч не дуже добре. Ця гуманна людина навіть у цій рівенській катівні допомогла багатьом хворим і побитим. Його пілюлі й порада врятували й мене від смерті. Після його поради я могла їсти навіть найгіршу арештанську юшку, і мій організм трохи скріпився.

Помалу я ближче познайомилася з поодинокими товаришками недолі. Добре пригадую молоду дівчину Раю Трофімчук, дочку вчителя з відомого села Дерманя, яка була зв'язковою в УПА. Хоч вона була дуже бліда, бо вже пройшла побої на допитах, але далі була гарна і спокійна. Зі спокоем вона говорила про те, що її чекає розстріл. На неї хтось доніс і гестапо мало деякі дані про її підпільну працю. Ми її потішали, що може гестапо не вірить донощиківі, бо її били до непритомности як багатьох інших в'язнів, навіть таких, на яких не мали доказів. Звичайно, ми самі не вірили в наші слова, бо тут нищили також зовсім невинних людей.

Одного разу роздався на тюремному подвір'ї, десь унизу під нами пронизливий тонкий крик, наче дитячий, що невгавав довгі хвилини. В парі з тим було чути глуху метушню й регіт есесманів. Опісля прибирачка нам оповіла, що сталося. Це з чоловічого відділу в підвалі пробував утікати молодий жид. Він був такий тонкий, що проліз до половини поміж вузькі віконні ґрати, але далі пролізти не міг. В тій позиції його завважили есесмани, вхопили за руки й з реготом почали тягнути надвір, аж поки його не розірвали надвоє.

Десь тиждень після мого приїзду до тюрми всіх з келії погнали на великий тюремний коридор, трохи вбік від наших дверей. Туди теж зганяли жінок з інших камер. На коридорі зчинилася метушня, залунали несамовиті крики й голосіння. Багато жінок кинулися поміж інших в'язнів, щоб відшукати знайомих чи рідних, бож було так, що поруч себе сиділи мати та дочка, чи рідні сестри, які від арештовання одна одної ще не бачили. Напр., молода дівчина Тамара Мартинюк з Рівного побачила між в'язнями свою матір Ганну, побігла до неї й кинудася їй в обійми. Тамара вже пройшла слідство, лице її було вкрите синцями, одіж порвана, вона дуже схудла, так що на її вид мати залилася сльозами й випитувала дочку, що з нею сталося. Мартинюки належали до активних

українських громадян, за німецьких часів мали книгарню, яка теж була зв'язковим осередком УПА. Гестапо зловило Тамару з підпільною поштою. Вона мала дуже тяжке слідство. Опісля її, разом з матір'ю розстріляли. Зустрілася тут з матір'ю також Ніна Бараболь з Крем'янця, що теж ще не бачилися, відколи їх арештували. На цей рейвах прибігло на коридор більше наглядачів, які криками й побоями навели "порядок". Нас устали в кілька рядів вздовж стіни й наказали роздягатися. Після того забирали нас по кілька на дальший куток коридору, де якісь брутальні німкені перешукували нашу одіж і безцеремонно перевіряли наше тіло, чи часом хто чого не заховав. Тоді ми підходили до лікаря, який давав нам уколи. Зразу між нами створилася паніка. Почалися шепоти, що в цих уколах напевно отрута. Але прийшла з якимсь наглядачем Харитя Кононенко і заспокоїла нас, що це уколи проти пошестей. Після цього уколу мені спухла рука й декілька день я мала легку гарячку, але це пройшло.

Харитя Кононенко

Нашою розрадою й підтримкою у важких умовах тюрми стала Харитя Кононенко, що сиділа в камері напроти нас. Ця наша громадська діячка дійсно була небуденною жінкою. В найгірші часи вона не тратила рівноваги духа й уміла нас заспокоїти, розважити, надихнути надією чи підготувати на найгірше. Власне в рівенській тюрмі вона склала найсудовіший іспит і заслужила на назву героїні.

До часу рівенської тюрми я знала Харитю Кононенко лише з преси й оповідань. Арештували її тоді ж як і мене, 16 липня 1943 року. Тому що вона добре володіла німецькою мовою, в'язнична адміністрація кликала її на перекладачку, коли хотіли проголосити по камерах якесь розпорядження.

Власне, кілька днів після мого переїзду до Рівного, прийшов до камери в'язничний урядник з якоюсь середніх літ жінкою. Він виголосив розпорядження в німецькій мові, тоді заговорила жінка:

— "Я Харитя Кононенко, українка, арештована. Моя доля така як ваша". — Тоді почала пояснювати німецький розпорядок. Почувши ім'я гості, я аж стрепенулася й почала

уважливіше їй приглядатися. Вона була середнього росту, мала спокійне інтелігентне обличчя і блакитні очі, на ясному волоссі помічалася сивина, одягнена була вона в чорний халат з хрестом на грудях. Лице її було бліде й прозраджувало перемучення й терпіння. Хоч здавалось говорила вона спокійно, але голос її дрижав. Я запримітила теж в її очах заховані сльози.

Після того Харитя більше разів приходила до нашої камери, звичайно з гестапівцями, перекладати їх накази й погрози. Але часом складалося так, що можна було з нею трохи поговорити. Всі українки нашої камери шукали в неї потіхи та розради. Особливо молоді дівчата, яких було найбільше, шукали в неї розради як у рідної мами. І вона завжди вміла якось заспокоїти нас своїм внутрішнім спокоєм і підтримати на душі.

Харитя Кононенко народилася 1900 р. в с. Миколаївки на Полтавщині. Ще як була підлітком — осиротіла й перебувала під опікою свого дядька Левінського. Після упадку української держави в 1920 році вона виїхала зі своїм дядьком до м. Подебради в Чехословаччині і там закінчила університет, здобуваючи докторат в економії. 1924 р. вона виїхала до Канади до м. Саскатуну в Саскачевані, де включилася в українське громадське життя. Найбільше працювала вона для Інституту ім. Петра Могили, а також стала основницею Союзу Українок Канади 1925 р. Вона завжди була великою українською патріоткою і старалася включитися в українське громадське життя там, де її участь була найбільш потрібна, де вона могла зробити найбільше для свого народу та його зволення. Власне тому, вона вернула з Канади на Україну, щоб бути зі своїм народом. 1928 р. вона знову вернулася до Чехословаччини і брала участь в українському громадському житті на Закарпатті та в Празі. У 1930-их роках Харитя переїхала до Галичини, де працювала в Секції Сільських Господинь у “Сільському Господарі”, організуючи курси для дівчат і молодих селянок у різних повітах Галичини. 1940 р. перебувала на Холмщині, а після вибуху німецько-радянської війни переїхала на Волинь, до Рівного.

У Рівному Харитя Кононенко розвинула дуже енергійну працю в суспільній опіці Українського Червоного Хреста (УЧХ), який очолював полк. Леонід Ступницький, пізніший шеф штабу Головного Командування УПА на Волині. Однією з головних турбот УЧХ була допомога полоненим Червоної армії, між якими був цвіт України. Як відомо, на початку війни українці масово здавалися німцям у полон, чи то попавши в оточення, чи тому що не хотіли воювати за радянську тюрму народів. Німці заганяли їх за колючі дроти, де масово виморювали голодом, холодом і пошестями. В самому Рівному були три транзитні табори, через які пройшли десятки тисяч полонених. Не зважаючи на те, що винищування полонених було офіційною політикою німців, полк. Л. Ступницькому вдалося врятувати тисячі людей, передусім в першому році німецької окупації, коли ще не закріпилася німецька “цивільна” адміністрація й українці розпоряджалися матеріальними засобами. Тоді зорганізовано широку допомогу харчами й медичну опіку (в таборах панувала пошесть тифу), завдяки чому врятували життя багатьом людям. Полк. Л. Ступницькому теж вдалося добитися звільнення частини українських полонених, які походили з територій, що вже були окуповані німцями. В цій праці була теж велика заслуга Хариті Кононенко, яка добре знала німецьку мову та виявила дипломатичний хист у розмовах з німецькими “ортскомандантами” і добивалася в них звільнень та дозволів доставляти до таборів харчі та медикаменти. Пізніше адміністрація Коха заборонила допомагати полоненим. Лише деколи, з нагоди великих свят як Різдво чи Великдень, або нацистівських роковин, можна було добитися дозволу дати полоненим обмежену допомогу. Заборонено теж вживати назву Український Червоний Хрест.

Харитя Кононенко була чоловою діячкою організації Жіноча Служба України, яка розвинула тоді широку діяльність, передусім харитативну. Якраз жіноцтво цієї організації давало допомогу й притулок звільненим полоненим, повертцям з евакуації, втікачам з Німеччини, зруйнованим енкаведівськими репресіями родинам і взагалі всім, яких воєнна хуртовина матеріально знищила й закинула без засобів до життя

у чужі сторони. Для таких осіб були зорганізовані їдальні, доми для нічлігу, сиротинці, бюро порад тощо. Після заборони Червоного Хреста цю саму працю в Рівному провадила Суспільна опіка Відділу охорони народнього здоров'я, яку очолила Харитя Кононенко. Полк. Леонід Ступницький тоді очолив вишкільний поліцейний батальйон, з якого мріяв створити зв'язок українського війська. З цим батальйоном він перейшов 1943 р. до УПА. За часів УПА Харитя Кононенко далі втримувала контакти з полк. Л. Ступницьким і організувала для УПА медикаменти, а також людей.

Харитя Кононенко співпрацювала з газетою "Волинь", де поміщувала статті на жіночі й харитативні теми, а також у журналах "Жіноча доля", "Жінка" та інших. Мені подобалися її статті, я все їх читала й звідти мені було відоме її ім'я.

Допити й розстріли

Головним питанням у допитах гестапо були зв'язки з Українською Повстанською Армією. Виклик на допит дуже часто означав смерть. Таких жінок заводили в підвали пивниці, де звичайно жакливо знущалися над ними. Тоді неприємних жертв приносили назад і вкидали до камери. Дуже часто ці жертви вже не приходили до притомності й після кількох годин помирали.

Мордували до непритомності теж жидівок, хоч не було потреби витягати з них відомості про УПА. Але їх вже не приносили назад. Після побоїв — їх дострілювали. Між ними була одна гарна жінка, яка радше трималася нас українок, бо казала, що ми краще зорганізовані й не попадаємо в розпуку. Знаю тільки, що її кликали Соня і що вона була дочкою підприємця та за часів німецької окупації переховувалася в наших людей. Хоч вона не виходила на вулицю, хтось її завважив і доніс німцям. Разом з нею німці арештували теж господаря й обох їх стратили.

Десь невдовзі після мого приїзду, в камеру впустили середнього росту, але кріпкої будови молоду жінку, трохи з татарськими рисами обличчя. Вона була в порваній літній сукенці, побита, в руках тримала дитячу сорочину й з жахом

розглядалася по камері. Ми зразу здогадалися, що її шойно арештували. Вона ще не відійшла від шоку боротьби з карателями. До неї відразу підійшло кілька жінок і ласкаво заговорили до неї, щоб її заспокоїти. Мабуть зорієнтувавшись, що вона між доброзичливими людьми, вона раптом заголосила: "Де моя Наталка? Люди добрі, де моя Наталка?" Вона ще щось крізь плач говорила, з чого я зрозуміла, що вона розпачає за своєю донечкою Наталкою. Одна жінка з Полтавщини пізнала по мові, що новоприбула полтавчанка, обняла нещасну й заговорила: "Я також з Полтавщини. Не плачте, бо прийдуть і уб'ють". Її вдалося заспокоїти, вона згодом оповіла свою історію. Вона була жінкою старшини Червоної армії, який в час війни відступив з військом на схід, а їй не вдалося виїхати й вона з дочкою залишилася в Рівному. Сьогодні до хати впали гестапівці й схопили її, а трирічну донечку, що кинувлася до матері, мабуть убили. Коли її витягали з хати вона бачила, що її Наталка лежала на долівці без руху з закривавленим обличчям. Її питали за її чоловіка, що мав би бути на їх думку, в червоній партизанці. По полудні, десь біля четвертої години, її забрали на допити, а ввечері принесли назад знівечене її тіло й кинувли на долівку. Лице та все її тіло було в крові й темне від побоїв, але вона ще дихала. Ми прикладали до її обличчя мокрі платки й на часину вона прийшла до пам'яті та намагалася говорити. Єдине, що ми зрозуміли з її невиразних уривчастих слів, це ім'я "Наталка", ім'я її замученої дитини, про яку вона далі турбувалася. Трохи згодом її забрали.

Не цілий день прожила в нашій камері теж старша жінка Параскева, селянка з Костопільського повіту, мати двох вояків УПА. Її зловили з харчами, коли вона йшла до своїх силів до лісу і побили. Не знаю, чи був це приступ божевілля, чи природна простота, але Параскева ніяк не могла зрозуміти свого становища. Коли вона розглянулася по камері, на весь голос звернулася до нас з такими приблизно словами: "Люди добрі, чого ви мене мучите? Мої оба сини-соколи в УПА. Вони офіцери! Вони не дозволять, щоб хтось так знущався з їх матері!" Жінки, що були біля Параскеви, почали її заспокоювати. Згодом вона вже спокійно розповіла про себе, а передусім

про своїх синів, вертаючись часто до теми, що її сини не дозволять знущатися над старою матір'ю. Після того вона довгий час сиділа нерухомо, лише розглядалася довкола. Я з кимось розмовляла, коли раптом почула якийсь рух і розпучливий крик Параскеви, що лунав від тюремного вікна. Оглянувшись, я побачила таке: Параскева трималася обома руками за ґрати тюремного віконця, що було високо під стелею, і кричала в тюремний город: "Павле! Сини мої, рятуйте! Рятуйте!" (Вона теж кликала по імені другого сина, але ім'я я не запам'ятала). Жінки під вікном хотіли стягнути Параскеву додолу, але вона розпучливо боронилася, копаючи на всі боки ногами. Втім залунали постріли з надвору, Параскева затихла й зсунулася в руки жінкам, які пробували її стягти додолу. На її руках і плечах було видно кров. Її поклали на долівку, але раптом вона зірвалася й з криком кинулася до дверей та почала бити кулаками в двері. Двері відчинилися, в'язничні сторожі вхопили закривавлену Параскеву й потягнули коридором кудись до головної брами.

Найбільшим жахом були масові розстріли, що їх називали "чистками". Я їх пережила дві. Удосвіта, вже о 3-4 год. ранку, на подвір'ї в'язниці починали гудіти мотори авт і тракторів. По коридорах в'язниці лунав брязкіт зброї, замків від камер, розносилося гупання тяжких, кованих чобіт. "Чистку" починали в підвалах, у чоловічій частині тюрми. Скоро тюрма заповнялася жахливими криками й прокльонами, бо багато людей боронилися бодай криком чи й попадали в шал. Час від часу лунали постріли — стріляли тих, хто боронився чи опирався виходити. Так в'язнів, часто цілими камерами, заганяли у вантажні авта й відвозили на місце страти.

Коли "чистка" зближалася до нашого поверху, всі в'язні нашої камери впали на коліна й молили, благали Бога допомоги. Так ми молилися аж до того часу, коли відчинилися двері й на коридорі появилася зграя гестапівців зі спрямованими на нас автоматами. Всі ми завмерли зі страху. Один гестапівець почав читати зі списку прізвища і покрикував, щоб жертви виходили з речами. Деякі забарилися чи зомліли зі страху. Тоді посіпаки кидалися досередини й побоями підганяли нещасних, чи витягали зомлілих на коридор.

Через відкриті двері я побачила на коридорі Харитю Кононенкову. Була бліда як смерть, дрижала, волосся в неї було розтріпане. Я думала спочатку, що над нею знущалися і що забирають її на розстріл. Лише пізніше я довідалася, що нерви її не витримали цього видовища, коли сотні людей забирали на Голгофту. Вона вибухла нестримним плачем. Ледве вдалося її заспокоїти, саме в час, коли посіпаки зближались до її камери. Я тоді усвідомила собі, що Харитя була тільки людиною й деколи також не могла панувати над своїми почуваннями.

З нашої камери забрали тоді 26 жінок, між ними 17 українок, 7 жидівок і дві польки. Близьче я була знайома з такими жінками, що їх тоді розстріляли. 17-літня Тамара Мартинюк і її матір Ганна з Рівного; Тамара була зловлена з підпільною поштою, а в їхній книгарні був зв'язковий пункт УПА. Киянка Віра Барищук, що жила у Рівному й була активна в українському громадському та церковному житті; з її оповідань ще знаю, що її чоловіка, інженера телефонічних зв'язків, у час вибуху війни більшовики вислали на схід, а її двоє дітей загинули від німецької бомби. Забрали на розстріл теж дуже гарну молоду дівчину Р. Трофімчук з Дерманя, яку арештували за співпрацю з УПА; її дуже катували за часу слідства. Розстріляли теж селянку Марію Федорук з Ковельщини, якої чоловік був в УПА. Вона передчувала, що її поведуть на смерть і дуже журилася своїми двома малими діточками, що лишилися без належної опіки. В час цієї чистки розстріляли великого патріота о. Малюжинського з Луцька, що довгий час був священиком у Крем'янецьчині та був пов'язаний з боротьбою УПА, і визначних діячів у Рівному — братів о. Володимира й Андрія Мисечка. Андрій Мисечко був пов'язаний з боротьбою УПА.

Між викликаними жидівками була теж наша приятелька чорнява Соня. Коли вона відходила, сказала до нас: "Прощайте! Я йду на смерть, може й ви підете. Але не тратьмо надії. Ми зустрінемось у кращому світі. Вірю, що й цей світ стане кращим".

Всіх викликаних заганяли у вантажні авта й кудись відвозили. Ця чистка тривала десь близько аж до обіду. Тоді все

затихло. Опісля я довідалася, що їх возили на передмістя Піски і там розстрілювали, а тіла палили.

Приходить наша черга

Після чистки камера наче спорожніла, було більше місця й легше стало дихати. Але скоро почали її знову заповняти новими арештованими українками з усіх усюдів. Одного разу привели теж вісім арештованих польок з західньої Волині. Хоч вони трималися свого гурта, ми скоро зорієтувалися, що вони арештовані за співпрацю з польським підпіллям, яке мало сильні впливи серед організованих німцями поліційних відділів. Власне тоді були перші масові арешти серед поляків. Німці почали переслухувати також нас, арештованих у липні. Прийшла черга теж на мене.

В половині серпня завели мене в слідче підземелля. Слідчий випитував мене, чи я або мій чоловік мали контакти з УПА. Я заперечувала. Він не казав нічого, тільки записував. З його питань я зрозуміла, що в моїх актах не було нічого про те, що наша хата була зв'язковим осередком, через яку проходили люди й підпільна пошта. Слідчий теж нічого не питав про мою сестру Наталку, що одружилася з підпільником Михайлом Турчмановичем і була тоді в підпіллі. Коли слідчий запитав, чому чоловік пішов до УПА, я відповіла, що мій чоловік напевно не пішов до УПА, лише десь скривається. Слідчий ще випитував, де чоловік може переховуватися. Я відповіла, що не знаю, бо члени нашої найближчої родини теж арештовані. Накінець слідчий сказав з докором: "Якщо згоситесь твій чоловік, ми тебе випустимо. Якщо ні, будеш відбувати кару за нього". Слідчий кілька разів викликав мене на побібні попити, але ніколи мене не вдарив, хоч все був дуже суворий і час від часу кричав на мене на весь голос.

В той же самий час почали переслухувати теж Харитю Кононенкову. Ми помітили, що її нема, бо її не бачили й вона не приходила до нас і ми не мали жодної звістки про неї. Ми вже побоювалися, що її розстріляли або десь вивезли. Аж одного разу якийсь гестапівець привів її знову, щоб вияснювала тюремні розпорядження. Це вже була неначе не та сама жінка. Під лівим оком виднів великий синяк, чоло розбите в

двох місцях, давню її впевненість заступила неначе якась втома, байдужність і зрезигнованість. Про себе вона не мала змоги нічого сказати, але ми розуміли все без ніяких пояснень — вона була на “допитах”. Аж трохи згодом вона мала змогу поговорити з нами без надзорців. “Мої дорогі” — сказала вона до нас — “вже краще смерть, як терпіти такі знущання й наругу над собою”.

Гестапо переслухувало Харитю цілий тиждень. Німці найбільше цікавилися періодом її співпраці з полк. Леонідом Ступницьким, звільненими полоненими Червоної армії й чи вона не мала зв'язків з полковником після того, як він відійшов до УПА. Один раз німці випитували за зв'язки з більшовицькою розвідкою, іншим разом твердили, що вже 1941 року полковник Л. Ступницький підготовляв кадри для УПА й тому старався звільнити з полону якнайбільше українських старшин, виробляв їм документи й приміщував їх десь на прапю, щоб там чекали до слушного часу. Спочатку її взагалі не били, а пробували переконати, що вона служила Сталінові. Опісля почали стосувати різні рафіновані методи тортур. Напр., її змушували годинами дивитися в різоче світло, і тоді допитували, або ставили її лицем до стіни та змушували так стояти цілими днями. Одного разу, коли вона так стояла, впала з виснаження на землю, розбиваючи при тому свої окуляри. Тоді якийсь посіпака вдарив її чимсь твердим по голові, так що вона втратила притомність. Коли прийшла до себе, була в калюжі воли. Її відливали водою. Ще якийсь час вона не мала сили підвестися на ноги. Після того відвели її до камери й вже більше не допитували. Видко вже прийняли рішення, що з нею зробити.

Долю мені виворожила киянка Віра Барисюк, що вміла ворожити. Я знала про це й попросила її поворожити, ще перед моїм слідством. Вона сказала мені, що моє слідство буде легке та що після того повезуть мене ще палі, але все закінчиться добре — я побачу свою донечку, родину й ще довго буду жити десь в далеких сторонах. Зате собі вона виворожила скорий кінець. Вона дійсно була дуже нещаслива жінка. Чоловік її був інженером зв'язку, а вона учителькою середньої школи, мали двоє дітей. Перед вибухом війни вони

працювали в Рівному. Коли вибухла війна, чоловіка забрали до армії, а її діти загинули від німецьких бомб. Та вона, здавалося, переболіла цю втрату, бо стала активною в українському церковному і громадському житті. Під час допитів над нею дуже знущалися, вона була така побита, що не могла звестися на ноги. Вона пробувала відібрати собі життя, але тільки покалічила себе. Закидали їй зв'язки з червоною партизанкою. Забрали її на розстріл у час першої чистки.

В той час дали до нашої камери теж молоду дівчину Марію разом з її матір'ю. Вони походили з Костопільщини; Марії закидали зв'язки з УПА. Її скоро почали брати на переслухання, з яких приводили сильно побитою. Несчастлива мати прикладала дочці мокрі платки до побитого тіла й бідалася над її долею. Ми всі плакали, бо розуміли біль матері й старалися її якось розрадити. Коли вдруге прийшли посіпаки по дочку, мати кинулася до них з розпачливим плачем, щоб забрали її замість дочки. Вони забрали обох і опісля леве живих привели до камери. Після того дали їм спокій, і Марія помалу прийшла до себе.

Одного разу привели до камери п'ять молодих дівчат-наддніпрянок, яких арештували на якомусь вишколі. Всі вони були наче святково одіті, ще свіжі, життєрадісні й здавалося не здавали собі справи з того, куди попали. Арешт уважали непорозумінням, яке скоро виясниться. Ввечері трьох з них забрали, а повернулися — дві. Були в розпучі — плакали й оловіли своїм товаришкам, що їх знасилували есесмени цілою зграєю. На другу ніч та сама доля зустріла теж їхніх товаришок. Пам'ятаю імена лише двох, Олі й Катрусі. Їх ще брали кілька разів на забаву, а опісля — теж на допити. Одна з них була в такій розпучі, що хотіла відібрати собі життя, але інші не дали. Коли прийшла друга чистка, їх забрали.

Під час чистки забрали з нашої камери, крім уже згаданих, ще таких: Лену Захарчук з Крем'янця — за те, що в неї був на квартирі підпільник Андрій Л. ("Марко"). Розстріляли теж І. Якимчук, дружину маляра-редактора, що видавав часопис "Крем'янецькі вісті", а в підпіллі — хроніку УПА при команді Південної (Крем'янецької) військової округи УПА (к-р Петро Олійник, "Еней").

Ще перед чисткою, десь у вересні, прийшла раз до нас Харитя Кононенко й перекладала розпорядження урядовця. В той час урядовця покликали і вона лишилася сама з нами. Тоді вона промовила до нас приблизно так: “Здається підготовляється знову чистка. Багато з нас загине. Але завжди хтось таки переживе це пекло. Той хто переживе, має обов’язок описати наш тернистий шлях, як нас мучили в цих мурах, як ми гинули за Україну. Хай наш народ знає!” Котрась з жінок сказала урочисто: “Я присягаю”. Тоді ми всі склали святкову присягу, що якщо хтось з нас оціліє, то опише рівенську в’язницю.

Знову дорога в невідоме

Десь під кінець вересня 1943 року, вдень, знову появилася на коридорах в’язнична сторожа й почала викликати на коридор молодших жінок з речами. Викликали таких, які вже пройшли слідство. Знову запанувала паніка, бо всі думали, що викликані призначені на розстріл. Тоді проголосили теж мое прізвище і я вийшла за іншими на коридор. Там я побачила Харитю Кононенкову, яка вже говорила з іншими жінками. Власне вона їх повідомила, що нас повезуть до концентраційного табору в Авшвіці, в Польщі. Коли я зближалася до неї, вона вийшла мені назустріч, пригорнула мене до себе й поцілувала в ліву щоку. Її сльози так і покотилися по моему обличчі. “Якщо вас Господь збереже, то розкажіть про наші страждання нашому народові”, — просила вона крізь сльози, пригадуючи наше зобов’язання. “Хай всі українці знають, як тут гинули їхні брати й сестри. Хай вони ніколи не вірять жодним визволителям, а здобувають самі свої права”. Ми розцілювалися ще раз і вона відійшла прощатися ще з іншими.

Це була моя остання зустріч з Харитею Кононенко. Невдовзі після нашого прощання, німці її розстріляли 15 жовтня 1943 р. Це був день найбільшої різни політичних в’язнів рівенської в’язниці. Розстріляно тоді всіх в’язнів, а їх тіла спалено.

Нас зібрали біля 15-ти, пореестрували й завантажили у вантажне авто, в якому були теж чоловіки. Між ними я по-

бачила ветеринара В. Папару з Крем'янця, якого арештували разом зі мною. Замість на залізничну станцію, нас завезли до рівенського концентраційного табору. Він був у військових казармах та прибудованих бараках, дуже запущених, огорожених колючими дротами. Раніше там тримали військових полонених. Табору пильнували німецьке СД і польські шүцмани з Волині, які були не ліпші за німців. Хоч була я там коротко, не один жах пережила, побачила й почула. Нас, політичних примістили в бараку, в глибині табору, що мав окрему сторожу. Зараз після нашого приїзду шүцмани забрали кількох молодих хлопців у підвали казарм. Звідти вони не вернулися. Оповідали, що там вже замордували багато людей. Другого дня замордували дручками на подвір'ї двох молодих хлопців на очах багатьох в'язнів за те, що пробували втікати через колючі дроти.

Нас на роботи не гонили, бо ми мали їхати далі. Вночі ми мали спати в кімнатах бараку, але вдень можна було вийти надвір. Годували нас раз на день якоюсь смердючою саламахою, але й цієї давали мало, так що всі голодували. Тут я була разом з Марійкою, зв'язковою УПА з Костопільщини, з якою була разом у тюрмі. Вона вже відійшла від побоїв, але дуже похудла й відчувала голод гірше від мене. Одного разу вона сказала, що буде втікати, бо в концентраку загине напевно, а втеча може вдасться. Вона десь довідалася, що з табору забирають вранці робітників на працю до різних німецьких установ у місті, а ввечері їх привозять назад. Ми розвідали, коли забирають на працю й рішили спробувати щастя — поїхати, може з міста вдасться нам утекти.

Нагода прийшла сама, дуже скоро. Нас і ще кілька жінок взяли вранці, щоб ми мили коридор і деякі кімнати в довгій казармі. Коридор цієї казарми доходив аж на подвір'я перед брамою, звідки брали робітників на працю до міста. Тож, як тільки відійшли наглядачі, я з Марійкою поділися на подвір'я перед брамою й замішалися в юрбу жінок, що вже чекали на виїзд на працю. Внедовзі над'їхало вантажне авто, сторож відчислив 20 жінок і казав всідати до авта, не провіряючи навіть прізвищ. В цю групу попала і я з Марійкою. Ззаду нас було чотирьох вояків з крісами, щоб хтось не пробував втікати.

Привезли нас до військових казарм, розділили на менші групи й повели на місце праці. Тим разом Марійку відділили від мене. Нас кількох жінок прибирали й мили підлоги в якомусь невеликому будинку, недалеко казарменої брами. Самозрозуміло, я пильно розглядалася на всі боки, шукаючи можливостей втечі. Але великої надії не було. Казарми були обведені високою сіткою, або муром, а теж окопами. На брамах були стійкові. Не було видко лише, чи є огорожа за кількома будинками, до яких повели моїх спів'язнів. Тим часом нас привели до будинку й ми почали працювати. Я мала мити підлогу. Незабаром я відчула, що мене опускають зовсім сили й холодний піт виступає на всьому тілі й обличчі. Проте я не здавалася, трохи відпочивала, спершись на держак мийки, і працювала далі, бо недалеко були вояки. Це помітив якийсь підстаршина, підійшов і хвилину приглядався, як я працюю. Я почала працювати жвавіше, бо сподівалася лиха. Але він запитав, здається, по-чеськи:

— Ти хвора?

— Ні, — відповіла я. — Лише змучена.

— Ти певно голодна! Сядь, спочинь трохи! — і показав на лаву. Тоді він вислав вояка, щоб приніс щось з'їсти, а сам почав мені щось оповідати по-німецькому, все питаючись, чи я його розумію. З його розмови я зрозуміла, що він з Відня і що має таку дочку, як я. Він питав, за що я сиджу. Я відповіла, що не знаю, бо мені не сказали, а арештували нас багато. Він махав головою й оповідав далі.

За хвилину нам принесли по куску хліба. Він побажав нам смачного й пішов своєю дорогою. Цей хліб і вода таки додали мені сили, бо після перекуски я вже так не томилася й працювала до обіду. На обід нам знову дали густої військової зупи. Вона смакувала як найкращі потрави на великі свята і дійсно скріпила мене. Я ще мала трохи вільного часу, тож вийшла з будинку, щоб глянути на браму й огорожу, може таки вдасться кудись утекти. Вартовий на брамі помітив мене відразу, але за хвилю вже не звертав на мене уваги. Я присіла під муром, наче вигріваючись на сонці. Тим часом у моїй голові роїлися різні думки про втечу. Найбільш реальним мені виглядало заховатися в казармах до ночі, а вночі

втекти. З будинку я завважила, що огорожа з сітки мала в одному місці діру біля землі. Однак я покищо не мала доброго місця, де я могла б заховатися, а подруге, вночі могли бути вояки в окопах довкруги казарм.

Нараз вартовий щось крикнув до кількох вояків, що пішли до протилежного будинку й подався за ними та зник у брамі. — “Тепер пора”, — сказала я до себе й розглянулася довкруги. Подвір’ям проходили вояки, але ніхто не звертав на мене уваги. Я зірвалася і швидко попрямувала до брами, зараз за брамою скрутила вправо й щосили побігла поза муrom великими бур’янами. За мною ніхто не кричав, значить ще не помітили. За хвилину я дуже задихалася, а рівночасно прийшла думка, що краще заховатися в бур’янах, ніж бігти, бо всякий завважить мене здалека. Тож я кинулася на землю, трохи віддихалася й розглянулася довкола. Направо від мене ще були казарми й далі ще якісь будинки, з лівого боку пробігало шосе, яким їздили підводи й авта, та проходили вояки. Передо мною була долина з кущами верболозу. Зразу я мала намір вийти на шосе й податися між людей. Але прийшов на думку мій подертий та брудний одяг й взагалі мій вигляд. Мене люди відразу пізнають, що я втікачка з тюрми. А хто зна, на кого попаду. Тож я рішила переждати до вечора в кущах.

Тут мене огорнула нова турбота. Я знала тільки декількох людей у Рівному, але не знала, де вони живуть. Вийти з міста теж не знала куди. Питати за знайомими було небезпечно, бо можна було попасти на недругів чи й агентів гестапо. Мою увагу прикували бані собору, що видніли десь недалеко за будинками. В соборі напевно свої люди, які не зрадять.

Перед вечером, коли зближалася поліційна година й на шосе був менший рух, я проскочила шосе й старалася поза садами й огородами дійти до собору. Доводилось кружляти, деколи я ховалася, а потім таки вийшла на вулицю й попрямувала вперед. Вже смеркалося, як я дійшла до собору, вскочила в церковне подвір’я, заховалася в кущах і звідти обсервувала сусідні будинки. Недалеко від мене була мала хатина, наче сторожівка при церковних будинках. Всередині вже сві-

тилося, але вікно було заслонене. Втім відчинилися двері, надвір вибігла десь шестилітня дівчина й почала по-українському кликати котика. Я підійшла до неї і попросила води. Спочатку вона не сказала нічого, лише з острахом і цікавістю дивилася на мене, а тоді закликала на весь голос:

— Тату, принеси пані води!

У дверях появився господар. Я дуже зраділа, бо це був мій знайомий, диригент М. Д. з Крем'янця, під керівництвом якого я співала у церковному хорі. Він також пізнав мене відразу, хоч здавалося — я дуже змінилася. Він взяв мене за руку й повів до хати, кажучи: “Знаменито, що ви попали прямо до мене. Добре, що ви не йшли далі, бо вже на наступній вулиці є квартири есесів і там стоять стійки. Я вами добре заопікуюся. У нашій церкві багато різних піддаш, там можна добре сховатися. Я вже знав про ваш арешт, але досі нічого не можна було вдіяти”.

Диригент М. Д. співпрацював з УПА й навіть мав прямі зв'язки з Крем'янецьчиною. Він і його дружина заопікувалися мною, як рідною. Вони мене переоділи, годували й переховували аж доки ми не повідомили про мою втечу мого чоловіка. Тоді я дістала документи на виїзд у Крем'янецьчину. Дружина М. Д. була подібна до мене, так що в потребі я могла користуватися її документами, чи — коли вона була — подавати себе за її сестру.

Мій чоловік був тоді в таборі Південної (Крем'янецької) воєнної округи УПА під командою “Енея”. Тож незабаром після моєї втечі я була вже в Почаївському районі разом з моїм чоловіком, а тоді долучилася до нас і наша донечка Гануся, що була в моєї мами.

В Почаївському районі ми перебували до половини грудня 1943 р. Після тюрми я довго не могла прийти до себе, — була докраю виснажена й хвора, а до того почалася погана погода й холод. Мені треба було лікуватися. Тож нам дозволили виїхати до Львова на лікування. У Львові ми мали добрих приятелів, родину маляра Володимира Ласовського, які за мирних часів приїздили до нас на вакації. Документи й подорож підпільними зв'язками в Галичину зорганізував нам “Марко” (Андрій Л.). Подорож була небезпечна й тяжка, до того я була хвора й десь ділася моя колишня відвага.

До квітня 1944 р. ми перебували в родині Ласовських у Львові. У цей час у Львові перебувала нелегально теж моя сестра Наталка зі своїм чоловіком і д. "Чорний" (псевдонім). Вони допомогли нам виробити нові документи на фіктивне прізвище. Моя сестра привезла до Львова теж нашу донечку Ганусю, яку ми лишили в Крем'яниччині. Коли рушив фронт під Бродами, ми переїхали в Карпати. У вересні 1944 р. фронт посунувся далі й нам довелося залишити Україну й виїхати до Австрії, до м. Ансфельду.

SOPHIA STEPANIUK: UKRAINIAN WOMEN IN GERMAN PRISONS
IN KREMIANETS' AND RIVNE

(Summary)

On July 16, 1943, the author and her two-and-a-half-year-old daughter, Hanusia were arrested by the Gestapo in the town of Kremianets' in Volyn'. In this memoir the author describes her stay in prisons in Kremianets' and Rivne. She tells of the terrible conditions that existed in the prisons, and the tortures and executions of political prisoners. At that time the Gestapo was carrying out mass arrests of Ukrainian intellectuals throughout Volyn'. Some of those arrested were executed, particularly those who had been denounced as UPA collaborators. Others were sent to concentration camps in Germany, where many of them perished.

On the day of the arrests the author learned that her brother, Mykola, and brother-in-law, Markil Geletsins'kyi, had been picked up by the Gestapo, who were also inquiring after her husband, Arsen. Taking her two-year-old daughter, Hanusia, with her, she ran to the factory where her husband worked to let him know about the arrests. Her husband had already managed to hide, so in his place the Gestapo took the author and her daughter. At first the author was kept in a separate prison cell; then she was moved to a larger cell, with 26 other female prisoners. All the women feared they would be shot, for there had already been executions of prisoners in Kremianets' in March, 1943. The author was most concerned about her daughter, for she had heard tell that during German massacres of Ukrainian villagers even small children had not been spared. During her interrogation, on the fourth day of her stay in prison, Hanusia was taken from her. The author grew

calmer that evening when she learned that the child had been given to her mother.

On the fifth day of her arrest the author was taken with 26 other prisoners to Rivne. The prisoners were escorted under heavy guard. They included the most eminent citizens of Kremianets', among them professors I. Vlasovs'kyi and A. Kotovych, co-operative activist N. Sahaidachnyi, the veterinarian V. Papara, the wife of the artist Iakymchuk, A. Semeniuk, Nina Barabol' and others. Also among the prisoners were the author's brother, Mykola, and brother-in-law, M. Geletsins'kyi. The arrested were packed like sardines into a closed van. They were barely able to breathe, especially when the Gestapo left the van out in the heat outside their headquarters while they went inside to eat. At first the prisoners assumed they were being taken to be shot. They agreed they would attack the Gestapo and go down fighting. But then they realized they were being taken to a different prison.

In the Rivne prison the author was placed in cell 45, which had been intended for about six prisoners, but now housed 50 women. They all sat packed together on the floor; there they slept as well. The cell was unbearably close and quite dark, for it had only two small windows near the ceiling. All the prisoners were hungry, for they were very poorly fed. The guards were very brutal and all the women lived in terror of interrogation and execution. Women were often brought back from interrogations beaten and unconscious. Almost every night armed Gestapo took prisoners away for execution. They would select only some of the candidates for execution, striking terror in all.

In cell 45 there were, at first, about 30 Ukrainian women, 17 Jews and several Poles. The author tells us what happened to a number of the prisoners. Among the women she writes of were Hanna and her daughter Tamara Martyniuk, arrested for collaboration with the UPA; Vira Baryshchuk from Kiev, Raisa Trofimchuk from Derman, Paraskeva, a peasant, and Maria Fedoruk and her mother, all from the Kostopil' region, a woman whose name was not known from Poltava, who was murdered along with her child, and others. Of the Jews the author got to know Sonia, the daughter of a businessman. Sonia was later shot. The author describes what happened to five young girls from the Dnipro region who were raped by the Gestapo. She gives a detailed account of Dr. Kharytia Kononenko, a women's activist, who was shot by the Germans on October 15, 1943. Dr. Kononenko came from the Poltava

region. She completed her studies in Czechoslovakia and was active in the Ukrainian women's movement in Canada, Czechoslovakia and Ukraine, particularly in the Carpathian region, Halychyna and the Kholm region. During the war she travelled to Rivne, where she worked with the Ukrainian Red Cross. That organization was headed by Colonel Leonid Stupnyts'kyi, who was later Chief of Staff of the UPA Supreme Command. When the Germans banned the Ukrainian Red Cross, Dr. Kononenko headed the social service of the Rivne municipal administration. She assisted many victims of the war, especially refugees and Red Army prisoners-of-war. As a result of her intervention and those of Colonel L. Stupnyts'kyi, the Germans had freed many Ukrainian prisoners-of-war in the early days of the occupation. During their interrogation of Dr. Kononenko, the Gestapo subjected her to severe torture, questioning her about her collaboration with Col. Leonid Stupnyts'kyi and the UPA. The Gestapo believed that as far back as 1941 she had been laying the ground for the UPA's activity; that was why she had worked for the release of the greatest possible number of Red Army officers and non-commissioned officers from German prison camps.

The author survived two "purges" of the Rivne prison. This was the term applied to mass executions of prisoners. The first time the prison was "purged", twenty six women from her cell were shot — seventeen Ukrainians, seven Jews and two Poles. Among the victims were Tamara and Hanna Martyniuk, Vira Baryshchuk, Raisa Trofimchuk, Maria Fedoruk and the Jewess, Sonia. The second time the prison was "purged" only a few women from the author's cell were taken.

The author got through her trial without being tortured because there was no denunciation against her and, perhaps, because she chanced upon a kinder investigating judge. However she was sentenced to the concentration camp at Auschwitz. At the end of September she was taken with fifteen other people destined for Auschwitz to a temporary transit camp at Rivne. Among her acquaintances in this group of prisoners were UPA courier Mariyka, from the Kostopil' region, and the veterinarian V. Papara, from Kremianets'. In the Rivne camp the prisoners were not confined to cells; they were able to breathe the fresh air. However the rations were even worse than in prison and the guards were very brutal. The author chanced to be in a group of prisoners who were taken to work in German barracks. From there she managed to escape. She found some friends in Rivne who hid her away and helped her return home.

Николаюн Варвара*)

У ВОЛОДИМИР-ВОЛИНСЬКОМУ ПОВІТІ

Переживання жінки-селянки під час боротьби УПА

Я народилася в селі Ваньковчині, повіт Рудки в Галичині. Від 1935 року я жила на Волині. Там я одружилася на 19-му році життя, в селі Бубли, повіт Ковель, в серпні 1941 року. Через рік, восени 1942 року, нам народилася дочка Галина, коли мені було 20 років. На другий рік постала в нас Українська Повстанська Армія (УПА).

У нас називали УПА “наше військо” або “повстанці”. Назву УПА люди мало вживали. Весною повстанці вже були майже в кожному селі. На весну 1943 року по селах збирали добровольців до УПА. Ми жили тоді на колонії Свята, на південь від села Бубли, але вже в Володимир-Волинському повіті. З цього хутора пішло до УПА трьох хлопців, а з села Бубли багато більше. Вишкіл для новобранців відбувався в місцевому лісі, а повстанці перебували по селах на квартирах. Зголосився добровольцем до УПА також мій чоловік Сава Николаюк. Він служив в польському війську в кавалерії, тому взяли його до кінноти УПА. Вишкіл його відділу проходив в околицях Свирина.

Мій чоловік відвідував мене раз у місяць. Сам один він ніколи не приїздив, а в товаристві двох, трьох, а часом і чотирьох друзів. Всі були озброєні та мали добрі коні й сідла.

Влітку, по жнивях був бій повстанців з німцями. Під моїм чоловіком вбили коня. Десь восени перенесли чоловіка на Полісся. Я тоді була в тяжі, працювала на полі, біля господарки та доглядала дитину. З Полісся приїхав чоловік пізньої осені 1943 року. Він мав тоді повстанський мундир. Блузка та штани з сірого селянського сукна, пошиті на один зразок у

*) Варвара Николаюн живе тепер у Чінаго, США.

підпільних кравецьких варстатах. Блуза мала чотири кишені, запиналася під шию, мала комір. Гудзики були зроблені в наших майстернях, бо на кожному був тризубець. Шапки тоді вже носили зимові. Плащів однорідних ще не мали, найбільше було німецьких. Мій чоловік був у німецькому плащі, що його здобув у бою.

На Волині майже в кожній хаті був ткацький варстат. Кожна дівчина вміла прясти нитки й робити полотно. Виткати матеріал на мундюри для повстанців не було проблеми.

Мій тато був вйтом в Бублах. Мусів виконувати зарядження німецької влади. Німцям треба було здавати м'ясо, збіжжя та людей до Німеччини. Часами їздив до міста Турійська на наради. Як перебрали владу повстанці, то тато виконував далі ту саму службу для УПА. Пізніше передав заряд села в руки Миколи, господаря молодшого віку. Село здавало деяку кількість харчових продуктів для УПА. Возами чи саньми треба було теж перевозити повстанців, або дати їм нічліг в селі.

Село Бубли лежало кілька кілометрів від залізничного шляху Володимир-Волинський — Ковель. Жити в ньому стало небезпечно, бо німці побудували вздовж залізниці бункри, в яких стояли постійні залоги. Німці в той час вряжували погроми деяких українських сіл — палили село й мордували мешканців, в тому жінок і дітей. Не ліпші за німців були теж польські "швицмани", що були в Володимирі-Волинському та в інших містах.

Власне село Бубли, тому що було при залізниці, було дуже zagrożене на такий напад. Тому я переселилася з дитиною до села Ревушки, положеного яких 15 км від Бублів на південь. Ревушки були серед лісів, а з південнозахіднього боку були непрохідні болота вздовж річки Турії. Називали ці ліси "Січ", бо в них постійно перебували відділи УПА і там була команда УПА. Там я чулася безпечною й частіше міг приїздити мій чоловік. Проте й тут не все було безпечно.

Влітку 1943 року розійшлися вісті, що на село Ревушки йдуть німці. Люди почали ховати майно та втікати в ліс. Я була тоді на хуторах, а моя дитина в селі Ревушки. Я побігла до села, щоб бути біля дитини, хоч там було небезпечно.

Мусіла я переходити через Бобольський ліс. В лісі побачила я відділ повстанців. Була кіннота, роверисти та піхотинці. Мене спитали, хто я та куди йду, й пустили. Повстанці пішли боронити село. Німці, побачивши повстанців, завернулися й нападу не було. Дитину принесла я тоді на руках на хутір. Було досить важко нести дитину на плечах, бо я була в тяжі з другою.

Відтоді, як я працювала на полі, брала дитину з собою, щоб у разі алярму схоронитися в лісах або на інших селах.

Восени я переїхала до свого брата на колонію Мирославка, біля села Озютичі, ще далі на схід понад 12 км. Під час мого перебування в Мирославці німці напали на сусіднє село Мочулки, що простягалось недалеко Свинарських лісів, і почали палити його. На поміч селу прийшли відділи УПА й дійшло там до великого бою. Німці відступили. Не знаю точно вислід бою, але пам'ятаю, що люди говорили про жертви теж серед цивільного населення.

Найтяжчі переживання прийшли взимку 1943 на 1944 рік. В північній Володимирщині появилися ще з осені сильні відділи польської партизанки. До них перейшли відділи польської поліції й "шүцманів" з цілої Волині, що відступали разом з німцями під тиском більшовицького фронту. Говорили, що їх ціла дивізія.*) Вони нападали на українські села й вбивали людей. Ще десь восени вони напали на наше село Бубли. Люди тоді повтікали. Осталась тоді там родина Деревичів, 6 осіб. Всіх їх замордували, а хату спалили.

В тих околицях жити стало небезпечно. По селах були зорганізовані самооборони. Вони день і ніч держали стійки. Коли зближалася мала група ворога або коли сподівалися допомоги відділу УПА, самооборона приймала бій. Але коли поблизу відділу УПА не було, а йшла більша сила ворога, село втікало, а самооборона відстрілювалася, щоб спинити наступ ворога. Я переживала два рази наскок польських партизан, коли відділу УПА не було й треба було втікати.

*) Мова тут про 27 Волинську дивізію Армії Крайової, що була зорганізована в пляні "Булка" напередодні приходу більшовинів.

Тоді я жила у дядька Височанського на колонії Грилянд б. с. Мочулки. Коли зчинився алярм, я з дитиною втікла разом з іншими людьми. Втік також вуйко. Але його дружина з двома дітьми залишилася вдома. Їх всіх замордували, а хату спалили. Спалили тоді майже всі хати цієї колонії. Після того я перейшла жити до братової Пазі, до Івана Черника на цій самій колонії. Мешкали ми в стайні, бо хата була спалена.

Одного разу ми розчиняли тісто на хліб. Пазя розказала мені сон. Їй снилося, що вона пекла хліб, вложила до печі, а він увесь згорів на вуголь. Раптом почалася стрілянина. Я просила Пазю втікати. Та вона відповіла: “Без хліба не піду, хліба не лишу”. Я завинула дитину в плахту й побігла на інші хутори. Кулі літали біля мене, а я все бігла й молилася. Пазю Черник застали поляки разом з її дітьми. Там їх убили, будинки спалили. Так сповнився сон. Все згоріло, зчорніло, як вуголь.

Дальше життя на цих хуторах стало нестерпне. В кількох оцілілих хатах, стайнях і клунях було дуже багато людей. Люди спали не роздягаючись, щоб у разі небезпеки бути готовим до втечі. Кинулися воші й їх годі було вигубити, бо й не було чим і де. Серед зими я вибралася до села Ревушок, щоб там відпочити та привести себе й дитину до порядку. В Ревушках було спокійно, тож там примістилося багато людей з загрожених сіл, чи з тих, де господарили польські партизани.

Однак не довго спокій тривав. Наприкінці січня, коли вже зближався фронт, прийшли тривожні вісті, що з півночі зближаються більшовицькі партизани. Був це кількатисячний загін Вершигори.*) Він получився з польською партизанкою, і разом вдарили на “Січ”. Я пережила наступ Вершигори на село Ревушки.

Вартові дали знати, що з села Оса наступають більшовицькі партизани. Люди почали втікати. Я захопила дитину, завинула й побігла сіножателями в бік лісу. Була відлига й я грузла в снігу. На сіножателях під снігом був тонкий лід. Лід цілий час заломлювався й мої ноги були стало в холодній воді. Це

*) П. П. Вершигора, в-р т. зв. І. Української партизанської дивізії, зорганізованої в грудні 1943 р. з недобитів загону Новпана й нововишколених партизанів-диверсантів.

була дуже важка й виснажлива дорога. Я йшла вже останніми силами. Дитину я передавала з руки на руку, бо видавалася важкою, та все дивилася, як ще далеко до лісу. Одіж на мені була мокра, бо й піт обливав мене від швидкого маршу. Врешті я дійшла до хутора під лісом. Господар готовив сани, щоб утікати. Я просила його, щоб змилювавсь і підвіз мене до брата на колонії Мирослава, бо я вагітна й не маю сили йти. Господар погодився. Та вийшла жінка й почала з ним сваритися, щоб не брав мене, бо вона не буде мати місця забрати свої речі. Хоч-не-хоч я подалася далі до лісу вже останками сил.

На щастя надїхала кінна стежа повстанців, два вояки і дві дівчині. Я почала махати до них рукою. Вони підїхали й я оповіла їм своє лихо, що мій чоловік в УПА, а я вагітна й з малою дитиною хочу дістатися до брата в Мирославці, але не маю вже сили йти далі. Вони заспокоїли мене, що все буде в порядку, зараз буде підвода. Повстанці вернулися до лісу, а дівчата лишилися зі мною. Тоді одна з них запитала, чи я голодна, вийняла з торби варені яйця та хліб і передала мені та дочці Галі. Дуже скоро вернули з лісу ці два повстанці з санками, на яких було ще двох повстанців і повно рушниць та ще якихось речей. Вони завезли мене до якихсь хуторів, звідки вже було близько до Мирославки.

Коли ми відїхали з кілометр, за нами розгорівся бій. Бій був великий, бо кугумети клекотіли безперестанку, неначе на фронті. Було теж постійно чути вибухи артилерійських стрілен. Гармати мали теж повстанці, які стріляли з хуторів під лісом, мимо яких ми проїжджали. Бій було чути ще тоді, коли я вже була близько Мирославки.

Повстанці тоді не витримали наступу переважних сил противника й відступили в глибину Свинарського лісу, а вночі — одні подалися в Горохівщину, а другі на захід. Більшовики прийшли до нас. Вони говорили по-російськи, звали себе ковпаківці. Люди трохи повтікали, а решта лишилися, бо не було часу й куди втікати. Тільки чоловіки поховалися по криївках. Я теж не втікала, бо вже не мала сили. Більшовицькі партизани людей не вбивали, лише декого побили. Випитували про

повстанців і шукали всюди взуття, одягу, харчів та інші потрібні їм речі. Наприклад, паси для молотілки різали собі на підшви й пакували в наплечники, а хто мав солоне сало чи м'ясо, забрали все. На нашій колонії більшовики побили тоді всі підготовані свині й забрали теж багато коней із санками. Прочистивши так село, більшовики подалися кудись у Горохівщину. Хоч у брата забрали тоді багато речей, ми всі були раді, що нам нічого не сталося, що ми живі і здорові.

Більшовики пішли, проте далі було небезпечно і в Мирославці, бо після того польська дивізія загіздилася також у Свинарському лісі й напала на підлісні села. На щастя прийшов на відпустку мій чоловік. Відпустку він дістав тому, бо в мене зближався час породу, а крім того була ще мала дитина. Ми переїхали знову до Бублів, бо думали, що там буде безпечніше, бо це село дальше від лісу. Але там люди теж жили в страху, бо польська дивізія була в лісах по обох боках залізниці. Тим часом зближався фронт, більшовики вже зайняли Луцьк і посувалися далі. На захід їхали валки втікачів з центральної України, а також з Волині. Наша вся родина рішила втікати від більшовиків.

По довгих ваганнях рішився їхати теж мій чоловік. Ми залишили Бубли 22 лютого 1944 р. Місяць пізніше, серед зими, таки на возі народилася моя дочка Анна.

Записав і впорядкував С. І. Голяш

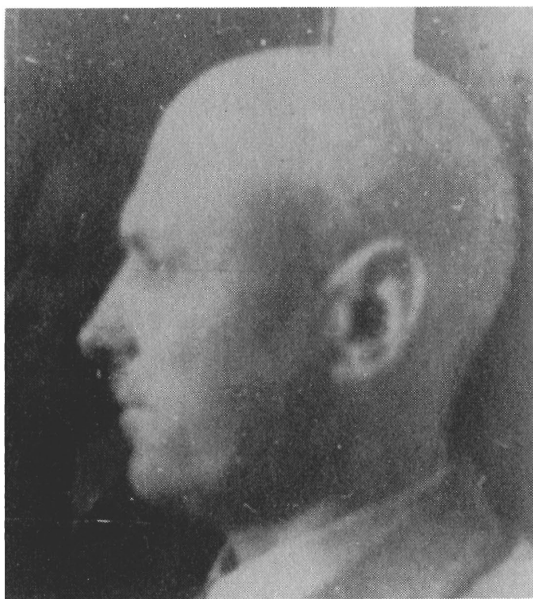
VARVARA NYKOLAIUK: A PEASANT WOMAN'S EXPERIENCES DURING THE UPA STRUGGLE

(Summary)

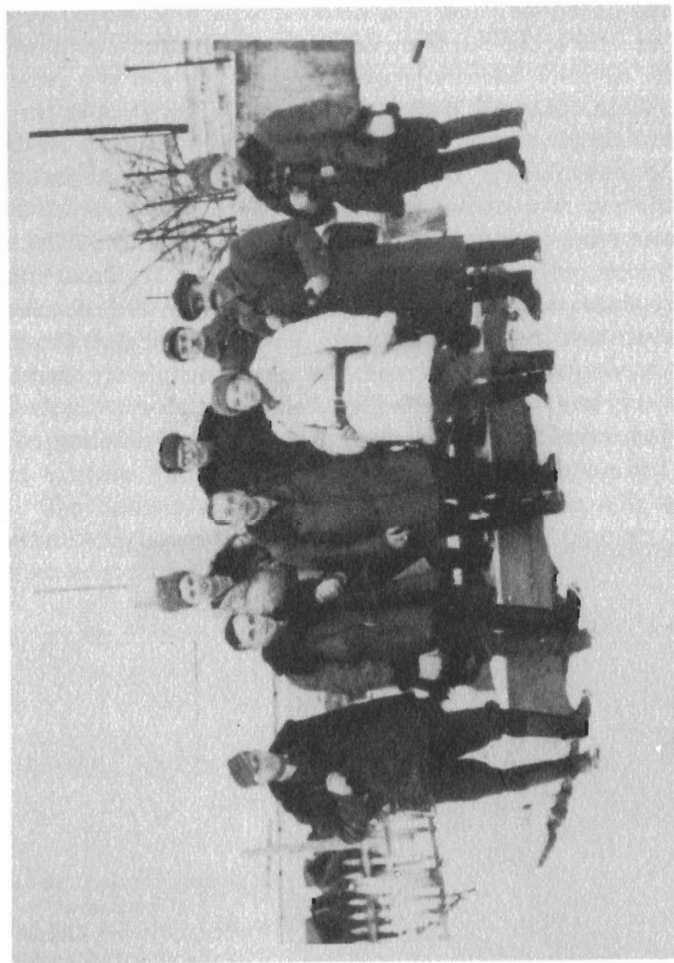
In 1943, the author was living in the village of Bubly, Volodymyr Volyns'kyi county. She was twenty years old, married and the mother of a one-year-old child. In the spring of that year, her husband volunteered to the UPA. Not long afterwards, the author left Bubly, for fear of attacks by the Germans. She went to live in Revushky, a village in the forest that was located near a railway line defended by the Ger-

mans. In Revushky, she was able to meet with her husband, for his UPA detachment was billeted nearby. During the summer there were battles between the UPA and the Germans. In one of them, her husband's horse was killed. The author soon moved even further from home, to stay with her brother in the village of Myroslavka. The situation there was no better. The neighbouring village of Mochulky was attacked and a battle broke out there between the UPA and the Germans. In the fall, the author's husband moved to Polissya, and she returned to her own village. She was pregnant and had a small child, so she was unable to lead a nomadic existence. In the winter she went back to Revushky, for Bubly was being attacked by Polish partisans. The author lived through the battles that took place between the UPA and Soviet partisans from P. Vershyhora's division at the end of January, 1944. In February, her husband came home on leave. The front moved nearer and for the sake of their small children's safety, they decided to flee to the West with the other refugees. They left home on February 22, 1944; while they were on the road, their second child was born.

The author's account centres on her personal experiences. It also provides descriptions of the general conditions prevailing at the time, the major events and day-to-day activities.

Генерал Леонід Ступницький
("Гончаренко")
шеф Головного Військового
Штабу УПА (ГВШ) у 1943 р.,
а по ресрґанізації — шеф
штабу УПА-Північ.
Загинув у бою з військами
НКВД.

Група українських і угорських старшин в час побуту в УПА угорської військової місії.
Стоять у першому ряді зліва направо: Андрій Дольницький ("Голубенко"), Омелан
Логуш ("Іванів"), шеф угорської місії Мартон, Ростислав Волошин ("Павленко"),
к-р Південної ВО УПА Петро Олійник ("Еней") і к-р загону УПА "Ігор".

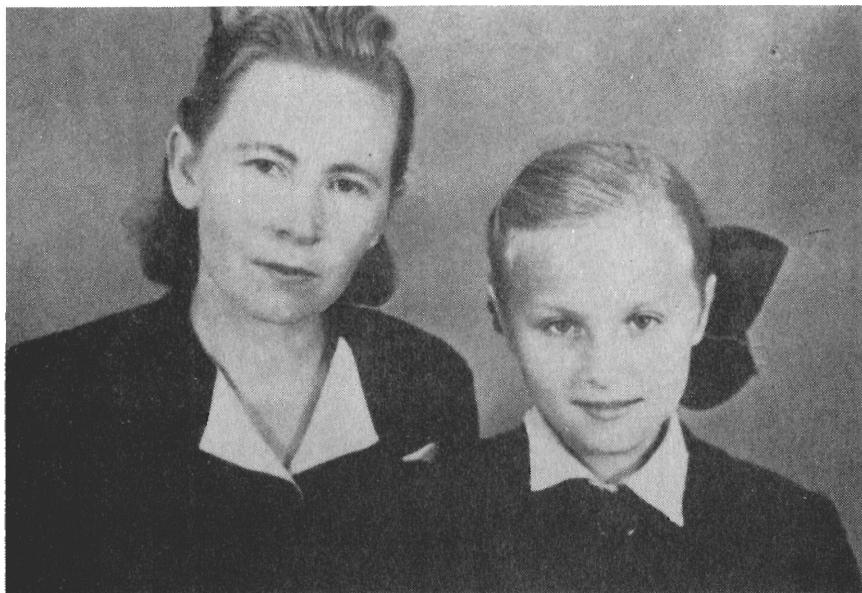
Фрагмент з вінчання курінного Степана Коваля ("Рубашенна") з Ольгою Носюк у серпні або вересні 1942 р. Новоодружені виходять з площі луцького собору. Почесну стійку по обох боках виходу тримають курсанти Господарського нуреня, що згодом в цілості перейшов до УПА.

Нуріній УПА Степан Коваль ("Рубашенно") і його дружина Ольга. Кур. С. Коваль загинув у бої з військами НКВД, а його дружина Ольга померла на еміграції в Канаді 1949 р.

Визначна українська жіноча і суспільна діячка д-р Харитя Мононенко в українському народньому одязі. Харитю Мононенко розстріляло гестапо за співпрацю з полк. Леонідом Ступницьким у рівенській тюрмі восени 1943 р.

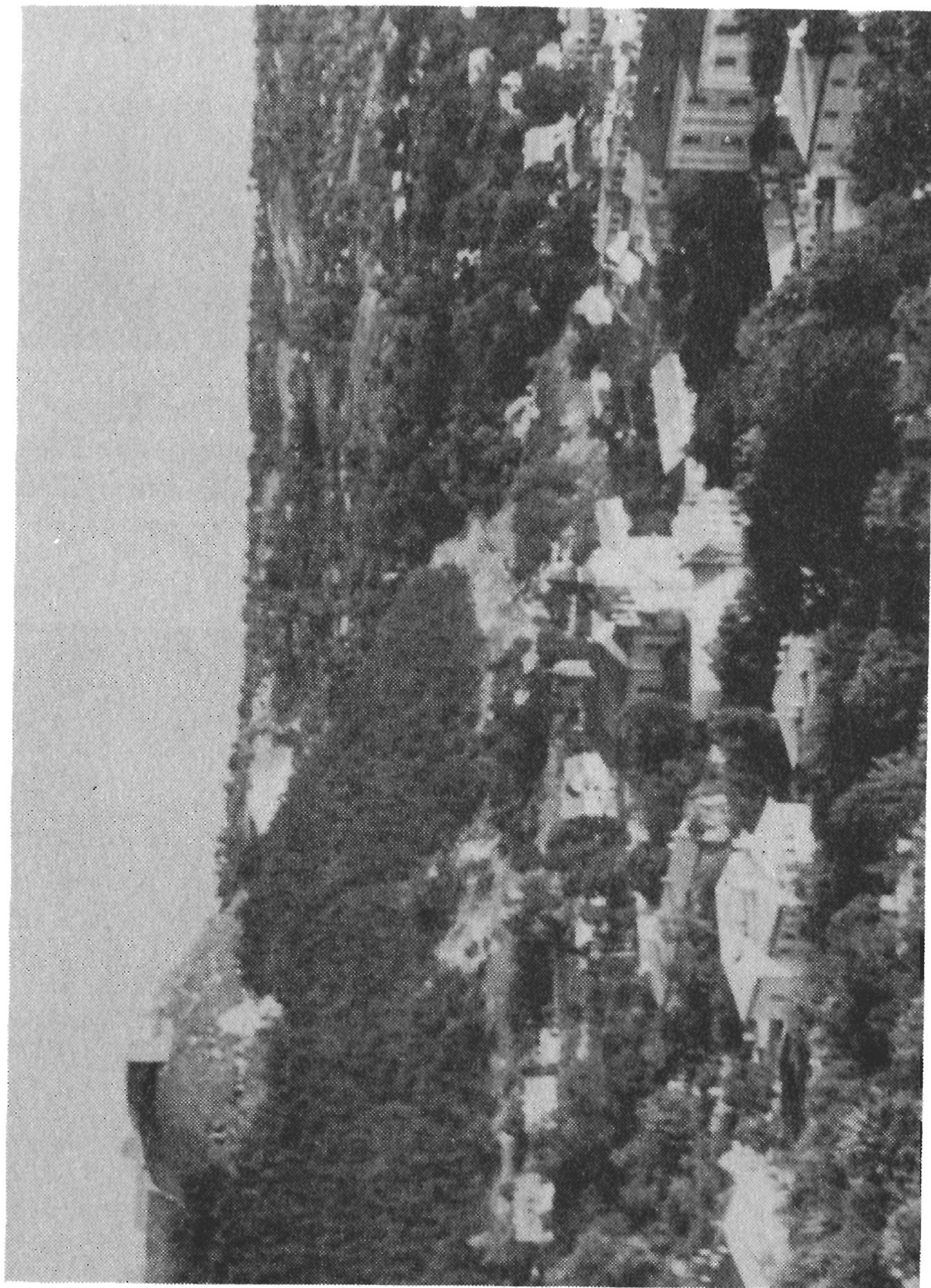
Софія Степанюк і її донечка Гануся, які були разом арештовані гестапом у Крем'янці в літі 1943 р. Знімка зроблена чотири роки пізніше, в 1947 р.

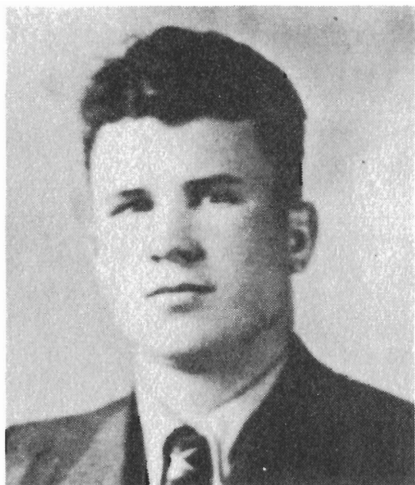
Люба Степанюк з Крем'янця, сестра чоловіка Софії Степанюк, яка була зв'язковою УПА й загинула в сутичці з військами ННВД в 1944 р.

Софія Степанюк, авторка споминів про свій арешт і перебування в німецьких тюрмах Крем'янця і Рівного в 1943 р. Знімка зроблена кілька років пізніше.

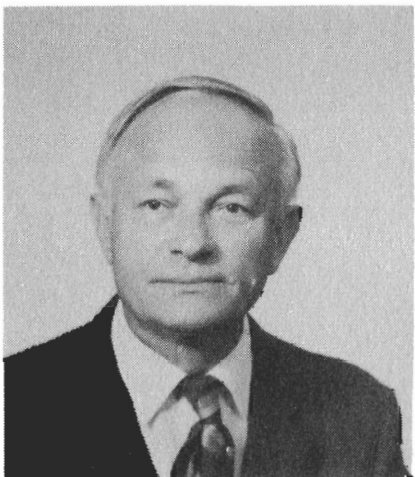
Вид на Замнову гору й на місто Крем'янець. Знімка зроблена в 1943 р.

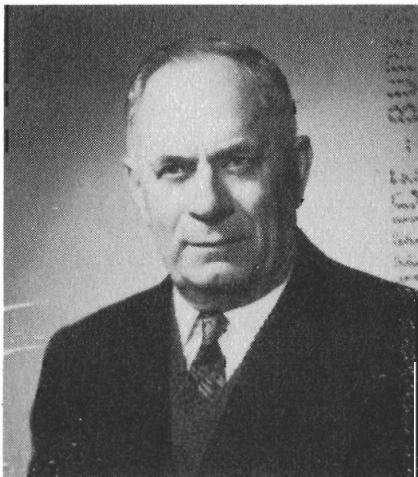
Олексій Шум ("Вовчак"), заст. к-ра
Північно-західньої ВО УПА ("Турів").
О. Шум загинув у бою з німцями в
Володимирщині на весні 1944 р.

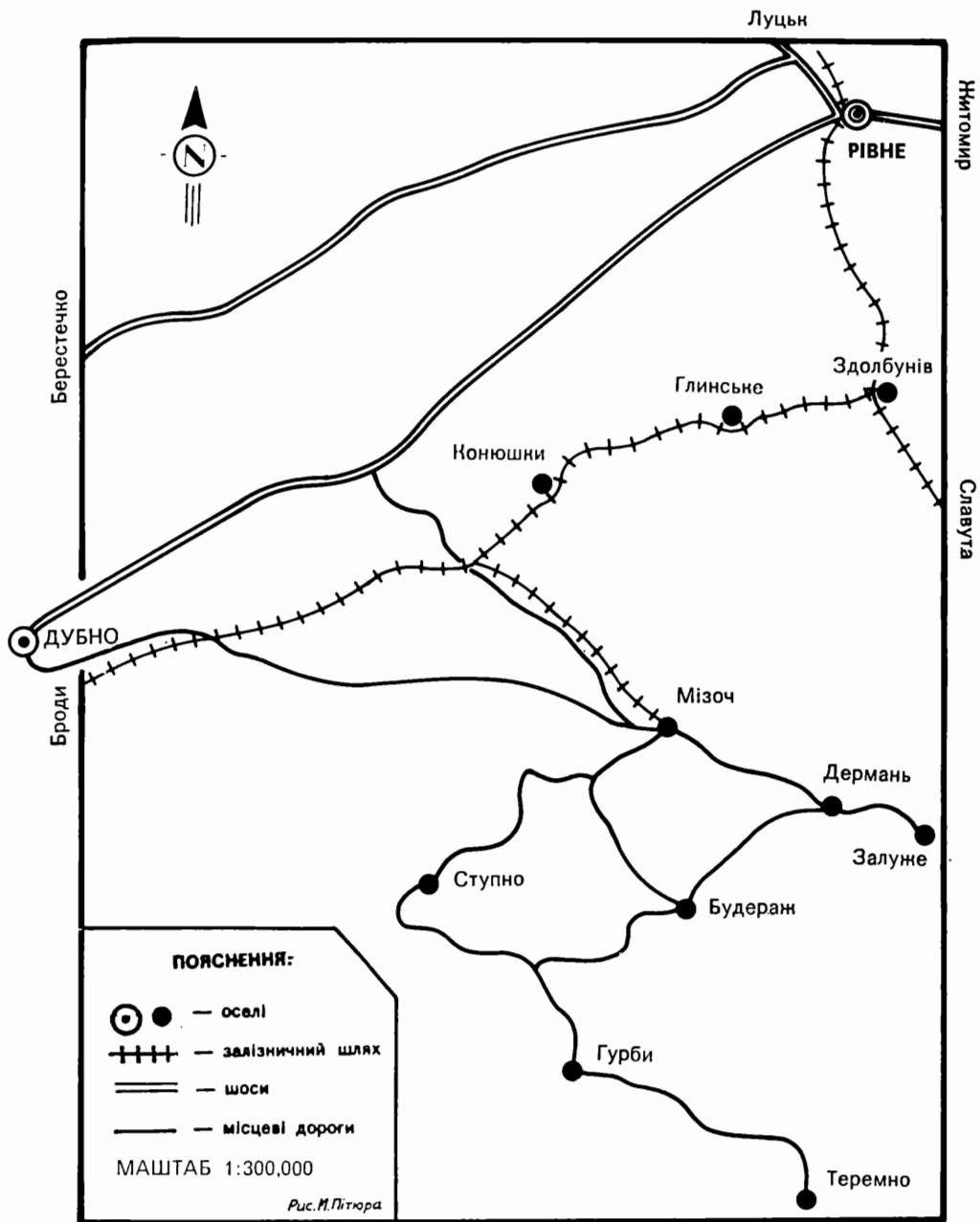
Андрій Дольницький ("Голубенко"),
автор споминів про переговори УПА
з угорською армією. Знімна з 1946
р., коли він прибув з Угорщини до
Австрії.

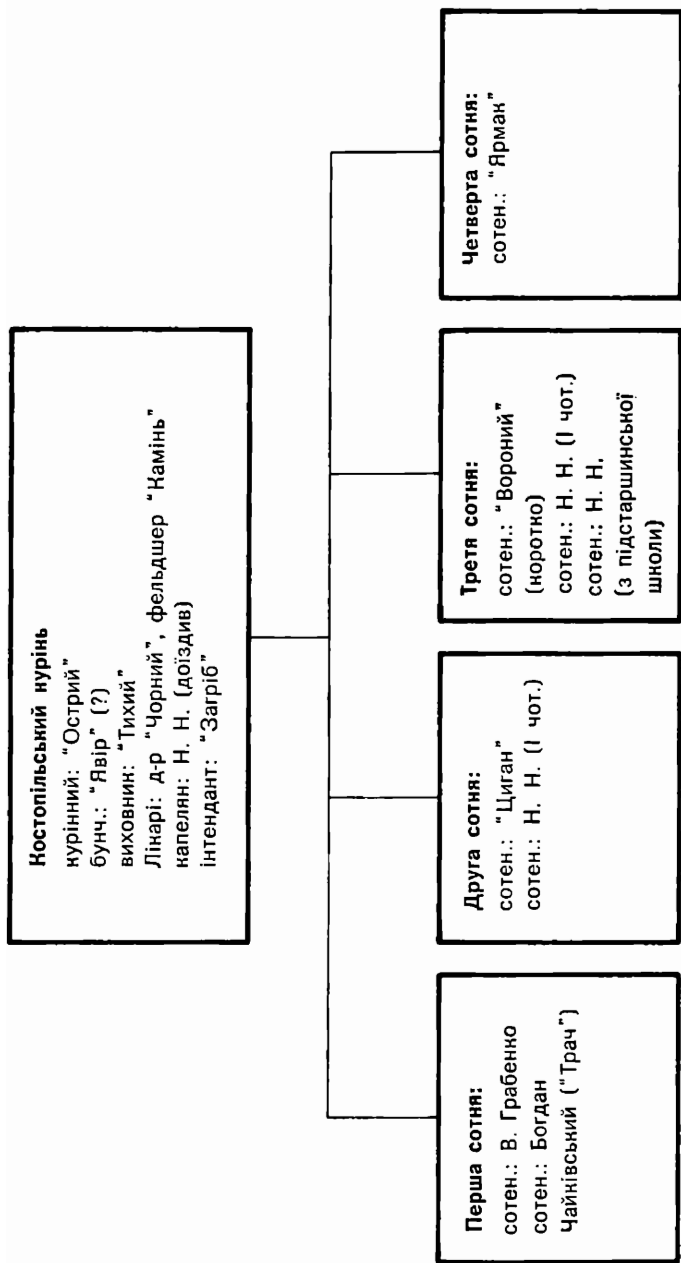
Володимир Манар, автор нарису про
дії УПА на Волині й Поліссі,
написаного в червні 1943 р.
Знімна зроблена в 1944 р.

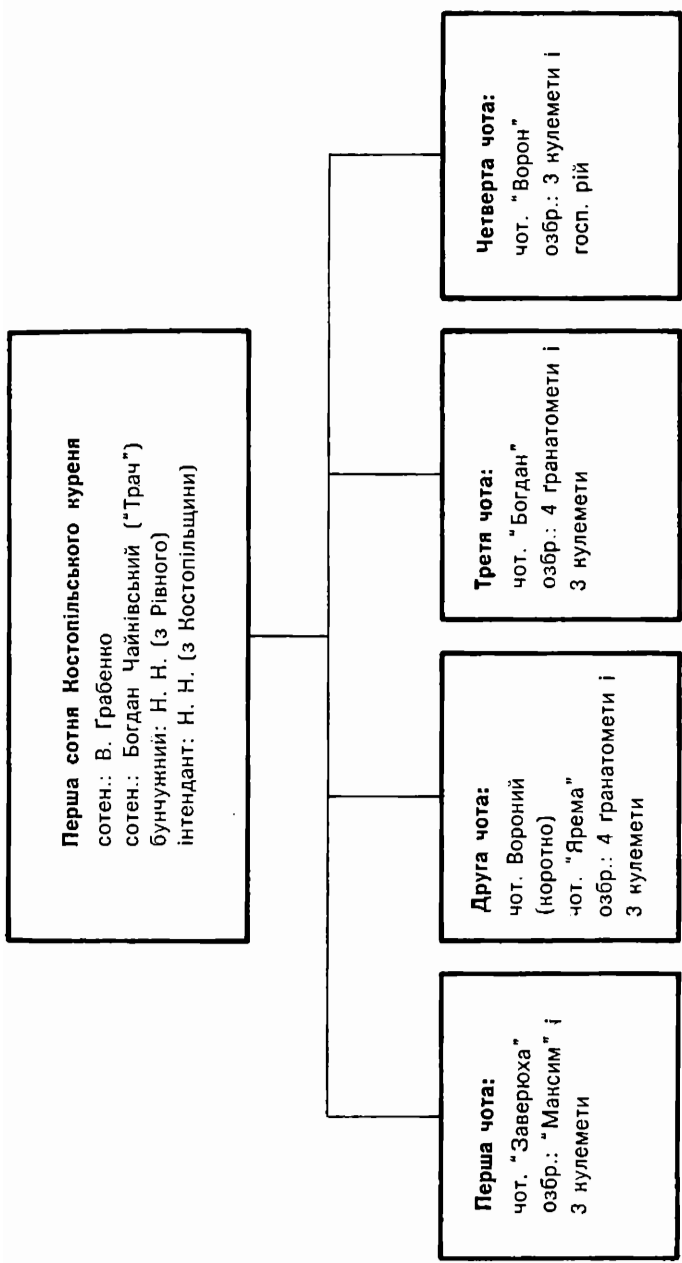
Михайло Лебідь, автор споминів про
своє головуство в управі Матіївського
району Новельської округи за часів
німецької окупації.

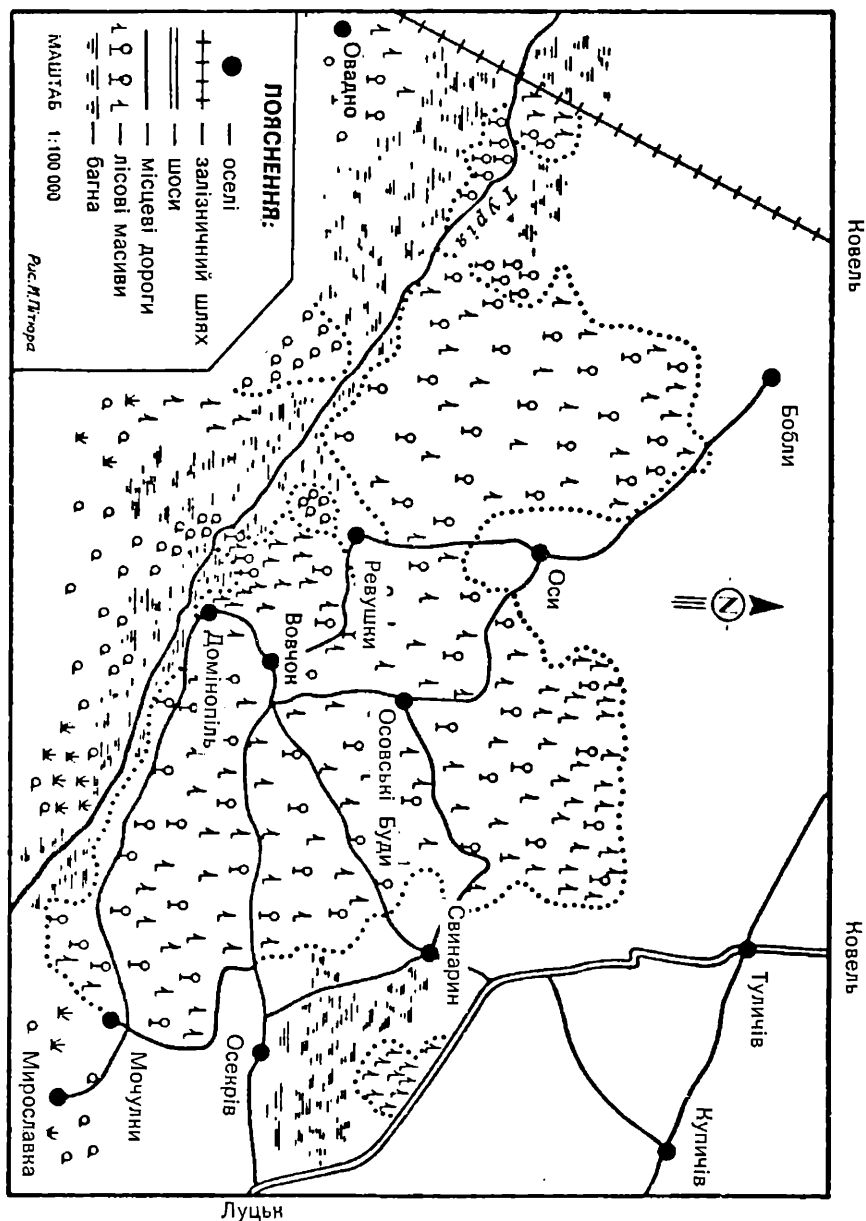
Орієнтаційний шніц околиць Мізоча, де відбувалися більшість зустрічей між представниками УПА й угорської армії.

Організаційна структура Косто́пільського куреня. На початку осені 1943 р. повний склад трьох перших сотень був близько 180 воєнків кожна, організовані в чотирих чотах по чотири рої. Озброєння чоти — гранатомет або важкий кулемет і три легкі кулемети та рушниці або автомати. Четверта сотня під командою "Ярмана" мала тоді дві чоти. Ініціалами Н. Н. названо тих осіб, яких прізвищ чи псевдонімів автор не пригадає.

Організаційна структура Першої сотні Костопільського куреня УПА. Організатором і командиром цієї сотні був автор В. Грабенно, а після його поранення — Богдан Чайківський, псевдонім "Трач". Ініціалами Н. Н. названо тих осіб, яких прізвищ чи псевдонімів автор не пригадає.

Луцьк

Свинарський ліс з онолицями, який називали "Січ", бо в ньому приміщувалася підстаршинська школа й інші осередки Північно-західної воєнної округи УПА "Турів". Ліс простягався вздовж річки Турії, б. 20 км на північний схід від Володимира Волинського.

Василь Заграва*)

МІСТО КОРЕЦЬ І ОКОЛИЦІ ПІД ЧАС БОРОТЬБИ УПА НА ВОЛИНІ

Мій батько був солтисом у містечку Корці та був пов'язаний з українським підпіллям ще за часів польської держави. Під час німецької окупації він був станичним, а згодом господарським референтом УПА. Помер 1973 року на 75-му році життя в селі Головниця.

Німці прибули до нас місяць після вибуху війни 1941 року. Червона армія безладно тікала. Частина вояків і старшин ЧА осталась по селах, бо не хотіли здаватися в полон. Вони працювали по господарствах і добре поводитися.

Люди почали говорити про українських повстанців в околицях Сарн і Дубровиці ще у 1942 р. Десь на весні 1943 р. у нас почав також діяти перший повстанський відділ. Восени 1943 року збирали харчі для УПА. Для переховування харчів будували харчові магазини в люблинецьких лісах, що простягалися між селами Головниця, Даничів і Антонівка. Для підготовки магазинів підбирали довірених хлопців. Кругом місця будови стояли вартові й нікого не допускали близько, щоб ніхто не знав, де магазини. Сховища будовано на збіжжя, мукку і крупи, а окремо на картоплю, масло та товщі. Теж були спеціальні криївки для переховування овочів (в околицях Корця були великі сади й овочів було багато).

В цьому лісі відбувався теж вишкіл новобранців до УПА і для сільських самооборон з околиць Корця, на якому було біля сотні вишкільників.

*) Заграва Василь — народився 11 грудня 1925 року в містечку Корець, Рівенської області. Скінчив сім клас народньої школи. Вступив до гімназії 1939 року, якої не скінчив. Як постала УПА, був зв'язковим. 1944 р. НКВД його арештувало й він попав у "штрафний батальйон" ЧА, а опісля в німецький полон. Тепер живе в США.

В селі Головниці, що лежить біля автостради Київ-Львів, була молочарня. На весну 1943 року відділ УПА заїхав до неї і забрав усе масло під фірмою червоних партизан. Пізніше заїжджали до неї теж удень, у німецьких уніформах. У цьому ж селі був великий фільварок дідача Зелінського. Більшовики перемінили його на радгосп, а німці на "лігеншафт". 1943 року козацький відділ на службі німців охороняв фільварок.

Недалеко від цього фільварку на хуторі жила Ніна Кузьмич з двома дітьми, півтора і три роки, з батьками її чоловіка. Її чоловіка мобілізували 1941 року в Червону армію, тож вони мали до помочі слугу Івана. Перед жнивими 1943 року переїжджало велосипедами двох зв'язкових вояків УПА. Один велосипед попсувався, тому вони забрали з поля коні з "лігеншафту" й поїхали далі в призначену дорогу. Це було недалеко від хутора Ніни Кузьмич. Зауважили це козаки. Кількох козаків з німецькою старшиною прибігли до Ніни Кузьмич і закінчили їй співпрацю з УПА та переховування повстанців. Не помагали жодні виправдання. Напасники завели Ніну з батьками та дітьми до клуні й спалили всіх живцем. Коли прибіг з поля слуга Іван рятувати горючу клуню, його теж застрілили. За кару відділ УПА рішив розігнати козаків та спалити фільварок.

Вже після жнив, 1943 року, я дістав повідомлення піти на означене місце в Люблинецький ліс. Там уперше зустрінув я наше рідне військо УПА. Було там дві сотні в повному узброєнні.

Моїм завданням було привести непомітно повстанців під "лігеншафт". Це завдання я добре виконав. Повстанці обстріляли будинок козаків і пішли в наступ. Козаки втікли. Повстанці забрали худобу, багато збіжжя й майна, а фільварок, стирти збіжжя та молотілки спалили.

Моїм основним завданням в підпіллі було держати зв'язки на різних лініях, передусім переносити пошту ("грипси" або "штафети"). Робив я це днями або ночами. Удень я звичайно вибирався як селянин з граблями чи косою на плечах, залежно від пори року. Уночі я їздив кіньми зі зброєю. Шеф зв'язку мав усе ключки на дану лінію, бо без ключки можна було попасти в халепу.

Найдовша лінія ішла на північ, через Антонівку, Людвипіль, Устя, Бистричі до Березного, а далі — через Зносиці, Немовичі аж до Сарн. Найбільше доводилось переносити підпільну пошту в напрямі Рівного через села Головницю, Даничів й Межиріч. Друга лінія ішла на південний захід, від Корця через села Бобин, Забара та Гоща.

В Корці й районі було біля 200 чоловік української поліції. Командантом поліції був Бобровський, підстаршина польської армії. Він підлягав команді німецької жандармерії. Крім того, в місті ще була німецька жандармерія. Влітку 1943 року, німці кинули поліцію проти УПА й червоних партизан в сторону Сарн. В якійсь сутичці з УПА поліцейсти піддалися, 25 поліцейстів на чолі з ком. Бобровським перейшли до повстанців, решта вернулася без зброї до Корця. Опісля Бобровський згинув у боротьбі з німцями як старшина УПА. Німці заарештували всіх поліцейстів і вивезли до Німеччини на роботи чи до якихось "штрафних частин". Один поліцейст, одружений з полтавкою, вернувся по війні з Німеччини до Головниці і був засуджений на 15 років сибірських таборів за службу в українській поліції.

Перед жнивими, 1943 року, відділ УПА біля Гощі роззброїв німецьку переїжджаючу колону. Забрано зброю, амуніцію. Німців звільнено.

Під час жнив відбулося кілька засідок на німецькі автокувало коні в Якова Петрука в Головниці. Їх роззброїло 3-ох колони на шосе біля Корця і далі на захід в сторону Рівного біля Межиріч. Їхньою метою було здобути більше зброї й амуніції. Полонених німців звільнили. Взимку 1943 р. сім німців повстанців і забрали зброю.

До приходу фронту віділи УПА перенеслися в лісисті околиці Крем'яччини чи в лісові масиви на Поліссі, де мали переходити фронт. Я мав сірники, що їх робили для УПА місцеві підприємства, з українськими написами. Майже всі млини, тартаки й миловарні працювали для УПА. На підприємстві в околицях Корця виробляли для УПА овочеві соки й повидла.

Першого січня 1944 року зайняла Корець Червона Армія. В Корці більшовики створили районну управу й був силь-

ний гарнізон НКВД. Ми мусіли скриватися, проте ми держали між собою зв'язок і продовжували підпільну працю.

15 січня відбулася загальна мобілізація всіх чоловіків від 18 до 60 років. Проте молодих чоловіків у наших околицях було дуже мало. Після того по селах залишилися самі жінки з дітьми. Багато чоловіків не пішли до армії і скривалися від облав НКВД.

15 серпня я прийшов додому, щоб допомогти матері в праці. Хтось, видко, підглянув, бо хату оточили й мене арештували. Завели мене до Корця й посадили в підвалі приміщень НКВД. Було у цій камері біля 50 чоловіків з околиць Корця, переважно молодих. Нас щоденно переслухували, стріляли понад голови, били й домагалися, щоб ми призналися, що співпрацювали з УПА або з підліллям. Старші дораджували не признаватися ні до чого, бо на "нет, сула нет". Так і всі держалися й видержали побої, хоч на деяких більшовики мали дані, що вони підпільники чи вояки УПА.

Силів з нами хлопець Федір із села Головниця. 1-го серпня 1944 року його взяли на лопити. Він не видержав побоїв, кинувся на слідчого, але прибігли інші й його застрілили на місці. Деяких вивезли до Рівного, чи може й розстріляли.

Тиждень після мого арешту прийшов до нашої камери якийсь старшина і сказав, що ми "злочинці", бо не пішли до армії, або підтримували націоналізм. Нас чекає 10 до 25 років заслання "на білі ведмеді", де ми всі "подохнемо". Але коли ми тепер зголосимося добровільцями до Червоної армії, нас чекає лише 3 місяці "штрафного батальйону", в що буде включатися теж час вишколу. Після того ми будемо повноправні вояки Червоної армії. Ми знали, що "штрафні батальйони" висилають здобувати найтяжчі позиції противника, де вояки масово гинуть. Одначе кожний волів цю шансу, ніж дальше слідство, побої та розстріл або повільну смерть у концентраційному таборі на Сибірі. Тож ми всі зголосилися до Червоної армії.

Після того переслухань уже не було, дали нам краще з'їсти. Наступного дня погнали нас пішки до Рівного, 55 км дороги. В Рівному завели нас до казарм, видали дерев'яні криси й муштрували два тижні. Опісля завантажили нас у поїзд.

Ми мали їхати до Львова. Нашу групу держали в окремому вагоні, всіх було біля 50. Хлопці змовилися тікати. Десь біля галицької границі хлопці роззброїли двох вартових, які задрімали й повисакаували з вагону, коли поїзд був у русі. З 50 осталося в вагоні 17. Я не міг вискочити, бо мав скалічену ногу. У Львові почали нас допитувати. Ми всі говорили, що ми спали й нічого не чули та не знаємо. Нас далі муштрували у Львові, але вже видали справжню зброю. До нас привозили все більше й більше “штрафників”, найбільше з усіх частин Галичини. Стан штрафного батальйону зріс десь до 800 чоловік. Тоді нам проголосили, що ми “штрафний батальйон” 606 полку. По двох тижнях ми перейшли піхотою до Станиславова, а далі — через Карпати на Закарпаття до місцевости Рипне. Там стаціонував цілий 606 полк. Там нас далі вишколювали.

Одного дня заряджено збірку цілого полку. До нас приїхав генерал Конев. Якийсь майор з його конвою зробив перегляд нашого батальйону й повибирав 220 наймолодших хлопців. З них створено окрему роту, яку називали розвідники-автоматники. До цієї роти попав і я. Нас поділено на рої й чоти. Ранком видали нам ППШ і два диски, але без набоїв, та по чотири гранати без запальників. Роевими були москалі та один узбек. Після того повели нас на фронт проти німців. Щойно під самим фронтом, коли ми опинилися за передовою лінією фронту, нам видали амуніцію та запальники до гранат. Ройові показали, як закладати диск та як відтягати замок до стрілу. Це був цілий вишкіл. Німецькі окопи були яких 150 м від нас. Ми готовилися до наступу.

Тим часом сталось інакше. Німці почали обстрілювати з гармат і мінометів позиції за нами, а тоді почали наступ. Німці досить легко розбили як нашу лінію, так і позиції регулярної Червоної армії. Майже ціла наша рота автоматників попала в полон. Мали ми теж вбитих і ранених. Я був ранений у голову. Ранених забрали до Кракова до шпиталю. Після вилікування, я був у таборі, де були тисячі полонених. Там я зголосився до УВВ, щоб дістати зброю й не попасти знов у більшовицькі руки. Це був Великдень 1945 року.

Записав С. І. Голяш

VASYL ZAHRAVA: THE TOWN OF KORETS' AND VICINITY IN THE PERIOD OF THE UPA STRUGGLE

(Summary)

The author came from the town of Korets', a district centre in the Rivne oblast' located near the border with the Zhytomyr oblast'. In 1943-44, the author served as courier for the Ukrainian resistance. In the summer of 1944, he was captured by the NKVD. While in prison, he volunteered to the so-called "penal" battalion of the Red Army. After some brief training, he was sent to the front. In his first battle with the Germans he was wounded and taken prisoner. The author tells of his experiences and describes the major events occurring in the Korets' district.

As early as the fall of 1942, people were hearing of the activities of Ukrainian insurgents in the Sarny district of Polissya. Food and clothing were gathered for them secretly in the villages. In the Korets' district UPA detachments began to appear in the spring of 1943. The author describes a few battles that he knew took place between the UPA and the Germans. He participated in the UPA's night attack on the German outpost in the village of Holovnytsi. Most of the troops there were Cossacks. He tells how they had earlier murdered the family of one villager, Nina Kuz'mych. When the Germans sent the Korets' Ukrainian police force, led by commander Bobrovs'kyi, to fight the UPA, most of its members crossed over to join the UPA. Those who returned without their weapons were sent off to "work" in Germany. The author describes the construction of underground storehouses in the forest and tells us how the UPA was preparing for the return of the Soviets.

The Soviet army occupied Korets' on January 1, 1944. Although the Soviets sent many NKVD troops against them, the UPA and the underground continued their activities. Furthermore, most of the peasants evaded mobilization into the Soviet army and hid away from the NKVD raids. The NKVD captured the author while he was unarmed. That was probably what saved him from torture and execution, or

transport to Siberia. He ended up in the so-called "penal" battalion of the Red Army, which was undergoing training in Rivne. While travelling by train to Lviv, a large number of soldiers from that battalion overpowered their guards and fled. The author trained with the battalion's new recruits in Lviv, Stanyslaviv, and in Transcarpathian region. From there he was sent to the front, as a member of a company of sub-machine gunners. The memoir gives many interesting details about conditions in the penal battalion of the Soviet Red Army.

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ

- АН — Армія Крайова
артил. — артилерія
б. — біля
бунч. — бунчужний
ВО — воєнна округа УПА
вд. — відділ
вих. — виховник
вишн. — вишнільний
ГВШ — Головний військовий штаб
ГК — Головне командування
ген. — генерал
гол. — голова
госп. — господарчий
д. — друг
д-р — дотор
див. — дивись
єп. — єпископ
заст. — заступник
зв'яз. — зв'язковий
ім. — імени
інн. — інженер
інстр. — іструктор
інтенд. — інтендант
КПЗУ — Комуністична Партія Захід-
ньої України
нап. — напітан
кол. — нольонія
ном. — номендант
н-р — командир
кул. — кулеметник
нур. — нурінний
л. — ліс
лейт. — лейтенант
м. — місто
май. — майор
митр. — митрополит
- ННВД — Народний комісаріят внут-
ренних дел і назва підпорядкованої
цьому комісаріатові політичної полі-
ції й поліційних військ
нач. — начальник
но. — номер; число
о. — отець
ОСУЗ — осередньо-східні українські
землі
ОУН — Організація Українських На-
ціоналістів
ОУНм — ОУН під керівництвом полн.
А. Мельника
ОУН СД — ОУН Самостійників Дер-
жавників
обл. — область; обласний
облтн. — оберльойтнант
окр. — округа; окружний
орг. — організатор; організаційний ре-
ферент
партиз. — партизанка; партизан
пвх. — політвиховник
пов. — повіт; повітовий
пол. — польський
полн. — полковник
пор. — поручник
пполн. — підполковник
прис. — присілон
проф. — професор
р. — ріка
рай. — районний
ред. — редактор
реф. — референт
рой. — ройовий
р-н — район
с. — село

СБ — Служба безпеки	стр. — стрілець
СД — “Зіхергайтсдінст” (служба безпеки), німецька поліція і поліційно-військові частини	сот. — сотник
СС — “Шуцштафель” (охоронні естафети), назва партійних гітлерівських військ, які виконували також поліційні завдання. В часі війни в склад цих військ входили теж не-німецькі військові формації	сотен. — сотенний
сел. — селянин; селянна	УВВ — Українське визвольне військо
сіл. — сільський	УНР — Українська Народня Республіка
старш. — старшина; старшинський	УПА — Українська Повстанська Армія
	УЧХ — Український Червоний Хрест
	угор. — угорський
	хор. — хорунжий
	хут. — хутір
	ЧА — Червона Армія
	чот. — чотовий

--

ПОКАЗНИК

- АК — див. Армія Крайова
Абесінці — 233
Австрія — 59, 250
Авшвіц, концтабір — 8, 13, 245, 252
Азербайджанці — 83, 176-179, 181
Ант 30 червня 1941 — 109
Альоша, слюсар — 177, 179
Альянти — 64
Андрій, слюсар — 177
Анкара — 47, 64
Ансфельд, м., Австрія — 250
Антонівна, с. Крем'янецького пов. — 273, 275
Антонюк Порфірій ("Сосенно"), кур. — 120, 122, 128-133, 137, 175, 177, 181-182, 185, 192, 196
Армія УНР — 71, 127
Армія Крайова (АК) — 42, 129, 131, 134, 181-182, 185, 187; 27 волинська дивізія АК — 181, 255, 258
Баїв, с. Луцького р-ну — 100-101
"Байда", сотен. — 119, 122
"Банлажна", стр. — 107
Бараболь Ніна, зв'яз. — 229, 235, 251
"Барвінон", карна сотня — 77
Баричун Віра — 241, 243, 251-252
Басараб Павло ("Шугай"), орг. сотні — 139-140, 161
Баснер, облтн. — 98, 103
Башнівці, с. Шумського р-ну — 61
Башуни, с. Крем'янецького р-ну — 51
"Безрідний" — див. Манар Василь
Бельгійці — 44, 52
Бережці, с. Крем'янецького пов. — 143
"Береза", інж. — 71, 93
"Береза", н-р вд. артил. — 56, 189
Берездів, с. Славутського р-ну — 20, 31
Березівна, с. Здолбунівського р-ну — 158
Березне, м. Рівен. обл. — 23, 86, 275
Березненський р-н — 86
Берендзон, медсестра — 207
Берестечко, м. Волин. обл. — 173
Берестовці, с. Ностопільського р-ну — 18
Берестя, м. — 16, 118
"Беснид", кур. — 120
"Беркут", бунч. — 149-150, 160, 162
Бермишів, с. Володимир-Вол. пов. — 164
Берхтесгаден, м. — 64
Бельський, нім. урядовець — 206
"Біденьний", госп. ВО — 118, 121
Бистричі, с. Березнівського р-ну — 275
"Біла", пов. УЧХ — 121
Білгорайські ліси — 131
"Білий", лінар — 125, 127
Білий Камінь, м. Брідського пов. — 64
Білін, с. Володимир-Волин. пов. — 181
Біличі, с. Матіївського р-ну — 217
Білогорща, с. Пустомитівського р-ну — 69
Білокриниця, с. Підгаєцького пов. — 198-140, 143
Білоруси — 16
Білорусь — 68, 78, 117, 119
Більська Воля, с. Володимирецького р-ну — 112
Бобин, с. Рівенського пов. — 275

- Бобли, с. Турійського р-ну — 130, 253-254, 258-259
- Бобольський ліс — 255
- Бобровський, старшина УПА — 275, 278
- Богатнівці, с. Підгаєцького пов. — 139-141
- "Богдан", чот. — 76
- "Богун", старшина, штаб ВО — 118
- Богуславський — 98
- Богуші, с. Березнівського р-ну — 18
- "Бомба", кур. АК — 82-83
- Боратин, с. Бродівського пов. — 141-142
- "Борис", н-р підстарш. школи — 156
- "Бористень" — див. Корінець Григорій
- Боровець Тарас (Бульба Тарас), от. — 74
- Борщівна, с. Костопільського пов. — 83
- Брилевський ("Босий"), пор. — 72, 87-88, 93
- Бринський А. ("Дядя Петя") — 82, 119
- Брись ("Остап"), кур. — 122, 173
- Броди, м. Львів. обл. — 63, 69, 141, 143, 158-159, 161, 250
- Брянська обл. — 119
- Бубнів, с. Володимир-Волин. пов. — 193
- "Буг" — див. Львівська ВО УПА
- Буг, р. — 30, 86, 103, 132, 134, 173, 182, 194, 199, 220
- Будапешт, м. — 51, 54, 62, 67
- Будеран, с. Здолбунівського р-ну — 53-54, 145
- "Бужа", операційний плян АК — 131, 187, 225
- Бульба Тарас — див. Боровець Тарас
- Буріч Імре, кап. — 38, 64, 66
- Бурнанів, с. Підгаєцького пов. — 140
- "Буря", медсестра — 109
- "Буря", сотен. — 8, 13, 148-149, 153, 160
- Бусел Яків ("Київський", "Галина") — 42, 66
- Буша, с. Здолбунівського р-ну — 143-144, 150
- Вага, с. Теревовлянського р-ну — 139-140
- "Вадим" — див. Манар Володимир
- Ваді, лейт. — 46
- Вальчук Степан — 202
- Ваньковичі, с. Руднівського пов. — 253
- Варі, ст. лейт. — 51
- Варм, лікар — 176
- Варшава, м. — 96, 176
- "Василь" — див. Закоштур Ананій
- "Ващенко", сот. — 127
- Вейг, ст. лейт. — 47, 62, 67
- Велина Любаша, с. Костопільського пов. — 21, 31, 81, 86
- Великий Обзир, с. Камінь-Коширського пов. — 112-113
- Вербів, с. Підгаєцького пов. — 139-140
- Вербський р-н, Волин. обл. — 115
- Вербський р-н, Рівен. обл. — 21, 31
- "Верещак" — див. Мешко Катерина
- "Верещана", н-р Східної ВО УПА — 84, 86, 100, 117, 123, 145, 162
- Вермахт — 47, 94, 200, 204
- "Верниволя", сотен. — 119
- "Веселий театр" — 177
- Вершигора П. П. — 7, 12, 131, 137, 185, 191, 196, 256, 259
- Веценді, май. — 47, 51, 64, 67
- Винники, м. Львів. обл. — 15, 30
- Висоцьке, м. Рівен. обл. — 19, 31
- Височинський, сел. — 256
- "Вишня", медсестра — 109
- "Вишня", рой. — 150
- "Вільна Україна", газета — 17

- Вінницьна обл. — 80, 105
- Віцюк Іван, старш. УПА — 100
- “Вірлин” — див. Мелешко М.
- Вісла, р. — 7, 12, 132, 194, 196
- “Вісник Української інформативної служби”, газета — 5-6, 10, 15-16, 27, 30
- Вісті, с. Здолбунівського р-ну — 145, 158-159
- Владинопіль, с. Володимир-Волин. пов. — 184-185, 196
- “Власівці” — 58
- Власовський Іван, проф. — 229, 251
- “Вовчан” — див. Шум Оленка
- Вовчицьк. с. Маневецького р-ну — 110-111
- Вовчон, с. Володимир-Волин. пов. — 175, 177, 183, 185-186
- Войславичі, с. Грубешівського пов. — 134
- Волинська обл. — 96, 110, 117-118, 120, 135, 168, 175
- Волинь — 5-6, 8-10, 12-13, 15-16, 20, 25, 30-31, 34, 36-37, 41, 46, 59, 68-70, 72, 78, 85, 91, 93, 96-97, 108, 119, 131, 138, 141-143, 146-147, 150-151, 153, 160-161, 164, 181, 194, 208, 215, 218, 220, 223, 233, 236-237, 242, 246, 250, 253-254, 258, 278
- “Волинь”, газета — 238
- Волиця, с. Володимир-Волин. пов. — 166-167, 170-171, 175, 190-192
- Волинська дивізія АК — див. Армія Крайова
- “Володимир” — див. Проноп Мирослав
- “Володимир”, слюсар — 177
- Володимир Волинський, м. — 23, 120, 133, 164, 166, 170, 174-175, 178, 181-185, 195-196, 254, 270
- Володимир-Волинський курінь УПА — 179
- Володимир-Волинський пов. — 7-8, 12-13, 21, 75, 115, 117-118, 120, 122, 126, 128-129, 130, 134, 175, 181, 253, 255
- Володимир-Волинський р-н — 137
- Володимирець, м. Рівен. обл. — 18-19, 31
- Волошин Ростислав (“Павленко”) — 42, 45, 53-55, 57, 64, 66, 69, 156, 261
- “Воробко” — див. Кушнірина Антін
- “Ворон”, чот. — 75
- “Вороний”, н-р Львівської ВО УПА — 75-76, 93
- Врецьона Євген — 51, 65, 67
- Вронгалівна, с. Підгаєцького пов. — 139
- Гаї Лев’ятинські, с. Радивилівського р-ну — 142
- Гайдун Дмитро (“Сікорський”), чот. — 163, 172, 190-191
- “Галайда”, сотен. — 107
- “Галина” — див. Бусел Яків
- Галичина — 7, 11, 56, 59, 64, 68, 85, 90, 95, 103, 108, 131, 141, 146-147, 149, 151, 160-161, 172-174, 208, 223, 236, 249, 252-253, 277
- “Галичина”, дивізія — 108, 152
- Галузійська Вільна, с. Маневецького р-ну — 112
- Галузія, с. Маневецького р-ну — 111-112
- “Гамалія”, сотен. — 79
- Гарбузів, с. Зборівського р-ну — 141
- “Гармаш”, чот. — 107
- Генеральна губернія — 207
- Гітлер Адольф — 64
- Гладій П. (“Залізник”), стр. — 147, 160
- Глинськ, с. Здолбунівського р-ну — 33-34

- Голишів, с. Рівенського пов. — 147
 Голляндці — 44
 “Голобенно” (“Острізький”), кур. — 7, 11, 109-114, 122, 127-128, 131, 134-135
 Голоби, м. Ковельського пов. — 109
 Головниця, с. Корецького р-ну — 7, 12, 273-276, 278
 “Голуб” — див. Турчманович Михайло
 “Голубенно” — див. Дольницький Андрій
 “Гончаренко” — див. Ступницький Леонід
 Горинь, р. — 58, 71, 79, 81, 86-87, 185
 Горохів, м. Волин. обл. — 19, 20, 26-27, 31, 173-174, 187, 195
 Горохівський курінь УПА — 174
 Горохівський пов. — 20, 75, 116, 118, 120, 122, 128, 131, 134, 171, 173, 187, 191, 257-258
 Горохівський р-н — 195
 Горті — 64
 Господарський курінь у Луцьку — 98-102, 106, 163, 262
 Гоща, с. Рівенського пов. — 275
 “Граб”, інж., інстр. школи — 71, 93
 Грабенко В., сот. — 6, 11, 68, 93
 Грабовець, с. Грубешівського пов. — 134
 Граддя, с. Маневицького р-ну — 107
 Грива, с. Камінь-Коширського пов. — 113-114
 “Громенко” — див. Дуда Михайло
 Грубешівський пов. — 134
 Грузини — 80
 Грушвиця, с. Рівенського р-ну — 147, 156-157
 Грушівський ліс — 178
 “Грушна”, стр. — 150
 Гульча, с. Здолбунівського р-ну — 145
 Гурбинський бій — 106
 Гусак Іван, стр. — 102
 Гута Степанська, с. Степанського р-ну — 79, 82-83
 Гутисько, с. Золочівського пов. — 141
 Гучва, р. — 134
 Гелецінський Маркіян — 223, 229, 250
 Гестапо — 19, 68, 101, 221, 223-226, 228, 230, 233, 235, 239-240, 242-243, 251-252
 Гоге, май. — 98-99
 Гой Петро (“Шум”), сотен. — 140-146, 161-162
 Голяш Степан — 9, 14, 258, 277
 “Гонта”, пов. госп. — 72, 77
 “Гонта”, сотен. — 113-114
 Грилянд, кол. б. с. Мочулки Володимир-Волин. пов. — 256
 Грифель, лінар — 176
 Гудзований Петро, кур. пвх. — 84, 94
 Гураль, стр. — 100
 Даниленко Олександр (“Даньно”), полк. — 56, 62-63
 Даничів, с. Корецького р-ну — 273, 275
 “Даньно” — див. Даниленко Олександр
 “Двигун”, сотен. — 122, 133
 “Демид”, пов. культ-освіт. реф. — 121
 Денисів, с. Козівського р-ну — 141
 Деражне, м. Костопільського пов. — 19, 31, 148
 Деревичі, родина — 225
 Дермань, с. Здолбунівського р-ну — 21, 31, 33, 56, 145, 149, 151, 153-154, 159, 162, 234, 241, 251
 Дедин Василь, н-р охорони — 68-69
 Дзюбин, старшина — 210
 Диків, с. Рівенського пов. — 24
 Діброва, с. Грубешівського пов. — 134
 Дніпро, р. — 16, 30, 85, 94, 136
 Дністер, р. — 68
 Дольницький Андрій (“Голубенно”),

- "Немо"), сот. — 5-6, 9-11, 14, 33, 41, 65-67, 136, 261, 267
- Домінопіль, с. Володимир-Волин. пов. — 7, 12, 175, 177, 186
- "Донець", інстр. школи — 120
- "Дружинники", старш. школа — 58, 70-73, 78, 88, 93, 120, 185
- Дубель, інж. — 200
- "Дубенко", стр. — 172, 180-181, 184, 187
- Дубенський пов., Рівен. обл. — 57, 68-70, 150
- Дубно, м. — 20-21, 33-36, 38, 59, 66, 69, 143, 146, 161-162, 230
- "Дубовий" — див. Литвинчун Іван
- Дубровиця, м. Рівен. обл. — 19, 31, 273
- Дуда Михайло ("Громенко"), сот. — 68-71, 73, 93
- "Дядя Петя" — див. Бринський А.
- "Еней" — див. Олійник Петро
- "Еней", хірург — 72
- Євреї — 8, 13, 30, 125, 127, 176, 198, 204-207, 221, 232, 238, 241, 251-252
- Жандармерія — 21, 25-26
- Жашновичі, с. Прицького р-ну — 134, 163-170, 172, 175, 187, 189-193
- Жегаль, стр. — 99
- Житомир, м. — 58
- Житомирська обл. — 20, 31, 83-84, 86, 94, 105, 145, 162
- "Жінка", журнал — 238
- "Жіноча доля", журнал — 238
- Жіноча служба Україні, організація — 237
- Жовтва, м. Львів. обл. — 91
- Жук Іван, сел. — 170
- Жунів, с. Клеванського р-ну — 104, 147
- Журавичі, с. Луцького пов. — 104
- "Жучки", псевдонім для радистів — 64
- Забара, с. Корецького р-ну — 275
- "Заболотний", ном. табору — 127
- Заболоття, с. Володимир-Волин. пов. — 184
- Забороль, с. Сарненського пов. — 21, 24
- "Заверюха", сот. — 75, 77
- Завидів, с. Прицького р-ну — 168, 171-172, 174-175, 191
- "Завидівський", заст. сот. — 191
- Завидівський ліс — 7, 12, 122, 168-169, 171, 174, 191, 195
- Загорів, с. Прицького р-ну — 187, 189-190
- Загорівський монастир — 189
- "Заграва" — див. Північна ВО УПА
- Заграва Василь — 7, 12, 273, 278
- "Загірб", кур. інтенд. — 77
- Зайдель, зондерфюрер — 98
- Занарпатська обл. — 33-34, 41-43, 48, 59, 66, 201, 236, 252, 277, 279
- Закоштур Ананій ("Василь"), обл. — 101, 120
- "Залізник" — див. Гладій П.
- "Залізник", сотен. — 107, 111, 119
- Залужня, прис. с. Дермань Здолбунівського р-ну — 33
- Замостя, м. на Холмщині — 90
- "Залізник", ном. підстарш. школи — 120
- Заслуж, лейт. — 38, 66
- Засмики, кол. Ковельського пов. — 116, 131, 181
- Захарчук Лена — 229, 244
- Збоїська, м. Львівського пов. — 91
- Здовбиця, с. Здолбунівського р-ну — 155-156, 159

- Здолбунів, м. Рівен. обл. — 11, 21, 31, 33, 35-36, 44, 58, 65, 101, 144-146, 151, 155, 161-162
- Здолбунівський р-н — 8, 13, 53
- Зелена Нонарівна, хут. Крем'янецького пов. — 142
- Зелінський, дідич — 274
- "Зеро" — див. Штогрин Дмитро
- "Зірна", медсестра — 109
- Злотолин, с. Костопільського р-ну — 71
- Зносичі, с. Сарненського пов. — 275
- Золотини, с. Підгаєцького пов. — 140
- "Зубатий" — див. Мороз
- "Зубенно", чот. — 126-127, 129
- Іваненко, проф. — 98
- Іваниці, м. Володимир-Волин. пов. — 165-166, 169
- "Іванів" — див. Логуш Омелян
- Іванова Долина, с. Костопільського пов. — 20, 27, 31
- "Івась", стр. — 176, 184, 187
- Івахнюк Антін — 9, 14
- Іващенко Микола — 223, 229, 250-251
- "Ігор", н-р загону — 61-62
- "Ідея і чин", журнал — 99
- Іква, р. — 143
- Інститут ім. Петра Могили — 236
- Інформативно-розвідча служба УПА — 15
- КПЗУ (Комуністична партія Західної України) — 110
- Кайзер, май. — 98
- Камінна Гора, с. Підгаєцького пов. — 145
- "Камінь", фельчер — 77
- Камінь-Ноширський, м. Волин. обл. — 110, 116, 122
- Камінь-Ноширський пов. — 118, 126, 133
- Кам'янець-Подільський обл. (Хмельницька обл.) — 20-21, 145, 162
- Кам'янець-Подільський, м. — 80, 105
- Канада — 236, 252
- Карасин, с. Камінь-Ношир. р-ну — 114-115
- Карасинські ліси — 127, 133
- Карачевська-Воли Наталія — див. Даниленко Наталія
- Каринтія, Австрія — 59
- Карпати — 5, 10, 65, 85, 88, 94, 138, 146, 149, 185, 250, 277
- "Карпатський" — див. Палідович Михайло
- "Карпо" — див. Сивульський Петро
- "Карпович" — див. Медвідь Михайло
- Кастнер, гебітсномісар — 201, 206-207, 211
- Касянчук Петро, о. — 219
- "Квартиренно" — див. Яновлів Янів
- Кейван Зоня — 9, 14
- Київ — 33, 58, 65, 78, 83-84, 86, 101, 251, 274
- Київська обл. — 87, 94, 110
- Кисилин, с. Лоначинського р-ну — 187
- Ківерці, м. Волин. обл. — 20, 31
- Ківерцівський р-н — 106
- "Кінаш" — див. Корда Дмитро
- Клевань, с. Рівенського пов. — 59, 125, 147
- Клеванський р-н — 104
- Климишин Іван ("Крун"), нур. — 34-36, 38, 65-66, 80, 94
- Клячківський Дмитро (Савур Клим), полк. — 42, 58, 66, 69, 75, 77-78, 81, 83, 93, 109, 118, 122, 126, 128, 133, 180-181
- "Князь", сотен. — 114
- Княже, с. Порицького р-ну — 172, 195
- Кобринь, м., обл. Берестя — 118, 122
- Коваль Ольга — 262-263

- Новаць Степан ("Рубашенно"), кур. — 68-69, 93
7, 11, 81-83, 94, 98, 100, 103, 107-108, 110, 122, 133, 135-136, 262-263
- Новальський, пор. — 21
- Новель, м. Волин. обл. — 11, 20, 23, 31, 65, 88-90, 95, 110-111, 115-116, 119-120, 135, 170, 175, 181-183, 185, 193, 197, 199, 201, 203, 205-206, 208, 210-213, 218, 220-221, 253-254
- Новельський курінь — 7, 135-137
- Новельський пов. — 8, 13, 21, 102, 109-110, 115, 117-118, 122, 179, 181, 193, 197, 215, 241
- Новпак С. А. — 56, 189, 191, 256-258
- Козани — 19, 21, 217-219, 222, 274
- "Козацький", чот. — 149, 156-158, 162
- "Козаченно", ст. лейт. — 176-179, 181
- Козлів, с. Козівського р-ну — 141
- Колки, м. Волин. обл. — 81, 85, 104, 106-109, 120, 136
- "Колківська республіка" — 109, 147
- Колківський р-н — 88, 109, 127
- Колківські ліси — 133
- Колодії, с. Маневицького р-ну — 112
- Колона, с. Порицького р-ну — 166-167, 171-172, 189, 190-192, 194
- "Колос", сотен. — 153
- Комуністична партія Західної України — див. КПЗУ
- Конев І. С. — 277
- Коновалець Євген, ім., кур. УПА — див. Курінь УПА ім. Євгена Коновальця
- Кононенко Харитя, д-р — 8, 13, 235-245, 251-252, 264
- Конюхи, с. Порицького р-ну — 173, 195
- Конюшни, с. Здолбунівського р-ну — 6, 11, 35, 37-38, 44-45, 49, 65
- "Ноп'яші", угор. партиз. — 62
- Корда Дмитро ("Кінаш"), сотен. — 68-69, 93
- Корець, м. Рівен. обл. — 58, 273, 275-276, 278
- Корецький р-н — 7, 12, 58, 83, 94
- Корінець Григорій ("Бористень"), реф. СБ — 72
- "Корній", ком. зв'язку — 42
- "Корній", стр. — 176, 184, 187
- Коростень, м. Житомир. обл. — 58
- "Коршун", нач. штабу "Січі" — 120, 175
- Косаревиц Олександр, кур. — 98, 100-102
- Костопіль, м. Рівен. обл. — 23, 27, 80, 83
- Костопільський курінь — 6, 73-74, 76, 79, 94
- Костопільський пов. — 6, 20, 56, 70, 75, 78, 85, 175, 239, 244, 246
- Костопільський р-н — 11, 93-94, 251-252
- "Костюшновці", пол. вд. рад. партиз. — 112
- Котович А. проф. — 299, 251
- Котович Лена — 229
- "Кох", слюсар — 177
- Кох Еріх — 178-179, 207, 210, 221, 233, 237
- Кошари, с. Любомльського р-ну — 130
- Кошпаль Ілько — 100
- Кранів, м. — 72, 277
- Красна Руда, с. Рівенського пов. — 148
- Крем'янець, м. — 8, 11-12, 20-21, 27, 31-32, 59, 61-63, 66-67, 96, 136, 143, 162, 223-224, 226, 228, 235, 244, 246, 249-250, 252, 266
- Крем'янецька в'язниця — 224-229
- "Крем'янецький", шеф штабу УПА-Північ — 126
- Крем'янецький курінь УПА — 80

- Крем'янецький пов. — 51, 57, 74, 223, 241, 249-250, 275
- Крем'янецький р-н — 21
- "Крем'янецькі вісті", газета — 229, 244
- Кривенюк Володимир ("Роман"), сотен. — 100, 105, 123, 136
- "Крилатий" — див. Нован В.
- "Крилач", обл. — 120
- Крисюк, член КПЗУ — 198
- Крисюк Катя, перекладачка — 201
- "Кропива" — див. Лунашун Володимир
- "Крун" — див. Климишин Іван
- Крун Богдан ("Мельодія"), д-р — 100
- "Кубін", сотен. — 116, 119, 122, 127
- Кузьмин Ніна, сел. — 274, 278
- Купичів, с. Новельського пов. — 131, 179, 181
- Нурінь УПА з Галичини — 78
- Нурінь УПА ім. Євгена Коновальця (Коновалець Євген, ім., нурінь УПА) — 98
- Нушнірина Антін ("Воробню"), орг. сотні — 139-140, 161
- Л. Андрій ("Марно"), онр. — 223, 229, 244, 249
- Лаврів, с. Луцького пов. — 101, 103
- Ланцут, м., Польща — 208
- Ласовський Володимир, маляр — 249-250
- Лебеді, с. Острозького р-ну — 145
- Лебедь Минола (Рубан Мансим) — 165
- Лебідь Михайло — 8, 197, 220, 267
- "Лев" — див. Лень Іван
- "Лев", о., капелян — 111
- Левицький ("Мінадо"), Інстр. школи — 71, 93
- Левицький В. ("Мороз"), сотен. — 142-143, 145, 161-162
- Левінський — 236
- Лень Іван ("Лев"), сотен. — 100, 107
- "Ливар", заст. пов. — 121
- "Лиман", чот. — 150, 162
- Липа, с. Дубнівського пов. — 45
- "Лисий", нур. — 116, 122
- Лисів, с. Порицького р-ну — 163
- Лисняки, с. Матіївського р-ну — 202
- Литвин І., перекладач — 98
- Литвинчук Іван ("Дубовий"), май., н-р УПА-Північ — 58-59, 78, 84-86, 88, 110, 115, 117
- Литовці — 19, 217-219, 222
- "Лісовий", чот. — 111
- Літовин, с. Грубешівського пов. — 134
- Літовище, с. Бродівського р-ну — 141
- Літопис УПА — 9-10, 15
- Літопис УПА, Архів — 29
- Лішнівна, с. Камінь-Кошир. пов. — 113-114
- Лішня, с. Млинівського р-ну — 143
- Логуш Омелян ("Іванів") — 42, 44-45, 48-49, 51, 53, 55, 66-67, 261
- Лоначинський р-н Волин. обл. — 116, 187
- Лопушани, с. Зборівського р-ну — 141
- Луг, р. — 169
- Лунашун Володимир ("Кропива"), шеф штабу ВО — 53, 100-101, 103, 105-106, 123, 136, 261
- Луновичі, с. Порицького р-ну — 163-164, 192-193
- Луцьк, м. — 7, 11, 20, 23-29, 31-32, 75, 96-98, 100-101, 103-104, 106-107, 117, 123, 135-136, 147, 163-164, 174-175, 178, 182-183, 195, 218, 241, 258, 262
- Луцька масанра в'язнів — 164-165
- Луцький, пор. — 72
- Луцький Остап — 51, 67

- Луцький пов. — 28-29, 82, 84, 101, 106, 118, 121-122
- Луциці, с. Сональського пов. — 174
- Любачів, м. — 11, 90
- Любачівна, с. Горохівського пов. — 20, 31
- Любачівський пов. — 7
- Любешів, м. Волин. обл. — 110
- Любешівський р-н — 115
- Люблинецький ліс у Корецькому р-ні — 274
- Любомль, м. Волин. обл. — 199, 214
- Любомльський пов. — 115, 118, 122, 130
- Людвипіль, м. Рівенського пов. — 19, 31, 275
- Лях, перекладач — 201, 215
- Львів, м. — 6, 11, 15, 25, 30, 51, 58, 62-65, 67-68, 90-92, 95, 157-158, 249, 274, 277, 279
- Львівська ВО УПА ("Буг", ВО УПА) — 75, 93
- М. Д., диригент — 249
- "Мазепа", сотен. — 119, 122, 127
- Майданська Гута, с. Здолбунівського р-ну — 145
- "Ман", кул. — 159
- Манар Василь ("Безрідний") — 72
- Манар Володимир ("Вадим") — 6, 9-10, 14-15, 30, 267
- Манарчун, агроном — 211
- Манкентум, ляндрт — 203-204, 207
- "Малий", чот. — 171-172, 179-180, 184, 190
- Малий Івашно, стр. — 35-36
- Малий Обзир, с. Камінь-Ношир. пов. — 113
- Малин Ганна — 9, 12
- Малюжинський, о. — 241
- Манаїв, с. Зборівського р-ну — 141
- Мандельбаум, аптенар — 205
- Маневичі, м. Волин. обл. — 106-107, 110, 112, 128, 136
- Маневичьний р-н — 127-128
- "Марійна", медсестра (?) — 184, 187
- "Марійна", зв'язова — 244, 246-247, 252
- "Марно" — див. Л. Андрій
- "Марно", сотен. — 154
- Марновський, старш. УНР — 215
- Мартинюк Ганна — 234-235, 241, 251-252
- Мартинюк Тамара — 234-235, 241, 251-252
- Мартон, полк. — 6, 11, 52-60, 64, 67, 261
- Марцеліна, с. Млинівського р-ну — 143
- "Матвій", пов. реф. СБ — 121
- Матіїв, м. Волин. обл. — 184, 197-203, 206-207, 209, 213-215, 218-219
- Матіївський батальйон — 215-217
- Матіївський р-н — 13, 130, 197, 212, 220, 222
- "Махно" — див. Наконечний Михайло
- Медведев Д. — 81, 119
- Медвідь Михайло ("Нарпович"), зі штабу УПА-Північ — 126, 128, 133
- Межирич, с. Корецького р-ну — 275
- Мелешко М. ("Вірлин"), пор. — 98-100
- "Мельник", сотен. — 107
- "Мельодія" — див. Крун Богдан
- Мешко Катерина ("Верещак") — 55
- Мирогоща, с. Дубнівського р-ну — 45, 52, 54, 59, 67
- Мирославна, кол. Володимир-Волин. пов. — 255, 257, 259
- Мисечко Андрій — 241
- Мисечко Володимир, о. — 241
- Мисечко Михайло, о. — 134, 193

- Митрофан, чот. — 166-169, 171-172, 175, 179-180, 184, 190
- Михайлівка, с. Теробовлянського р-ну — 139
- Михальський Володимир ("Соніл"), чот. — 140, 161
- Мізоч, м. Рівен. обл. — 21, 31, 33, 53, 269
- Мізоцький р-н — 21
- "Мінадо" — див. Левицький
- Мілаєв, слюсар — 177, 179
- "Мороз" — див. Левицький В.
- Мороз ("Зубатий"), госп. ГК УПА — 57, 261
- "Морозенко", ном. підстарш. школи — 176
- Морочне, с. Заріченського р-ну — 110
- "Моряк", рой. — 77
- "Мосналенно", сотен. — 173-174, 195
- Москва — 16, 146
- Мости, с. Острозького р-ну — 33
- Мочулки, с. Володимир-Волин. пов. — 120, 175, 255-256
- Мощаниця, с. Острозького р-ну — 145
- Мудрий Василь — 51, 67
- Мунилів, с. Підгаєцького пов. — 139-140
- Муха Олександр — 163
- НКВД — 8, 12, 97, 100, 112-113, 123, 136, 164, 191, 195, 220, 229, 276, 278
- Набруска, с. Маневецького р-ну — 113
- Наддніпрянський вд. УПА — 86-87
- Наддніпрянщина — 105, 122, 223, 244, 251
- "Назар", кур. — 115-116, 119, 122, 133
- Наконечний Іван ("Махно"), орг. сотні — 139, 161
- Недзвецький Микола ("Хрін"), н-р вд. — 74
- Неймет-Фриц, май. — 62
- "Немо" — див. Дольницький Андрій Немовичі, с. Сарненського р-ну — 275
- "Неофан", стр. — 172, 184, 187, 190
- Несухойіже, с. Ковельського пов. — 126, 129
- Николаюн Анна — 258
- Николаюн Варвара — 8, 13, 253, 258
- Николаюн Галина — 253, 257
- Николаюн Сава — 253
- Німеччина — 7, 11, 75, 210-211, 221, 237, 275
- Німці — 16, 18, 25, 29, 99-104, 132-133, 136, 156, 165, 169-170, 172, 174, 178, 180, 195, 199-200, 203, 205-207, 211, 219, 222, 225-226, 230, 254, 275
- Нова Гребля, с. Підгаєцького пов. — 139
- Нова Руда, с. Маневецького р-ну — 113
- Новак Віктор ("Крилатий") — 7, 9, 11, 14, 96, 114, 135
- Нове Село, с. Матіївського р-ну — 219
- Новицький Степан ("Сербин", "Степовий") — 7, 12, 163, 172, 194
- Новосілка, с. Підгаєцького пов. — 138, 140
- ОСУЗ — 22
- ОУН (ОУН Самостійників Державників) — 6, 10, 15, 19, 22, 25, 49, 51, 69, 97, 100-102, 110, 112, 120-121, 135, 140, 142, 160, 163-170, 173, 190-191, 195
- ОУНм — 74
- ОУНр, Архів (ЗЧ ОУН, Архів) — 9, 29
- ОУН Самостійників Державників, ОУН СД — див. ОУН
- Овадне, с. Володимир-Волин. пов. — 181

- Одрач Федір (Шоломицький), онр. проп. — 121
- Озерці, с. Маневецького р-ну — 114
- Озерна, с. Зборівського р-ну — 141
- Озютич, с. Локачинського р-ну — 175, 179, 225
- "Оксана", зв'язова — 148-149
- Окунин, с. Матіївського р-ну — 198, 215
- Олесьн, с. Любомльського пов. — 183
- "Олег", заст. обл. — 58-59, 105, 121-124
- Олександрія, м. Рівен. обл. — 80-81
- Олешова, с. Рівенського пов. — 148
- Олина, м. Волин. обл. — 19-20, 31, 136
- Оличка, с. Рівенського пов. — 148
- Олійник Петро ("Еней"), н-р Південної ВО — 6, 11, 41-42, 44-45, 59, 62, 66, 105, 117, 142, 244, 249, 261
- Ольхівський, агроном — 97
- Омельюк М., полк. — 71, 109-110
- "Омельно", госп. ГК УПА — 57, 110, 126-128, 131-132, 137
- Оптова, с. Маневецького р-ну — 111-112
- Ориці, с. Порицького р-ну — 163, 170, 192
- Оса, с. Володимир-Волин. пов. — 256
- "Остап" — див. Брись
- "Острий", кур. — 6, 11, 74-77, 79, 81, 87
- "Острізьний" — див. "Голобенно"
- Острог, м. Рівен. обл. — 21, 31-32, 36, 39, 44, 62-63
- Острозьний р-н — 21, 33, 56
- ПЗУЗ — 15-16, 18, 20-21, 24, 27, 29-30
- "Павленко" — див. Волошин Ростислав
- Павлуша, слюсар — 177, 179
- Падані, пполк. — 47-49, 51-52, 59-64, 67
- "Палій", старшина, штаб ВО — 35-36, 45, 51-52, 54, 59, 65, 67, 261
- Палідович Михайло ("Карпатський") — 15
- Папара В., д-р — 229, 246, 251-252
- Параснева, сел. — 239-240, 251
- Паридуби, с. Матіївського р-ну — 211
- Певний Микола — 97
- Певний Петро — 97
- Пеняни, с. Бродівського р-ну — 141
- Перемиський пов. — 68
- "Перебендя", стр. — 147
- Перенятин, с. Радивилівського р-ну — 142
- Переславичі, с. Порицького р-ну — 168-169, 174, 194
- Петрашко А. — 229
- Петренно Роман — 9, 14
- Петришин — 92
- Петро, слюсар — 177
- Петрук Яків — 275
- Перацні Б., мін. — 96
- Пинськ, м. — 16, 23, 118
- Пинський пов. — 78
- Пирогов, д-р — 203
- Південна воєнна округа УПА — 41, 44, 55-56, 67, 78, 105-106, 117, 224, 249
- Північна воєнна округа УПА ("Заграва", Рівенська ВО УПА) — 78, 100, 110, 117
- Північно-західня воєнна округа УПА ("Турів") — 7, 9, 11-12, 14, 96, 105, 112-113, 117-118, 121, 125-127, 131-135, 137, 175, 193, 268, 270
- Підбереззя, с. Горохівського пов. — 171, 174, 191
- Підгаєцька сотня УПА — 8, 13, 138-162
- Підгаєцький пов., Терн. обл. — 138, 141, 143, 153, 161
- Підгайці, м. — 139-140

- Підгірський Самійло — 200, 203
 Піддубці, с. Луцького пов. — 100
 Піднарпаття — 48
 Підстаршинська школа УПА на "Січі"
 — 177
 Підстаршинська школа УПА "Дружинни-
 ки" — див. "Дружинники", старш.
 школа
 "Пімста Полісся", кур. — 122
 Пінновський, інж. — 224
 Пітюра Михайло — 9, 14
 Платон, еп. — 28
 Плоске, с. Рівенського пов. — 147
 Поворськ, с. Ковельського пов. — 126
 Поділля — 48
 Позичанюк Йосип ("Шаблюк") — 42,
 46
 Познань, м. — 25, 205
 Полінарп, митр. — 27-28, 164
 Полісся — 5-6, 8-10, 13, 15-16, 30-31,
 51, 66-67, 70, 78, 85, 88, 96-97, 102,
 110, 112, 115, 117-119, 122, 124, 129,
 134, 137, 147-148, 154, 175, 182, 185,
 253, 275, 278
 Полонені з ЧА — 8, 13, 208-210, 222,
 237, 252
 Полтава, м. — 251
 Полтавська обл. — 118, 236, 239,
 251-252
 Поляни — 16, 19, 24, 26-27, 30, 32,
 168, 217, 219-220, 222, 232, 241,
 251-252, 256
 "Поль" — див. Польовий Федір
 Польовий Федір ("Поль"), пор. —
 71-72, 93
 Польська поліція на нім, службі
 (Польські шуцмани) — 39, 41, 115,
 173, 179, 181, 217-219, 222, 246, 254
 Польські партизани — 82-83, 131,
 181-182, 242, 255-256, 258-259
 Польські шуцмани — див. Польська
 поліція на нім. службі
 Польща — 88, 132, 146, 181-182,
 196-198, 245
 Поплави, с. Підгаєцького пов. — 139
 Прицьк, м. Волин обл. — 167-169
 Прицький р-н — 7, 12, 163, 165, 190,
 195-196
 Прицькі ліси — 134
 "Поручник" — 107
 Посполітан Іван — 98, 100-101
 Постійне, с. Костопільського пов. —
 20, 31
 Потічний Петро — 9, 14
 Потутори, с. Бережанського пов. —
 139
 Почаїв, м. Крем'янецького пов. — 160
 Почаївський р-н — 249
 "Православний", пов. госп. — 121
 Прага, м. — 236
 Прип'ять, р. — 41, 58, 78, 110, 119
 Проноп Мирослав ("Володимир") — 15
 "Просвіта" — 29
 Пузів, с. Володимир-Волин. пов. — 184
 П'ятидні, с. Володимир-Волин. пов. —
 184
 Рава Руський пов. — 103
 Радивилів, м. Рівен. обл. — 37-38, 44
 Радовичі, с. Турійського р-ну — 116,
 129, 137, 167, 171
 Радянські партизани — 6, 10, 12, 16-17,
 23, 27, 30, 39, 41, 49, 56, 82, 84-85,
 94, 104, 119, 131-132, 178, 185, 196,
 218, 256, 275
 Райхсномісаріат Унраїна — 26, 140,
 221, 223
 Раковець, с. Підгаєцького пов. —
 139-141
 Рап, нап. — 212
 Ратно, м. Волин. обл. — 122

- Рафалівка, с. Володимирецького р-ну — 110, 112, 136
- Ревушки, с. Володимир-Волин. пов. — 175, 254, 256, 258-259
- Риновичі, с. Порицького р-ну — 167, 171, 175
- Римень, с. Рівенського пов. — 24
- Рипне, с. на Занарпатті — 277
- Рівенська ВО УПА — див. Північна
воєнна округа УПА
- Рівенська в'язниця — 229, 231-252
- Рівенська обл. — 78, 117, 132
- Рівенський концтабір — 246-247, 252
- Рівенський пов. — 6-7, 24, 56, 80, 86, 185
- Рівне, м. — 8, 11-13, 19, 26-27, 73, 75, 78, 83, 96, 143, 146-147, 149-150, 154, 156-157, 159, 223, 230, 233, 235-237, 239, 241, 244, 248, 252, 275-276, 279
- Річиця, с. Томашівського пов. — 134
- "Розважний", сотен. — 107, 114
- "Роман" — див. Кривенюк Роман
- Росіяни — 16, 24, 177, 179
- Рубан Мансим — див. Лебедь Микола
- "Рубашенно" — див. Коваль Степан
- "Рудий" — див. Стельмащун Юрій
- Рудківський пов., Львів. обл. — 253
- Рудник, май. — 215-216
- Рудницький — 217
- Рудницький, учитель — 73
- Рудня, с. Матіївського р-ну — 203
- Румунія — 52
- СБ — 189
- СД — 203, 214, 221, 233, 246
- СС — 19, 21, 25-26
- Сабо, серж. — 52, 54
- Савчун Грицько — 100, 102
- Савур Клим — див. Клячківський
Дмитро
- Сагайдачний Н. — 229, 251
- Садівський ліс, пов. Луцьк — 103-104
- Салаші, прем'єр — 47
- Самооборона — 24
- Сарненський пов., Рівен. обл. — 21, 78, 86, 110
- Сарни, м. — 18, 23, 31, 51, 110-111, 115, 273, 275, 278
- Саснатун, м. — 236
- Свинарин, с. Турійського р-ну — 175, 253
- Свинарські ліси — 7, 120, 131, 175, 183, 185-187, 196, 255, 257-258, 270
- Свійчів, с. Володимир-Волин. пов. — 179
- Свята, кол. с. Бобли — 253
- Семенюк, сот. — 215-217
- Семенюк А., ред. — 229-231, 251
- Семинівці, с. Підгаєцького пов. — 139-141
- "Сербин" — див. Новицький Степан
- Серет, р. — 141
- Серхів, с. Маневецького р-ну — 114-115
- Сибір — 198-199, 201, 220, 276, 279
- Сивульський Петро ("Карпо"), стр. — 149
- Сидор Василь ("Шелест"), полн. — 72
- Ситниця, с. Маневецького р-ну — 107
- "Сінорський" — див. Гайдун Дмитро
- "Сільський господар" — 236
- Сільце, с. Підгаєцького пов. — 139-140
- Сіран Степан — див. Сорока Степан
- "Сірно", сот. — 140, 161
- "Сіроманці", сотня УПА — 149
- "Січ", осередок Північно-західної ВО
УПА — 7, 12, 120, 128-131, 171-172, 175-177, 179-180, 182-183, 185, 192, 196, 254, 256, 270
- "Січковий", хор. — 127
- Скулинські ліси в Ковельському пов. — 119
- "Славно", кур. — 7, 12, 120, 122, 171-174, 195
- Случ, р. — 58, 85-86

- Смига, с. Дубнівського р-ну — 230
 Смідин, с. Матіївського р-ну — 197, 211, 215
 Сональ, м. Львів. обл. — 90, 170
 Сональський пов. — 103, 173-174
 "Сокіл" — див. Михальський Володимир
 "Сокіл", стр. — 184, 190
 Соноловський В., о. — 200, 205
 "Соловей", легіон — 68, 71-72, 84, 87, 107, 173
 Солодуха Дося — 205
 Соня, єврейна — 238, 241, 251-252
 "Сорона", стр. — 184, 187
 Сорона Степан ("Сіран Степан"), стр. — 8, 13, 100, 138, 160-161
 "Сосенко" — див. Антонюк Порфірій
 Соснів, с. Підгаєцького пов. — 140-141
 Сотня грузинів — 80
 Союз українців Канади — 236
 Станиславів, м. — 277, 279
 Старе Місто, с. Підгаєцького пов. — 140
 Старі Кошари, с. Новельського пов. — 198
 Старопорицьк, с. Порицького р-ну — 169, 177
 Старосілля, с. Маневецького р-ну — 107
 Старшинська школа на Волині — див. "Дружинники", старш. школа
 Стахур, фільварок б. Матієва — 218-219
 Стельмашук Юрій ("Рудий"), н-р Північно-західної ВО — 108-109, 115-117, 121-122, 126-130, 133, 132
 Смир, р. — 9, 104, 108-110, 119, 132
 Стубля, с. Мізоцького р-ну — 33-34
 Степанський р-н Рівен. обл. — 70, 82
 Степанюк Арсен — 224
 Степанюк Гануся — 8, 12, 223-228, 249-250, 265
 Степанюк Люба — 223, 265
 Степанюк Марія — 226
 Степанюк Софія — 8, 12-13, 224, 250, 265
 Степань, м. — 19, 31, 71, 79, 89-90
 "Степовий" — див. Новицький С.
 Столин, м. на Поліссі — 16, 18, 31
 Столинська окр. — 78
 Стохід, р. — 110, 112-113, 115, 119
 Стрипа, р. — 139, 141
 Студень, с. Новельського пов. — 87
 Ступницький Леонід ("Гончаренко"), полк., шеф ГВШ — 6, 11, 58-59, 64, 71-73, 75, 79, 81, 85, 93-94, 109, 237-238, 243, 252, 264
 Суражські ліси — 39, 61
 Суховоля, с. Бродівського пов. — 142
 Східня ВО УПА — 84, 94, 105, 117, 145
 "Тамара" — 184
 "Ташмент", чот. — 186
 Теремне, с. Острозького р-ну — 56, 101
 Теренова сотня УПА — 190
 Тернопільщина — 87
 Тесля Іван — 9, 14
 Тилявна, с. Крем'янецького пов. — 61-62
 "Тихий", нур. вих. — 76
 Тишівці, м. Томашівського пов. — 134
 Тоболи, с. Камінь-Кошир. пов. — 115
 Томашівський пов. — 134
 "Тополя", сотен. — 62
 Торговиця, с. Матіївського р-ну — 218
 Торчин, с. Луцького пов. — 21, 31
 Трансильванія — 33
 "Трач" — див. Чайнівський
 Трачук А. — 229
 Троїцький, ном. шуцманів — 25
 Грофімчун Раїса, зв'язова — 234, 241, 251-252

- "Трясило", заст. сотен. — 149, 151-152, 162
- Тупали, с. Матіївського р-ну — 214
- Туричани, с. Турійського р-ну — 217
- "Турів", ВО — див. Північно-західня ВО УПА
- Турівка, с. Володимир-Волин. р-ну — 184
- Турійський р-н — 137, 210, 254
- Турія, р. — 175-176, 187, 254, 270
- Турно, хот. — 74
- Турчманович Михайло ("Голуб") — 225, 242
- Турчманович Наталка — 225, 250
- УВВ (Українське визвольне військо), при німцях — 277
- УНР — 215
- УПА — див. Українська Повстанська Армія
- УЧХ — див. Український Червоний Хрест
- Угнів, м. Рава Руського пов. — 134
- Угорська армія — 5, 19, 34-37, 50-52, 54, 65, 267
- Угорці — 35-37, 39, 44, 50, 193
- Угорщина — 33, 35, 37-38, 41-42, 47-48, 52, 59, 62, 64, 267
- "Узбек", — н-р узбецького вд. при УПА — 69-70, 93
- Узбеки — 21, 56, 69-70, 93
- Узбецький вд. при УПА — 56
- Україна — 16-17, 22, 47, 258
- Українська Повстанська Армія (УПА) — 5, 6, 8-9, 15, 17-18, 21-22, 24, 26, 28, 30, 34-53, 63, 68-69, 74, 79, 83-85, 89-90, 95, 100, 102, 104, 106, 108, 111-112, 118, 132, 138, 168, 170, 181, 183, 185, 192, 194, 207, 212-214, 216, 226, 230, 238-239, 243, 251-255, 257-259, 273-274, 276;
бої з німцями — 19-20, 30-32, 39, 61, 80, 83, 104, 107, 115-117, 129, 133-134, 156-158, 173-174, 181, 183, 189, 195-196, 214-215, 222, 253;
бої з рад. партиз. й НКВД — 7, 12, 18, 81-83, 86, 104, 106, 111-115, 131, 136-137, 186-189;
бої з пол. партиз. — 20-21, 61, 104, 134, 179, 182;
бої з угорцями — 33-34;
Головне командування — 6, 10, 19, 42-44, 48, 51-53, 58, 65, 109, 132-133, 145, 162;
контакти з угорською армією — 6, 9-10, 35-67, 267;
організація — 120-123, 125;
рейди — 110
- Український комітет у Холмі — 209
- Український Червоний Хрест (УЧХ) — 54, 72, 77-78, 88, 109, 121, 237-238, 252
- Українці — 232-233, 241, 251-252
- "Уляна", керівник шпиталю УЧХ — 72
- Устилуг, м. Володимир-Волин. пов. — 184
- Федір з Головиці — 276
- Федорун Марія — 241, 251-252
- "Фірман", стр. — 172
- Фйодоров О. Ф. — 115
- Фольксдойчі — 19, 24, 26, 157
- Французи — 44
- Фриц, май. — 63
- Хмелівка, с. Володимир-Волин. пов. — 178
- Хмельницька обл. — див. Кам'янець-Подільська обл.
- Холм, м. — 90, 134, 183, 185, 197, 207-209, 218, 222
- Холмщина — 134, 194, 236, 252
- "Хрін" — див. Недзвезцький Минола

- "Цигани", сотен. — 76, 83, 94
 "Циган", сот. — 82
 Цигани — 16, 30
 Цуманський р-н Волин. обл. — 18, 81, 136
 Цуманські ліси — 104, 119, 133
 Цумань, м. — 19-20, 31, 81, 101-102, 104, 136
 "Чайна", сот. армії УНР — 71, 93
 Чайнівський ("Трач"), сотен. — 87, 94
 Чацький, граф — 169
 Червона армія — 8, 12-13, 86, 90, 132, 134, 197-198, 220, 273, 274-279
 Червоний Бір — 82, 112, 115, 119
 Червоноармійці — 210, 252
 Чернігівщина — 119
 "Чернин", шеф штабу ВО — 261
 Черник Пазя — 256
 Черник Іван — 256
 Чехи — 24
 Чехо-Словаччина — 152, 236, 252
 "Чорний", лінар — 77, 87
 "Чорний", сот. — 149-150, 162
 "Чорний", рой. — 170
 "Чорний", підп. — 250
 "Чорноморець", ком. поліції — 108
 Чорноплеси, с. Матіївського р-ну — 206
 "Чорнота" — див. Шнафаровський П.
 "Чорнота", стр. — 150, 154-155
 Чудни, с. Рівен. пов. — 19, 31
 Чужинецьні "батальйони" при німцях — 217-218, 222
 Чупринна Тарас — див. Шухевич Роман
 "Чутна", сот. — 118, 126-128
 Шабатура, заст. ном. — 212
 "Шаблюк" — див. Позичанюк Йосип
 "Шавула", нур. — 77, 82, 84-85, 94
 Шайно, с. Новельського пов. — 117, 193
 Шарпанці, с. Сональського пов. — 174
 "Шварц", онр. — 121
 "Шелест" — див. Сидор Василь
 "Швейно" — див. Шумун Данило
 Швеція — 47
 Шельвів, с. Локачинського р-ну — 187
 Шепетівна, м. Кам'янець-Поділ. обл. — 37-38, 58, 145
 Шепетівські ліси — 20
 Шнафаровський П. ("Чорнота"), пов. реф. — 139-140, 161
 Шоломицький — див. Одрач Федір
 Шпан Степан — 9, 14
 Шпани, с. Бродівського р-ну — 147
 Штам Юрно, хор. — 52, 54
 Штендера Євген — 9, 14
 Штерн, май. — 212-213, 216-217
 Штогрин Дмитро ("Зеро"), стр. — 138, 149
 "Штрафні батальйони" ЧА — 276-277, 279
 "Шугай" — див. Басараб Павло
 "Шум" — див. Гой Петро
 Шум Олекса ("Вовчан"), заст. н-ра ВО — 113, 116-118, 121-122, 126, 129-131, 133-134, 137, 176, 178, 183, 190, 192-193, 267
 Шумське, м. Крем'янецької онр. — 21, 31, 33
 Шумун Данило ("Швейно"), обл. вишн. — 110
 Шумський р-н — 21
 Шухевич Роман (Чупринна Тарас), ген. — 68, 100, 107, 140
 "Шуцбатальйони" — 17, 19, 25-26, 31-32, 215, 255
 "Щирий", нур. — 150, 159
 Щур Степан — 147
 Югославці — 52
 "Юденрат" — 204-206, 221
 "Юрно", сотен. — 7, 12, 171-172, 175,

- 180, 184-187, 190-191, 193
Юрпик, гол. сіл. управи — 215
“Явір”, кур. бунч. — 76
“Яворенко”, кур. — 118-119, 126-127,
133
“Ягода”, стр. — 150
Якимчук, дружина маляра — 229, 251
Якимчук І. — 244
Яковлів Яків (“Кватиренно”), кур. —
84, 94, 100, 105-106, 136
Яневичі, с. Порицького р-ну — 169-170
Яполоть, с. Костопільського пов. — 20,
31, 71
“Ярема”, кур. — 78, 81, 86, 119, 122,
127, 133
“Ярема”, хот. — 76
“Ярман”, сотен. — 86
Ярмолів, сотен. — 212, 214
Ярослав, м. — 90
Ярославщина — 104

СПИСОК МАП ТА ІЛЮСТРАЦІЙ

	Стор.:
Генерал Леонід Ступницький ("Гончаренко")	259
Група українських і угорських старшин в час побуту в УПА угорської військової місії	260
Фрагмент з вінчання Курінного С. Новаля ("Рубашенна")	261
Курінний УПА С. Новаля ("Рубашенно") і його дружина Ольга	262
Д-р Харитя Кононенко	263
Північно-Західня ВО УПА "Турів"	264-265
Софія Степанюк і її донечка Гануся, Люба Степанюк — сестра Софії Степанюк і Софія Степанюк	266
Вид на Замкову гору і на місто Крем'янець	267
Олексій Шум ("Вовчак"), Андрій Дольницький ("Голубенно"), Володимир Манар, Михайло Лебідь	268
Орієнтаційний шніц околиць Мізоча	269
Організаційна структура Костопільського Нуреня	270
Організаційна структура Першої Сотні Костопільського Нуреня	271
Свинарський ліс з онолицями	272

ЛІТОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

Літопис УПА — це серійне книжкове видання. Його завдання — опублікувати, з дотриманням джерельної тогності, документи й матеріяли до історії УПА, а також стимулювати й видавати праці про діяльність УПА та історію України того періоду взагалі. Кожний том або група томів Літопису будуть присвячені окремим темам і будуть мати назву. Частина томів буде охоплювати історію УПА за певний період на більших територіях, як, напр., на Волині, в Галичині, на українських землях під Польщею тощо. Кожна з цих територій може мати два-три, а то й більше томів. Додаткова серія книжок буде присвячена загальним темам, або збірникам спогадів, праць, або може бути книжкою одного автора на якусь окрему тему.

Збірники будуть появлятися не періодично, а в залежності від підготовки й опрацювання наступного тому. Нумерація книжок Літопису може йти інакше, аніж за поданим тут територіальним пляном чи хронологією подій.

Документи будуть передруковані з дотриманням джерельної тогності, зі збереженням загальної форми оригіналу, мовою і правописом оригіналу. Конегні виправлення чи відтворення пошкоджених місць будуть відзначені квадратними дужками, або — де потрібно — пояснені в примітках. Так само будуть відзначені додані редакцією слова, пояснення чи заголовки в тексті. Інші підпільні матеріяли — мемуари, меморандуми, публіцистика тощо — будуть теж передруковані без пропусків, проте мовні й правописні виправлення не будуть детально відзначені, хіба в особливих випадках. Як правило, передруки будуть з оригіналів, але при відсутності оригіналу до уваги буде брана найвірогідніша копія чи передрук. В усіх випадках буде тогно подане джерело, а у випадку передрукованих архівних матеріялів, теж місце збереження даного матеріялу. Кожний том матиме довідник осіб та місцевостей і словник неясних назв, скорозень та маловживаних чи незрозумілих слів.

*LITOPYS UPA —
CHRONICLE OF THE UKRAINIAN INSURGENT ARMY*

Litopys UPA is a series of books, produced with the aim of publishing source documents and materials relating to the history of the UPA, as well as stimulating and publishing works about the activities of the UPA and, in a more general way, the history of Ukraine in that period. Each volume or group of volumes of Litopys UPA will be devoted to a specific theme and will have a separate title. Some of the volumes will deal with the history of the UPA in a given period of time or in a given region — for example, in Volyn', in Halychyna, in the regions of Ukraine that were held by Poland and so on. Two, three, or even more volumes will be given over to each region. An additional series of volumes will be devoted to general themes, or to collections of memoirs or other works; there may also be single books by individual authors on particular themes.

The appearance of these volumes of Litopys UPA will not be periodic, but will depend on the pace at which successive volumes are compiled and prepared for print. The volumes may appear in an order other than that indicated above, based on a territorial and chronological principle.

In reprinting documents, we will adhere strictly to their sources and preserve the general form, language and orthography of the originals. Places in the texts where corrections have had to be made, or where the original documents have been damaged or had to be reconstituted, will be designated with square brackets, or, if necessary, provided with explanatory footnotes. Words, explanations, or titles inside the texts that have been added by the editors will be indicated in a similar manner. Other underground materials — memoirs, memoranda, works of publicists and the like — will also be reprinted without omissions, but only in exceptional cases will linguistic and orthographic correction be indicated. Reprints will be based on original texts. In cases where the original text is not available, the reprint will be based on the most reliable copy or reprint. The sources of all materials used will be clearly indicated and in the case of reprinted archival materials, their present locations will also be given. Each volume will be provided with an index of names of persons and places and a glossary listing names that may not be clear, abbreviations and rarely-used or incomprehensible words.

ЛІТОПИС УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

серійне нижнєвидання документів, матеріалів і наукових праць до історії
Української Повстанської Армії

Досі з'явилися такі томи Літопису УПА:

1. **Волинь і Полісся:** німецька окупація, книга перша. Книга містить політичні й організаційні документи та матеріали до історії УПА на Волині й Поліссі. Друге виправлене видання, 1978 р., 256 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи, схеми \$10.00

2. **Волинь і Полісся:** німецька окупація, книга друга. Книга містить підпільні документи і матеріали про бойові дії УПА на Волині й Поліссі. 1977 р., 256 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи наклад вичерпаний
(2-ий том висилаємо при замовленні всіх томів. — Ціна: \$20.00).

3-4 **Чорний ліс:** видання команди Станиславівського тактичного відтинка УПА, 1947-1950. Книга перша і друга. Книги містять меморіали, біографічні нариси й документи про дії відділів УПА Станиславівського ТВ УПА. Частина матеріалів — оповідання, новелі й вірші.

Том 3, книга перша: 1947-1948. 1978 р., 272 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи, схеми \$10.00

Том 4, книга друга: 1948-1950 (продовження). 1979 р., 288 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи, схеми \$10.00

5. **Волинь і Полісся:** німецька окупація, книга третя: спомини учасників. Книга містить спогади, рецензії і додаткові підпільні матеріали про дії УПА. Між мемуарами — звіт про договір про ненапад між ГН УПА й угорською армією. 1983 р., 312 стор., мапи, ілюстрації \$14.00

6. **УПА в світлі німецьких документів, 1942-1945:** книга перша — 1942 — липень 1944. Книга містить аналізи, меморандуми, звіти, а також переклади українських документів для центральних політичних, військових і поліційних установ. 1983 р., 256 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи. \$12.00

7. **УПА в світлі німецьких документів, 1942-1945:** книга друга — серпень 1944-1945 (продовження шостого тому). 1983 р., 272 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи \$12.00

8. **Українська Головна Визвольна Рада:** документи, офіційні публікації, матеріали. Книга перша — 1944-1945. Книга містить основні документи Першо-

го Великого Збору УГВР, передрун органу Президії УГВР Вісник (ч. 4 [7], серп. 1945) і статті та матеріали з 1944-1945 рр., які стосуються цілоти визвольного руху. 1980 р., 320 стор., тверда обкладинка, ілюстрації, мапи, схеми \$10.00

Том 9, книга друга, 1946-1948; містить органи УГВР Самостійність та Бюро Інформації УГВР і інші матеріали. 1982 р., 520 стор., тверда обкладинка, ілюстрації \$15.00

Готуються до друку такі томи Літопису УПА:

10. Українська Головна Визвольна Рада: книга третя: 1949-1952. Збірник містить документи, офіційні звідомлення, публікації й матеріали УГВР в Україні.

Холмський тантичний відтинок УПА ("Данилів"): містить огляди й документи про дії УПА на Холмщині й Підляшші в 1945-1948. Між документами — звіти Холмського ТВ УПА, хроніки (денники) сотень УПА, звіти зі зустрічей представників УПА з представниками польського резистансу з ВІН-у (Вольносьць і Незавісць), звіт зі зустрічі з англійським кореспондентом і інше.

Тернопільська воєнна округа УПА ("Лисоня"): містить видані командою групи (воєнної округи) Короткі описи боїв відділів УПА — "Лисоня" від листопада 1943 до серпня 1945, збірник підпільних пісень Повстанський стяг — виданий з приводу п'ятиріччя УПА в 1947, — й інші документи й матеріали групи УПА "Лисоня".

Тернопільщина: список впалих героїв української революції в боротьбі з московсько-більшовицьким окупантом за час від 13 березня 1944 до 31 грудня 1948. Це підпільне видання містить біографії біля 725 осіб, які загинули на території Тернопільської округи. Крім цього подає нові дані про смерть б. 100 невідомих повстанців, які загинули на території округи.

Перемищина—Перемиський курінь. Книга перша — Денник сотні "Бурлани" (Володимира Щигельського) — містить денник цієї сотні ("Ударники" 4, 94а) за час від 1 жовтня 1946 до 24 жовтня 1947, ведений бунчунним "Бурлуном", з епілогом Богдана Гуна ("Снали"). Книга матиме також різні документи сотні, такі як денні накази, списки вояків, господарські документи тощо.

Перемищина — Перемиський курінь. Книга друга — Денники й документи — містить денники сотенного "Криляча" (Ярослава Ноцьолна) з 1944 і 1947, продовжувані по його смерті сотенним "Бурлакою" (Володимиром Щигельським), денник сотні "Криляча" (ведений бунчунним "Орестом") і документи обох сотень.

Замовлення та оплату за окремі томи просимо ласкаво слати на адресу:

LITOPYS U.P.A.

c/o Klev Printers Ltd.

2466 Dundas Street West, Toronto, Ontario, M6P 1W9, Canada

Реданція та Адміністрація "Літопису УПА"

З М І С Т

	стор.
Спомини про УПА на Волині й Поліссі за німецької окупації	5
Personal Accounts of the UPA Struggle in Volyn' and Polissia during the German Occupation	9
Північно-Західні українські землі. — Збройна самооборона українського народу	15
North-Western Ukraine — The Armed Self-Defense of the Ukrainian People	30
сот. Андрій Дольницький ("Немо", "Голубенко"): Договір про ненапад між УПА й угорською армією	33
Captain Andriy Dolnyts'ky: The Non-Aggression Pact between the UPA and the Hungarian Army	65
сот. В. Грабенко: В рядах УПА на Костопільщині	68
Captain V. Hrabenko: In the Ranks of the UPA in the Kostopil' Region	93
В. Новак ("Крилатий"): Північнозахідна округа "Турів"	96
V. Novak: The UPA's North-Western Military Region "Turiv"	135
Степан Сорока ("Степан Сірак"): Підгаєцька сотня УПА на Волині, 1943 рік	138
Stepan Soroka: The UPA's Pidhaitsi Company in Volyn'	161
С. Новицький: У змаганнях за волю волинської землі. Війна і наші надії	163
Stepan Novyts'kyi: In the Struggle for Freedom in Volyn'	194
Михайло Лебідь: Часи німецької окупації в Матіївським районі на Волині	197
Mikhailo Lebid: The Matiyiv District in Volyn' under German Occupation	220
Софія Степанюк: Українські жінки в німецьких тюрмах Нрем'янця і Рівного	223
Sophia Stepaniuk: Ukrainian Women in German Prisons in Kremianets' and Rivne	250
Николаюк Варвара: У Володимир-Волинському повіті. Переживання жінки-селянки під час боротьби УПА	253
Ілюстрації	259
Василь Заграва: Місто Корець і околиці під час боротьби УПА на Волині	273
Vasyl Zahrava: The Town of Korets' and Vicinity in the Period of the UPA Struggle	278
Список скорочень	281
Показники	283
Список ілюстрацій	301
Літопис Української Повстанської Армії	303
Літопис УПА (оголошення)	305
Зміст	307
Видавничий Комітет	309

ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА в США і КАНАДІ
й
ТОВАРИСТВА КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА
Ім. ГЕН. ХОР. ТАРАСА ЧУПРИНКИ в США і КАНАДІ

ВИДАВНИЧИЙ КОМІТЕТ "ЛІТОПІСУ УПА"

С. Баб'ян, С. Голяш, В. Дашно, М. Новалячін, М. Кошик, Б. Крук,
М. Кулин, М. Лебедь, Ю. Лопатинський, В. Манар, М. Мігус,
В. Новак, С. Новицький, Р. Петренко, П. Потічний, З. Сонолюн,
В. Сорочак, Я. Струтинський, М. Федан, Марта Філь,
Л. Футала, Л. Шанковський, Є. Штендера, І. Юрко.

Адміністрація:

М. Федан, В. Дашно, І. Юрко.

Адреса Адміністрації:

LITOPYS U.P.A.
с/о Kiev Printers Ltd.
2466 Dundas Street West
Toronto, Ontario, Canada
M6P 1W9

